PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរ្តិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI
(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរ្តិ
(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

PUBLICATIONS DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

BULLETIN DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

Toutes les communications concernant la rédaction du bulletin doivent être adressées à M. le Directeur de l'Ecole Française d'Extrême-Orient. 22, avenue du Président-Wilson, Paris (16e).

ARTS ASIATIQUES

CAHIERS PUBLIES PAR L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTREME-ORIENT
AVEC LE CONCOURS DU CENTRE NATIONAL DE LA RECHERCHE SCIENTIFIQUE

BIBLIOTHÈQUE DE L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I. **Eléments de sanscrit classique**, par Victor HENRY. Paris, Leroux, 1902, in-8o
II. **Précis de grammaire pâlie**, accompagné d'un « Choix de textes gradués », par Victor HENRY. Paris, Leroux, 1904, in-8o.
III. **L'Inde classique**, Manuel des études indiennes par L. RENOU et J. FILLIOZAT, tome II avec le concours de P. DEMIÉVILLE, O. LACOMBE, P. MEILE. Paris, Imprimerie Nationale, 1953, in-8o (épuisé).
IV **La grammaire de Panini**, par L. RENOU. 2 vol. 1966.

MÉMOIRES ARCHÉOLOGIQUES PUBLIÉS PAR L'ÉCOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I. **Le temple d'Içvarapura (Bantay Srei, Cambodge)**, par L. FINOT, H. PARMENTIER et V. GOLOUBEW. Paris, G. Van Oest, 1926, in-4o
II. **Le temple d'Angkor Vat.** 1re partie : « L'architecture du monument ». Paris, G. Van Oest, 1929, 2 vol. in-4o.
2e partie : « La sculpture ornementale du temple ». Paris, G. Van Oest, 1929, 2 vol. in-4o.
3e partie : « La galerie des bas-reliefs ». Paris, G. Van Oest, 1932, 3 vol. in-4o.
III. 1. **Le Bayon.** Histoire architecturale du temple, Atlas et Notices des planches par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1967. 2. Textes et planches par Jacques DUMARÇAY. Inscriptions du Bayon par B. Ph. GROSLIER. Paris, 1973.
IV. **Angkor Vat.** Description graphique du temple, par Guy NAFILYAN. Paris, 1969.
V. **Rapports entre le premier art khmer et l'art indien**, par Mireille BENISTI, Paris, 1970.
VI. **Tâ Kèv.** Etude architecturale du temple par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1971.
VII. **Bakheng.** Etude architecturale du temple par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1972.
VIII. **Charpentes et tuiles khmères**, par Jacques DUMARÇAY. Paris, 1973.
IX. **Temples Pallava construits**, par J. DUMARÇAY et F. L'HERNAULT. Paris, 1975.
X. **PIMAY.** Etude architecturale du temple par Pierre PICHARD Paris, 1976.
XI. **Temples de l'Inde Centrale et Occidentale.** Etude stylistique et essai de chronologie relative du VIe au milieu du Xe siècle, par O. Viennot Paris, 1976.
XII Histoire architecturale du Borobudur, par Jacques DUMARÇAY Paris, 1977.
XIII Peintures monochromes de Dunhuang par JAO TSUNG YI, Pierre RYCKMANS et Paul DEMIEVILLE, Paris, 1978.

COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS SUR L'INDOCHINE

I. **Ngan-nam tche yuan.** Texte chinois édité et publié sous la direction de Léonard AUROUSSEAU. Avec une étude sur le Ngan-nan tche yuan et son auteur, par E. GASPARDONE. Hanoï, 1932, in-8o.
II. **Les stèles royales de Lam-so'n**, par E. GASPARDONE. Planches. Hanoï, 1935, in-pl.
III. **Inscriptions du Cambodge**, éditées et traduites par G. CŒDÈS. Vol. I. Hanoï, 1937.
Id. Vol. II, 1942 ; vol. III, Paris, 1951 ; vol. IV, Paris 1952 ; vol. V, Paris, 1953 ; vol. VI, Paris, 1954 ; vol. VII, Paris, 1964 ; vol. VIII, Paris, 1966.
IV. **Recueil des coutumes rhadées du Darlac.** Recueillies par SABATIER. Traduites et annotées par D. ANTOMARCHI. Hanoï, 1940, in-8o
V. **Recueil des chants de mariage thô de Lang-so'n et Gao-bang**, par NGUYÊN-VAN-HUYÊN. Hanoï, 1941, in-8o.
VI. **Relevé des Monuments Anciens du Nord Viêt-Nam**, par L. BEZACIER. Paris, 1959.
VII. **Texte Nôm no 1. Phan tran**, par Maurice DURAND : I. Texte et traduction. II. Notes. Paris, 1962.
VIII. **Prières Jaraï**, par P. B. LAFONT. Paris, 1963.
IX. **Texte Nôm no 2. L'œuvre de la poétesse vietnamienne HÔ XŨAN HƯƠNG.** Texte, traduction et notes par Maurice DURAND. Paris, 1968.
X. **Un texte classique lao : Le Syvsvat.** Traductions et notes par Anatole-Roger PELTIER. Paris, 1971.
XI. **Phan Kê Binh. Viêtnam Phong-Tuc (Mœurs et coutumes du Vietnam).** Présentation et traduction annotée par N. LOUIS-HENARD. Tome I. Paris, 1975.

PUBLICATIONS HORS SÉRIE

Atlas archéologique de l'Indochine. « Monuments du Champa et du Cambodge ». par E LUNET DE LAJONQUIÈRE. Paris, Leroux, 1901, in-fo
Premier Congrès International des études d'Extrême-Orient. Hanoï, 1902, in-8o
Guide du Musée de l'École Française d'Extrême-Orient, par Henri PARMENTIER Hanoï, 1915, in-16.
Listes générales des inscriptions et des monuments du Champa et du Cambodge. Inscriptions, par Georges CŒDÈS ; **Monuments,** par Henri PARMENTIER, Hanoï, 1923, in-8o.
Liste générale de classement des monuments historiques de l'Indochine. Hanoï, 1930.
Inventaire du fonds chinois de la Bibliothèque de l'École Française d'Extrême-Orient. Hanoï, 1929-1943, in-8o. T. I, fasc. 1 et 2. — T. II fasc. 1 et 2. — T. III. fasc. 1 et 2.
Bibliographie de l'Indochine française, 1927-1929, par Paul BOUDET et Rémi BOURGEOIS. Hanoï, 1932, in-8o.
Id., 1930. Hanoï. 1933, in-8o.
Praehistorica Asiae Orientalis. I. « Premier Congrès des Préhistoriciens d'Extrême-Orient. Hanoï (1932) ». Hanoï, 1932 in-8o
Cahiers de l'École Française d'Extrême-Orient, nos 1-33. Hanoï, 1934-1944, in-8o
Musée Louis-Finot. La Collection tibétaine, par Claude PASCALIS. Hanoï, 1935, in-16.
Id. La Collection kmère, par Henri MARCHAL. Hanoï, 1939, in-16.
Vocabulaire français-thay blanc et éléments de grammaire, par George MINOT, 2 vol.. 1949, in-4o
Le Cinquantenaire de l'École Française d'Extrême-Orient, par Louis MALLERET. Hanoï, 1953, in-8o.
Connaissance du Viêt-Nam, par P. HUARD et M. DURAND. 1 vol., Hanoï-Paris, 1954, in-8o (épuisé).
Croyances et pratiques religieuses des Viêtnamiens, par Léopold CADIÈRE, vol II. 1955 ; vol. III, 1957
L'Hémoglobine E au Cambodge, par le Docteur SOK HEANGSUN. Paris, 1958
La Thalassémie au Cambodge, par le Docteur THOR-PENG-THONG. Paris, 1958.
Anthropologie des Tamouls du Sud de l'Inde, par le Docteur Georges OLIVIER. Paris, 1961.
Études anthropologiques tibétaines, par E. C. BUCHI, A. GUIBAUT et G. OLIVIER. Paris, 1965.
La Géographie de l'irrigation sur le Tamilnad, par E. ADICEAM. Paris, 1966.
Anthropologie des Cambodgiens, par le Dr. Georges OLIVIER, avec la collaboration du Dr Jean MOULLEC. Paris, 1968. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.

La doctrine classique de la médecine indienne. Ses origines et ses parallèles grecs, par Jean FILLIOZAT, 2e édition. Paris, 1975.

RĀMAKERTI

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

រាមកេរតិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

TABLE DES MATIERES

AVANT-PROPOS

Le présent volume fait partie intégrante d'une collection d'ouvrages consacrés au Rāmakerti khmer des XVIè-XVIIè siècles, ou Rāmakerti I (R.I.). Les deux premiers volumes déjà parus, grâce à la générosité de l'Ecole Française, sont caractérisés comme suit:

1) Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles), Pub. de l'EFEO, vol.CX, 1977. L'ouvrage contient la traduction française de R.I., accompagnée d'annotations, index et glossaire.

2) Etudes sur le Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles), Pub. de l'EFEO, vol.CXI, 1977, qui consiste en une présentation générale du précédent. En effet, l'exposé comprend essentiellement:

a) la définition et la place du Rāmakerti et de Rāmakerti I dans la littérature khmère,
b) des indications sur l'établissement du texte de R.I. (matériaux et méthodes),
c) l'analyse des principales caractéristiques de R.I., suivie de celle du récit,
d) des annexes, telles que, un vocabulaire choisi, un passage de Lpoek Aṅgar Vatt donné à titre comparatif, et la bibliographie.

Voici maintenant le texte khmer original de R.I. lui-même, qui doit compléter la série philologique. Pour aider les lecteurs à suivre ce texte, il me semble nécessaire de fournir quelques indications complémentaires, même de reprendre quelques-uns

des points déjà examinés dans Etudes.

Rāmakerti I est basé sur trois textes:

a) un manuscrit de la Bibliothèque Nationale de Paris (MBN), non daté,

b) Rīoeṅ Rāmakerti de l'Institut Bouddhique de Phnompenh (RIB), éditions de 1937, 1959 et 1961,

c) Gāmbāk(y) rāmakīyerti bhāsā khmer, Bangkok, 2471 E.B. (GB).

Je ne reviendrai pas sur l'établissement de Rāmakerti I; les lecteurs intéressés se référeront à Etudes (p.6-14).

Le texte khmer original, étant un récitatif de théâtre, était réparti en tableaux, ou scènes, marqués par des changements de cadence et de mélodie, ou saṃnār (cf. Etudes, p.52). Mon but étant purement philologique, j'ai laissé ces indices d'ordre scénique; il m'est resté, par conséquent, un texte continu, qui serait déroutant par sa longueur. Aussi ai-je introduit, pour une raison toute pratique, deux artifices de découpage qui, on voudra bien s'en souvenir, n'étaient point d'usage chez les copistes de jadis.

J'ai conservé les strophes du texte khmer, mais les ai typographiquement séparées en alinéas, au lieu de les laisser courir en file comme dans les manuscrits, où elles sont marquées seulement par le signe final ។ . Je les ai numérotées (au total 5.034) dans Rāmakerti et dans le présent ouvrage. Aussi les lecteurs n'auront aucune peine à retrouver les correspondances.

Les enjambements seront marqués d'un tiret (__). Il ne s'agit pas là d'une nouveauté, puisque l'usage en a été fait dans le texte RIB. J'ai seulement répandu le procédé, je l'ai rendu plus régulier et plus cohérent.

Pour rompre la monotonie inhérente à un long texte, j'ai divisé celui-ci en CHAPITRES. Mon étude étant de nature littéraire, je me suis basée sur l'évolution du récit pour en dégager les principales phases, sans toutefois me préoccuper de l'harmonie des proportions. Cette méthode a été utilisée lors de l'analyse de Rāmakerti I (cf. Etudes, p. 143-154), dont le plan sera repris ici grosso modo: on aura, ainsi, vingt-et-un "Chapitres" que j'ai nommés kaṇḍ (< p. kaṇḍa, sk. kāṇḍa).

J'ai dû recourir à la calligraphie pour reproduire le texte de Rāmakerti I. Personne n'ignore que l'impression des documents khmers en caractères khmers est rendue impossible par des facteurs matériels et financiers.J'ai écarté la dactylographie khmère,car non seulement elle pose des problèmes d'emploi,mais encore elle fournit un type d'écriture qui ne répond pas particulièrement aux qualités esthétiques de R.I. Il m'a donc fallu compter sur mes propres capacités de copiste.

Je n'ai pas utilisé l'écriture mūl,ou "ronde", -qui aurait de surcroît transformé ma tâche de copiste en un travail d'Hercule-pour me contenter de la simple jrīeṅ,ou "penchée"(1).Il va sans dire que ma "calligraphie" n'a rien d'esthétique,qu'elle ne prétend point à la perfection;mais elle aura un meilleur fini que le type dactylographique.

Le labeur de copie m'a occupée de long mois.J'ai mentionné plus haut que je l'ai exécuté personnellement.Mais,pour relire le texte copié,j'ai eu l'aide bénévole partielle de M.Kuoch Haksrea à qui j'adresse mes sincères remerciements.Il me reste néanmoins toute la responsabilité des faiblesses et des erreurs qui auraient pu se glisser dans cet ouvrage.

L'apparat critique est donné en translittération(2) au lieu d'être en jrīeṅ khmer comme le texte,par pure commodité.Il ne contient aucun renseignement linguistique,pour lequel les lecteurs voudront bien se référer au premier ouvrage,Rāmakerti;il comprend exclusivement les variantes,choisies,que portent les textes de base,et,à l'occasion,mes propres suggestions.A cet égard,quelques commentaires s'imposent,en particulier au sujet des deux principaux textes,MBN et RIB.

MBN,étant une copie manuscrite,déroute immédiatement les lecteurs par ses fantaisies graphiques et ses innombrables variantes orthographiques(3).Mais,pour quiconque familiarisé avec les

(1) Jrīeṅ,litt. "penché",serait du type cursif.Il s'employait déjà au siècle dernier pour la gravure des textes de type profane, les textes sacrés exigeant absolument l'écriture mūl.
(2) S.Lewitz,"Note sur la translittération du cambodgien",BEFEO LV,1969,p.163-9.
(3) De même que les inscriptions lapidaires en khmer moyen.

habitudes des scribes du passé,il est relativement facile à manier, intelligible,et remarquablement fidèle dans sa teneur.

RIB est de toute autre nature.Texte imprimé,il paraît d'abord facile.En réalité,en tant que tel,il représente la lecture de manuscrits faite antérieurement par les membres de l'Institut Bouddhique,lecture dépourvue de garantie.En gros,RIB est plus défectueux que MBN: lectures fautives,interprétations malencontreuses des passages obscurs,mauvaises coupures de vers,nombreuses fautes orthographiques dues soit à de mauvaises lectures,soit à des coquilles,d'ailleurs faciles à déceler.Voici quelques exemples de ces faits:

RIB		Au lieu de
āsā "se dévouer"	∾	asār "inutile"
barṇ ṭa mān "pourvu de couleur"		bartamān "nouvelles"
bhāvanā "méditer,prier"		bhūvanāth "Maître de la terre, le roi"
bhlām "immédiat"		bhlāñ,part.de concomitance
dāru(ṇ) "faible,pitoyable"		dhār "grand"
drust "?"		druḥ "commettre une offense"
git ṭa "penser à"		gī ṭa,part. de liaison
kae kroy "?"		kae krāy "geste de dance"
kradā "lourd,rude"		gadā "la massue"
kradā bal "?"		krīdā bal "mener les troupes en campagne"
min gī "ce n'est pas"		man gī,part. déclarative
mitr "ami"		mit "courir"
nau "rester,être situé;à"	∾	nūv "et",part.d'aspect éventuel
nāṭ,nārth "?"		nāth "le maître,le prince"
nirmitr,nimmit "créer (surnaturellement)"		nimitt "augure,cause"
-ṇal' "?"		-nal (< sk.anala "le feu")
pabitr "le pur,le seigneur"		parbat "la montagne"
pañhār "?"		sañhā "majestueux"
pād narabind,pādā rū bin "?"		pādārabind "le lotus des pieds"
prāp ∾ prāp' "annoncer"		prām "avertir"
prāp' "informer"	∾	prāp "soumettre"
rūp "forme,personne"		rū,conjonction de comparaison
sahăs "violent"	∾	sahass "mille"

<u>saṅhār</u> "tuer"	<u>saṅhā</u> "majestueux"
<u>sāstrā</u> "traité"	<u>sastrā</u> "les armes"
<u>ṭoy krum</u> "selon les sections"	<u>ṭoy kram</u> "selon la tradition"
	etc.

La liste de ces mauvaises lectures est longue;je signalerai les plus importantes dans l'apparat critique.

J'y indique des leçons de textes que j'ai rejetées.Mais on verra parfois différentes leçons d'un même passage,lorsqu'elles sont toutes entachées de doute,ou inintelligibles,et qu'elles sont par suite rejetées au profit de la reconstitution que je propose de ces passages problématiques.

Il arrive que RIB porte en note des corrections -extrêmement rares;si elles s'avèrent sensées,plausibles,je les incorpore dans le texte,sans les reprendre en notes.

Il nous reste à examiner le problème capital de l'orthographe du texte.La langue de R.I. est le khmer moyen;mais on ne saurait envisager de reproduire la graphie khmer-moyenne,puisque nous ne disposons que de copies postérieures à la période de la composition du poème.Dans ces conditions,il a semblé préférable d'utiliser la graphie et l'orthographe modernes pour le bénéfice de tous.Ce postulat étant posé,il est nécessaire d'examiner à fond quelques points de détail.

Qui dit orthographe moderne,pense au modèle du <u>Vacanānukram Khmer</u> (VK),ou Dictionnaire Khmer,qui est <u>a priori</u> l'unique autorité en la matière.Tout naturellement,je me conforme à cette autorité, avec quelques réserves qu'il me faut expliciter.Pour ce faire,une brève digression sur le VK s'impose.

En effet,le VK est un monument inestimable par l'effort de normalisation,unique,qu'il a tenté.Evidemment,il n'est pas sans défaut;aussi,jusqu'aux alentours de 1960,il a été pris à la légère, pour ne pas dire traité avec dédain.Puis,le courant change,et ce revirement s'accompagne d'une allégeance quasi-inconditionnée.On adopte tout: l'orthographe en général;pour certains mots peu usuels,la prononciation -qui n'est pas toujours correcte-,les significations incontrôlables,et l'étymologie parfois erronée,qui en-

traîne une complication inutile de l'orthographe.J'ai maintes fois signalé ces problèmes,plutôt indirectement,par le biais de la sémantique et de l'étymologie.La présente occasion va me permettre d'examiner la valeur orthographique du VK,partant de définir l'aspect du texte R.I. khmer.

1) Je me conforme au VK pour la notation des mots khmers en général;je fais de même pour les mots d'emprunt,sanskrits ou autres,qui ne posent pas de problème.Le système du VK est le plus rationnel de tous à 90%,donc le plus largement efficace.

Deux corollaires méritent d'être développés,surtout à l'intention des lecteurs qui n'ont pas été écoliers au Cambodge.

Etant donné la double influence du sanskrit et du pāli sur le khmer,il est naturel de trouver bon nombre de doublets[1], sémantiques,mais aussi graphiques.Ces derniers consistent en éléments lexicaux pourvus de deux formes graphiques,ou plus,et parfois phoniques.Ainsi,on a le choix entre:

<u>dharm</u> /thɔə/	et	<u>dhamm</u> /thɔə/
<u>karm</u> /kam/	,,	<u>kamm</u> /kam/
<u>parbat</u> /bəpɔət/	,,	<u>pabbat</u> /bəpɔət/
<u>prārambh</u> /bərɒm/	,,	<u>pārambh</u> /bərɒm/

ou bien:

<u>ṛsī</u> /rəsey/	,,	<u>isī</u> /ʔəsey/
<u>subarṇ</u> /supɔə/	,,	<u>suvaṇṇ</u> /suwan/

D'autres doublets du même type sont dus à des changements phonétiques survenus durant la période moyenne:

<u>cakrabāl</u> /cakəpiəl/	<u>cakravāl</u> /cakəwaal/
<u>guhā</u> /kuhiə/	<u>gohā</u> /kọhiə/
<u>līlā</u> /liliə/	<u>lelā</u> /lẹliə/
<u>paribār</u> /bəripiə/	<u>parivār</u> /bəriwaa/
<u>silā</u> /silaa/	<u>selā</u> /selaa/

Ces doublets sont reconnus par tous,à commencer par le VK; ce serait pure argutie de les discuter.

Le deuxième corollaire concerne la graphie des mots de plus de deux syllabes,dont la première est du type /(C)ɔm-/.L'élément /əm-/ peut être noté:

(1) Cf. "Les doublets d'origine indienne",<u>JA</u>,1971,p.103-38.

soit am- soit aṃ-

sans préjudice de la prononciation;par exemple:

kamlāṃṅ ou kaṃlāṃṅ

Ainsi donc,les locuteurs cambodgiens,connaissant bien le khmer,sont entraînés à jouer de ces diverses latitudes,d'autant qu'ils savent que les doublets graphiques sont d'excellents instruments de prosodie et de stylistique;par exemple:

vehā /wẹhaa/ "le ciel" vehās /wẹhaah/

2) Je m'éloigne du VK dans les cas de barbarismes orthographiques dus à l'étymologie populaire[1];rarissimes,ils n'en sont pas moins fâcheux d'un point de vue linguistique.En voici quelques exemples:

VK	R.I.
baṇṇarāy	banrāy "épanoui,prospère"
druḍ	drut "s'affaisser"
drust	druḥ "commettre une offense"
gambîr	kaṃbī "traité,ouvrage sacré"
pid	pit "fermer"
prabandh	praban' "épouse"
prasabv	prasap' "se joindre"
ro(d)	ro "mugir,rugir"
samrịddhi	saṃrit "le bronze"

Dans le même ordre d'idées,je simplifie l'orthographe inutilement compliquée de quelques mots courants.Ainsi:

Au lieu de	R.I.
mar(ṇ)	mar "mourir"
pranipat(ṇ)	praṇipat "révérer"
ro(d)	ro "mugir"
yoj(n)	yoj "grande mesure de longueur"
	etc.

3) Pour certains mots,khmers ou autres,tombés en désuétude, non mentionnés dans le VK,j'ai adopté une notation phnonétique ap-

(1) Cf. "L'étymologie populaire",JA,1978,p.153-77.

រាមកេរតិ

(១)

កណ្ឌ ទី១

១- ឯឯនោះព្រះមកុដដ៏ភិរម្យ ប្រសើរដ៏ឧត្តម
ប្រីពន្រូពិនមហាក្សត្រ ។
២- បិតបាំងនូវឯញ្ញាជដុំនិត ស្តម្ភត្បូងដ៏ពិចិត្រ
ក្រណាតបះដុងរោម ។
៣- ក្រណាចំរើន[1]យេង្ស សុរិយោធុឯដ៏ដោបហោម
សមិទ្ធដ៏ស្លឹកស្លោម[2] អម្ពូប់ត្រសាយសាខា ។
៤- ទឹកដារដ៏ហូរហួស បន្សាបពិសនូវសេណា
ព្រិមព្រាយលលាយសោភា ទឹកគង្គាដ៏សាចឡើង ។
៥- ដូងស្លាដុះល្មៀ បន្សំព្រះកុដិជើង
រៀងរាយបីយល់ឡើង គួរនៃកុដិបិច[3]ផ្លូកផ្លាស់ ។
៦- ក្រូចក្រាយបង្គៀវខ្សៀវ ស្រគំគុយក្រសាំងណាស់
ស្លឹកស្លោមដ៏ក្រៃក្រាស់ ប្រកបនូវអម្រឹតដ៏ឱណ ។
៧- កំប្រុកកំប្រោនក្រួញ - ក្រាបនូវពោធិសំពោធស្វា
លលោតលេងលើសាខា ។
៨- ឯឯនោះមានអសូរសា - មាន្សមួយនាមា
ហៅភាកនាសូរស្តែង ។
៩- ត្រាសត្រុសិង្ហកុដង្កើបង្កើង ព្រាតព្រះគង្គែង
តស្នូរដ៏ភាមឫត្ត ។

(1) MBN : cam-īn
(2) MBN : ṭoḥ slik slom
(3) RIB : pī

១០- អសុរនិម្មិត(1)រូបា ជាកាកមួយសា-
ហ៊ស(2)ហើរនូវតេជពន្លឹក ។

១១- មកចឹកហោមសាស្ត្រធម្មិក ឮសព្ទគគឹក
ស្លឹកស្មឹក្លីញ័ររុះភាយ ។

១២- ស្រែកសព្ទកាកនោះឮឆ្ងាយ ភ្ញុងឆោងព្រាត់ព្រាយ
ក៏ភិតភ្លួនពឹងនៅនិត្យ ។

១៣- ឯឯនោះព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធិ
បពិត្រ(3)ដ៏ទ្រង់ឫទ្ធិ ។

១៤- ស្ដេចសាងសីលធម៌សាស្ត្រា យេជ្ញយកចរិយា
ក៏ផ្តុង(4)នូវព្រតសិទ្ធិការ ។

១៥- ស្ដេចយល់កាកនាសូរមារ អសុរសហ៊សពាល
បណ្ដាលអស់ព្រតសិទ្ធិការ ។

១៦- អញនូវសុំរាជបុត្រធម្ម ពី(5)ពង្សអស្ចារ្យ
គឺអង្គសម្ដេចព្រះនារាយ ។

១៧- បុត្រព្រះទសរថឫទ្ធិសាយ អញនូវប្រើស្រ័យស្រាយ
សម័យនៃព្រះរាជា ។

១៨- អញនូវមកបំពេញព្រះសាសនា សម្ដេចឫទ្ធិចេស្ដា
ជបសិល្បនៃសាស្ត្រាគម ។

១៩- ឲ្យព្រះរាមលក្ស្មណ៍ឧត្តម រឹងឫទ្ធិសិទ្ធិសំ-
រឹងឯងតេជតបះជយា ។

២០- ជាហៃរាមលក្ស្មណ៍ធូរបា អញ្ជើញវេលា
ដោយឫក្សពេណាទៀងទាត់ ។

២១- ឯឯនោះព្រះរាជឫសីសិទ្ធ នាំរាម(6)ដ៏បពិត្រ
នូវព្រះអនុជលក្ស្មណ៍ ។

២២- ទៅកាន់អាស្រមដ៏ក្រណា- ហោមជបកើតជា
សរសក្តិសំរឹទ្ធិក្រៃ ។

២៣- ជាហៃរាមលក្ស្មណ៍ជាញជ័យ ឫទ្ធិធាលើសក្រៃ
ធូរធាកោះសរផ្ទាញ់ខ្លែង ។

២៤- ផ្ដាញកាកនាសូរឲ្យស្ដែង ឫទ្ធិតេជគម្ដែង
ដ៏រាមនូវលក្ស្មណ៍ពីរពង្ស ។

(1) RIB : niramitr
(2) RIB : hoḥ
(3) RIB : prabrịtt
(4) RIB : ṭă phtuṅ
(5) RIB : bīr
(6) RIB : nāṃ rāj

៧៥. ដងនោះព្រាភមស្ដេចទ្រង់ ហោចណ្ឌាសរទ្រង់
ហោះកាំតំរង់យក្សា ។

៧៦. ព្រះថ្លែង(1) អសុរកាកនា ស្បូរក្ស័យជន្មា
ជីវិតក៏បរដួលទៅ(2) ។

៧៧. សរសក្តិឃ្លួលឃ្លួសសំដៅ មុចជាតាលទៅ
ក៏សូរព្រះអង្គចេញដល់ ។

៧៨. ហើរសព្វភូមិភពដ៏មណ្ឌល សរព្រះចេញដល់
ក៏លុះនូវក្ស័យជន្មា ។

(1) RIB : thlaeṅ
(2) RIB : nau

កណ្ឌ ទី២

២៩- ឯងនោះព្រះបាទមិថិលា ស្ដេចធ្វើចរិយា
បីដោយនូវក្រឹត្យដ៏ពិធី ។

៣០- លុះពិសាខសុភតិថី ផ្ដុំមុខមន្ត្រី
ប្រយោជន៍នូវប្រែពសុធា ។

៣១- ដើម្បីនូវធ្វើក្សេមដ៏ប្រជា- រាស្ត្ររដ្ឋដោយក្រឹតា-
ធិការ(1) ដ៏បុរាណ ។

៣២- ស្ដេចច្រត់នូវអង្គ័ល(2) មាសមាន ព្រះសុភរាជ(3) បីរូបាន
ដំណើរសីហនាទវេលា ។

៣៣- ស្ដេចច្រត់លុះដ៏ក្ដេរយមុនា ទី(4) ទេពកញ្ញា
សុពណ្ណពោងពាយភុល ។

៣៤- លើឈូករត្នរាជកោមល បរិបូណ៌និមល
ប្រសើរពិសេសលើសក្រៃ ។

៣៥- ស្ដេចមានព្រះរាជហឫទ័យ ត្រេះត្រេកអរក្រៃ
នឹងរាជបុត្រីកញ្ញា ។

៣៦- ឯងនោះឥស្សរមិថិលា រៀបរាជយោធា
នូវច្បាស់រឹងផ្កានព្រះនគរ ។

៣៧- នាំរាជកញ្ញាសុបវរ ស្មើបុត្រដ៏ឧត្ដរ
ក៏លុះដ៏រាជពិភព(5) ។

(1) RIB : ṭoy ṇā kritadhikār
(2) RIB : naṅgăl
(3) RIB : braḥ usubharāj
(4) RIB : nadī
(5) MBN : kǎ luḥ bibhab rājā
RIB : kǎ luḥ loe rājabibhab

៣៨. ស្តេចរក្សាភស្ត្រីដងវៃស្លុប ស្រេច[1] ទើប ឲ្យ អ-
ភិសេកប្រកបតាមា ។

៣៩. ដោយហេតុហៅភដសីតា បរិសុទ្ធសោភា
ដូចបូណ៌ព្រះចន្ទ្រថ្លាលថ្លាស់ ។

៤០. វិរកក្ដីវិរលក្ស្មណ៍យល់ច្បាស់ អស់ទេពទេសសយាស្សុ
គុំស្មើនូវិភដបុត្រី ។

៤១. ដងនោះព្រះបាទនរបតី យល់ភដបុត្រី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

៤២. នោះព្រះមុនីភដដ៏បវិរ ដបធ្មុ សិល្បសរ
នូវិសច្ចសត្យា[2] អធិស្ឋាន ។

៤៣. ថាពោះទេវតាឫទ្ធិមាន ដ៏យអាចលើកបាន
ធ្នូសិល្បនូវិតេជោដ៏យ ។

៤៤. យើងនូវយកវត្ថុសីតាថ្លៃ អភិសេកឲ្យធ្នូ
នាទេពដ៏មានចេស្តា ។

៤៥. អស្តាឫឬទស[3] ទិសា កក្រើកកៃត្រត្រីឃ្មា
ខ្ញាអស់ទេពដ៏និករ ។

៤៦. អស់ទេពតាដងសឹងដ៏អរ បរគ្នាវិវរ
រត់ចុះពីកៃត្រត្រីឃ្មា ។

៤៧. ព្រះតន្ត្រីស្តេចលើឭភា អមរតាគេទ្រា
រស្មីរុងរឿងគីដ៏[4] ថ្កើងដ ។

៤៨. ព្រះអគ្គីស្តេចលើរមាសភ្លើង តេជោដ៏យថ្កើងដ
ឫទ្ធីរមាសមហិមា ។

៤៩. ព្រះពាយផ្លាយផ្សិតដ៏ទេវហា អស្សុពាហាលេណា
គឺពាយក៏បក់បីប្រហារ ។

៥០. ព្រះពិរុណព្រះអគ្គបីក្រិត ស្តេចលើនាគនា[5]
ពិពិធពិពណ៌ដលដី ។

៥១. ព្រះចន្ទ្រកុមារស្តេចលី- លាលើបក្សី
សុពណ៌មយូរវចនា ។

៥២. ព្រះព្រហ្មប្រព្រឹត្តសីលា ស្តេចលើហង្សា-
ធិភដវិងបុទ្ធិដ៏តបះ ។

៥៣. ព្រះនេះបូរគីភដ[6] តេជះ គប់លើយក្សតបះ
កណ្តាំងក៏ស្តេចយាត្រា ។

(1) RIB : stec
(2) RIB : saccā
(3) MBN : dū dāl
(4) RIB : git ṭǎ (pas.)
(5) RIB : nāg nārth
(6) MBN : braḥ nehṅ gī rāj
RIB : braḥ nehṅ ti rāj

៥៤. ព្រះវៃស្រពណ៍[1] ភាគដ៏មហា- ធិបតិន្ទលេលា
លើក្រាយពិមានដ៏មង្គល ។
៥៥. ព្រះឥសូរឫទ្ធិសក្តិស្ថិតសល់ ត្រៃភពដ៏មណ្ឌល
សំណាក់នៃទេវតាត្រៃ ។
៥៦. ស្ដេចលើឧសភភាគមហា អតិរេកមហិមា-
នុភាពអំណាចព្រះធនូ[2] ។
៥៧. អស់ទេវកិន្នរភាគព្រះភូ- ធរទេតឫទ្ធិធ្នូ
ប្រយោជន៍នូវចង់លើកលង ។
៥៨. ព្រះឥសូរឫទ្ធីដ៏កន្លង ខូចទេវក្សត្រផង
ក៏លងនូវតេជះប្រាណ ។
៥៩. ពុំអាចបីនូវលើកធ្នូបាន នឹងនៅនាស្ថាន
សំស្ថិតនៅព្រះមុនី ។
៦០. នោះព្រះមុនីនាថនរបតី ស្ដេចយល់ព្រះហរិ
សម្ដេចព្រះនារាយណ៍រាមា ។
៦១. នោះ[3]នូវលើកធ្នូសិល្បនូវឫទ្ធ បានបរិបូណ៌អា-
នុភាពនូវតេជោពល ។
៦២. ព្រះឥសូរនរនាថស្ដេចយល់ អស់ទេវតាដល់
ក៏ស្ដេចនូវរីវស្ថានស្ថិត ។
៦៣. ផងនោះព្រះពិស្វាមិត្រ នាំរាមដ៏បពិត្រ
នូវលក្ស្សសម្ដេចយាត្រា ។
៦៤. លុះដល់បុរីមិថិលា ចូលទូលរាជា-
ធិរាជនូវស្ទួយលើកលង ។
៦៥. ក្រុងមិថិលាវីងស្នង អញ្ជើញស្ដេចហោង
សំរឹងឯងនូវតេជព្រះធនូ[4] ។
៦៦. ព្រះរាមស្ដេចមើលអស់ភូ- ធរលើកឫទ្ធិធ្នូ
ក៏ត្រាស់ព្រះភក្ត្រប្រិមប្រិយ ។
៦៧. ស្ដេចចូលលងឫទ្ធិដ៏ពិធី អស់ទេវដ៏ឥសី
ក្សត្រិយ៍ឥតនុភាពជេស្ឋា ។
៦៨. ព្រះរាមវីងឫទ្ធិមហិមា ថ្លៃងស្ដេចជេស្ឋា-
ធិការនុភាពលើសត្រៃ ។
៦៩. ស្ដេចលើកកោទណ្ឌសរជ័យ អស់ទេវមនុស្សក្ខ
ដ៏មានកម្លាំងលោកធាត្រ[5] ។

(1) RIB : brah̤ baisrībarn̤
(2) RIB : brah̤ dhanū
(3) RIB : doh̤
(4) RIB : brah̤ dhanū
(5) RIB : lokadhātu

៣០. សីវិថ្វាយសព្ទសាធុសារ(1) ព្រះបរមនាថ
ឫទ្ធីអំណាចយល់ឡើង ។

៣១. ស្ដេចវាត់កោទណ្ឌបីតឡើង(2) កោះសរសក្តិឡើង
សំដៅដងនៅតេជប្រត្យក្ស ។

៣២. ស្ដេចក្រាយកោទណ្ឌសរសក្តិ រូមណ្ឌលចក្រ
វិភាយព្រះករសោភា ។

៣៣. ដងនោះព្រះបាទមិថិលា ស្ដេចយល់នឹឫទ្ធា-
នុភាពព្រះរាមលើសក្រៃ ។

៣៤. ស្ដេចត្រេកអរឲ្យពរជ័យ ជយោជ័យក្រៃ
សំរិទ្ធិរាមមហិមា ។

៣៥. ស្ដេចយករត្នរាជសីតា ប្រកបនូវលក្ខណា
មកថ្វាយព្រះរាមដ៏កន្លង ។

៣៦. ស្ដេចត្រាស់មុខមន្ត្រី(3)ដងៃ ប្រើទូតទៅចង
មេត្រីព្រះបាទទសរថ ។

៣៧. ស្ដេចផ្តាំទូតទៅពីកំណត់ ថ្កានព្រះទសរថ
បីលុះបុរីអយុធ្យា ។

៣៨. ស្រេចធូលទូលព្រះករុណា ដ៏រត្នរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៣៩. ចាត់ឲ្យនូវព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធ
ប្រសិទ្ធនូវត្រូតសីលា ។

៤០. នាំព្រះរាមរាជក្សត្រា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជព្រះរាជបុត្រដល់ ។

៤១. បុរីមិថិលាមណ្ឌល ស្ដេចផ្ដុំទេពល
នូវលើកធ្នូសរសិល្បហោង ។

៤២. ស្ដេចធ្វើសត្យាធិស្ឋានថ្វាយ ពោះទេពក្សត្រដង
នាមានតេជះឈ្នះប្រាណ ។

៤៣. ពោះបីអាចលើកធ្នូសិល្បបាន ដូចក្សត្រអធិស្ឋាន
ព្រះបាទជនករាជា ។

៤៤. ស្ដេចនូវលើករាជកញ្ញា នាមនាងសីតា
បូជាដៃក្សត្រនោះហោង ។

៤៥. កាលនោះអស់ទេពក្សត្រដង សឹងធូលលើកលង
កម្លាំងទីទៃសព្វប្រាណ ។

(1) RIB : sādhukār sādar
(2) RIB : pī jum loen
(3) RIB : stec mukhamantrī

86. ពុំអាចជំនួវ(1) លើកបាន　　និត្យនឹងនៅស្ថាន
　　ក្រណាព្រះរោងជំពិធី ។

87. លុះព្រះរាជបុត្រនរបតី　　ចូលលងនូវឫទ្ធី
　　តេជះនៃសម្តេចព្រះរាម(2) ។

88. ស្តេចលើកកៅទណ្ឌសហស្សធាម　　ផាញ់បាននៃក្នុងស្ថាយ(3)
　　កណ្តាលជំនុំជំនសី ។

89. ពុទ្ធារខ្ទរទាំងប្រែផតី　　ពុសពុអសនី
　　គឺសែនរន្ទះគណនា ។

90. ព្រះបាទចក្រពត្តិរាជា　　ជនកភាជជ័មហា-
　　ក្សត្រត្រេកព្រះរាជហឫទ័យ ។

91. ស្តេចនូវយកសីតារត្នថ្លៃ　　ស្តុតីឲ្យជ័យ
　　ប្រជាប់នូវមង្គលការ(4) ។

92. ជុំនូវព្រះរាមឫទ្ធិមហិមា　　ប្រើខ្ញុំព្រះករុណា
　　មកទូលសម្តេចភូបាល ។

93. ឲ្យអញ្ជើញព្រះភូវនាថ　　ស្តេចនូវកៅត្រអាល
　　រណ្តាប់អាពាហពិពាហ ។

94. ព្រះបាទទសរថរាជា　　ស្តាប់ទូតថ្លែងថា
　　ដើមព្រះរាមរាជបុត្រឡើង ។

95. ស្តេចពស្តេងឫទ្ធីជ័កន្លង　　លើសពលងក្សត្រផង
　　សាយសព្វប្រទេសទិសា ។

96. ស្តេចមានព្រះរាជទយា　　អរឥតគណនា
　　បន្ទូលព្រះរាជទង្ការ ។

97. ហៅមុខមន្ត្រីបរិពារ　　ចូរស្តាប់រសសារ
　　ពតិមាន(5)នៃទូតថ្លៃថ្លា(6) ។

98. ដើមព្រះរាមរាជបុត្រា　　ឡើងមានឫទ្ធា-
　　នុភាពលើសលោកកពាត្រៃ ។

99. លើកបានកៅទណ្ឌសរជ័យ　　អស់ទាំងមនុស្សពួ
　　ជីលោកក៏ស្ញែងចេស្តា(7) ។

100. យើងពុសពុកាលនោះណា　　យើងគិតស្មានជា
　　រន្ទះទាំងសែនអសនី ។

(1) RIB : bum̥ ḁ̄c nūv kǎ
(2) RIB : tejaḥ samtec nai braḥ rām
(3) RIB : pāñ' pān nai sthān
(4) MBN : maṅgal kāy
(5) RIB : stāp' sār ba-　rtamān
(6) RIB : thlai thā
(7) RIB : staeṅ

៣០. សីដាថ្វាយសព្ទសាធុសាធ(1) ព្រះបរមនាថ
ឫទ្ធីសំណាចយល់ក្រើង ។

៣១. ស្ដេចវាត់កោទណ្ឌបីតរឿង(2) ពោះសរសក្តិឆ្លើង
សំដៅដងនៅតេជប្រត្យក្ស ។

៣២. ស្ដេចក្រាយកោទណ្ឌសរសក្តិ រូមណ្ឌលចក្រ
វិភាយព្រះករសោភា ។

៣៣. ដងនោះព្រះបាទមិថិលា ស្ដេចយល់ដីឫទ្ធា-
នុភាពព្រះរាមលើសនៃក្រ ។

៣៤. ស្ដេចត្រេកអរឲ្យពរជ័យ ជយោជ័យនៃក្រ
សំរិទ្ធិរាមមហិមា ។

៣៥. ស្ដេចយករត្នរាជសីតា ប្រកបនូវលក្ខណា
មកថ្វាយព្រះរាមជីកន្លង ។

៣៦. ស្ដេចត្រាស់មុខមន្ត្រី(3)ដង ប្រើទូតទៅចង
មេត្រីព្រះបាទទសរថ ។

៣៧. ស្ដេចខ្ញុំទូតទៅបីកំណត់ ថ្កានព្រះទសរថ
បីលុះបុរីអយុធ្យា ។

៣៨. ស្ដេចចូលទូលព្រះករុណា ជីរត្នរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៣៩. ចាត់ឲ្យព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធ
ប្រសិទ្ធនូវត្រៃតសីលា ។

៤០. នាំព្រះរាមរាជក្សត្រា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជព្រះរាជបុត្រដល់ ។

៤១. បុរីមិថិលាមណ្ឌល ស្ដេចដ្ឋុំទេពល
នូវលើកធ្នូសរសិល្បហោង ។

៤២. ស្ដេចធ្វើសត្យាធិស្ឋានថ្លៃង ពោះទេពក្សត្រឯង
នាមានតេជៈឈ្នះប្រាណ ។

៤៣. ពោះបីអាចលើកធ្នូសិល្បបាន ដូចក្សត្រអធិស្ឋាន
ព្រះបាទជនករាជា ។

៤៤. ស្ដេចនូវលើករាជកញ្ញា នាមនាងសីតា
បូជាដៃក្សត្រនោះហោង ។

៤៥. កាលនោះអស់ទេពក្សត្រឯង សឹងចូលលើកលង
កម្លាំងទីទៃសព្វប្រាណ ។

(1) RIB : sādhukār sādar
(2) RIB : pī jum loeṅ
(3) RIB : stec mukhamantrī

៨៦. ពុំអាចជំនូវ(1) លើកបាន និត្យនឹងនៅស្ថាន
ក្រឡាព្រះរោងជ័យពិធី ។

៨៧. លុះព្រះរាជបុត្រនរបតី ចូលឈរនូវបុរី
តេជះនៃសម្ដេចព្រះរាម(2) ។

៨៨. ស្ដេចលើកកោទណ្ឌសហស្សនាម បាញ់បាននៃក្នុងស្ថាន(3)
កណ្ដាលជំនុំជ័តសី ។

៨៩. ឮខ្ទារខ្ទរទាំងប្រថពី ឮសព្ទអសនី
គឺសែនរន្ទះគណនា ។

៩០. ព្រះបាទចក្រពត្តិរាជា ជនករាជជ័យមហា-
ក្សត្រត្រេកព្រះរាជហឫទ័យ ។

៩១. ស្ដេចនូវយកសីតារត្នថ្លៃ សូត្រឲ្យជ័យ
ប្រដាប់នូវមង្គលការ(4) ។

៩២. ជំនូនូវព្រះរាមឫទ្ធិមហិមា បើខ្ញុំព្រះករុណា
មកទូលសម្ដេចភូបាល ។

៩៣. ឲ្យអញ្ជើញព្រះគុរុនាថ ស្ដេចនូវកៅត្រអាល
រណ្ដាប់អាពាហពិពាហ ។

៩៤. ព្រះបាទទសរថរាជា ស្ដាប់ទូតថ្លែងថា
ដើមព្រះរាមរាជបុត្រឡើង ។

៩៥. ស្ដេចទៃស្ដងឫទ្ធីដ៏កន្លង លើសលែងក្សត្រឯង
សាយសព្វប្រទេសទិសា ។

៩៦. ស្ដេចមានព្រះរាជទយា អរគតគណនា
បន្ទូលព្រះរាជនិង្ការ ។

៩៧. ហៅបុរមន្ត្រីបរិពារ ចូរស្ដាប់រសសារ
ពតិមាន(5) នៃទូតថ្លៃថ្លា(6) ។

៩៨. ដើមព្រះរាមរាជបុត្រភ្លា ឡើងមានឫទ្ធា-
នុភាពលើសលោកភពត្រៃ ។

៩៩. លើកបានកោទណ្ឌសរជ័យ អស់ទាំងមនុស្សឮ
ដ៏លោកក៏ស្ញែងចេស្ដា(7) ។

១០០. យើងឮសព្ទកាលនោះណា យើងគិតស្មានជា
រន្ទះទាំងសែនអសនី ។

(1) RIB : bum ạc nūv kă
(2) RIB : tejaḥ samtec nai braḥ rām
(3) RIB : pañ' pān nai sthān
(4) MBN : mangal kāy
(5) RIB : stāp' sār ba- rtamān
(6) RIB : thlai thā
(7) RIB : staeṅ

១០១. បាញ់ព្រះសុមេរមាសជ័គិរី ទើបកក្រើកប្រថពី
ភ្នំបីម៉ឺនយោជគណនា ។

១០២. នេះតិរច្ឆានទូតទូលអញ្ចា ដើមព្រះភរា-
ធិរាជក៏លើកឫទ្ធិឫ- ។

១០៣. សិល្បបានបាញ់បាក់ពព្យ(1) ពុំសព្វដូចនូវ
រន្ទះទាំងវៃសែនគណនា ។

១០៤. តិរច្ឆានក្បត្រក្រុងមិថិលា នូវរណ្ដាប់អាពាហ-
ពិពាហមង្គលសួស្ដី ។

១០៥. ព្រះរាមព្រះរាជបុត្រី ជាប្រពន្ធទេពី
គឺនាមហៅនាងសីតា ។

១០៦. ទៃយាមុខមន្ត្រីសេនា ចូររៀបពលពល
ជិះទំរង់នូវរថសារថី ។

១០៧. ក្សត្រាណោះអស់មុខមន្ត្រី ថ្វាយករអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជសម្ភារ ។

១០៨. ក្រោយណាព្រះបាទភូវនាថ ចេញផ្ដុំពលពល
អនេកអនន្តសំខេយ្យា ។

១០៩. រៀបរថគជសារអស្សពាហា គ្រប់ដូចព្រះអាជ្ញា
ចូលទូលព្រះបាទទសរថ ។

១១០. ស្រេចស្ដើជាព្រះកំណត់ ប្រុងប្រាប់(2) ពលម៉ត់
បីដោយសង្កាត់សេនា ។

១១១. ទើបស្ដេចគង់រថអស្សពាហា គង់នូវជាយា
ទេពីទាំងបីជ័បវរ ។

១១២. រីព្រះភិរុតរាជបុត្របវរ គងសាររើយឋរ
ក៏ហៅព្រះរាជបិតា ។

១១៣. ចងគ្រឿងមាសរត្នរចនា ភ្ជាក់សូត្រសោភា
ប្រដាប់នូវរត្នភេជី ។

១១៤. ព្រះសុត្រុត គង់គជករី(3) រូបរាជសិង្ហសីហ
ប្រដាប់នូវគ្រឿងមាសស្ដើង ។

១១៥. ទ្រង់កង្វេរមាសបីទន្ទើង ករក្រោយភិតរឿង
រស្មីច្រវ៉ាត់យល់យង់ ។

១១៦. បរបើកហៅនៃបព្រះអង្គ ព្រះបិតាស្ដេចគង់
លើរាជរថមាសជ័ច្រើង ។

(1) MBN : pāñ' pāk' nūv bāhu
RIB : pāñ' pāk' nūv
(2) RIB : prāp
(3) MBN : karaṇī

១១៧. អស់ពលយោធាផ្អើរដើង ហ៊ោខ្ញារក្លៀវឡើង
ក៏ហៅសម្ដេចយាត្រា ។

១១៨. លុះដល់បុរីរាជមិថិលា ត្រៀបរៀបសេនា
ក៏ស្ដេចនូវចូលព្រះនគរ ។

១១៩. ព្រះបាទជនករាជត្រេកអរ ព្រះទសរថបវរ
បរមបពិត្រស្ដេចដល់ ។

១២០. ស្ដេចពីប្រាសាទមាសជ័យមង្គល ប្រសើរនិម៌ល
រូ[1] ស្ថាននៃនៃត្រៃត្រឹង្ស ។

១២១. ស្ដេចទៅទទួលព្រះរាជា ទសរថក្សត្រា -
ធិរាជមហាចក្រពត្តិ ។

១២២. ឡើងលើប្រាសាទរតនរត្ន ពីរ[2] ព្រះមហាក្សត្រ
សំណោះសំណាលមេត្រី ។

១២៣. ដឹងនោះពីរព្រះនរបតី ថ្ងំទេពជ័យមុនី
ឫសីសិទ្ធទ្រង់ព្រតសីលា ។

១២៤. នូវមុខមន្ត្រីព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធា - ចារ្យចប់សាស្ត្រា
គឺត្រៃពេទជោតិសា ។

១២៥. ស្ដេចឲ្យដំនុំរកឫក្សពារ ឧត្ដមស្ដោះលើកការ[3]
មង្គលអាពាហាពិពាហា ។

១២៦. លុះបីបានឫក្សពារនូវពេលា ឧត្ដមព្រះលគ្នា[4]
ស្ថិតតួជ័យស្ថិរភាសី ។

១២៧. ស្ដេចឲ្យប្រគំនូវតន្ត្រីយ ត្រៃស័ង្ខភេរី
ឲ្យធ្វើពីធីដោយក្រម[5] ។

១២៨. ស្ដេចនាំសីតារត្នឧត្ដម ចេញមកសុរេចធ្វើ
នូវសម្ដេចព្រះរាមទេព ។

១២៩. ទាំងពីរក្សត្រីក្សត្រា ថ្វាយបង្គំព្រះបិតា -
ធិរាជទាំងពីរព្រះអង្គ ។

(1) rū : manque dans RIB
(2) MBN et RIB : bī
(3) RIB : dhikār
(4) RIB : braḥ lakkhaṇā
(5) RIB : ṭoy krum

កណ្ឌទី ៣

១៣០- ព្រះបិតាទាំងពីរស្ដេចគង់ ឈើមិនកែវឆ្កូង
ប្រដាប់នូវកែវរចនា ។

១៣១- ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះចិន្តា ដឹងក្នុងហឫទយា
សម្ដេចព្រះរាមនរបតី ។

១៣២- ស្ដេចឲ្យនូវរាជសេរី ដំនុំមុខមន្ត្រី
ឲ្យជុំអស់ពលយោធា ។

១៣៣- ប្រើស្រាវគជសារអស្សពាហ ស្រាវរថរចនា
សំរាប់នូវសារថីបរ ។

១៣៤- អស់មុខមន្ត្រីទីកវិរ ខិនក្រាបថ្វាយករ
បង្គំសម្ដេចរាជា ។

១៣៥- អស់មុខមន្ត្រីក្រាបលា ចេញដំនុំសាលា-
លុកឃុនបញ្ចាក់សឹងស្ថាន[1] ។

១៣៦- ត្រាត្រៀបរៀបពលទាហាន សេះសោតជងមាន
សំរាប់នូវកែបគ្ងរ[2]ថ្មី ។

១៣៧- រាជរថផ្លាក់ផ្លៅវិល្លិត្រី ទឹមនូវតាជី
រហាស់រហ័សស្រេចស្រាប់ ។

១៣៨- រៀបគជសារសឹងដំប្រដាប់ ជងគ្រឿងផ្លាក់ខ្ជាប់
សំរាប់សំញៀងស្ពាងមុខ ។

(1) RIB : pañjāk' siṅ sthān
(2) RIB : gū

១៣៩. ចង្កឹមាសដាំត្បូងស្លាបក្អក ស្រេចស្រោលមកទុក
ជុំអស់សារថីគជសារ ។

១៤០. រណ្តាប់អស់សព្វគ្រប់ប្រការ សម្ភារគ្រឿងដាសដារ
អនេកអនន្តច្រើនពណា ។

១៤១. ទើបអស់មន្ត្រីចូលគាល់ ក្រាបទូលអំពាល
រណ្តាប់ខ្ពង់ពលយាត្រា[1] ។

១៤២. គ្រប់ដូចព្រះកំណត់អាជ្ញា ព្រះបាទមហា-
ជនកដ៏រាជាធិបតី ។

១៤៣. ដឹងនោះព្រះបាទនរបតី ក្សត្រាទាំងបី
ព្រះអង្គសម្តេចរាជា ។

១៤៤. ឲ្យដំនុំរកឫក្សដ៏ពេលា ប្រកបនូវលគ្នា[2]
ឧត្តមនូវយាមយាម ។

១៤៥. លុះសុរេចបានឫក្សតិត្ថី នាយាមនាទី
ប្រកបនូវយោគយាត្រា ។

១៤៦. ក្សត្រទាំងពីរពង្សស្តេចវេលា ចេញលើង[3] មិថិលា
បុរីបុរាណរាជ្យហោង ។

១៤៧. ស្តេចត្រៀបទៀបទេពលដង នូវទ័ពស្រួចហោង
ប្រយ័ត្នព្រះរាជសង្គ្រាម ។

១៤៨. រិះទ័ពសម្តេចព្រះរាម ស្តេចលើកចេញតាម
សម្តេចព្រះរាជបិតា ។

១៤៩. ក្រោយទ័ពសម្តេចរាជា ជនករាជមហា-
ក្សត្រគ្រងព្រះរាជបុត្រី ។

១៥០. អស់ពលគជសារពាជី នៃព្រះនរបតី
ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ។

១៥១. ខ្វាយខ្វរធុលីអាប់អា- ការអន្ធការមហា
ទិសានុទិសអស់រស្មី ។

១៥២. បាំងបាត់សែងសូរ្យរង្សី កក្រើកទាំងប្រថពី
ប្រាំបីម៉ឺនយោជគណនា ។

១៥៣. ស្តេចលើកដល់ទូរដាគា ពួកសព្វនូវសេនា
នូវសព្វរាជរថសារថី ។

១៥៤. សព្វគជសារសព្វពាជី សព្វគួបតង្កើយ
ល្វើននូវជ័សព្វសេនា ។

(1) RIB : khbañ' bal yodhā
(2) RIB : lakkhaṇā
(3) RIB : leṅ

១៥៥. ពុំឡើងកងអាកាសា មេឃាសុរិយា
ស្រមុំស្រឡប់សូន្យសែង ។

១៥៦. អន្ធការបូរិសជិងស្ដែង ភ្លឺកភ្លាំងស្ញប់ស្ញែង
នូវបុទ្ធិរាមទេពា ។

១៥៧. ជិងនោះរាមបរមសូ[1] សា- ហ័សហានមហិមា
មហាគុរុសិល្បសរ ។

១៥៨. ពុំតេជតេជោជ័យខ្លួរ ដើមទៀម[2] បុត្រប-
រមបពិត្រសម្ដេចទសរថ ។

១៥៩. មហិមាចេស្ដាជ័ប្រាកដ ដោះមកសន្ធត
ព្រះនាមព្រះរាមជេស្ឋជ័យ ។

១៦០. រាមបរមសូរយក្សនោះនៃ គិតក្នុងហាឫទ័យ
រំពៃរំពឹងស្ដាយឈ្មោះ ។

១៦១. ក្រែវក្រោធនូវពាណផ្ទុកក្លោះ[3] ខាស់ទៀងហិចយោះ
នូវគ្រឿងអាវុធប៉ុនប៉ង ។

១៦២. កាន់កាំភ្លូនឹងជីងជង[4] មុតថ្លាថ្លាញផ្សង
នូវលំងតបះចេស្ដា ។

១៦៣. ក្សិណពេញបណ្ដើរពព្រះមហា- ជនករាជបិតា
សម្ដេចព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ។

១៦៤. ជាងឃានសរថមេ្ដចអ្នក សន្ធតបុត្រជាក់
ព្រះរាមព្រះនាមអញឲ្យ ។

១៦៥. បុត្រពីងបរគុរ[5] ជ័កំសោយ ដោះមានតេជដោយ
វិស័យជាមនុស្សលោកណា ។

១៦៦. លោះ[6] តាំងបុត្រជាទេពតា ព្រះវិស្ណុឯហៅមហា-
បញ្ញាតប្រមាទទោសធ្ងន់ ។

១៦៧. អញនូវថ្លាញឲ្យក្សុយជីពជន្ម បុត្រពីងឲ្យអ-
ន្តរាយតម្បូវថ្វាត់ហោង ។

១៦៨. ព្រះបាទទសរថស្ដើយស្នង វៃហាទេពឫសីត្រង
ដោយនូវសត្យធម្មលោកា ។

១៦៩. រីនាមបុត្រអញនេះណា អញពុំប្រតិស្ឋា
សន្ធតឲ្យឯងជ័ពីចិត្ត ។

(1) Var. : -sūr (pas.)
(2) RIB : rām
(3) RIB : khloc
(4) RIB : joeṅ phaṅ
(5) RIB : paguru
(6) RIB : leḥ

១៧០. មហាឫសីការំងមួយសែនគោដិ៍គិត[1] ដំនំនូវសិល្បសិទ្ធ
មហាឫសីមុនីផង ។

១៧១. សន្ធតនាមដោយហេតុនោះហោង ខ្សឹតភាជបុត្រឡុង
នេះមាននូវតេជជ័យឫទ្ធិ ។

១៧២. ទើបអស់ជំនុំភាជជ័តសី នូវទេពជ័យមុនី
ប្រកបព្រះនាមករពារ ។

១៧៣. ហៅព្រះរាមទេពជ័យបវរ សំឫទ្ធិបរ-
បូណ៌បុណ្យហេតុដូច្នេះណា ។

១៧៤. ក្សណរាមបរមសួយក្សា រឹងក្រែវក្រោធា
មហាពន្លឹកមួយសា ។

១៧៥. ខេរទីងជ័ក្រនួន[2] ដោះដាល ហិចហោះបីត្រមាល
ឆ្ពោះទៅដ្ឋានទ័ពព្រះរាមា ។

១៧៦. ព្រះបាទទសរថរាជា កិតភ័យតក្កមា
ក៏ខ្លាចព្រះរាជបុត្រមរ ។

១៧៧. ស្តេចទ្រង់ព្រះកន្សែងគក់គរ ទ្រូងទ្រូតខ្ទេរ
ទ្រហោហាឫទ័យប្រះប្រាណ ។

១៧៨. ស្រេចប្រើអមាត្យមួយហៅហាន ទៅសួរពតិមាន
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

១៧៩. ខ្លួចចាញ់តេជដៃដយក្សា គិតជ័យអបរា-
ជយាពិជ័យសង្គ្រាម ។

១៨០. អមាត្យក្រាបលាថ្ងាត់តាម ដោយគិតក្រោយរាម-
បរមសួរមហាយក្សា ។

១៨១. ដឹងនោះរាមបរមសួរមហា- យក្សយល់មហិមា
ក្រុពានូវដីង[3] ធ្នូសរ ។

១៨២. ហោះដល់ទ័ពព្រះភូធរ ព្រះរាមបុត្របរ-
រមបពិត្រព្រះបាទទសរថ ។

១៨៣. រាមបរមសួរស្រេចជ័យចំហុត ចូលដល់ពួរគ្គត់
ក៏ទ្រង់ធ្នូជីង[4] សរថ្លា ។

១៨៤. ស្រែកសព្ទបីសន្ធាប់ឃោសា[5] ដើរដាន់ពសុធា
តន្រ្តំកំរើកធរណី ។

១៨៥. ស្រែកហៅព្រះបាទនរបតី ចាំទៀយបស្ញូ
កង្កៀកម្លាចកាចក្រៃ ។

(1) RIB : muoy saen koṭi ṭă git
(2) RIB : tranuon
(3) RIB : jīṅ
(4) RIB : dhanū jīṅ
(5) MBN : ghosnā

១៨៦. ស្ដេចមកបានយកនាងនៃ　　អញមានគេដឹងដែរ
　　ឫទ្ធីកម្លាំងឯមហិមា ។
១៨៧. ធូរប្រែស្ដេចចុះមកស្ងួមលា -　　ពោលអញកុំឲ្យងារ
　　បង្ហាតប្រមាថខ្ពាំខ្ពង ។
១៨៨. ពោះពីងធ្វើចិត្តឃើញឃ្លង　　អញនូវយកដឹងដង(1)
　　សំពងឲ្យឆ្ងាយសិរសា ។
១៨៩. អញនូវកាប់ខ្ទេចព្រមព្រះពន្លា -　　ជ័យរត្នរចនា
　　ឲ្យឆ្អិតឥតឲ្យវកុំបីលង់ ។
១៩០. ពោះពីងនេះមេឃការបាងប័ង(2)　　អញ្ញាលីឆ្លង
　　លុតជីវ្យប្រណាម្យបាត ។
១៩១. នោះនៃអញអត់ទោសា　　ឲ្យគង់ជន្មា -
　　តិជីព្រះស្ដេចនោះហោង ។
១៩២. ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយរឹងស្អាង　　ហៃមេឃយាយក្សឃ្លង
　　ព្រះស្ដេចនោះមកពីណា ។
១៩៣. ពីអាកាសឬពីបព្វតា　　ពីព្រៃព្រឹក្សា
　　គុហាមហាហោមពាន ។
១៩៤. នាព្រះស្ដេចមកដល់ស្ថាន　　អញនេះព្រះស្ដេចមាន
　　អំពើបំណងប្រាថ្នា ។
១៩៥. រាមបរមសូរស្ដាប់ព្រះរាមា　　រឹងក្រេវក្រោធា
　　ក៏ទឹងក៏ទំទាស់ខឹង ។
១៩៦. ងាមេះមេឃដល់ព្រះស្ដេច　　ពុំខ្លាចពុំស្ញែង
　　ឫទ្ធីកម្លាំងចេស្ដា ។
១៩៧. អញនេះពុំបុត្រព្រះមហា -　　ឫសីសិទ្ធសីលា
　　ចរិយាពិសេសសល់ខ្នាត ។
១៩៨. ព្រះនាមអ្នកហៅព្រះបាទ　　យាមគ្នី(3) គឺជ័យជាតិ
　　ព្រះវរបិតាអញនៃ ។
១៩៩. ព្រះស្ដេចឥតអធ្យាស្រ័យ　　ដួរ(4) បញ្ជីនៃព្រៃ
　　សាមាន្យកំណើតទុរលក្ខណ៍ ។
២០០. ពុំស្គាល់យល់គស្ដួរសក្ដិ　　ចចេះដូចគេខ្ញាក់
　　លលាក់លលើបុសា ។
២០១. មកថាអញជាអសុរា　　ព្រះស្ដេចហៅមហា -
　　ប្រមាទបង្ហាតទោសធ្ងន់ ។

(1) RIB : jīn̊ phan̊
(2) RIB : paṅg
(3) MBN : yātik
RIB : yamatik
(4) RIB : juop

២០២- ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយវិញក្សិណា ថារាមបរមសូមន[1] -
គឺអង្គអញជាតីងជា ។

២០៣- អសុរនោះតតមុះតា ពាក្យតីងហៅមហា -
វាចាត្រកោះពេកហោង ។

២០៤- នារិស័យធម្មតាឫសីនឹង ស្រីដីពុំដែលលក្ខង
ត្រណាក់ឲ្យអាក់ចិត្តគេ ។

២០៥- លោកមានតែពាក្យស្អាលស្នេហ មេត្រីសព្វគេ (2)
ទាំងទ្វីបដ៏បួនលោកា ។

២០៦- សីងមានពាក្យស្មោះសោះសា សុចរិតវាចា
សុភាពពោលធម្មជាក់ជាតិ ។

២០៧- នេះតម្រូវហៅព្រះស្តែងឃ្លាត បង្កើតទោសប្រមាទ(3)
ប្រលងប្រកួតជេស្តា ។

២០៨- អញនេះពិតបុត្រព្រះមហា - ទសរថរាជា -
ធិរាជជាឯកក្សត្រឹង ។

២០៩- គឺមោះក្សត្រសព្វប្រទេសហោង សីងចុះចូលក្នុង
បង្គំប្រណម្យបាទា ។

២១០- រីអង្គអញឯងនេះណា កាលប្រជុំត្រៃតា -
យុគឡើយនៅជាព្រះនារាយ ។

២១១- អស់ទេពឫសីសព្វាយ យល់អសុរទាំងឡាយ
តែងបៀតបៀនព្រះសាសនា ។

២១២- ទើបទេពនិមន្តអារាធនា ឲ្យអញលេលា
មកយកនៃប្រតិសន្ធិ ។

២១៣- ជាព្រះរាមរឹងឫទ្ធិ ប្រាសប្រាបបាបី
អសុរអ្នកបាបបៀតបង់ ។

២១៤- រាមបរមសូរស្រែចពុំលង់ ឆ្លើយស្នងព្រះអង្គ
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

២១៥- ថាថៃព្រះរាមទេពា ព្រះស្តែងហៅមហា -
កន្ត្រឹងចំកើងអួតអង្គ ។

២១៦- យកខ្លួនថាជាពិស្ណុពង្ស នារាយនរបតីទ្រង់
ទម្ងន់នៃលោកធាត្រី ។

២១៧- ទោះព្រះស្តែងជាតិហរិ ពិស្ណុពង្សដ៏ឫទ្ធិ
កម្លាំងអំណាចជេស្ឋា ។

(1) man : manque dans RIB
(2) MBN : sab taer
(3) RIB : pramāth

៧១៨- ឲ្យព្រះស្ដែងឯងវេលា លងលើកធ្នូណា
អញកាន់នេះបើបាននៃ ។

៧១៩- ទើបអញដឹងព្រះស្ដែងថ្លៃ ពង្សព្រះនារាយណ៍
ពិស្ណុនៃលោកត្រៃតា ។

៧២០- ឯងនោះព្រះបាទរាមា ស្ដេចសំដែងចេស្ដា
នុភាពនៃឫទ្ធិព្រះតនូ (1) ។

៧២១- ស្ដេចយកដៃព្រះហស្តឆ្វេងភ្នូ- ធរលើកសិល្បធ្នូ
តម្កើងត្រៃវិមហិមា ។

៧២២- ស្ដេចយកអគ្គីវាសមហា- សរសក្តិមុតថ្លា
ព្រះស្ដាំនៅកោទណ្ឌទ្រង់ ។

៧២៣- ព្រះវាត់កោទណ្ឌបីតម្រង់ ឈ្លោះឆ្ពោះត្រង់អង្គ
នៃរាមបរមសូរយក្សា ។

៧២៤- រាមបរមសូរស្ដែងចេស្ដា ភីតភ័យតក្កមា
រន្ធត់លើកករបីប្រណម្យ ។

៧២៥- ទូនក្រាបថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ បពិត្រសូមសុំ
ជីវិតនៃអញខ្ញុំហោង ។

៧២៦- ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយរឹងស្លូង សរអញនេះហោង
បាននឹកហើយបាញ់នេះបាន ។

៧២៧- រាមបរមសូររឹងភិតប្រាណ សូន្យស្មារតីគ្មាន
ក៏ញ័រទាំងករវិន្ទា ។

៧២៨- ទូនក្រាបទូលព្រះករុណា បពិត្រខ្ញុំសូមលា-
ទោសានុទោសនេះតិប្បូវ ។

៧២៩- នាគាប្បីគន់ដី (2) ឫទ្ធិធ្នូ ខ្ញុំថា (3) ព្រះភូ-
ធរទ្រង់ដីរាជស្ដេចហោង ។

៧៣០- ខ្ញុំថ្វាយអស់សរខ្ញុំដឹង សូមស្ដេចកុំបីចង
ពាបូរ័យសម្ដេចក្រោធា ។

៧៣១- សូមអញ្ជើញស្ដេចទ្រង់សរថ្លា បាញ់ទៅប្រមូលនា
សភាខ្ញុំថ្វាយព្រះអង្គ ។

៧៣២- ឲ្យអស់មកចូលព្រះបំពង់ សរស្ដេចស្ដែងទ្រង់
សំដែងនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

៧៣៣- ឯងនោះព្រះរាមទេពតា កោះសរសក្តិថ្លា
មហាព្រហ្មាស (4) សុរិយ៍ជ័យ ។

(1) RIB : braḥ dhanū
(2) MBN : nāggāpi ta nā
RIB : nāgā pī gaṇ
(3) RIB : thvāy
(4) RIB : brahm sar

២៣៤. បាញ់ទៅប្រមូលអស់សរនៃ ភមបរមសូញ
ដើខ្លួងកែណាសបត្តា ។

២៣៥. មកចូលព្រះបំពង់សរថ្លា ដូចព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចនាភយនរបតី ។

២៣៦. ភមបរមសូ ថ្វាយអញ្ជលី សរសើរបារមី
សម្ដេចតិស្សរទ្រង់ឫទ្ធិ ។

២៣៧. និងអង្គក្រាបលាព្រះបពិត្រ ហោះទៅស្ថានស្ថិត
អាស្រមសំនៅអាត្មា ។

២៣៨. ព្រះរាមស្ដេចថ្កើងចេស្ដា - នុភាពមហិមា
មហាប្រសើរសិទ្ធសក្ដិ ។

២៣៩. ស្ដេចថ្វាញ់ភមបរមសូរយក្ស ស្ដែងក្រោកដងដាក់
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

២៤០. ស្រេចស្ដេចតីរព្រះអង្គលេណា ទៅគាល់បិតា -
ជិភជិតាំងតីរដ៏ចក្រី ។

២៤១. ព្រះបិតាកើតបញ្ញាបេតី អរប្រៀស្តុតី
ព្រះពរសម្ដេចភាមា ។

២៤២. ចំរើនសិទ្ធចំរើនឫទ្ធិចេស្ដា ចំរើនជ័យជំឫត្ត -
នុភាពចំរើនមួយសា ។

២៤៣. បីពង្ស៍ព្រះអង្គភូវនាថ(1) ជុំពលបរិពារ
អនេកចតុរង្គសេនា ។

២៤៤. ស្ដេចលើកទ័ពដោយពេលា ឧត្តមឫក្សមាត្រា
មហាមហិន្ទ្រនាទី (2) ។

២៤៥. ទៅលុះនៃព្រះនគរស្រី - អយុធ្យាជ័បុរី
បុរាណនៃរាជ្យអភិរម្យ ។

២៤៦. ស្ដេចលេងមហោស្រពដោយក្រម(3) ទេពាព្រះស្នំ
សំរាប់សំរៀបគង់គាល់ ។

២៤៧. សេពសោយសប្បាយដ៏ក្រសាល មន្ត្រីជុំជ្វារ
អនេកអនន្តសេនា ។

២៤៨. ស្ដេចល្បែងរេពលយោធា ក្រាន់ក្រប់សព្វនា
អមាត្យនុវមុខមន្ត្រី ។

២៤៩. បុរោហិតព្រាហ្មណ៍ត្រៃធ្នូកវី ថ្វាត់ថ្វាយអញ្ជលី
ស្តុតីថ្វាយពរក្សត្រា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mahāmahī nadī
(3) RIB : ṭoy krum

២៥០. ឯងនោះព្រះបាទមិថិលា លាព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជសម្ដេចទសរថ ។

២៥១. ស្រេចស្ដេចផ្ញើព្រះរាជបុត្រ កញ្ញាទេពបរិសុទ្ធ
នៅព្រះទសរថរាជា ។

២៥២. សុខេមហើយទើបស្ដេចយាត្រា ទៅលុះមិថិលា
បុរីបុរាណរាជ្យរឹង ។

២៥៣. ស្ដេចសោយសុខសម្បត្តិនឹង សត្យាមមិស្សស្ដសឹង
វំពឹងកុសលចរិយា ។

កណ្ឌ ទី ៤

២៥៤. ឯងនោះព្រះបាទក្សត្រា ទសរថរាជា
មហាបរមចក្រពត្តិ ។

២៥៥. ស្តេចជំនុំនូវរាជបរិស័ទ នូវបង្វែររាជសម្បត្តិ
គឺស្វេតឆត្រសោភា ។

២៥៦. អស់គ្រឿងឧបភោគជ័យបារ មកុដរត្នរចនា
សុពណ៌បាទុកាទិញផង ។

២៥៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង សេពសោយរាជ្យត្រង
ពិភពស្នងព្រះបិតា ។

២៥៨. ស្តេចឲ្យជំរះក្រុងនគរា ចុកចាំងមាគ៌ា
សព្វច្រកល្អកន្លាក់ថ្កើល ។

២៥៩. ប្រាប់ឲ្យខុនពលបរពល សព្វច្រកឲ្យដល់
បន្ទាយប្លូងរាជសេមា ។

២៦០. អស់ក្សត្រសព្វប្រទេសនានា ឲ្យនាំនូវបណ្ណា-
ការគ្រប់មកថ្វាយនរបតី ។

២៦១. កាលនោះអស់ទេពតសី ព្រាហ្មណ៍ត្រិទ្ធជ័យមុនី
នូវអស់ក្សត្រី ក្សត្រា ។

២៦២. សព្វប្រទេសសឹងនាំបណ្ណា- ការស្រេចវេលា
មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២៦៣. សឹងស្តូតសរសើរបារមី សរសើរនូវឫទ្ធិ
សម្តេចព្រះរាមមហិមា ។

២៦៤. សឹងម្តុលចុលចិត្តចិន្តា នឹងព្រះរាមា-
ធិរាជនូវសោយរាជ្យស្នង ។

២៦៥. ព្រះបិតាស្ដេចត្រឹទ្ធហើយហោង គួរស្ដេចប្រគល់ផ្គង
រាជ្យនេះឲ្យព្រះរាមា ។

២៦៦. គ្រងរាជមណ្ឌលសោមា រក្សារាស្ត្រប្រជា
ឲ្យមហាជនផងក្សេមក្សាន្ត ។

២៦៧. ព្រះបាទទសរថប្រទាន យល់អស់ក្សត្រមាន
ចិត្តចូលព្រមព្រៀងគ្រប់គ្នា ។

២៦៨. ស្ដេចឲ្យរកឫក្សដ៏ពេលា នូវធ្វើប្រថមា-
ភិសេកសម្ដេចព្រះរាម ។

២៦៩. ស្ដេចរណ្ដាប់លើងមហាស្រីពតាម ក្រុម[1]ក្សត្រស្ដេចប្រាម
ឲ្យលើងសព្វគ្រប់មាត្រា ។

២៧០. លុះស្រេចបានឫក្សពេលា លោកនូវធ្វើប្រថមា-
ភិសេកមង្គលសួស្ដី ។

២៧១. នោះទើបនាងកៃកេសី ចូលទូលនរបតី
ព្រះបាទសម្ដេចទសរថ ។

២៧២. ថាបពិត្រនាថមិសត្យមត់ កាលស្ដេចចេញដ្គត់
សង្គ្រាមសំដែងចេស្ដា ។

២៧៣. ថ្ងៃឈ្មោះព្រះអាទិត្យសុរិយា ស្ដេចបានប្ដេជ្ញា
ពាក្យសត្យនឹងអញខ្ញុំហោង ។

២៧៤. ថានូវឲ្យរាជ្យព្រះភិរុតគ្រង សោយរាជសម្បត្តិស្នង
ព្រះបាទសម្ដេចរាជា ។

២៧៥. តម្រូវថ្ងៃឲ្យព្រះរាមា យល់អស់សត្យា
ពុំទៀងមាននៅព្រះអង្គ ។

២៧៦. នោះព្រះទសរថស្ដេចទ្រង់- ព្រះកន្សែងពិលាបលង់
តំរង់ស្មារតីពុំបាន ។

២៧៧. ដល់ដួលសន្លប់ប្រះប្រាណ ក្នុងថ្លើមបីរូបហាន
អ្នកដុតបង្គរអគ្គី ។

២៧៨. ព្រះបាទទសរថចក្រី តំរង់ស្មារតី
រំលឹករំពឹងចរចា ។

២៧៩. នូវនាងកៃកេសីថា តម្រូវអញបានជា
រណ្ដាប់ព្រះរាមបុត្រច្បង ។

២៨០. ឲ្យសោយរាជសម្បត្តិគ្រង រក្សារាស្ត្រមណ្ឌលស្នង
អញនោះដោយធមិបុរាណា ។

(1) RIB : krum

៧៨១. បទរបបរបាក្សត្រ[1] ពុំដែលមាន ជាប្តូនមកបាន
តោយរាជពិភពមុនបង ។

៧៨២. ទោះនូវឲ្យរាជ្យភិរុតគ្រង សោតសមមានប្រាង
ដំនៀលនៃលោកនិន្ទា ។

៧៨៣. នាងកៃកេសីជាយា ទូលស្នងរឹងថា
បពិត្រព្រះបាទនរបតី ។

៧៨៤. នាក្តីសត្យធមិលោកីយ នេះព្រះភូមី
ហៅឃ្លាតបន្ទាត់ធមិហោង ។

៧៨៥. ព្រះទសរថរាជឆ្លើយស្នង ថានិ[2] នាងហោង
គឺមោះអញសូមពាំនាងណា ។

៧៨៦. នាព្រះនគរស្រីអយុធ្យា នេះអញនូវបែងជា
ភាគពីររំលែកចេញហោង ។

៧៨៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង នូវព្រះភិរុតគ្រង
ឲ្យគង់ដូចសត្យបេ្តជ្ញា ។

៧៨៨. ឯនាងកៃកេសីណា ហោតុចិត្តឫស្យា[3]
ទិដ្ឋិទ្រុះ[4] កាចកាន់ខ្ជាប់ ។

៧៨៩. ពុំចូលចិត្តចេតន៍ពុំស្តាប់ ខេរទឹងធុរឆាប់
ប្រដូចនូវកំសួលអគ្គី ។

៧៩០. នាងក្រោធភ្លាង[5] ទូលនរបតី សូមព្រះចក្រី
ស្តេចដោយទំនួលខ្ញុំហោង ។

៧៩១. ឲ្យរាជ្យនេះព្រះភិរុតគ្រង រីព្រះរាមបុត្រច្បង
នូវព្រះអនុជលក្ស្ម៍ ។

៧៩២. ឲ្យទៅនៅនាព្រៃអដ្វា បួសកាន់សីលជា
ឫសីបានបួនដណ្តប់ឆ្នាំ ។

៧៩៣. ឲ្យតាំងសិល្បសាស្ត្រកិច្ចកម្ម ស្រេចឲ្យទៅនាំ
ទាំងមកចូលឋានព្រះនគរ ។

៧៩៤. ព្រះបាទទសរថភូធរ ស្តេចសោកគក់គរ
ទ្រាប្រមៀលអាត្មា ។

៧៩៥. ឈឺបទ្រាសព្រះរាមា បុត្រច្បងស្ងួនភ្ងា
នូវព្រះលក្ស្មាធិបតី ។

(1) MBN : pad rapā ksatr
(2) MBN et RIB : oy
(3) RIB : driṣyā
(4) RIB : drust
(5) RIB : bhlām

២៩៦. ឮតែពាក្យនាងកៃកេសី ទូលទាស់នូវក្ដី
តតជម្អកក្រិស្មឫស្សា ។

២៩៧. ក្សិណាញដល់ព្រះរាមា នូវព្រះលក្ស្មណ៍ -
ជិភជិដ៏ពីរចក្រី ។

២៩៨. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចក្រោធឡើងខ្ញី ដាលដុំជអគ្គី
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រជិថ្លា ។

២៩៩. ប៉ងនូវពិឃាតជិនា ព្រះវរមាតា
គឺនាមនាងកៃកេសី ។

៣០០. ទើបព្រះរាមទេពធិបតី ព្រះទ័ស្មប្រិយប្រីយ
ឃាត់ព្រះអនុជិលក្ស្មណ៍ ។

៣០១. ជាវៃហរវលក្ស្មកុំបីបា គិតជងទោសា
នឹងអ្នកដ៏មានគុណថ្លៃ ។

៣០២. អំពើនោះបាបធ្ងន់ក្រៃ កុំធ្វើឈ្មោះនៃ
ធូរបារំសាយក្រោធា ។

៣០៣. ដឹងនោះព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា ក្រាបវរបាទា
សម្ដេចព្រះរាមនរបតី ។

៣០៤. ព្រះទៀមព្រះអនុជចក្រី រួមរាជមេត្រី
ក៏ស្ដេចនូវចរយាត្រា ។

៣០៥. ដឹងនោះរត្នរាជសីតា យំស្លាប់ទូលថា
បតិត្រស្ដូមស្ដេចប្រណី ។

៣០៦. ខ្ញុំនៅអាយម្ដេចជាស្រី មេម៉ាយឥតប្ដី
ស្លាប់រស់ខ្ញុំតាមទៅដង ។

៣០៧. សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ខ្ញុំសូមទៅផង
បំរើសម្ដេចនរបតី ។

៣០៨. ព្រះទៀមព្រះអនុជចក្រី រូកេសរសីហា
ចាកតីគោហាមាសខ្ពង់ ។

៣០៩. ស្ដេចទ្រង់កៅទណ្ឌសរជ័យ ស្រេចស្រាប់ប្រដៃព
ប្រដាប់ព្រះអង្គអស់ក្ដី ។

៣១០. ព្រះអង្គព្រះអនុជទេពី ចេញចាកបុរី
បុរាណនៃរាជអយុធ្យា ។

កណ្ឌ ទី៥

៣១១- ព្រះស្តេចត្រេចចាព្រៃព្រឹក្សា ដល់ឆ្នេរគង្គា
មហានទីទុរគម ។

៣១២- ឮសៀង(1) សត្វសត្វដែងយំ ដោយដងព្រៃភ្នំ
លន្លង់ត្រមោចក្សត្រា ។

៣១៣- ព្រះរាមព្រះរាជជាយា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជទាំងបីដ៏ព្រះអង្គ ។

៣១៤- ព្រះមហាក្សត្រាត្រីពង្ស ស្តេចចូលចុះស្រង់
មណ្ឌលដ៏មហានទី ។

៣១៥- លុះស្តេចស្រង់ស្រេចឡើងពី ឯលសាស្រះស្រី
ទាំងបីព្រះអង្គនិមិល ។

៣១៦- កៀសពាក់នូវជដាដ៏មណ្ឌល វេលាដើរដល់
អាស្រមនៃមហាឥសី ។

៣១៧. អស់ទេពឫសីដ៏មុនី យល់ក្សត្រទាំងបី
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា ។

៣១៨- សឹងត្រិះត្រេកសោមនស្សា អរឯងគិតថា
មហាភ័ព្វយើងសោតសល់ ។

៣១៩- បរិបូណ៌បុណ្យយើងបានយល់ ពោធិសម្ភារកុល
មកដល់នាថ្ងៃនេះណា ។

៣២០- ក្សិណាចូលថ្វាយព្រះរាមា ថ្វាយរាជសីតា
ក៏ថ្វាយព្រះលក្សបិត្រកង ។

(1) RIB : ī siṅ

៣២១. ដូចកូនកើតពីឧទរមោហា ប្រែប្រាសព្រាត់ឯង
ហើយមកប្រសប់(1) យល់ទឹង ។

៣២២. នាំដល់អាស្រមសុខសឹង បបក់ព្រលឹង
បំបោសអង្អែលអង្គា ។

៣២៣. អរឲ្យអាហារភោក្តា នៅបរមសាលា
សំណេះសំណាលសួរសាន្ត ។

៣២៤. ស្តេចបរិភោគផលាបាន ស្រេចព្រះស្តេចមាន
មេត្រីនូវណាចេញចរ(2) ។

៣២៥. អស់មហាឫសីសាទរ សឹងថ្វាយព្រះពរ
ចំរើនព្រះជន្មចេស្តា ។

៣២៦. ឲ្យព្រះអង្គទ្រង់នូវឫទ្ធា ទៀងតាំងទីឃា-
យុយឺនដោយតេជព្រះពរ ។

៣២៧. កិរ្យាណាមានផ្ញើរមួយនាមករ ហៅកូខ័នចរ
ទៅយល់ព្រះបាទក្សត្រា ។

៣២៨. រីកូខ័នខែឯមហិមា រូបខ្លួនបញ្ញា
ស្រមើលស្រមាក់ស្ទឹមស្នៃ ។

៣២៩. សក្តិសួនជាអ្នកផ្ញើរព្រៃ ខ្លួនខ្មៅក្រៅវិស័យ
នូវធ្មេញសស្ទឹមភ្នែកប្រាល ។

៣៣០. ខ្លួនភ្លោះខ្លាំងវែងពេញពាល ជាត់ជំមមា
មមូ មមុលព្រឹកព្រៃ ។

៣៣១. ជុំភ្លិនខ្លាំងផ្លេះផ្លាប់ព្រៃ ដូចត្មាតដីវិស័យ
សំពើមសំបុរពោមា ។

៣៣២. ពោះនូវផ្លៀងទៅស្ថានឯណា ស្ថាននោះបរិយាហ
មាមាវចំហាយបីប្រហាស ។

៣៣៣. ដូចនូវនេះរុះសាប់វិនាស ផ្លៀងឯអាកាស
ក៏ផ្សាយចំហាយរេហា ។

៣៣៤. រីសំលៀកស្លៀកស្បែកប្រើតា ពាសពាក់ស្បែកខ្លា
ជាអាវបិន្ទុះស្នងស្លាប់ ។

៣៣៥. ពាក់ពាន់ស្បែកឆ្លាន់ស្ពង់ខ្ជាប់ ជាបង្គត់ស្រេចស្រាប់
ប្រដាប់នូវស្បែកដើងដង្គូ ។

៣៣៦. ពលមួយម៉ឺនសោតសឹងជ្ជង ប្រដាប់ដូចអង្គ
នៃកូខ័នឯងមហិមា ។

៣៣៧. កាន់ដាវគោមរទ្ធស្នា យកព្រៃព្រឹក្សា
ដីជាលំនៅប្រក្រតី ។

(1) RIB : prasabv
(2) MBN : cer car

៣៣៨. មានគ្រប់គ្រឿងតូរ្យតន្ត្រីយ ពិត្រស័ង្ខភេរី
រគាំងនូវគងប៉ីប្រគំ ។

៣៣៩. មានទាំងខ្លុយប៉ីសេពសម កង្ក្រោកព្រកព្ទួយផ្លុំ
អង្រួចខ្សែដៀវដេញដោយ ។

៣៤០. ចំរៀងគ្រួចច្រៀងប៉ីដង្ហោយ សូរសព្ទមុខឲ្យ
ស្រណោះស្របាត់ព្រះវៃព្រ ។

៣៤១. ចំក្លឹមវែក្តច្រើនក្រាស់វៃក្រ ស្រឹងស្រោកសព្ទវៃព្រ
សន្និកនូវសព្ទព្រមព្រុស ។

៣៤២. បាកបាស់ ខាស់ខាំស្រើបស្រុះ ដោយដេញលឿនលុះ
ពិឃាតអម្រឹតក្បួណាក្បួយ ។

៣៤៣. ពុំវិលក្តក់ដោយវិស័យ ពោះនូវបណ្តើរវៃព្រ
សំគាល់នូវសព្ទប៉ីបន្លឺ ។

៣៤៤. ស៊ីងផ្លុំនូវបំពង់ឬស្សី វែក្តផងលុះៗ
កំលូកព្រៀវអឹងអរ ។

៣៤៥. ទៅដោយកូវ័នចេញចរ អស់ទាំងពលប-
រិវារមួយម៉ឺននិរភ័យ ។

៣៤៦. មានទាំងទូកសម្ពៅវៃព្រ សហាស្សួនោះនៃ
សំរាប់នូវឆ្នេរគង្គា ។

៣៤៧. ទ៉ កូវ័នរាជត្រឹកក្សរ ដាមិត្រនឹងមហា-
ឫស៊ីមុនីផងសោត ។

៣៤៨. ទាំងព្រះយមរាជផងកោត ខ្លាចកូវ័នសោត
ពុំអាចប្រឹឡងចេស្តា ។

៣៤៩. ឯងនោះកូវ័នយាត្រា យល់ព្រះរាមា-
ធិរាជនៅស្ថានអាស្រម ។

៣៥០. កូវ័នជួមបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទះធំ
បន្សំនូវសាច់ឆ្អើរឆ្អិន ។

៣៥១. ថ្វាលថ្វាយព្រះបាទភូមិន្ទ នារាយរាមធិបតិន្ទ
ស្តេចគង់នៅបរមសាលា ។

៣៥២. ព្រះលក្សណ៍ជន្តឹងរឿយអា អាមកពីឯណា
អំពាល់នូវត្រីសាច់ឃ្មុំ ។

៣៥៣. កូវ័នទូលថាអញខ្ញុំ មកថ្វាយបង្គំ
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

៣៥៤. ខ្ញុំឈ្មោះកូវ័នគីរ៍ដា(1) ច្រើវៃព្រយាត្រា
មកជូនព្រះបាទវ័នុត្តម ។

(1) RIB : git ṭă jā

៣៥៥. សូមទានបើកឲ្យអញខ្ញុំ ទូលថ្វាយបង្គំ
សម្តេចព្រះរៀមនេះឥឡូវ ។

៣៥៦. នាខ្ញុំបានយល់ព្រះភូ- ធរមកនេះឥឡូវ
ក៏ថ្លាហឫទ័យត្រេកអរ ។

៣៥៧. ខ្ញុំឯងជាខ្ញុំបាទប- រិចារ[1] ព្រះជីភូធរ
សូមទានស្តេចទ្រង់ករុណា ។

៣៥៨. ឯងនោះព្រះលក្សអនុជា ទូលទូលព្រះជេស្ឋា-
ធិរាជជ័យទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ។

៣៥៩. ឲ្យហៅកូវ័នមកថ្កាន សាកសួរតាតិមាន
សំណោះសំណាលនូវពិលាប ។

៣៦០. នឹងអង្គសិរសាក្រញ៉ាញក្រាប ទឹកភ្នែកហូរជាប
សស្រាក់លើមហាប្រថពី ។

៣៦១. ស្ទុះស្ទប់ចង្កាលើធរណី ពុំលើកសិរសី
ពុំផ្អើកមើលព្រះភក្ត្រា ។

៣៦២. ទូលខ្ញុំទំនួញថ្លែង សំដែងសោកសល់សោកា
នឹងអង្គព្រះភរិយា រៀងរ៉ាប់ទេពនៃសន្ធត ។

៣៦៣. ព្រះជនកអ្នកនរនាថ ទ្រង់នាមព្រះបាទសិរីទសរថ
ព្រះជននីអ្នកទ្រង់ព្រត ព្រះនាមនាងកោសកល្យាណ[2] ។

៣៦៤. ព្រះជនកអ្នកបេតី ព្រះជននីអ្នកស្នូនភ្ជាប់
ព្រះអង្គឯងជ័យជាតិជា ខ្ញុំព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៣៦៥. បង្អស់ព្រះហឫទ័យ ស្ងួនសព្វថ្ងៃពុំឲ្យឃ្លាង
ទំស្តេចឡើយឥឡូវផង ឯជាដើរត្រមោចមក ។

៣៦៦. ស្លាប់ទ្រង់អាភរណរត្ន បីអង្គក្សត្រជ័យពន្លក
ទំស្តេចឡើយទ្រង់សំបក ឈើសន្ដោសដោយព្រៃភ្នំ ។

៣៦៧. ព្រះសម្ភារកុលភព ព្រះអង្គអធិរាជវង្ស
ភាគាពីភោគ្គម បរមចក្រពត្តិសូរ[3] ។

៣៦៨. ព្រះរាមរូបាកាយ[4] គឺអង្គនារាយណ៍បុណ្យបរបូណ៌
ពូជពង្សពុទ្ធង្កូរ ត្រកូលក្សត្រជ័យវរវង្ស ។

៣៦៩. ទំនៃក្រោមធរណីណា បានព្រះរាមានារាយណ៍ទ្រង់
ដៃក្រោមនឹងកើតម- ង្គលសួស្តីស្រីពិលាស ។

៣៧០. ទំស្រុកអយុធ្យា ដូចគោបាលរក្សាមាលមាស
ស្តីកស្តេចឡើយប្រែប្រាស[5] និរាសកេសរសីហា ។

(1) RIB : paricār
(2) RIB : kosakalyāṇ
(3) RIB : cakrabatrīsūr
(4) MBN : bhūpākāy
(5) RIB : loes mtec ḷoey prae prās

៣៧១. ឱស្រីអយុធ្យា ដូចសួគ៌ាត្រៃត្រឹង្ស
ប្រាសាទសម្តេចព្រះឥន្ទ្រា- ធិរាជលើសប្រសើរត្រៃ ។

៣៧២. ឱខ្ញុំប្រណីស្តេច ពុំដែលត្រេចដោយព្រឹកព្រៃ
សមនឹងនឿយព្រះបាទថ្លៃ ហើមហើយក៏ជិរពុះពង ។

៣៧៣. ឱផ្តាប់គង់យានយាត្រា ពលសេនាមន្ត្រីផង
ស្តេចល្អៀយស្តេចនេះម្តង ដើរបីថ្នាល់ព្រះបាទា ។

៣៧៤. អញខ្ញុំសូមប្រតិបត្តិ បំរើក្សត្របីអង្គា
ពោះស្តេចពុំករុណា យកខ្ញុំជាខ្ញុំព្រះអង្គ ។

៣៧៥. ខ្ញុំនៅឆ្វៀលយកនេត្រា ខ្ញុំឯងណាទាំងពីរបង់
បវខ្ញុំប្រាសាទពុំយល់អង្គ ព្រះនាភាយនិរាសបាត់ ។

៣៧៦. កូវ័នសោកានល[1]ក្តាត់ គិតព្រះមហាក្សត្រ
ទាំងបីព្រះអង្គពនេចរ ។

៣៧៧. លុះបន្ទោសោកស្រេចលើកករ ក្រាបក្រោមបាទប-
រមចក្រីដ៏ឧត្តម ។

៣៧៨. ថ្នាក់ថ្នមនូវបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទះធំ
ក៏ថ្វាយសម្តេចរាមា ។

៣៧៩. ស្តេចបន្ទូលសរសើរថា វិហាកូវ័នបា
មហាមានគុណឥតប្រមាណ ។

៣៨០. ចុះបាវិលរឹងទៅស្ពាន ត្រីក្សត្រិត្រៃសំសាន[2]
នាស្ពានលំនៅបាហោង ។

៣៨១. ព្រហាមបាមកចម្លង យើងទាំងបីផង
នូវស្ពង់ទៅត្រើយនាយណា ។

៣៨២. កូវ័នបង្គំទូលថា ខ្ញុំសូមរក្សា
ទាំងបីព្រះអង្គក្សត្រិថ្លៃ ។

៣៨៣. លោកដែលអម្ចាស់នៅព្រៃ ម្តេចល្អៀយអាល័យ
នូវស្ពានស្រណុកដោយកល ។

៣៨៤. ដឹងនោះកូវ័នខ្វាយខ្វល់ បរអស់ទេពល
មួយម៉ឺនប្រមូលមកថ្វាត់ ។

៣៨៥. សឹងកាន់នូវគ្រឿងអាវុធ ចាំចាំមហាក្សត្រ
ស្តេចផ្ទុំនៅបរមសាលា ។

៣៨៦. ពលខ្លះដើរស្កាត់ប្រើគា ខ្លះសោតផ្តុំគ្នា
រតាំងតងនូវតុងតត្រើយ ។

(1) RIB : sokāṇal'
(2) Var. : smasān

៣៨៧. បំរើព្រះបាទនរបតី សួរសព្វឥន្ទ្រីយ
ល្បើងនូវសព្វមម្រឹគា ។

៣៨៨. រាជសីហាគជសីហសិង្ហខ្លា គោតោ(1) មហិង្សា
ដើរត្រេចរង្គាត់ភ្នំជង្រុក ។

៣៨៩. បក្សីសួរសព្វទៅមក ទីទុយអាអូតអក(2)
ខ្លែងស្រាកនូវខ្លែងខ្លោច(3)មាន ។

៣៩០. ទាំងទោចសំពោចស្វាស្វាន ឆ្កែព្រៃព្រុសសាំន
អនេកនូវសព្វនានា ។

៣៩១. ខ្សែងហៀនចក្កចនជលកា(4) មច្ឆករភូមភា
ភោះរៃររូសួរសោពសម ។

៣៩២. ត្បូងឥន្ទ្រីយត្រៃបីប្រគំ ព្រះបាទជ័យឧត្តម
សម្តេចនារាយនិទ្រា ។

៣៩៣. រូបឯកអង្គអគ្គជាយា ដូចសុខ្សោភា
ទន្ទឹមមណ្ឌលព្រះចន្ទ្រ ។

៣៩៤. រំព្រះលក្សប្រថ្ងន់នូវកៅទណ្ឌ ឧក្ខភាជកុខ័ន
កររការ់លំពែងចាំនៅ ។

៣៩៥. នាគូររាស្រមងក្រៅ គយឃ្លាំឃ្លាឃ្លៅ
ប្រយ័ត្នអម្រឹគយាំងឃ្លង ។

៣៩៦. កូខិនខ្សឹកខ្ជុលសួរសង ទូលក្លាងយំផង
ព្រះលក្សអនុជចក្រី ។

៣៩៧. ទំនាងកន្លឹងព្រះធរណី សេពសាងបារមី
តបះអនេកក្រាស់ក្រៃ ។

៣៩៨. ទើបបានជាព្រះរាមទេពថ្លៃ មកប្រថ្ងន់ថ្កុ -
ក្រោមរាជធានីនេះណា ។

៣៩៩. នេះម្តងម្តេចព្រះរាមា ស្តេចពុំបានជា
គិតសួរដ៏ថ្កុំក្រោមវិញ ។

៤០០. សមនាងព្រះធរណីមិញ ពុំបានបំពេញ
សំណាងសំណូមប្រាថ្នា ។

៤០១. ហេតុអំពើពៀរវេរា ទុក្ខវិតកម្មា
នៃនាងកន្លឹងព្រះធរណី ។

៤០២. ឯងឲ្យព្រះបាទនរបតី ចរចាកចេញពី
បុរីនគរស្រីអយុធ្យា ។

(1) MBN : got go
(2) RIB : ā-ūt ūḷa
(3) RIB : khlaeṅ khloc
(4) RIB : jalikā

២០៣. ព្រះលក្ស ព្រះរុក្ខាភាជា ចាំយាមសាលា
ក៏ពុំនិទ្រាសោះនិត្យ ។

២០៤. ព្រះលក្សមានមោហានមិទ្ធ[1] មួយយុលចុះស្និត
សង្កត់នៃព្រះមនិន្ទ្រីយ[2] ។

២០៥. ឈ្មោះនាងនិទ្រាទេពី គ្រប់ចក្ខុន្ទ្រីយ
ស្រូបព្រះនេត្រក្សត្រថ្លៃ ។

២០៦. ស្ដេចបីនៅចង់ក្ដីក្រៃ មោះព្រះហឫទ័យ
ពិជ័យមានៈមោហា ។

២០៧. ស្ដេចហៅនៃនាងនិទ្រា ទេពីឧប្បា-
តិកដើរចេញមកកាន់អញ ។

២០៨. ក្សិណនោះនាងនិទ្រាវិញ ផ្លោះផ្លាកចាកចេញ
មកស្ថិតចំពោះព្រះភក្ត្រ ។

២០៩. ទូលថាបពិត្រនរបលក្ស[3] ខ្ញុំប្រណីអ្នក
នូវនឿយពុំបាននិទ្រា ។

២១០. ប្រារព្ធព្រៃឯអ្នកយាត្រា ជងព្រះជេដ្ឋា
ក៏កើតអន្សោកពុំក្សាន្ត ។

២១១. ហេតុនោះខ្ញុំទូលមកប្រាន ឲ្យព្រះអង្គបាន
សំរានព្រះកាយពលណា ។

២១២. ព្រះលក្សស្ដេចប្ដេជ្ញាថា ហៃនាងនិទ្រា
តាំងពីថ្ងៃនេះទៅនាងចាំ ។

២១៣. អញ្ជុងបានបួនដណ្ដប់ឆ្នាំ អញប្ដេជ្ញាដាំ
កុំមានចំណាប់និទ្រា ។

២១៤. ទោះទាំងអាហារភោក្ដា អញពុំប្រាថ្នា
ចិត្តចេតនាសន្និដ្ឋាន ។

២១៥. ឲ្យប្រាសនិរាសវិលវប្លាន អង្គអញក្សេមក្សាន្ត
ចំរើននូវកាយពលស្តុល ។

២១៦. ឲ្យអង្គអញទ្រង់ឫទ្ធិពល និរភេតនិមល
សកលមនោសយនា ។

២១៧. ដងនោះនាងនាថនិទ្រា ទេពីកល្យាណ៍
ក៏ព្រមព្រះហឫទ័យថ្វាយ ។

២១៨. ចំរើនព្រះពរពន្ទ្រាយ[4] ព្រះលក្សប្រាជ្ញប្រាយ
ប្រាកដបិទដូចព្រះចិន្តា ។

(1) MBN et RIB : mohinamiddh
(2) RIB : braḥ nidrī
(3) RIB : narapat(i) laks(ṇ)
(4) RIB : baṇṇarāy (pas.)

៦១៩. ស្ដេចនិរាហារភោក្តា   និរនេសនិទ្រា
ក៏ក្សេមព្រះអង្គអភិរម្យ ។

៦២០. ក្នុងឯឯងដូចទេពសាបសម(1)   នៅសុត្ថាវាសព្រហ្ម
ប្រុះប្រិមប្រតិភិក្ខា ។

៦២១. លុះព្រឹកស្រាងស្រេចទិវា   ព្រះសូរ្យយាត្រា
នូទ័យពីបូព៌ទិសឡើង ។

៦២២. ទើបព្រះនារាយរាមឫទ្ធិធ្មើង   ស្ដែងស្ដេចតើនឡើង
ដំរះព្រះអង្គសោភា ។

៦២៣. ស្ងួតសារស្តុតិវន្ទា   ដោយមៃសយសាស្ត្រា
មហាឫសីសិទ្ធិក្រម(2) ។

៦២៤. ស្រេចស្ដេចចេញចាកដ៏អាស្រម   ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ
ក្រាបលាព្រះមហាឫសី ។

៦២៥. ចរចុះលុះដល់ឆ្នេរនទី   អស់ឫសីមុនី
វន្ទដ់ស្រណោះមហាក្សត្រ ។

៦២៦. សឹងសោយសោកតិណាបន្ទាត់   ឃាឫទ័យក្ដួចកាត់
ស្រម្ញាញ់ពុំចង់ឃ្លាតឃ្លា ។

៦២៧. ចុះទៅដល់ឆ្នេរគង្គា   ដោរជលនេត្រា(3)
ទីវៃអាល័យដ៏ព្រះអង្គ ។

៦២៨. រិព្រះរាមសូរិយោពង្ស   ពន្លរត្នដ៏ឧត្តុង្គ
ស្ដេចចង់ត្រៃអាលយាត្រា ។

៦២៩. ងាវៃហាកូខ័នធូរបា   ថ្វាត់នាំនាវា
ចំលងទៅនេះដ៏ត្រើយ ។

៦៣០. កូខ័នទូលទាស់ព្រះភូ-   ជរជាខ្ញុំនូវ
សូមមានអញ្ជើញព្រះអង្គ ។

៦៣១. ពាំងបីមហាក្សត្រាវរវង្ស   វិសេសស្ដេចគង់
សំរានានៅស្ថានអញខ្ញុំ ។

៦៣២. ខ្ញុំបំរើប្រតិបត្តិបង្គំ   ព្រះបាទដ៏ឧត្តម
ទាំងបីព្រះអង្គក្សត្រិថ្លៃ ។

៦៣៣. ខ្ញុំពុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ   វែលងស្ដេចគង់ញ
នូវឃ្លានតិមានត្រឹក្សា ។

៦៣៤. ពោះមានសត្រូវពាធា   ដាវខ្ញុំនានា
នូវផ្លាញសត្រូវនោះបង់ ។

(1) MBN : debv sansaṃ
(2) RIB : riddhi kram
(3) MBN : jūt jalanetrā
RIB : jūn jalanetrā

៤៣៥. មួយសោតព្រះស្ដេចចង់ប្រើ ស្បែកម្រឹគនុំផ្ទប់
បីឌុចសំឡីអ្នកឆ្អែត ។
៤៣៦. យកថែនដីសិលាសំរេច ដាច់មុនកែវស្រេច
ក្រណាត់ទិព្វទេពបីបន្ទំ ។
៤៣៧. មានតាំងស្វេតឆត្រអភិរម្យ ខ្នើយខ្ពស់ព្រៃព្រំ
រាំងននពិតាននូវកំរាល[1] ។
៤៣៨. មានតាំងនុជាវសអាហារ ច្រើនពណ៌ប្រការ
ត្រកាលអនេកនានា ។
៤៣៩. មានឃ្មុំត្រីសាច់សាភ្លា រុក្ខមូលបុប្ផា
អចិការឱណាជង ។
៤៤០. ព្រះតាំងទេពតាស្មគ្គិផង ពុំអាចដ៏កន្លង
ប្រស្ថិចនូវននុនុយ្យាន ។
៤៤១. តាំងទឹកស្រះស្រង់ក្រមុំកម្សាន្ត ស្រះថ្លាមើលមាន
បទុមក្រមុទឧត្បល ។
៤៤២. សូមពានអញ្ជើញស្ដេចដល់ សួគ៌ពានជ័មណ្ឌល
តំបន់អញខ្ញុំមួយថ្ងៃ ។
៤៤៣. ព្រះស្ដាប់សួរសព្ទសម័យ[2] កុខ័នស្ដេចថ្លៃ
អញ្ជើញព្រះអង្គពនេចរ ។
៤៤៤. ជាថ្ងៃកុខ័នអញអរ ជាស្មោះស្មានស[3]
គួរហោងអញឈប់ដោយជា ។
៤៤៥. គឺនោះនាយើងយាត្រា ដោយចិត្តចិន្តា
នូវចង់ចំរើនឫទ្ធិពារ ។
៤៤៦. ចតុទ្ទសវស្សាវិងចរ ធូលផ្ការព្រះនគរ
បុរីរត្នភជិអយុធ្យា ។
៤៤៧. បើបរិបូណ៌យើងយាត្រា វិញមកយល់ជា
ជ័ជាយយាមិត្រហោង ។
៤៤៨. កុខ័នស្ដាប់ព្រះបន្ទូលផង ស្រេចហើយចម្លង
តាំងបីព្រះអង្គលុះដល់ត្រើយ ។
៤៤៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់ស្រេចហើយ តាំងស្បូរស្បងឡើយ
រិះរួសក្រសាលយាត្រា ។
៤៥០. ព្រះឯណ្ដឹងថ្ងៃកុខ័នជា ជិងដើមមាគ៌ា
បដ្ឋាញនូវដើរដោយបទ ។

(1) MBN : nūv bitān braḥ krāl
(2) RIB : sramai
(3) RIB : sar

៤៩១. យើងនូវទៅជិតត្រកួនបពិត សាងសីលពារព្រត
ព្រហ្មា(1)វនេគោចរ ។

៤៩២. ក្ងិនក្រញូញក្រាបកាយករ បង្គំព្រះភូធរ
កំទូលដោយជានមាគ៌ា ។

៤៩៣. បពិត្រជម្ពាយផ្លូវណា ស្ដេចនឹងយាត្រា
អំពីនេះទៅទុរគម ។

៤៩៤. សឹងមានមុនីនាជជ័អាស្រម ស្រះស្រង់ងារធំ
អំពាល់នូវដលគង្គា ។

៤៩៥. ខ្ញុំដឹងរឹងរដើមមាគ៌ា ស្មះសញ្ញព្រឹក្សា
សិលានូវជ្រុំង ជ្រោយជ្រែក ។

៤៩៦. ខ្ញុំដឹងរឹងរងើរសព្វលង្វែក ផ្លូវបត់ផ្លូវបែក
ដំរិកគិរីគោហា ។

៤៩៧. ហោញហោងឆកឈ្លូងគង្គា បឹងបួរបញ្ចតា
ជន្លោះជ្រលងដងងារ ។

៤៩៨. ត្រាំងត្រាក់(2)ផ្នូផ្នាក់ផ្នល់ផ្នារ សឹងសិលាដា
រអាងរអិលជ្រោះភ្នំ ។

៤៩៩. សូមពានស្ដេចកុំព្រារម្ភ ផ្លូវនោះងារខ្ញុំ
នូវនាំព្រះអង្គយាត្រា ។

៥០០. ខ្ញុំដឹងផ្លូវកាចផ្លូវងា ផ្លូវមានម្រឹគា
សហ័សសាហាវយង់ឃ្លង ។

៥០១. ខ្ញុំនូវតាមរួមរក្សាត្រង ផ្លាញអស់ម្រឹគផង
មកបៀតប្រមាថដ៏ព្រះអង្គ ។

៥០២. ខ្ញុំនូវយកខ្លួនខ្ញុំទ្រទ្រង់ ជាសាការត្រង
អម្រឹគណាមកពាធា ។

៥០៣. ពោះបីមានសត្វហឹង្សា ខ្ញុំយកនូវអាត្មា
ចេញផ្លាញសត្រូវនោះបង់ ។

៥០៤. ខ្ញុំតាំងឲ្យជិតដល់ព្រះអង្គ ពោះពាល់ពិសយង់
កាំងក្អែបនូវខ្មួយសត្វកាច ។

៥០៥. ទុយភោមរព្យាមនូវរបាច ស្មុចសោតនូវមមាច
មមង់នូវមូសស្លួយដងៃ ។

៥០៦. ខ្ញុំតាំងឲ្យជិតដល់មានបោង ខ្ញុំនៅរក្សាត្រង
កាំងបីព្រះអង្គវរលក្ខណ៍ ។

(1) MBN : prahā
RIB : brahā
(2) RIB : prāk'

៤៦៧. ពោះនូវស្នំ ពោះនូវដើរ ពោះនូវដាក់ ពោះនូវធ្វើព្រះដំណាក់
ដំណែងដំណើរមាគ៌ា ។

៤៦៨. ខ្ញុំនាំពលពាលយោធា តាមផែនរក្សា
លុះដល់សំនៅស្តេចស្តោះ ។

៤៦៩. ស្តេចស្តាប់គូខិនទូលស្នោះ ពាក្យពិតពិរោះ
នូវគុណសប្បុរសមហិមា ។

៤៧០. ទើបស្តេចបន្ទូលត្រាស់ថា ហៃហាគូខិនជា
មហាមានគុណគិតប្រមាណ ។

៤៧១. សមជាដាញាតិពីបុរាណ អញអធិស្ឋាន
ជាឯងស្មើឯកឧទរ ។

៤៧២. នាយើងចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចត្រៃព្រៃពនចរ
មកជួបនឹងជានេះឥឡូវ ។

៤៧៣. សប្បុរសគុណជាតិតគូ គិតអ្នកឯណានូវ
មកផ្ទឹមគុណជាដ៏កន្លង ។

៤៧៤. រីអង្គអញឯងជាច្បង អណ្តាប់ជាហោង
ព្រះលក្ស្មណ៍ជាប្អូនពៅជា ។

៤៧៥. រីឯរត្នភាពសីតា នេះជាថ្លៃ[1]ជា
មហាបុរាណវរមិត្រ ។

៤៧៦. ទាំងប្អូនស្មើខ្លួនស្មើចិត្ត ស្មើឯកជីវិត
កុំគិតជាអង្គទីទៃគ្នា ។

៤៧៧. ពោះបីអញនូវមានទុក្ខា ឈឺជរដល់ជា
ជាកើតនិមិត្ត[2]ទាំសុខ ។

៤៧៨. ពោះបីជាឯងមានទុក្ខ អញទុំព្រលាក
រំជួលក្តួងចិត្តចិន្តា ។

៤៧៩. គេដឹងខ្ញុំប្តេជ្ញាថា ពាក្យពិតសត្យា
សច្ចាអធិស្ឋានដ្បិតឯង ។

៤៨០. ពោះបីញាតិវង្សាជាឯង ស្មើញាតិអញហោង
នូវអស់ទាំងសាច់សន្តាន ។

៤៨១. រីវង្សាអញសោតសឹងមាន អញអធិស្ឋាន
ស្មើញាតិសន្តានជាហោង ។

៤៨២. ប្អូនអញទាំងពីរសោតត្រង ភស្តេពិភពផង
ទម្ងន់ថ្លៃក្រោមអយុធ្យា ។

៤៨៣. រីគូខិនឯងសោតជា ដាភាពត្រីរក្សា
រក្សាបរិវេណព្រះព្រៃ ។

(1) RIB : thlai
(2) RIB : nirmitr

៤៨៤. អស់ញាតិជាសោតសព្វថ្ងៃ ក្រុមក្សត្រាហាឫទ័យ
អាស្រ័យតាំំងនាក់ជាហោង ។

៤៨៥. នេះតិប្អូវជានូវផង់ទៅផង អញតើនរណាគ្រង
អស់ញាតិភរិយាបុត្រា ។

៤៨៦. ជាផង់ចេញចាកឃ្លាតឃ្លា ក្រែងសត្រូវពាធា
នូវបៀនមណ្ឌលជាគ្រង ។

៤៨៧. បងសូមលាជាទៅហោង ទោះម្រឹតយង់ឃ្លង
ពន្លឹកនូវយក្សឃោរឃៅ[1] ។

៤៨៨. បងនូវថ្លៃងថ្លាញអស់សត្រូវ ដោយតេជឫទ្ធិផ្សុ
នូវឫទ្ធិសរសក្តិថ្លា ។

៤៨៩. កុំខំនស្តាប់ព្រះករុណា ជលនេត្រធារា
សស្រាក់សញ្ជាប់សុបនៅ ។

(1) MBN : yaks cām̤ phlūv

កណ្ឌ ទី៦

៤៩០- ឯងនោះស្តេចលេណាទៅ ចេញចាកលំនៅ
មណ្ឌលនៃរុក្ខភងា ។

៤៩១- គាប់កាលគិម្ហន្តមាសា សៃងសូរ្យយាត្រា
សម្រួមតម្កួតទិធី ។

៤៩២- ហែងហួតស្ងួតប្រេះប្រថពី ចែងចាំងរស្មី
ធំហាយហាហាវិជ័យវេហា ។

៤៩៣- ផ្កាយផ្កូញស្រប់ព្រៃព្រឹក្សា ភាយរុះផ្លែផ្កា
រស្កោះសន្លឹកប្រួញព្រាយ ។

៤៩៤- ស្លឹកខ្លះខ្លោចខ្លះបីក្រហម ស្បូវស្លោកស្រែងព្រោម
វិនាសក្នុងភ្លើងព្រៃងាល ។

៤៩៥- តេជះព្រះបាទភូវនាថ [1] ពង្សពោធិសម្ភារ
ក៏នាំទេពីលេណា ។

៤៩៦- ដើលបានព្រៃព្រឹក្សសាខា សងខាងមាគ៌ា
ស៊ីងប្រែត្រដាក់ដ៏សប្បាយ ។

៤៩៧- លួតណាស់មាលាបីបន្លាយ [2] ជុះងាលរៀបភាយ
រួបានរបៀបអភិរម្យ ។

៤៩៨- ស្រោងស្រីងឈរឈឹងដង្គំ ស្លឹកស្លោឋបីត្រសុំ
ត្រសាយត្រសៀកវាតា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mālā lec lāy

៤៩៩- បក់បុស្បក្លិនរសគន្ធា ផរផុំសោះសា
ល្អុយល្អប់ត្រឡប់ផ្លូវខ្លួន[1] ។

៥០០- ពោះព្រៃមន្ទុភមន្ទុករ ភ្ញូមរាភ្ញូមរ
ថ្វីហើរត្រេចត្រាច់ត្រឹបផ្កា ។

៥០១- សត្វដូចតន្ត្រីយសោភា ញូវល្វើងសីអង្គា
ស្រឡាត់[2] ព្រះព្រៃពនេចរ ។

៥០២- ស្បូវសែងថាំងថៃវងអម្ពរ ដូចព្រះចន្ទ្រចរ
ត្រចះកំពេញបូណ៌មី ។

៥០៣- ពុំអាចនូវក្តៅក្បត្រកាំងបី ហេតុព្រះបារមី
សម្តេចនាភាយវេលា ។

៥០៤- ស្តេចត្រេចដោយដងមាគ៌ា ឃើញល់ដើមផ្កា
មានផ្កាតែមួយច្រាស់ច្រាល[3] ។

៥០៥- មានទងនៅវល្លិវារ ផ្ការីកដ៏ត្រកាល
តែមួយ[4] នៅលើផ្កាផ្កា ។

៥០៦- ផ្កាដុះជិតដើមចំប៉ា ចំប៉ាសោតផ្កា
តែមួយក៏រីកបីតំរួត[5] ។

៥០៧- លើផ្កាននោះជាក់ស្លូត ជិតជាបីប្របួត
ក៏ជួរតួនូវកេសរគន្ធ[6] ។

៥០៨- មានកន្លងពីរសោតសម្ពន្ធ ដុះធូលជាប់គន្ធ
ត្រឹបត្រងលំអងបុស្ប ។

៥០៩- ក្សណានោះព្រះបាទនរបតី បង្គាញភជទេពី
ជាវៃបាមើលអស្ចារ្យ ។

៥១០- ឧបមាបុប្ផាពិពណ៌ ផ្កានេះគឺផ្ការ[7]
ក៏ដេះកំលុងភ្លើងប្រាល ។

៥១១- រីផ្កាននោះងនៅកណ្តាល ដូចសុពណ៌កាល
រលាយនូវមាសមានរស្មី[8] ។

(1) MBN : ap' is mārgā
l-ap' l-aṅ kesar
(2) MBN : trasāk'
(3) MBN : mān phkā tae muoy ṭa prākaṭ
----
mān maek sākhā ṭa caṃhut
sliḳ slom parisuddh
prākaṭ nūv phkā crās' crāl
(4) MBN : tamruot
(5) MBN : trapak pupphā pī tamruot
(6) RIB : tamruot nūv kesar gandh
(7) RIB : chgār (pas.)
(8) MBN : raṃlāy nūv mās haem līoeṅ

៤១២. រីផ្កាចំប៉ាពិសី ប្រាណប្រួតលើភ្នី
នទៅឯភាយវិកបុប្ផា(1) ។

៤១៣. នោះគឺនពគុណសុវណ្ណា ផ្ការផ្ទុំកែមគ្គា
រណាយច្រមុំរស្មី ។

៤១៤. រីអង្គកន្លង់បក្សី គឺឮ្យូងអប្រិយ
ទីណាមន្ទិលតុំផ្ទើង ។

៤១៥. រីត្របកផ្កាឈ្ងាប្រាលឡើង នោះគឺអណ្តាតភ្លើង
ក៏ដេះនៃផ្ការនោះណា ។

៤១៦. អង្គអញឯងដូចផ្កាឈ្ងា ជាផ្ការជានា
មាចអត់នូវកំដេវអគ្គី ។

៤១៧. នទៅឯនោះគឺសីតាទេវី ចំប៉ាជ័ពិសី
គឺអង្គព្រះលក្សអនុជា ។

៤១៨. នាយើងទាំងបីអង្គា ឯកចិត្តចិន្តា
ដូចផ្ការនូវមាលនោះហោង ។

៤១៩. រីកន្លង់នោះគឺឮ្យូងឯង ជាមន្ទិលឃ្លាង
ដូចពាក្យនាងកៃកេសី ។

៤២០. ស្តេចចង់ប្រាថ្នាបុស្បី លោមភាជទេវី
ពន្លកជង្ហើមហាឫទ័យ ។

៤២១. យាងយាត្រាត្រេចត្រីក្សត្រា តន្លេងតន្លៃ
សុវណ្ណវនេគោចរ ។

៤២២. ដូចមហាមករតដ៏បវរ ក្លាស់(2) រស្មីស្ករ
ដ៏ឡើងទាំងពៃព្រៃព្រឹក្ស ។

៤២៣. ស្តេចយល់បុស្បបុស្បនាគនា រីកកេសរផ្កា
សុភោចសុគន្ធាធរ ។

៤២៤. កន្លង់ទាំងគូភ្មរ ត្រងត្របកេសរ
ជញ្ជៀបននៀលតន្ទាយក ។

៤២៥. កន្លង់ញីនោះស្មៀតសឹក ស្មៀតជ្រែកនៅត្របក
បុស្បនាគបុប្ផាភាយភរ ។

៤២៦. ស្អិតល្អងជង់ជងខ្វាយខ្វរ វុំភ្ញែកភ្មរ
ក៏ស្តេចមមីបួរម៉ៅ ។

៤២៧. ពុំយល់ផ្លូវផ្លោះហើរទៅ ភ្លាត់ភ្លៀលភៀបនូវ(3)
ប្រហឹងវង្វេងវិលវល់ ។

(1) MBN : rī phkā campā ruṅ rfoeṅ
rasmī thaem lfoeṅ
pruot loe anujapupphā

(2) MBN : kaem

(3) RIB : daṃ nau

៤២៨. រីកន្លង់ឈ្មោលមិញដឹងកល់ កន្លង់ញីពុំយល់
ទើបបាននឹងហើរទៅស្ថាន ។

៤២៩. ឆ្អៀលឆ្នាត់រង្កាត់ដើរដារ ស្មោះទំនៀបក្រោណ
ប្រហឹងបន្លឺសព្ទឮព្រៃ ។

៤៣០. កន្លង់ញីឮហើយហើរដោយ ដល់ជិតតាមក្រោយ
ទៅលុះដូចចិត្តចិន្តា ។

៤៣១. ស្ដេចបង្ហាញអភិអគ្គជាយា មេមើលភូមភា
ក៏នាំនៃភូមរីហើរ ។

៤៣២. ដូចប្អូនមិត្រមាសដ៏ប្រសើរ អាចត្រេចនៃព្រៃដើរ
ក៏តាមអញបងនេះណា ។

៤៣៣. រូបអង្គរូបឯកមាត៌ា រូបស្ថាននិទ្រា
ពុំគិតលំបាកពនេចរ ។

៤៣៤. បើស្ថិតនៅនាព្រះនគរ ដូចកណកេសរ
ក៏រុំភូមរបក្សី ។

៤៣៥. ហើយនូវកើតអង្គឯងអប្រិយ មានបន្ទិលស្រី
ដំណិះដំណៀលលោកឯង ។

៤៣៦. មេអាចស្មះស្មៀងតាមបង ដើរដោយនូវគន្លង
ការនូវសារពេជ្ញពោធិញាណ ។

៤៣៧. បងនូវនាំមេកន្លងវែងស្ថាន អរិដ្ឋាបីបង្ខាន
បង្វែងបង្វិលភពចក្រ ។

៤៣៨. បងនូវនាំមេមាសទៅដាក់ ដល់ស្ថានតតដំពាក់
គឺបហានិរោធនិព្វាន ។

៤៣៩. ស្ដេចលោមព្រះប្អូនកល្យាណ បណ្ដើរទៅបាន
ដល់ស្ថានមណ្ឌលស្រះស្រី ។

៤៤០. មានបុស្បាបោក្ខរណី ក្រពុំពេជ្រពី
គង្គាប៉ប្រឹបទឹងទ្រឹង(1) ។

៤៤១. ស៊ីងក្សុនធ្វើរនៃព្រលែងប្រហឹង វៃវាលបាចទៅវិង
កញ្ច្រោកកញ្ច្រៀវព្រមគ្នា ។

៤៤២. ខ្លះដកដើមបទុមា តាំងក្រពុំផ្កា
បណ្ដាលបណ្ដែតតាមយក ។

៤៤៣. គាប់កាលខ្យល់បក់នូវលក ដើមឈូកណាត់មក
ដីពាក់តាំងទងទើរនៅ ។

៤៤៤. មានមេមយូរីហើរទៅ ឃោតុសត្វដ៏កន្សោ(2)
ក៏យល់បទុមទងស្រស់ ។

(1) RIB : gaṅgā trīep trịm daṅ trịṅ
(2) MBN : phsār satv sau ṭau

៥៤៥. ត្រូវខ្យល់យល់បាក់ដូចរស់ គិតស្មានជាពស់
ក៏ចឹកចាប់ពាំនាំទៅ ។

៥៤៦. ទើរទុកសំបុកដ៏លំនៅ បក្សីរួមនៅខ្លា(1)
ពុំដឹងដើមទងល្បុកឡើយ ។

៥៤៧. មានកូនពីរពេញក្រាសហើយ កូននោះយំឆ្លើយ
មកមេពារភក្ត្រភោក្តា ។

៥៤៨. ឯមេមយូរឆ្លើយថា ថាកូនពាំងា
កុំយំអារម្មញពារ ។

៥៤៩. ថ្ងៃនេះពុំបានអាហារ ត្រកល់ត្រកាល
ចំណីចំណាប់នេះជម្លូក ។

៥៥០. ក្សិណាមេមយូរចឹកថែក ចំពុះពាំថែក
ទនទងបទុមបីភយ ។

៥៥១. ពុំបានបរិភោគសប្បាយ កូនខំងរនិងម្តាយ
បង្កើតជាទោសដួយលា ។

៥៥២. ជាឈឺដៃទន្ទឹងអាហារ ល្មះល្បាចឥតការ
ពុំបានអាហារភោក្តា ។

៥៥៣. ស្តេចស្តាប់កូនក្មេងថា បង្កើតទោសា
ទនមេមយូរបីកម្ពស់ ។

៥៥៤. ស្តេចបញ្ជាញទេពនិមិល ថាមេមាសយល់
ទនបក្សីមយូរបុត្រ ។

៥៥៥. មួយនោះដូចចៅភិរុត មួយទៀតត្រាកដ
ដូចចៅសុត្រុតម្នួនមញ ។

៥៥៦. សមនឹងរកបដិបងសំឡាញ់ បន្តោសម្តាយវិញ
គឺអង្គនាថៃកកេសី ។

(1) MBN : paksī sau ṭau

កណ្ឌ ទី៧

៥៥៧. ព្រះឈោមព្រះភគវតី អបរអគ្គមហេសី
បណ្ដើរដោយដងព្រៃភ្នំ ។

៥៥៨. ទៅជិតមណ្ឌលអាស្រម ស្ថានរម្យដ៏ចង្ក្រម
នៃមហាឫសីស្មឹងស្មាធិ ។

៥៥៩. ព្រះនាងគសីតារត្ន ក្ដត់ភ្នែនព្រះបាទ
ចំរើនចតុពេទសាស្ត្រ ។

៥៦០. ចូលដល់ខាងមណ្ឌលអភិកាស ព្រះអង្គកាយពាតពាស(1)
នូវស្បែកអម្រឹគគីដ៏ធ្វើ ។

៥៦១. ស្លាយស្លៀងស៊ីងសំបកឈើ សិទ្ធិសក្តិនូវអំពើ
អំពល់ពិធីកណ្ឌការ ។

៥៦២. អស់អញលំគេញដោយនូវធម្ម ចំរើនភេសពណ៌(2)
ជាមហាឫសីស្ងាត់ស្ងៀម ។

៥៦៣. មានពុកចង្កាគីដ៏វែង មើលមុខគួរស្ញែង
មហាឫសីសាស្ត្រសុទ្ធ ។

៥៦៤. តាំងព្រះព្រហ្មស៊ីងដ៏ធំជំហុត ពិធីពារព្រត
មហាមុនីនឹកក្សាន ។

៥៦៥. គោះនូវធ្វើសិល្បសាស្ត្របាន បរិបូណ៌មែនមាន
តេជះតបះបុណ្យក្រៃ ។

៥៦៦. យល់ព្រះពោធិសត្វថ្លៃ ក្រៃត្រេកជាហឫទ័យ
ក៏ត្រេកត្រអាលអាក្ដាត់ ។

(1) MBN : kān' smiṅ bāk' bās
(2) RIB : camroen bes barṇā

៤៦៧. ដូចបុរសមួយមានតំកាត់ ទៀបហៀបនូវឃាត់
ជីវិតនឹងលុះមរណា ។

៤៦៨. យល់ព្រះដូចយល់ពេទ្យា យកឱសថា
វិញទេពមកប្រស់ប្រោសប្រាណ[1] ។

៤៦៩. ជាពោះបាបអញមិនមាន តេជះអញបាន
ប្រសប់ពុទ្ធក្បួរវៃឆ្លួ ។

៤៧០. អស់បាបទាំងនោះសឹងក្ស័យ អង្គអញឥតភ័យ
ទេវានុទេវរឹងសួង ។

៤៧១. ពោះបាបបុរាណចាំចង ច្រើនជាន់កន្លង
ពុំអាចនូវរងជ័ទេវា ។

៤៧២. ស្រេចព្រះមុនីនាថចិន្ដា ឲ្យដងត្រដាយា
ឈើច្រត់នូវកណ្ដីចរ ។

៤៧៣. ចេញចាកមណ្ឌលស្ថានប- រមសាលាសារ
ពោតព័នៅស្ថានជ័ចក្រុម ។

៤៧៤. ទើបព្រះនារាយរាជជ័ឧត្តម បេះបុស្បក្រពុំ
បទុមទាំងទេវមាលា ។

៤៧៥. ចរចូលបីជ័ទូលបុប្ផា ថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ៍
នៃមហាឫសីជ័មុនី ។

៤៧៦. ព្រះមុនីអរនុបចក្រី ត្រេកត្រេះមេត្រី
សំណោះសំណាលសួរជា ។

៤៧៧. ហៃហាក្សត្រឲ្យបឫទ្ធិចេស្ដា ស្ដេចមកពីឯណា
កន្សាស្រីរត្នជ័ប្រសើរ ។

៤៧៨. អញនូវចង់ដឹងដើមដំណើរ ស្ដេចត្រេចត្រៃត្រាដើរ
ត្រមោចព្រះរៀមអនុជា ។

៤៧៩. ហើយព្រះអង្គតំរិះពង្សក្សត្រា ស៊ិងប្រែប្រាណជា
មហាឫសីមុនីនាថ ។

៤៨០. ឲ្យសំបកឈើពាក់សង្វារ ស្ញុំសក់ជដាធារ
មោះពោតុប្រការកលម្ដេច[2] ។

៤៨១. ទើបព្រះមុនីនាថសារពេជ្ញ ប្រាប់ប្រការកិច្ច
មហាឫសីអស់អាជី ។

៤៨២. ទើបមហាឫសីសង្ហា ជាបាបបុរាណកាល[3]
វៀតចៀសចាកពុំបាន ។

(1) MBN : sahās mak pras' pros prāṇ
(2) RIB : pañ' bibhab bhār
mak mān prakār kal mtec
(3) RIB : purāṇakār

៥៨៣- វិស័យសត្វកើតក្នុងស្ថាន ភពចក្រប្រែប្រួលា
ប្រដូចទិវារាត្រី ។

៥៨៤- ក្សិណាភ្លឺសាយសព្វទិសទី ដោយតេជរស្មី
ពន្លឺនៃព្រះសុរិយា ។

៥៨៥- លុះព្រះសុរ្យសោតយាត្រា កំបាំងជ្រុងមហា-
សុមេរមណ្ឌលបរិស្របប់ ។

៥៨៦- ប្រែជាងងឹតឈឹងល្អប់ អន្ធការសោតសព្វ
ទិសានុទិសពុំយល់ ។

៥៨៧- នេះគួរនាដូចកម្មផល កុសលអកុសល
អំពល់អំពើពីរមុខ(1) ។

៥៨៨- បង្កើតកាលកបនូវសុខ ហើយបង្កើតទុក្ខ
ពុំដែលនូវចៀសចាកឡើយ ។

៥៨៩- លុះបាននិព្វានដាប់ស្បើយ ឥតមានកំដឹងឡើយ
រដោះលែងជាតិជរា(2) ។

៥៩០- ពុំអន្ទោលទៅមកឡើយណា និរនេសុក្ខា
មហាបរមសកល ។

៥៩១- និរាសប្រាសវែងកង្វល់ អង្គគត់អំពល់
ក៏ក្សេមសប្បាយត្រេកអរ(3) ។

៥៩២- ព្រះមហាឫសីសាធរ នាំព្រះភូធរ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។

៥៩៣- ចូលទៅក្នុងបរមសាលា ថ្វាយព្រឹក្សផលា
ទាំងបីព្រះអង្គសោយសាន្ត ។

៥៩៤- ស្ដេចផ្ទុំនៅសាលាស្ថាន សុខស្កល់ក្សេមក្សាន្ត
បង់អស់មួយរាត្រីកាល ។

៥៩៥- លុះព្រឹកស្រាងស្រេចភូបាល ស្ដេចតើនបវិត្រអាល
ជំរះព្រះអង្គសោភា ។

៥៩៦- ស្ដេចនាំទេពីអនុជា បង្គំព្រះមហា-
ឥសីនូវណាជីរជរ ។

៥៩៧- ព្រះមហាមុនីសិទ្ធិករ ជំរើនព្រះពរ
សម្ដេចនារាយភរិយា ។

៥៩៨- ព្រះឫសីដណ្ដឹងវិញថា នាអ្នកលេណា
មកនៅកំលុងព្រះព្រៃ ។

(1) RIB : bī mukh
(2) RIB : noḥ nai doep spoey
raṭoḥ laeṅ jāti jārā
(3) St. 590 et 591 : manquent dans RIB

២៩៩. ធ្វើក្រឹត្យក្រមតបះគុណាក្រៃ ព្រតសិល្បសាស្ត្រវៃឈ
ប្រពៃពិធីកុណ្ឌកម្ម[1] ។

៣០០. លុះអំលុងអំបាលខែឆ្នាំ ហើយស្តេចក៏នឹងនាំ
ទេពីអនុជគូធរ ។

៣០១. វិលវិញត្រើចព្រៃពនេចរ ចូលស្ថានព្រះនគរ
ពិភពបុរីរាជស្ថាន ។

៣០២. ទើបស្តេចទូលស្នងវិញស្ថាន ថាខ្ញុំទៅបាន
លុះប្អូនជិតស្លាប់ឆ្នាំណា ។

៣០៣. ស្រេចហើយវិលវិញយាត្រា ស្ថានស្រីអយុធ្យា
ពិភពមណ្ឌលស្ថានស្ថិត ។

៣០៤. សូមលាព្រះបាទជ័យពិត្រ មុនីសាស្ត្រសុចរិត
ស្តេចចៅនៃរាជគិស្ថាន ។

៣០៥. ពីនេះទៅតើចម្ងាយម៉ាន យើងខ្ញុំក៏នូវបាន
ដល់ចិត្តគូជបពិត ។

៣០៦. ព្រះមុនីប្រាប់ដោយនូវកំណត់ ថាដប់យោជគត់
គណនាស្តេចទៅពីអាយ ។

៣០៧. លុះកណ្តាលវៃផ្លូវវាលវែងឆ្ងាយ ងារធំទូលាយ
លលីមលញៀកសោតសល់ ។

៣០៨. ទុរគមក្រៃក្រដើរដល់ ផ្លូវនោះជ័អំពល់-
នូវខ្សាច់ក្រួសក្រៀមក្តៅក្តាត់ ។

៣០៩. ប្រណាំទេពីស្រីរត្ន ឥឡូវអញសូមឃាត់
ស្តេចគង់នៅស្ថាននេះណា ។

៣១០. ពោះនូវធ្វើព្រតត្រីទ្ធសាស្ត្រ[2] អញឯងជានា
កុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ ។

៣១១. ស្តេចស្តាប់ព្រះមុនីមានវៃម- ត្រីឃាត់ក្សត្រវៃថ្លៃ
ក៏ស្តេចបន្ទូលវិញស្នង ។

៣១២. បពិត្រគ្រូខ្ញុំនៅហោង ពុំគួរនូវកន្លង
ព្រះឱស្ឋពិសេសអាជ្ញា[3] ។

៣១៣. មោះខ្ញុំយល់ស្ថាននេះណា ទៀបនឹងអយុធ្យា
ជំរោះៗពតិមាន ។

៣១៤. ទៅតាល់ដេវពណ៌ជ័សណ្តាន បងប្អូនខ្ញុំមាន
នូវមករកខ្ញុំឯងហោង ។

(1) RIB : prabai bidhī kāyakarm
(2) MBN : doḥ nūv dhvoe prathamasilpasāstrā
(3) MBN : braḥ osṭh braḥ aṅg ājñā
RIB : braḥ osṭh bises cintā

៦១៥. ស្រេចព្រះបន្ទូលសារសង កុំឲ្យមានហ្មង
នឹងព្រះឥសីសីលា ។

៦១៦. ស្ដេចថ្វាយនមស្ការអភិវាទ៍ ប្រទក្សិណាលា
មហាមុនីចរចេរ ។

៦១៧. ស្ដេចត្រេចត្រៃព្រលុះលេចដល់ឆ្នេរ គង្គាគម្ភីរ
ពន្លឹកជ័យមហានទី ។

៦១៨. ទ័ឈ្មោះស្ទឹងនោះនាមតី ព្រោងហៅកាលតី
នទីទូលាយជ្រាលជ្រៅ ។

៦១៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់បន្ទោ មន្ទិលសោះក្ដៅ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា[(1)] ។

៦២០. ថាវៃហាវរលក្ស្មស្នេហា អញបងបានជា
ជាប្អូនសព្វថ្ងៃស្មើចិត្ត[(2)] ។

៦២១. វៃហាលក្ស្មស្ទឹងនេះធំក្ដាត់ ប្រាំរម្ភស្រែងសត្វ
វារីគោចរពាធា ។

៦២២. អាស្ងូរសិតាបងជា សមនិងកើតកយា
ម្រាងមើយនូវអាចឆ្លងបាន ។

៦២៣. ព្រះលក្ស្មស្ដាប់ព្រះបន្ទូលក្ដាន ហោតុព្រះអង្គមាន
ឃាឬទ័យបំរុងជេស្ឋា ។

៦២៤. កុំឲ្យព្រួយព្រះចិន្ដា ស្រេចយកខ័នថ្លា
ទៅកាត់ក្រៃបេលឈើចង ។

៦២៥. ជាក្បួនមានត្រៃទេនក្លឹង បេះបុស្សក្រាលក្រង
ទាំងទេងមាណាបីសណាប់ ។

៦២៦. ជាព្រះក្រាលទិព្វស្រេចស្រាប់ លើទៃនទិព្វគាប់
នូវក្បួនបវរពិចិត្រ ។

៦២៧. ថ្វាត់ថ្វាយព្រះបាទជ័បពិត្រ ពីរព្រះអង្គស្ថិត
ព្រះលក្ស្មក៏វៃហាលនាំឆ្លង ។

៦២៨. ទៅបានត្រើយត្រាណាដូចបំណង ក្បូត្រក្បាន្តតិតហ្មង
ទាំងពីរព្រះអង្គយាត្រា ។

៦២៩. ត្រេចត្រង់ព្រៃព្រឹក្សបព្វតា លុះលេចអង្គា
ស្ដេចកាត់ឆ្លងវាលវៃងឆ្ងាយ ។

៦៣០. សិងភ្លឹងព្រៃព្រះគេះព្រោងព្រាយ ច្រាលច្រាស់ថ្មៃងឆ្ងាយ
ចំហាយព្រះសូរ្យរង្សី ។

(1) RIB : braḥ anujaratn
(2) St.620 : manque dans RIB

៦៣១- ស្ដេចឮ្យានស្លូតសាស្ត្រស្មូតិ៍ ដោយតេជពិជ័
ព្រះពិស្វាមិត្រអភិទេស(1) ។

៦៣២- ទិព្វមន្តខ្លឹមគុណជ័វិសេស ស្ពានសោះនិរទេស
ចំហាយព្រះសូរ្យយាត្រា ។

៦៣៣- ត្រដាក់ដូចចន្ទ្រដាយា ល្អតណាស់ត្រីក្សា
បុប្ផាផលជឺងបិរឈ្មួរ ។

៦៣៤- ដូចនន្ទោទ្យានស្ថានសួគ៌ សួគ៌គឺជ័គួរ
បន្ទូងសម្ដេចឥន្ទ្រា ។

៦៣៥- អស់ផ្ញើរព្រៃស្មៀងម្រឹគា សោតសឹងប្រែជា
មេត្តាអាស្រូសត្វផង ។

៦៣៦- រីអស់អម្រឹគយង់ឃ្នង សឹងជាសត្រូវផង
បំបាត់ជីវិតគ្នាមិញ ។

៦៣៧- សឹងប្រែចិត្តជាសំឡាញ់ ស្គាល់ស្នេហាស្និទ្ធវិញ
ដោយភាសាសត្វមេត្រី ។

៦៣៨- គជបុត្របៅមេរាជសីហ៍ គជរាជហាត្ថី
បំបៅបុត្ររាជសីហាភ្វា ។

៦៣៩- ក្តុះប្រើសប្រែបៅមេខ្លា មេប្រើសប្រែជា
បំបៅបុត្រខ្លាស្នេហាស្និទ្ធ ។

៦៤០- អស់ម្រឹគបក្សីសុចរិត ក្បួនក្សត្រមូលមិត្រ
រក្សាសុបាលស្នេហាស្និង ។

៦៤១- ពោះក្អែបខ្មួយពស់ពិសផង សព្វសត្វយង់ឃ្នង
នូវពិសជ័ឃោរតតប្រមាណ ។

៦៤២- ពោះទំពោះកិស្មួលប្រួលប្រាណ អ្នកណាបើមាន
ទៅត្រូវនូវពិសបិ៍ចំហុត ។

៦៤៣- ដូចអ្នកយកទិព្វជ័ឱសថ មកប្រួសប្រាកដ
កំណាត់រូបរោគាពាធ ។

៦៤៤- សាន្តសះសព្វសារពើញាច អង្គឯងស្មែងស្អាត
និមិត្តអប្រិយជ័ពិសស្អែង ។

៦៤៥- ពោះបិ៍ម៉េមផលរុក្ខវែង ពិសពុលស្ទប់ស្មែង
ក្រៃវែងអាសិរពិសផង ។

៦៤៦- សឹងប្រែមានរសរឹងបោង បង្គុរសជ័កន្លង
ក្រអូបក្រអែបក្លិនក្លាយ ។

៦៤៧- ស្ដេចវេលាមាគ៌ាសោះផ្ញាយ សឹងសូរភីភាយ
ព្រាប្លប់ត្រណោមគន្ធា ។

(1) RIB : ṭoy tej bar bī
brah̤ bisvāmitr abhides

៣៤៨. តេជៈព្រះបារមីតា ស្តេចស្តែងជាតិជា
ឥស្សរកំពូលពុទ្ធពង្ស ។

៣៤៩. លះលាភធរមាកចេញបង់ ព្រះនគរព្រះអង្គ
ប្រយោជន៍ធំទើរសាស្ត្រ ។

៣៥០. កាលនោះព្រះស្តោះវេលា រសៀលសុរិយា
ហៀបទៀបនូវអស្តង្គត ។

៣៥១. ស្តេចដល់ចិត្រកូដបព៌ត មហាគិរីដ៏ប្រាកដ
កំពូលកំពស់ពេយមា ។

៣៥២. អស់ទាំងពពួកទេវតា សោតសឹងនាំគ្នា
មកលេងលើខ្ពង់ព្រះភ្នំ ។

៣៥៣. មានដើមដូងស្លាដ៏ល្បី បរិវេណធារធំ
ជង្គំនូវព្រឹក្សាករ ។

៣៥៤. អស់មហាឥសីពានត្តរ[1] យល់ព្រះភូធរ
នូវព្រះមេតីអនុជា ។

៣៥៥. ពនេចរចេញបរមសាលា ទទួលព្រះភមា
នូវព្រះអនុជមេតី ។

៣៥៦. ឥសីសិទ្ធិពរនរបតី នរបតិន្ទភោគី
សិទ្ធិព្រះពរជ័តិរេកា[2] ។

៣៥៧. វុឌ្ឍីពរវុឌ្ឍីវរវណ្ណការ វុឌ្ឍីជន្មសុរម្យា
វុឌ្ឍីភមាជាភាគុល[3] ។

៣៥៨. ព្រះរៀមព្រះមហោសីស្គាល់ ព្រះអនុជនិម៌ល
បីខ្វល់រណ្តាប់រចនា ។

៣៥៩. ប្រៀបប្រុងសប់បរមសាលា លើខ្ពង់បព្វតា
ដ៏ជាអាស្រមព្រះបតិត្រ ។

៣៦០. យកមយូរត្រយព្រាយដ៏វិចិត្រ ប្រុះប្រក់ប្រួតជិត
ជាស្បូវនូវពិតានជាស ។

៣៦១. ហើយដៃរៃធនតំបារមាស បិតបាំងពេញពាស
លើត្រយមយូរកែមការ[4] ។

៣៦២. ជញ្ជាំងជុំ[5]សឹងសុពណ្ណ គ្រុះស្តៅដ៏ពព្រាល
ពព្រាងពព្រាយបីសស្តៅ ។

៣៦៣. ស្តេចនាំមហោសីស្ថិតនៅ គយគន់ទតទៅ
អាស្រមប្រសើរសោភា ។

(1) RIB : mahāmunī sīl sar
(2) RIB : nara:po ṭă tirekā
(3) RIB : ṭal'
(4) MBN : kaem kāl
(5) RIB : ciñcāc traṭāc

៣៣៤. ព្រះសរសើរថាវៃហាលក្បួនបា ចេះជាងរចនា
ឈាណាត្រកាលដ៏វិស័យ ។

៣៣៥. ជារងទម្ងន់បងថ្លៃ ហងមកនៅថ្ងៃ
អាស្រ័យធ្វើទុក្ខបាហោង ។

៣៣៦. ព្រះអនុជឱនសិរទៀបរង ក្រាបក្រោមបាទបង
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

៣៣៧. បពិត្រសូមព្រះករុណា កុំមានព្រះជិន្តា
ប្រណីទម្ងន់នូវព្រួយ ។

៣៣៨. ខ្ញុំជាបុរសកម្មករ (1) មួយ ធ្វើផ្លែះពុំព្រួយ
ពុំគ្រាន់ជំណាប់ភក្ដី ។

៣៣៩. ដូចកាលនាងកៃកេសី ឯស្ដើមភាសៀពី
ព្រះអង្គក៏ឲ្យព្រះភិរុត ។

៣៤០. ខ្ញុំប៉ងថ្លែងសរធ្វើគត់ យកភាសៀថ្វាយបទ
ព្រះអង្គពិសេសឃាត់ឯង ។

៣៤១. ហេតុព្រះទ័យទិញប្រាបឈ្មោង ប្រុះប្រាជ្ញាក្រែង
ទេភានុទេវវិងស្នង ។

៣៤២. ពីថ្ងៃនេះទៅសោតហោង ខ្ញុំនូវយករូបរាង
ព្រះជន្មព្រះបាទជេស្ឋា ។

៣៤៣. ពោះមានសត្រូវពាធា ដារខ្ញុំធាធា
នូវរងទម្ងន់ព្រះបពិត្រ ។

៣៤៤. ស្ដេចស្ដាប់ព្រះអនុជស្នេហាស្និទ្ធ ឈ្មោះសសុចរិត
សំលូតសំឡាញ់ភក្ដី ។

៣៤៥. ក្បួត្រាមយាមហេសី តាំរព្រះអង្គបី
នូវព្រះអនុជមូលមិត្ត ។

៣៤៦. ស្ដេចជំទើនពារពោទសាស្ត្រសិទ្ធ តបះការក្រមក្រិត្យ
ប្រព្រឹត្តលើ (2) ខ្លួនបពិត ។

(1) RIB : kammakār
(2) RIB : loes

កណ្ឌ ទី៨

៦៧៧. កាលព្រះបាទស្រីទសរថ ស្មោយទិវង្គត
រលត់ព្រះជន្មអនិច្ចា ។

៦៧៨. ព្រះមុនីវរសិទ្ធិ(1) មហា- ឫសីចេះរចនា
ធ្វើលើកព្រះសពសំស្ការ ។

៦៧៩. ទេពីព្រះក្រុមបរិពារ អស់ស្រីស្រីង្គារ
សឹងសោកស្រណោះក្សត្រថ្លៃ(2) ។

៦៨០. ទាំងមុខមន្ត្រីជិតទៃ សឹងសោកអាល័យ
បង្កើតនូវទុក្ខសល់ខ្លាត(3) ។

៦៨១. ស្រេចវិះរកពូជពង្សក្សត្រ ត្រង់រាជសម្បត្តិ
សំបូណ៌ប្រវេណីនាថ ។

៦៨២. វរសិទ្ធិមុនីតែងរាជសារ មករាជបុត្រា(4)
គឺព្រះភិរុតរាជហោង ។

៦៨៣. នឹងឲ្យសេពសោយរាជ្យរង ទម្លន់ថ្កុំក្រោមត្រង
ប្រជារាស្ត្ររដ្ឋជ័យបុរី ។

៦៨៤. ក្សិណនោះនាងកៃកេសី ក្រាបព្រះមុនី
កុហកនូវកលជំមាយា ។

៦៨៥. លបលួចផ្ដាំដោយសារថា រាជសារនៃមហា-
ឫសីសុមេធវរសិទ្ធិ ។

(1) RIB : visiṭṭh (pas.)
(2) RIB : siṅ soy sokaṇal' ktāt'
(3) St. 680 : manque dans RIB
(4) RIB : rājaputr pāl

៣៨៦. រីនូវនាងកៃកេសី ឲ្យសារសរវនីយ
មេត្រីមកព្រះរាជបុត្រ ។

៣៨៧. ត្រាស់ឲ្យអញ្ជើញព្រះភិរុត នូវព្រះសុត្រុត
នូវផ្ញើមង្គលអតិរេក ។

៣៨៨. នូវប្រដាប់ប្រដាអភិសេក ព្រះរាមជាឯក
ឲ្យគ្រងពិភពអយុធ្យា ។

៣៨៩. ស្នងព្រះទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ដំកល់ព្រះរាជរាមហើយ ។

៣៩០. កុំព្រះភិរុតយូរឡើយ សត្វសារដល់ហើយ
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៣៩១. ទៅក្នុងបុរីរាជអយុធ្យា អភិសេកព្រះជេដ្ឋា
រាមាធិរាជគ្រប់គ្រង ។

៣៩២. ដងនោះអស់រាជទូតផង នាំរាជសារស្នង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គបីសម័យ[1] ។

៣៩៣. យាងយាត្រាត្រេចត្រាំក្នុងព្រៃ ទៅតាំងយប់ថ្ងៃ
ប្រាំពីរទិវាពនេចរ ។

៣៩៤. ស្រេចបានដល់ស្ថានព្រះនគរ សម្ដេចព្រះវរ-
បិតានៃកៃកេសី ។

៣៩៥. ថ្វាយសារសុចរិតមេត្រី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតក្សត្រក្សាន្ត ។

៣៩៦. ថាបទ[2] នាងកោកល្យាណ នាងកៃកេសីសាន្ត
ក៏ស្នួមព្រះតារតិធី ។

៣៩៧. ឲ្យព្រះរាមទេពធិបតី[3] គ្រងរាជបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

៣៩៨. ព្រះវរបិតាមាតា គឺអង្គក្សត្រា[4]
ស្ដេចត្រាស់ប្រើយើងខ្ញុំមក ។

៣៩៩. នានាំព្រះបណ្ដាំរួសរក អញ្ជើញព្រះពន្លក
ទាំងពីរ[5] ព្រះអង្គលេណា ។

៤០០. ឲ្យទាន់ការប្រដា- ភិសេកព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជនារាយរាមទេព ។

៤០១. វរសិទ្ធិព្រះមុនីសារសេព[6] ស្ដេចជាខ្លឹមក្លួប

(1) RIB : braḥ osṭh braḥ aṅg bhisamăy
(2) RIB : thā bīr
(3) RIB : oy rāmadeb debī
(4) RIB : pī aṅg ksatrā
(5) MBN : dāṃṅ pī
(6) RIB : siddhī braḥ munī sā seb

ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៧០២. ក្សណនោះព្រះភិរុតអរក្ដាត់ ថ្នមព្រះសុពណ៌បាទុក
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៧០៣. ទ្រៃប្រស្នោះស្នោះព្រះភក្ត្រា ត្រង់នគរអយុធ្យា
លុតលើកព្រះករប៉បង្គំ ។

៧០៤. តាំងព្រះសុត្រុតត្រេកមនោរម្យ[1] សំពះថ្វាយបង្គំ
ចំពោះស្រុកស្រីអយុធ្យា ។

៧០៥. ទ្រាមប្រើអស់អង្គសេនា មុខមន្ត្រីត្រា
យោធាអមាត្យមូលមក ។

៧០៦. ឲ្យងគរស្គរភេរីរក ដុំពលព្រឹន្ទុយក
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់អង្គា ។

៧០៧. ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធបុរោហិតហោរា រកពារដ៏ពេលា[2]
ជាតិជាដំណើរមង្គល ។

៧០៨. យោគយាត្រាត្រេចកបកល ត្រៀបរៀបហៃពល
ប្រកិតអាវុធឆ្វេងស្តាំ ។

៧០៩. ខ្មាន់ធ្នូករកាន់ធ្នូកាំ ខ្មាន់ស្នាបីចំណាំ[3]
រលៀបរលេនប្រួញព្រួស ។

៧១០. ខែលវ័នរួនទណ្ឌាបីប្រទើស ស្រុះស្រើបជ្រៀវជ្រើស
សន្ធឹកឆាភាគុយដង់ ។

៧១១. ខ្មាន់គជជិះ[4]គជរៀបរង់ ខ្មាន់អស្សពាហាឆ្វង់
ប្រដាប់នៃតាជីជុំ ។

៧១២. សព្វសេះសៀងសូរសៃងសម ក្លីងក្លូសអភិរម្យ
វិភាយរំភើយពាសពាត់ ។

៧១៣. បៃបង្អន់សែនត្វាន់ភាយភត់ ភាជរថខិបខាត់
តិជិត្រនូវរត្នសុវណ្ណា ។

៧១៤. ទង់ជ័យត្បូងភាជរថា ទិព្វទង់ជ័យជា
ជរង្គឃ្លាណាស្រួចស្រាប់ ។

៧១៥. ស្រេចព្រះអាជ្ញាបីប្រញាប់ ស្ដាប់ប្រើប្រដាប់
សំរាប់អស់ភាជបរិវារ ។

៧១៦. ព្រះភិរុតភាជរិះវេលាកាល ព្រះសុត្រុតដ៏ត្រអាល[5]
ធ្វូលថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

(1) RIB : trek ar ṭă bhiramy
(2) RIB : ṛksabār ṭă belā
(3) RIB : khmān' dhanū2 dhnịm kār kāṃ
khmān' snā2 nāṃ
(4) RIB : bandh
(5) RIB : trakāl

៣៨៦. រីឯនាងកៃកេសី ឲ្យសារសវិនីយ
មេត្រីមកព្រះរាជបុត្រ ។

៣៨៧. ត្រាស់ឲ្យអញ្ជើញព្រះភិរុត នូវព្រះសុត្រុត
នូវគ្រឿងមង្គលអតិរេក ។

៣៨៨. នូវប្រជាប់ប្រជាភិសេក ព្រះរាមជាឯក
ឲ្យគ្រងពិភពអយុធ្យា ។

៣៨៩. ស្នងព្រះទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ដំកល់ព្រះរាជរាមហើយ ។

៣៩០. កុំព្រះភិរុតយូរឡើយ សត្វសារដល់ហើយ
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៣៩១. ទៅធ្លានបុរីរាជអយុធ្យា អភិសេកព្រះជេដ្ឋា
ភាតាធិរាជគ្រប់គ្រង ។

៣៩២. ដងនោះអស់រាជទូតផង នាំរាជសារស្នង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គបីសម័យ[1] ។

៣៩៣. យាងយាត្រាត្រេចត្រាំក្នុងព្រៃ ទៅតាំងយប់ថ្ងៃ
ប្រាំពីរទិវាតានេចរ ។

៣៩៤. ស្រេចបានដល់ស្ថានព្រះនគរ សម្ដេចព្រះវរ-
បិតានៃកៃកេសី ។

៣៩៥. ថ្វាយសារសុចរិតមេត្រី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតក្សត្រក្សាន្ត ។

៣៩៦. ថាបទ[2] នាងកោកល្យាណ នាងកៃកេសីសាន្ត
ក៏សួមព្រះពរពិធី ។

៣៩៧. ឲ្យព្រះរាមទេពធិបតី[3] គ្រងរាជបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

៣៩៨. ព្រះវរបិតាមាតា គឺអង្គក្សត្រា[4]
ស្ដេចត្រាស់ប្រើយើងខ្ញុំមក ។

៣៩៩. នានាំព្រះបណ្ដាំរួសរក អញ្ជើញព្រះពន្លក
តាំងពីរ[5] ព្រះអង្គលេលា ។

៤០០. ឲ្យទាន់ការប្រជា- ភិសេកព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជនាយរាមទេព ។

៤០១. វរសិទ្ធិព្រះមុនីសារសេព[6] ស្ដេចជាខ្ញឹមក្លែប

(1) RIB : braḥ osṭh braḥ aṅg bhisamăy
(2) RIB : thā bīr
(3) RIB : oy rāmadeb debī
(4) RIB : pī aṅg ksatrā
(5) MBN : dāṃṅ pī
(6) RIB : siddhī braḥ munī sā seb

ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៧០២. ក្សិណនោះព្រះភិរុតអរក្កាត់ ថ្នមព្រះសុពណ៌បាទ
ដីកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៧០៣. ទៃប្រឡោះ ឆ្ពោះព្រះភក្ត្រា ត្រង់នគរអយុធ្យា
លុតលើកព្រះករបីបង្គំ ។

៧០៤. តាំងព្រះសុត្រុតត្រែកមនោរម្យ(1) សឹងថ្វាយបង្គំ
ចំពោះស្រុកស្រីអយុធ្យា ។

៧០៥. ក្រាមប្រើអស់អង្គសេនា មុខមន្ត្រីត្រា
យោធាអមាត្យមូលមក ។

៧០៦. ដូងទ្រស្គរភេរីរក ផ្លុំពាលព្រឹន្ទុយក
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់អង្គា ។

៧០៧. ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធបុរោហិតហោរា រកពារដំពេលា(2)
ជាតិជាដំណើរមង្គល ។

៧០៨. យោគយាត្រាត្រៃធកបកល ត្រៀបរៀបហៃពល
ប្រកិតអាវុធឆ្វេងស្តាំ ។

៧០៩. ខ្មាន់ធ្នូ ករកាន់ធ្នូកាំ ខ្មាន់ស្នាប៉ីធំណាំ(3)
រលៀបរលេនប្រួញព្រឹស ។

៧១០. ខែលទ័នទូនទណ្ឌាប៉ីប្រទីស ស្រុះស្រើបជ្រៀវជ្រើស
សន្ធឹកឃាភាគុយដង់ ។

៧១១. ខ្មាន់គជជិះ(4)គជរៀបរង់ ខ្មាន់អស្សពាហាទ្វង់
ប្រដាប់នៃពាជីជុំ ។

៧១២. សព្ទសេះសៀងសូរសៃងសម ក្លីងក្លស់អភិរម្យ
រំភាយរំភើយពាសពាត់ ។

៧១៣. ទៃបមន់ចៃសនត្វាន់ភាយភាត់ ភាជរថខិមខាត់
តិជិត្រនូវរត្នសុវណ្ណ ។

៧១៤. ទង់ជ័យត្បូងភាជរថា ទិព្វទង់ជ័យជា
ជរង្គហ្វណាស្រួចស្រាប់ ។

៧១៥. ស្រេចព្រះអាជ្ញាបីប្រញាប់ ផ្ដាប់ប្រើប្រដាប់
សំរាប់អស់ភាជបរិពារ ។

៧១៦. ព្រះភិរុតភាជរិះវេលាកាល ព្រះសុត្រុតជ័ត្រអាល(5)
ធូលថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

(1) RIB : trek ar ṭă bhiramy
(2) RIB : ṛksabar ṭă belā
(3) RIB : khmān' dhanū2 dhnịm kār kāṃ
khmān' snā2 nāṃ
(4) RIB : bandh
(5) RIB : trakāl

៧១៧. ព្រះអយ្យកោធិភជា នូវព្រះអយ្យិកា
ក្សត្រក្សត្រទាំងពីរដ៏ព្រះអង្គ ។

៧១៨. ស្រេចឡើងគង់រថដ៏បញ្ចង់ ទឹមអស្សពាហាពង្ស
សិន្ធពប្រទេសទិព្វយាន ។

៧១៩. ពីរព្រះអង្គអរក្សេមក្សាន្ត ស្រួលស្រើបស្មោះស្មាន
ជាបានយល់រៀមភាមា ។

៧២០. លេងល្បែងពលព្រើសគ្រប់គ្នា សាន្តសេពនូវសុភា(1)
រៀងដោយមាគ៌ានូវចម្ងាយ ។

៧២១. ត្បូងតន្ត្រើយព្រៃស័ង្ខសាយ សេពសមសួរឆ្ងាយ
រំពាងព្រៃព្រៃអឹងអាប់(2) ។

៧២២. ភ្លេងភ្លយព្រើសព្រមសំរាប់ ក្រោតក្រមុះតប់(3)
ជាប៉ីកូរប៉ីអងង ។

៧២៣. តាខេខ្មែរដៀវដេញលេង អង្គ្លូចគ្រប់ភ្លេង
ដ៏ល្បែងនូវសព្ទស្គរគង ។

៧២៤. ស្រាផ្អាត់ពួចពាងនូវពិន្ទុង(4) ស្រាប្រាលដិបដង
ដិបរងអារ៉ងរៀបរៀង ។

៧២៥. ស្រាឯកចែកអ្នកលេងល្បែង(5) ពលព្រើសព្រមព្រៀង
ល្បែង(6)ល្បែងសាទរ ។

៧២៦. លុះថ្ងៃភ្លឺព្រឹកពីរពាននេះជរ រៀបទៅព្រះនគរ
បុរីអយុធ្យាយល់ ។

៧២៧. ស្ងប់ស្ងាត់ស្ងួនស្ងោះសាសល់ នរអ្នកទុក្ខទល់
អិតល់អំពើសោកសាយ ។

៧២៨. ព្រោះព្រាសនិភាសព្រះនារាយ ភាមទេពទៅឆ្ងាយ
តាំយល់ព្រះអង្គដ៏នុត្តម ។

៧២៩. អស់ប្រុសស្រីស្រុកតូចធំ នរគាមជ៏និគម
ចំណាត់ជនបទជួញឆ្ងាយ(7) ។

៧៣០. ធ្វើរធ្វើទិសទីទេសនាយ ទល់ទុក្ខសោកសាយ
សឹងសោកសម្ដេចដេស្ឋា ។

៧៣១. រំឭលទាំងព្រះចន្ទ្រសុរិយា ខិទុរភិក្សា
ស្រែទំទាំងមេឃដ៏មណ្ឌល ។

(1) RIB : staeṅ stec līlā
(2) MBN : rambaṅ braḥ brai īṅ āy
basadhār sdoer niṅ kralāp'
(3) RIB : daḥ dāp'
(4) RIB : srā chmāt' buoc boeṅ biṅ daṅ
(5) RIB : caek as' anak spīeṅ
(6) RIB : lpaṅ
(7) RIB : nagar gām nigam
campat janapad juon chnay

៧៣២. ខែដើមឆ្នាំហើយពុំយល់ អ្នកស្រែខ្វាយខ្វល់
នង្គ័លរនាស់រាស់ង្គួរ ។

៧៣៣. ក្រៀមក្រាំងរាំងរីងបឹងបួរ ស្រូវស្រែមានមួរ
ស៊ីងស្ងួតស៊ីងស្វិតស្លឹកស្លោម ។

៧៣៤. ពោះទាំងព្រៃព្រឹក្សាព្រោម ខ្លះខ្លោចជ័រស្លោម (1)
ក្រយាមសន្លឹករុះរោយ ។

៧៣៥. បុប្ផាផលាផងផោយ ដើមជាលបីរប៉ោយ (2)
របេះស្រែតាប់ទុំខ្ចី ។

៧៣៦. ពេញស្ពានឧទ្យានស្រះស្រី គតបុរសនារី
នូវរិះរកទើសភោគ្គា ។

៧៣៧. អន្តរធានទាំងភ្ញីផ្កា រោយរុះព្រៀបត្រា
គិតអ្នកនូវក្រងជួតជៀត (3) ។

៧៣៨. ទីរដែផ្លាប់លាយលាបនូវរមៀត លាយពោះពង់ស្មៀត
ពុំធ្វើប្រដាប់ខ្លួនឡើយ (4) ។

៧៣៩. វិរងស្ពាងអង្គទ្រង់ជាត្រើយ មិញមិនយល់ឡើយ
ពុំទ្រង់នូវផ្ទិមអម្ពរ (5) ។

៧៤០. ពីប្រាសនិរាសព្រះភូធរ អស់អង្គអ្នកនគរ
ស៊ីងសោកសង្រេងទល់ទុក្ខ ។

៧៤១. គតឯល្អស្ដើយសាន្តសុខ ស៊ីងស្ងប់ស្ងួតមុខ
ប្រមូលប្រឡាក់ទឹកភ្នែក ។

៧៤២. ដាត់ទាំងចំរៀងរាំរែក លែងសើចស្រួលស្រែក
ក៏ស្ងាត់ពាក្យពុំឮឡើយ ។

៧៤៣. ព្រោះប្រាសព្រះមាសត្រាណាត្រើយ សោកសោះគតស្ដើយ
គតល្អនូវទុក្ខវេទនា ។

៧៤៤. សំពត់ស្បៃអាវអាត្មា ពុំផ្លាស់ឡើយណា
មន្ទិលមិនទើងបោកបង់ ។

៧៤៥. ស្លូតស្លូតវរវេទព្រាទ្រង់ ស្លូតសោតស៊ីងបង់
ពុំបានបូជាព្រះនគរ ។

៧៤៦. អ្នកជិះសារសេះបើកបរ លះលែងចេញចរ
ត្រឡប់វិលវល់ជាជាយ ។

៧៤៧. អ្នកប្រត់ (6) រាជរជៀបរាយ បំបោលបរឆ្ងាយ
បង្អាក់បង្អួស់គោគ្នា ។

(1) RIB : khlaḥ khloc smuk smom
(2) RIB : pī poy
(3) MBN et RIB : cuot cīet
(4) RIB : bum praṭāp' dhniṃ ambar(ṇ)
(5) St.739 : manque dans RIB
(6) RIB : anak par

៧៤៨. សឹងបាត់ស្ងាត់ទាំងអាគ៌ា នរម្នាក់យាត្រា
រទ្រាំងរទ្រៀលទៅមក ។

៧៤៩. គ្រប់គ្រឹះស្ថានស្ថិតវិវង្វក គន្លាធុជមក
ផុតដោយមណ្ឌលមុជអាប់ ។

៧៥០. រួសរុំវិថ្យងថ្មុំថ្មាយថ្មីៗ សឹងសូន្យប៉ីរង្វាប់
រង្គោះរង្គើគ្រឹះស្ថាន ។

៧៥១. អ្នកធ្វើស្រែស្រូវដោយដាន ទុំទៀបទឹកមាន
ស្រះស្រង់អន្លង់ដលសា ។

៧៥២. ឥតអ្នកមួយមកជីកជា ប្រឡោះប្រឡាយគង្គា
បង្ហូរបង្ហូតទឹកទៅ ។

៧៥៣. ដិតដើងស្រែស្រុកជ្រាលជ្រៅ ក្រាំងក្រៀមក្តាត់ក្តៅ
ខ្លៀតខ្លិតល្វៀនលេចស្លុកស្លឹង ។

៧៥៤. ឥតនរវៃនរំរៃតរំតឹង បាចបើកបូរបឹង
បង្ហូតបង្ហូរដោកដាំ ។

៧៥៥. ក្របីគោធូលដាន់ដំណាំ បាក់(1) បង់តុំចាំ
រយាបរបើកខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

៧៥៦. ដើលសព្វសេដ្ឋីទាំងឡាយ វិវងធ្វើទ្រង់ព្រាយ
សំអាតសំអាងគ្រឹះស្ថាន ។

៧៥៧. ដៃដៃនគ្រាក់ប្រុះបុះបាន ភាយរត្នបាសមាន
សន្ធឹកបង្ហួចដើយដាយ ។

៧៥៨. សំពត់សំពាយព្រៃព្រាយ ខោខៀនលេចលាយ
ណាណាតបាលបាលដំល្បិ ។

៧៥៩. ស្រស់ស៊ីជំពូ(2) ទេសរុំ កាសាសូត្រសម
នូវយមណាពាក់ពាត់(3) ។

៧៦០. ពីគ្រាសនិភាសមហាក្សត្រ សោះសូន្យស្ងប់ស្ងាត់
នាក្នុងកំលុងព្រះនគរ ។

៧៦១. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតចិរចរ ស្តោះទីឧត្តរ
ក៏ធូលដោយទូរបន្ទាយ ។

៧៦២. យល់បាត់ឆត្រទង់ព្រាត់ព្រាយ ចង្ក្រង់ភាត់ភាយ(4)
រំលោលរលានគ្រាសា ។

៧៦៣. ស្ងាត់មុខមន្ត្រីអមាត្យ គង់គាល់ព្រះបាទ-
សិរីទេសរជិភជា ។

(1) RIB : cāk
(2) MBN et RIB : srī jambū
(3) MBN et RIB : nūv yamanā bāk' bāt'
(4) RIB : rat(n) rāy

៣៦៤. ស្លាក់ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធសុំ ស្នូមយា- ចកចូលប្រាថ្នា
ប្រែង បានព្រះរាជទានទៅ(1) ។

៣៦៥. សេនាយោធាក្នុងក្រៅ ពលទេវៃរងនៅ
សំរាប់ព្រះមហាក្សត្រា ។

៣៦៦. សឹងស្លាក់ស្លូតស្ងប់ភក្ត្រា ទុរភិក្ខុភារា
ពាន់ពីរប្រការពេកក្រៃ ។

៣៦៧. មួយបទប្រាសព្រះជេស្ឋជ័យ សោយព្រះរិលាល័យ
មួយប្រាសព្រះរាមរាជបុត្រ ។

៣៦៨. ទាំងរាជសីតាទ្រង់ព្រត ព្រះលក្ស្មលំអុត
ភក្ដីព្រះរៀមរាមា ។

៣៦៩. ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ចេញចាកអយុធ្យា
ក៏ដេងទាំងរាជបុរី(2) ។

៣៧០. ព្រះភិរុតរិះជាហេតុអ្វី យល់អគ្គីក្ដី
ពុំដូចរៀងមកពីបុរាណ ។

៣៧១. នេះសមបុរីរាជស្ថាន ទន្ទុំក្រោមក្រៃងមាន
កោលាហលហើយពុំវៃង ។

៣៧២. ព្រះសុត្រុតបង្គំទូលថ្លៃង សមនូវកើតទុក្ខស្ដែង
ដីជាទម្ងន់ពុំស្រាល(3) ។

៣៧៣. ដោយខ្ញុំយល់ហេតុនូវប្រការ ថ្លកថ្នកបីរង្គាល
មហាទុរយស យើងហោង ។

៣៧៤. បទព្រះរាមទេពពុំគ្រង ប្រទេសីរាជវង
ទម្ងន់ពិភពជ័យបុរី ។

៣៧៥. ស្ដេចខ្វាល់ព្រោះព្រះជននី អ្នកសូមពរពី(4)
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

៣៧៦. ជាឲ្យអង្គអញឯងជា ក្សត្រសោយរាជណា
ពិភពអយុធ្យាគ្រង ។

៣៧៧. យល់ពុំករុណាអ្នកហោង អ្នកសោតជាច្បង
រំលងម្ដេចព្រះជេស្ឋា ។

៣៧៨. នេះឥឡូវសមព្រះរាមា ស្ដេចត្រេចយាត្រា
ចេញចាកពីព្រះនគរហើយ ។

៣៧៩. វីព្រះជនកសោកឥតស្បើយ ទល់ទុក្ខឥតស្បើយ
សោកស្ដាយសព្វរាត្រីវេលា ។

(1) RIB : raeṅ pān pradhān pradān dīeṅ dau
(2) RIB : kamphaeṅ dāṃṅ rājapūrī
(3) RIB : thā nāy neḥ eṅ
sam koet dukkh dhṅan' buṃ srāl
(4) RIB : dūl sūm rājy bī

៨១៣.	ពុញជាតិក្សត្រទាំងវង្ស ដូចព្រះធម្មធារព្រហ្មស្ថាន	ស្ដេចឡើយព្រះអង្គអន្តរធាន រលាយកណ្ដាលសមុទ្របង់ (1) ។
៨១៤.	កាលក្សត្រ (2) វិសេសសុទ្ធ កម្ពុតបះបុដាប -	ស្ដេចស្ដែងដត់ពិធីទ្រង់ កើតជាបុត្របុរសប្អូន ។
៨១៥.	ស្ដេចរួមរក្សាគ្រប់គ្រង ផ្ដើមថ្ងៃដើមខ្លួន	គតឯឃ្លាងបិតាស្ងួន ខ្ញុំព្រះរាជបុត្រភ្ញា ។
៨១៦.	យើងខ្ញុំបុត្រទាំងនេះនៃ ទិអាសូរព្រះរាមា	ស្ដេចពុំអាល័យទ្រង់ករុណា ស្ដេចស្ងួនពុំដែលឲ្យមានឃ្លាង ។
៨១៧.	ក្រែងអស់យើងខ្ញុំទាំងប្អូនបាន ដឹងរអ៊ីយស្ដេចដោយចង	ធ្វើខុសមែនមានទោសក្ដាំក្ដង ហឫទ័យក្រោធបោះបង់បុត្រ ។
៨១៨.	ឱះឱខ្ញុំនាំព្រះជន្មដាក់ តំរប់ជ្រាំមួយឆ្នាំគត់ (3)	ព្រះជនកអ្នកដ៏គង់ជិត កំណត់ព្រះជន្មព្រះបិតា ។
៨១៩.	បង្កើតយើងខ្ញុំបុត្រប្អូន ទិតប្បូវលះលេលា	បរិបូណ៌ស្ងួនសល់ស្នេហា បោះបង់បុត្រភ្ញាអសារសោះ ។
៨២០.	កាលកើតកោលាហល បរទុស្ដអសូរនោះ	ដោតអសូរមួយមានឈ្មោះ មកដណ្ដើមយកពិភព ។
៨២១.	ត្រៃត្រឹង្សព្រះឥន្ទ្រា សឹងដួលដកគោរព	អស់ទេវតាភិតភ័យស្ទើងស្លាប់ អញ្ជើញព្រះអង្គស្ដេចទៅឆ្ពោះ ។
៨២២.	បរទុស្ដអសូរយល់ បរទុស្ដអសូរនោះ	ស្ដេចស្ដែងដល់ត្រៃត្រឹង្សស្មោះ ដោះទ័ពរត់ចាញ់ចេស្ដា ។
៨២៣.	ឥឡូវព្រះអង្គបាត់ ទៅជួយព្រះឥន្ទ្រា-	ក្រែងមហាក្សត្រស្ដេចលេលា ធិរាជឬយើងពុំយល់ ។
៨២៤.	ទិព្រះទិស្តព្រះទិប្ការ ស្រីណោះបន្ទួលសល់	វិះរាជសារទៀងទៅដល់ សឹងសោះសូន្យអសារ (4) ពេក ។
៨២៥.	ប្រមូលអស់យើងខ្ញុំ ព្រះរាមព្រះទៀមឯក	ទុំវធ្វើបរមាភិសេក តិរេករាជពិភពគ្រង ។
៨២៦.	ឱះឱព្រះជន្មស្ងល់- បានបរិបូណ៌ដូចនូវបំណង	ស្លាប់បានយល់បុណ្យបុត្រឡើង បំណាច់ចំណាប់ព្រះហឫទ័យ ។
៨២៧.	ទិស្ដេចឡើយប្រាសឃ្លាតឃ្លា ស្មោយស្ទក់ព្រះវិណាល័យ	ព្រួយព្រះចិត្តាដល់ក្សត្រក្ស័យ និរាសរកពុំយល់ឡើយ ។

(1) MBN : ralāy soḥ sūny poḥ paṅ'
(2) RIB : braḥ osṭh
(3) MBN : oḥ o cāṃ braḥ aṅg s-āt
nā braḥ pād srīdasarath
prāṃ muoy hmịn chnāṃ gat'
(4) RIB : āsūr

៨២៨- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតតតត្រើយ[1] សោយសោកពុំស្បើយ
សង្រេងនឹងព្រះបិតា ។

៨២៩- នាងកៃកេសីសោកា ខ្លួមភជបុត្រគ្នា
ដាក់លើទិភជ័ព្រាកដ ។

៨៣០- នាងបន្ទូលថាឱហាបុត្រ នាបីកំណត់
សត្វសាវលអស់អង្គមនុស្សផង ។

៨៣១- ពុំដែលនានឹងកន្លង ធៀសចាកឲ្យរង
អំពើអំពល់ពុំដែលបាន ។

៨៣២- ជាតិជរាមរណាមាន ជាតិកើតបាន
ជារូបចំរើនអង្គា ។

៨៣៣- ពុំវៃលងឡើយលុះជរា ចាស់ចាកមរណា
ដោយក្តីសភាពស្លាប់ហោង ។

៨៣៤- ដូចកលផលបុប្ផាផង ក្រពុំរឹចពីទង
ស្រទាប់ត្របកបុស្បបទរ[2] ។

៨៣៥- សឹងរីកវៃងភាយកេសរ ក្លិនក្លែបជឹបទរ[3]
ក្បិណាប្រែស្បើយស្បើយតន្ទា ។

៨៣៦- ក្តិបរឹចលេចពីទងវា ខ្ចីចាស់ផលា
ស្រពោនហើយទុំទៀងហោង ។

៨៣៧- ក្បិណាធ្លាក់ចុះចាកវៃលងទង ដូចកំណើតសត្វផង
អន្ទោលអន្ទាក់ភពស្ថាន ។

៨៣៨- ក្រុងពាលកណ្តាលចាស់មរមាន ជាបរិយោសាន
សំរេចសំរាប់សត្វសាវល ។

៨៣៩- ក្នុងភូមិភពចក្របរិល សង្សារវឹងវិល
លង្វែកក្នុងមហាសមុទ្រ[4] ។

៨៤០- ទោះបីព្រះបាទទសរថ មានព្រះជន្មកំណត់
មួយសែនកោដិកប្បស្គល់ស្គប់ ។

៨៤១- លុះអំណើសសែនកោដិកប្បគ្រប់ ពុំអាចទល់ទប់
សឹងលុះនូវក្តីមរណា ។

៨៤២- ឱហាបុត្រពន្លកមាតា រីជាតិជរា
មរជាសំរាប់រូបហោង ។

៨៤៣- ព្រះភិរុតរំលត់ទុក្ខផង ហើយទើបទូលស្នង

(1) RIB : trāṇ troey
(2) RIB : sradāp' trapak pak pusp
(3) RIB : bañ' beñ gandh
(4) RIB : rūp rañ kamm cañ pī kañval'
ṭūc kal gambhīr ma-
hāmahant ṭă samudr

ជណ្ដឹងនាងកៃកេសី ។

៤៦៤. បពិត្រព្រះវរជននិ　　ព្រះបិតានរបតី
នោះមិញសុគតហើយហោង ។

៤៦៥. រីព្រះរាមទេពដ៏កន្លង　　ព្រះរាជបុត្រច្បង
តម្រូវស្ដេចគង់ស្ថានណា ។

៤៦៦. នាងប្រាប់ថាឱហាបុត្រភ្ងា　　ម្ដាយណាក់អ្វីបា
បណ្ដូលបណ្ដាច់ថ្លើមថ្លៃ ។

៤៦៧. រីព្រះរាមចៀមក្រោធក្រៃ　　នាំទេពីថ្លៃ
នូវព្រះលក្សណ៍យាត្រា ។

៤៦៨. ដោះបង់ចេញចោលនគរា　　ត្រេចដៃព្រៃព្រឹក្សា
ពុំដឹងដំណួចស្ថានស្ថិត ។

៤៦៩. ព្រះភិរុតព្រះវរមិត្រ　　ចៀមរាជដ៏បពិត្រ
ដ៏ត្រេចព្រះព្រៃយាត្រា ។

៤៧០. ដូចអ្នកយកអគ្គីសោះសា　　ដាលដុតទ្រា
នូវថ្លើមដង្ហើមពោរពុះ ។

៤៧១. ដូចនូវបែកធ្លាយខ្ចាយចុះ　　ដូចខ្លោចឈ្លោចឈ្លុះ
ទិភារន្ធត់ក្រោធក្រៃ ។

៤៧២. ទើបខំទប់ទូលនាងកៃ-　　កេសីនូវសម័យ
ព្រះរាមព្រះចៀមរត់ទៅ ។

៤៧៣. នោះព្រះរាមចៀមពោលជ្រៅ　　ពោលទាស់ក្រៃក្រៅ
នូវច្បាប់បុរាណក្សត្រា ។

៤៧៤. ព្រះបាទទសរថរាជា　　ព្រះវរបិតា
ស្ដេចក្រោធបណ្ដេញបរបង់ ។

៤៧៥. ឬមួយតឿរត្រៀងព្រះអង្គ　　ព្រះរាមវិះចង់
ទៅនៅនាព្រៃនោះឯង ។

៤៧៦. ដោយកម្មវិបាកបង្វែង　　ឬមួយសោតក្រែង
មហាឫសីសិទ្ធី ។

៤៧៧. ឲ្យអាក់ខ្វាល់ខ្វាក់កលអ្វី　　ព្រះជន្មានរបតី
ស្ដេចខ្វាល់[1] ពុំនៅព្រះនគរ ។

៤៧៨. ឬមួយពោលពីព្រះវរ-　　លោកល្បាបរ
បណ្ដេញព្រះរាមរត់ទៅ ។

៤៧៩. មួយសោតព្រះបាទចោមចៅ　　ទសរថរាជចៅ
ព្រះជន្មាននៅឡើយ ។

៤៨០. ឬស្ដេចស្ដែងសុគតហើយ　　ព្រះអង្គតតត្រើយ[2]

(1) RIB : stec khmās
(2) RIB : trāṇ troey

គឺរត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៨៦១- នាងប្រាប់សព្វសព្ទសម័យ សំណោះជាហៃហា
ភិរុតរូបរត្នស្ងួនភ្ញា ។

៨៦២. កាលព្រះរាមទេពបងបា នាំភជសីតា
ព្រះលក្ស្ម អនុជចេញទៅ ។

៨៦៣. នោះព្រះជនកបានៅ ស្ដេចសោកក្ដាត់ក្ដៅ
ហាឫទ័យទល់ទុក្ខវេទនា ។

៨៦៤. ពេលទាំងនេះអង្គីព្រះបិតា ខ្វាល់បរបងបា
លុះលះវៃងរាជបុរី ។

៨៦៥. មួយសោតអង្គីពាក្យពី មុនីវរសិទ្ធិ
មហាឫសីផ្គាំផ្គង ។

៨៦៦. នាងកោកល្យាសោតហោង តិតឯមានប្លាង
រកាំរកៀសហាឫទ័យ ។

៨៦៧. នាព្រះរាមទេពក្រោតក្រៃ រត់ទៅនៅព្រៃ
នោះហេតុពាក្យពីប្ដេជ្ញា ។

៨៦៨. អញឯងសូមសត្យវាចា ពីព្រះជនកបា
នូវឲ្យបាឯងជាក្សត្រ ។

៨៦៩. សេពសោយរាជ្យរម្យរាស្ត្ររដ្ឋ គ្រប់គ្រងសម្បត្តិ
សំបូណ៌បុរីអយុធ្យា ។

៨៧០. មួយសោតអញសូមប្ដេជ្ញា ឲ្យព្រះរាម-
ជរាជចេញចាកព្រះនគរ ។

៨៧១. ទៅធ្វើតបះការករ ឮដៃព្រៃពនេចរ
អំណុងលុះប្អូនដណ្ដប់ឆ្នាំ ។

៨៧២. ឲ្យសាងសីលវិញការកម្ម ស្រេចហើយនៃនាំ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។

៨៧៣. វិលមកស្រីអយុធ្យា នោះព្រះជនកបា
ប្រសិទ្ធព្រះពរអញហោង ។

៨៧៤. ឈ្មោះឯងព្រះរាមបុត្រច្បង អាក់អាក់ខ្វាល់ជង
ជាភេទទុំនៅព្រះនគរ ។

៨៧៥. ញោះបង់សម្ដេចព្រះភូធរ ទសរថព្រះវរ-
បិតាកាលស្ដេចពុំទាន់សុគត ។

៨៧៦. លុះឮជាព្រះរាមរត់ ស្ដេចសោករាជបុត្រ
សង្រែងសោះសោយវិលាល័យ ។

៨៧៧. ព្រះភិរុតស្ដាប់សព្ទសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ-
កេសីប្រាយប្រាប់ទាំងពិលាប ។

៨៧៨. ដើមឡើយប្រណាម្យក្រញូញក្រាប លុះឮជាក់ច្បាប
ជាព្រះរាមរត់បទនោះ ។

៨៧៩. ព្រះភិរុតរិះរឹងខ្ញាល់សោះ - សាសំល់ក្បួនណានោះ
ក៏ញ័រព្រះបាទវ័យក្រោធ ។

៨៨០. យកព្រះហស្តចុកព្រះសោត ទាំងពីរពុំកោត
ពុំស្ដាប់បន្ទូលនាងឡើយ ។

៨៨១. នេត្រច្រាលដែងដាលឥតស្បើយ(1) ទះព្រះហស្តហើយ
បំជួចរន្ទះខ្ទរខ្ទរ ។

៨៨២. ក្រោធក្រោកដាលដោះឡើងឈរ ដូចទួរភ្លូកព្រះនគរ
ទាំងព្រះសុមេរញាប់ញ័រ ។

៨៨៣. សាគរពុះពោរអស្ចារ្យ ព្រះភិរុតរាជខ្ញាល់
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៨៨៤. ជានូវកាប់នាងកៃកេសី កាចកាឡកិណី
សម្លាប់ព្រះបាទទសរថ ។

៨៨៥. ឲ្យព្រះអង្គលុះសុគត ទោសទាំងនេះបទ
តៃស្រីចណ្ឌាលរឹងមាត់ ។

៨៨៦. គិតគួរអញឯងកាប់កាត់ ជាពីរបីកំណាត់
តម្រូវឲ្យក្ស័យជន្មា ។

៨៨៧. គឺមោះបទជាមាតា ចិញ្ចឹមរក្សា
អញ្ជួរស់បទក្បីរគាត់ហោង ។

៨៨៨. រីទោសគាត់ធ្ងន់ដ៏ក្នុង ក្រៃលែងស្រីឯង
កំប្រេតប្រាកដលោកីយ ។

៨៨៩. នាងធ្លាប់វិស័យជាស្រី នៅនឹងប្ដីសី
សប្បាយបងប្អូនកូនចៅ ។

៨៩០. ម្ដេចដល់បណ្ដាលពោសជ្រៅ ឲ្យរំដួលក្ដៅ
ក្រៃក្រៅវិស័យក្សត្រី ។

៨៩១. ចណ្ឌាលកាចកាឡកិណី សល់សម្លាប់ប្ដី
ជាក្សត្រប្រសើរសុគត ។

៨៩២. បទបានពាក្យម្ដេចថ្លាមត់ ទើបព្រះទសរថ
ស្ដេចពុំរិះរេពាក្យសត្យ ។

៨៩៣. ពុំអាចឲ្យរាជសម្បត្តិ ព្រះរាមរៀមរត្ន
ដ៏ជាព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៨៩៤. បទទើសពាល់ពាក្យពេចន៍ហោង ស្ដេចខ្លាសរាស្ត្រផង
ស៊ូរត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៨៩៥. ព្រះជនកសោកមហាទៀបព្រៃ លុះព្រះជន្មក្ស័យ
ពុំបង់ពាក្យសត្យមេត្រី ។

(1) MBN : netr crāl jrāp jruot it spoey
RIB : netr crāl ṭaeṅ ṭāl jā troey

៨៩៦. ចាំបើនាងកៃកេសី នេះពុំស្រដី
នោះតើមានទោសអ្វីឡើយ ។

៨៩៧. បើយកនាងនេះជាត្រើយ ស្មើយកកេសកើយ
លើព្រះអគ្គីត្បូងហោង ។

៨៩៨. មួយបាបបុរាណអញផង នាអញមករង
ទម្ងន់ចាប់ប្រតិសន្ធិ ។

៨៩៩. ក្នុងវង្សនាងកៃកេសី ឈ្មោះមាយាស្រី
កុហកមុសាវាទខ្លាត ។

៩០០. បើអញសោយរាជ្យជាក្សត្រ នេះហើយក៏នូវស្លាត់
ប្រយោជន៍កើតក្តីអន្តរាយ ។

៩០១. វិសត្រូវទៀតសោតមើលងាយ ពុំអោតឡើតម្តាយ
ចដើកបំបែកស្រុកទេស(1) ។

៩០២. អង្គអញសោតកុំប្រហែស រកទៀនសិល្បវិសេស
អាំពីលោកីយនេះហោង ។

៩០៣. ទើបនូវបាននាំរូបខ្ពស់ខ្ពង់ លះវៃលងវំលង
ចំណងចំណាំទេរា ។

៩០៤. ក្លូរ ថ្វាយបង្គំក្រាបលា នាងកោកល្យា
ទេពីពិសុទ្ធសីលវៃសយ ។

៩០៥. បំបាត់បាបវេរាភ័យ កំណើតក្បួនក្ស័យ
ចវៃប្រិអង្គអញបីស្រលះ ។

៩០៦. ហើយនូវសាងសីលសុទ្ធតបះ- កម្មកបនូវជំរះ
មន្ទិលអសោចបាបបង់ ។

៩០៧. អញនូវតាមដោយខ្លួនព្រះអង្គ ព្រះរាមស្តេចគង់
ស្ថានណាអញទៅស្ថាននោះ ។

៩០៨. សម្តេចព្រះភិរុតគិតស្មោះ នូវព្រះសុត្រុតស្ពោះ
ប្រាសាទនាងកោកល្យា ។

៩០៩. លុតជង្ឃង្គុនអង្គសិរសា ក្រុញក្រាបដ៏ក្រលា
មហាមណ្ឌលប្រថពី ។

៩១០. ឆ្វាប់ឆ្វាស់ព្រះលលាដដល់ដី វែលជាក់សិរសី
នោះព្រះចរណីក្រោមបុត ។

៩១១. ព្រះលលាដព្រះជង្ឃជ៏ជ្រត់ វែលព្រះភិរុត
ជាកេរតិគន្ធងស្អាមនៅ ។

៩១២. នាងកោកល្យាហាហោង ព្រះភិរុតឡើងទៅ
នូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

(1) RIB : pampaek nūv kul bhines

៤៧៩. ព្រះភិរុតរិះរឹងខ្លាស់សោះ - សាសល់ក្បួនណានោះ
ក៏ញ័រព្រះហឫទ័យក្រោធ ។

៤៨០. យកព្រះហស្តចុកព្រះស្រោត តាំងតីរពុំកោត
ពុំស្តាប់បន្ទូលនាងឡើយ ។

៤៨១. នេត្រច្រាលដែងដាលតតស្បើយ(1) ទះព្រះហស្តហើយ
បីដូចរន្ទះខ្ទារខ្ទរ ។

៤៨២. ក្រោធក្រោកដាលដោះឡើងឈរ ដូចនូវភ្លូកព្រះនគរ
តាំងព្រះសុមេរញាប់ញ័រ ។

៤៨៣. សាគរពុះពោរអស្ចារ្យ ព្រះភិរុតរាជខ្លាស់
កក្រើកអំពើកប្រែធពី ។

៤៨៤. ជានូវកាប់នាងកៃកេសី កាចកាឬកិណី
សម្លាប់ព្រះបាទទសរថ ។

៤៨៥. ឲ្យព្រះអង្គលុះសុគត ពោសតាំងនេះបទ
តែស្រីចណ្ឌាលរឹងមាត់ ។

៤៨៦. គិតគួរអញឯងកាប់កាត់ ជាពីរបីកំណាត់
តម្បូវឲ្យក្ស័យជន្មា ។

៤៨៧. គឺមោះបទជាមាតា ចិញ្ចឹមរក្សា
អញ្ជូរស់បទក្បីរគាត់ហោង ។

៤៨៨. រីទោសគាត់ធ្ងន់ដ៏កន្លង ក្រៃលែងស្រីផង
កំប្រែតប្រាកដលោកីយ ។

៤៨៩. នាធ្លាប់វិស័យជាស្រី នៅនឹងប្ដីសី
សប្បាយបរិបូរណ៍កូនចៅ ។

៤៩០. ស្ដេចដល់បណ្ដាលពោលជ្រៅ ឲ្យរំដួលក្ដៅ
ក្រៃក្រៅវិស័យក្សត្រី ។

៤៩១. ចណ្ឌាលកាចកាឬកិណី សល់សម្លាប់ប្ដី
ជាក្សត្រប្រសើរសុគត ។

៤៩២. បទបានពាក្យស្ដេចខ្លាមត់ ទើបព្រះទសរថ
ស្ដេចពុំរិះរេពាក្យសត្យ ។

៤៩៣. ពុំអាចឲ្យរាជសម្បត្តិ ព្រះរាមរៀមរត្ន
ដ៏ជាព្រះរាជបុត្រច្បង ។

៤៩៤. បទទើសពាល់ពាក្យពេចន៍ហោង ស្ដេចខ្វាសរាស្ត្រផង
ស៊ូរត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៤៩៥. ព្រះជនកសោតមហាទៀងព្រៃ លុះព្រះជន្មក្ស័យ
ពុំបង់ពាក្យសត្យមេត្រី ។

(1) MBN : netr crāl jrāp jruot it spoey
RIB : netr crāl ṭaeṅ ṭāl jā troey

៨៩៦. ចាបើនាងកៃកេសី នេះពុំស្រដី
នោះតើមានទោសអ្វីឡើយ ។

៨៩៧. បើយកនាងនេះជាត្រើយ ស្មើយកកេសកើយ
លើព្រះអង្គឪឡូវហោង ។

៨៩៨. មួយបាបបុរាណអញឯង នាអញមករង
ទម្ងន់ចាប់ប្រតិសន្ធិ ។

៨៩៩. ក្នុងដៃខ្ញុំនាងកៃកេសី នោះមាយាស្រី
កុហកមុសាវាទខ្លាត ។

៩០០. បើអញសោយរាជ្យជាក្សត្រ នេះហើយក៏នូវខ្លាត
ប្រយោជន៍កើតក្តីអន្តរាយ ។

៩០១. វីសត្រូវទៀតសោតមើលងាយ ពុំកោតជ្រិតឆ្ងាយ
ចចើកបំបែកស្រុកទេស(1) ។

៩០២. អង្គអញសោតកុំប្រហែស រកទៀនសិល្បវិសេស
អាំពីលោកីយនេះហោង ។

៩០៣. ទើបនូវបាននាំរូបខ្ពស់ខ្ពង លះវៃវងវិលវង
ចំណងចំណាំទេវា ។

៩០៤. ក្សត្រថ្វាយបង្គំក្រាបលា នាងកោកល្យា
ទេវីពិសុទ្ធសីលវិស័យ ។

៩០៥. បំបាត់បាបទេវាភ័យ កំណើតក្បុំណាក្ស័យ
ចវៃជ្រៃអង្គអញបីស្រលះ ។

៩០៦. ហើយនូវសាងសីលសុទ្ធតបះ- កម្មកបនូវជំរះ
មន្ទិលអសោចបាបបង់ ។

៩០៧. អញនូវតាមដោយដួងព្រះអង្គ ព្រះរាមស្ដេចគង់
ស្ថានណាអញទៅស្ថាននោះ ។

៩០៨. សម្ដេចព្រះភិរុតគិតស្មោះ នូវព្រះសុត្រុតខ្ពោះ
ច្រាសាទនាងកោកល្យា ។

៩០៩. លុតជង្ឃន្ទុនអង្គសិរសា ស្រួញក្រាបជ័ក្រលា
មហាមណ្ឌលប្រថពី ។

៩១០. ង្គាប់ង្គាល់ព្រះលលាដដល់ដី វិជលជាក់សិរសី
នោះព្រះធរណីក្រោមព្រិត ។

៩១១. ព្រះលលាដព្រះជង្ឃជ័ជ្រិត វិជលព្រះភិរុត
ជាកេរតិគន្លងស្នាមនៅ ។

៩១២. នាងកោកល្យាហាហៅ ព្រះភិរុតឡើងទៅ
នូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

(1) RIB : pampaek nūv kul bhines

៩១៣. នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកា ព្រះបាស្ដីប្រទា
ទិនទុបអង្គព្រះភិរុត ។

៩១៤. នាងឮញព្រះបាទទសរថ ពិលាបលុះលត់
រលាយរំសាយសោកសួរ ។

៩១៥. ក្លៀវតាំងទឹកនេត្រអាក់អួល ដង្ហើមខ្សឹកខ្សួល
ស្រក់ទឹកព្រះនេត្របិរលាម ។

៩១៦. នាងក្រាប់ដោយដំណើរព្រះរាម វត់ស្ដេចឲ្យតាម
ទៅឃាត់មិនឲ្យចេរចរ ។

៩១៧. អ្នកពុំវិលថ្កានព្រះនគរ ល្បើយលុះចេញចរ
ក៏ត្រេចព្រះព្រៃយាត្រា ។

៩១៨. ព្រះបាទទសរថភាជា សោកព្រះរាមា-
ធិរាជលុះស្ដេចសុគត ។

៩១៩. នាងក្រាយក្រាប់ព្រះភិរុត ដូចដើមពាក្យមត់
នាងកៃកេសីសូមពរ ។

៩២០. វរសិទ្ធិមុនីប្រើសារល អញ្ជើញព្រះភិរុតចរ
គូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

៩២១. មកលើកព្រះសពព្រះបិតា ព្រះអង្គអនិច្ចា
លុះសោយព្រះទិវង្គត ។

៩២២. នាងកៃកេសីឋកមត់ ប្រើក្រាប់ព្រះភិរុត
ថានូវរណ្ដាប់ប្រជិមា- ។

៩២៣. ភិសោកព្រះរាមភាជា . ល្អព្រះបិតា
នោះសីងម្ហូសាវាទទេ ។

៩២៤. នាងក្រាប់អស់សាជិតតទេ[1] ក្សិណានោះឯងឯ
ព្រះភិរុតរឹងក្រេវក្រោធក្រៃ ។

៩២៥. ដឹងដើមសារសព្វសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ-
កេសីក៏ប្រើក្អើកល ។

៩២៦. ឯងនោះមហាមុនីនិមល មកថ្កានមណ្ឌល
ក្រាសាទនាងកោកល្យា ។

៩២៧. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតអនុជា យល់វរសិទ្ធិមហា-
ឫសីមកសួរពត៌មាន ។

៩២៨. ទុបយំលើក្រាសាទស្ពាន លុះបន្ទោសោកស្រាន
ស្រែចសួរព្រះបាទគិសី ។

៩២៩. ក្រាយក្រាប់អស់ពាក្យពេចន៍ពី ព្រះជនកនរបតី
ក៏សោកព្រះរាមរាជបុត្រ ។

៩៣០. ជាវៃឃាព្រះស្រីជីភិរុត ព្រះជនកជាសុគត

(1) RIB : it dve

ដ៏ក្រៃឯណ្ដាប់ទៅ ហើយ ។

៩៣១. ពុំគួរយើងស្រែកស្រូងឡើយ បន្ធោសោកស្បើយ
សំរេចព្រះសពសំស្ការ ។

៩៣២. នាព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ស្ដាប់ព្រះបន្ទូលសារ
មហាឫសីវរសិទ្ធិ ។

៩៣៣. ឲ្យរួចទូស្គរជ័យភេរី ដំ មុខមន្ត្រី
នូវពលសកលយោធា ។

៩៣៤. ប្រដាប់មណ្ឌបសុវណ្ណា ភាយរត្នរចនា
រូបរានពិមានត្រៃត្រឹង្ស ។

៩៣៥. លើខ្លួងព្រះសុមេរស្អឹមស្អឹង បរិពន្ធ[1] ជុំវិញ
សឹងរត្ននូវនពសុវណ្ណា ។

៩៣៦. ហើយយកព្រះសពព្រះបិតា ដ្កល់ធ្វើបូជា
ព្រះភ្លើងសំរេចសំស្ការ ។

៩៣៧. ស្រេចមហាឫសីមុនីអាទ្យ[2] ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធគណាចារ្យ
មន្ត្រីសេនាដ៏អនេក ។

៩៣៨. នូវប្រដាប់មង្គលអតិរេក ប្រជមាភិសេក
ព្រះភិរុតឲ្យសោយរាជ្យវង ។

៩៣៩. ទម្ងន់ទ្វេក្រោមគ្រប់គ្រង សេពសោយរាជ្យស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

៩៤០. ព្រះភិរុតក្រោធទ្រង់ព្រះចិន្តា ឥតចិត្តចេតនា
នូវចង់សោយរាជសម្បត្តិ ។

៩៤១. ដូចអ្នកយកពិសពស់[3]ក្ដាត់ ដាក់ជិវ្ហាខ្វាត់
ស្មើរក្ស័យព្រះជន្មកាលនោះ ។

៩៤២. ស្ដេចទ្រង់ព្រះចិន្តាជាពោះ អញសោយរាជ្យផ្ដោះ
ស្នាលស្នងព្រះវរបិតា ។

៩៤៣. ដោយពាក្យអ្នកតំងនេះណា សឹងហៅបានហា
ដូចពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៤៤. លោកនឹងដល់សម្លាប់ប្ដី ឆ្មេះតើគាប់អ្វី
ក៏នឹងចូលចិត្តព្រមដង ។

៩៤៥. គួរព្រះរាមរាជបុត្រច្បង ស្ដេចសោយរាជ្យស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

(1) MBN : paribā
RIB : paribhaṇḍ
(2) RIB : munī āth
(3) RIB : bis bal

៩៤៦. លុះស្ថិតភាពនោះកាលណា ទើបយកអនុជា
ដំកល់ប្រគល់ភរិយារម្យ ។

៩៤៧. ហេតុចិត្តឧត្តាស[1] ចង់បំ- បែកជាពួកធំ
បង្កើតកោលាហលក្រៃ ។

៩៤៨. ព្រោះបើឲ្យអញសោយរាជ្យនៅឡ. ព្រះនគរនេះនៃ
អញទើបតាំងចង់ប្រាថ្នា ។

៩៤៩. អញនូវយកព្រះច័ន្ទទេវីថ្លា ទំលាយអគ្គទិភា
អញឃាំងឲ្យលុះអន្តរាយ ។

៩៥០. មួយសោតអញនូវតាមពោថ្វាយ បង្គំព្រះបាទនារាយ
ហើយសូមអញ្ជើញស្ដេចមក ។

៩៥១. ព្រោះបីព្រះរាមជ័ពន្លក ពុំវិលវិញមក
ប្រយោជន៍ប្រវេណីក្សត្រ ។

៩៥២. អញនូវបំរើប្រតិបត្តិ ព្រះបាទទៀមរត្ន
បីដូចព្រះលក្ស្មណ៍នោះហោង ។

៩៥៣. ឯមហាឫសីព្រាហ្មណ៍ជង ឯកមន្ត្រីផ្សង
វៃរងវិរៈតំរង់មហាក្សត្រ ។

៩៥៤. ពុំអាចនូវទូលទាំងឃាត់ ព្រះភិរុតខ្វល់ក្ដាត់
ប្រើព្រះសុត្រុតអនុជា ។

៩៥៥. ឲ្យទូងគោរីឃោសនា ផ្ដុំរាជយោធា
សេនាមុខមន្ត្រីជង ។

៩៥៦. ខុនគជកៀបគជផ្សរផ្ដង ខុនពាជីជង
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់ភ្ជិតភ្ជង់ ។

៩៥៧. ខុនរថកៀបរថបីរយាង សោតសឹងគ្រាលាផ្លុង
ប្រដាប់សំភារៈរថរាយ ។

៩៥៨. ខុនពលធ្វើរជើងទាំងឡាយ ក្រោមគ្រាប់សព្វសាយ
សឹងសោមនស្សសាទរ ។

៩៥៩. ញូជាព្រះភិរុតនឹងជរ ទៅទូលព្រះភូធរ
វិលមកមណ្ឌលស្ថានស្ថិត ។

៩៦០. ដូចអ្នកយកទឹកអម្រឹត មកស្រោចស្រប់ចិត្ត
ត្រកាលត្រជាក់ធ្វើឲ្យក្រៃ ។

៩៦១. សោតសឹងព្រមព្រើសបាប្ញ័យ ហេតុក្ដីអាល័យ
អាណោះសម្ដេចអនុវតាធំ ។

៩៦២. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ពាសពាក់ជងជា
សង្វារសំបកឈើជ្រង ។

(1) RIB : opās

៩៦៣. ប្រែប្រាណាបីរូបមានមាក់អង្គ ឫសីសិទ្ធពរពង្ស
ពិសេសពិសុទ្ធសីលា ។

៩៦៤. ឡើងលើរាជរថយាត្រា គគឹកដូចជា[1]
គេគោះទាំងរាជដ៏បុរី ។

៩៦៥. នាងកោកល្យាក្សត្រី នាងកៃកេសី
ប្រតីនូវនាងស្រមុត ។

៩៦៦. សឹងឡើងគង់លើរាជរថ តាមព្រះភិរុត
សន្ធឹកធារាធរណី ។

៩៦៧. អស់ភ្លេងភ្លាត់តូរ្យតន្ត្រីយ ត្រៃសំង្ខភេរី
រៀបរៀងដោយដងមាគ៌ា ។

៩៦៨. ស្ដេចទៅទាំងទុក្ខសោកា ស្ងួតព្រះភក្ត្រា
ឱភាគាន់តឹងរលួលក្រំ ។

៩៦៩. ស្ដេចប្រាមពុំឲ្យដំឌ្លុំ តន្ត្រីយសេពសម
ប្រគំបំរើឡើយហោង ។

៩៧០. លុះទៅដល់ព្រះបាទបង ឈេងភ្លេងភ្លាត់ផង
ដងរង្គបំរើព្រះអង្គ ។

៩៧១. រាជរថព្រះភិរុតស្ដេចគង់ ក្ដុល់ផ្តើងមាក់អង្គ
មណ្ឌលនៃព្រះចន្ទ្រា ។

៩៧២. អស់មុខមន្ត្រីសេនា ស្រីស្នំព្រៀបព្រា
រូបមានតាភាកាសធរ ។

៩៧៣. ស្ដេចចេញចាកញូរព្រះនគរ ពល់ក្រាស់វិករ
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៩៧៤. ផ្ទាំផ្ទួយផុនអភ្ភេភគិនី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៩៧៥. ស្ដេចចរលុះស្បៀលសុរិយា ស្ដេចដាក់នៅនា
ឧទ្យានវៃឯលព្រះរៀមផ្ទុំ ។

៩៧៦. ស្ដេចលុតលើកករបីបង្គំ គក់ឱភាយំ
ស្រណោះព្រះរៀមដេស្សា ។

៩៧៧. លុះព្រឹកស្រាងស្រេចទិវា រំស្តងស្ដេចលេលា
ទៅដល់ឆ្នេរមហានទី ។

៩៧៨. សួរសព្ទសេនាសេនីយ រាជរថពាជី
នូវពលសកលយោធា ។

៩៧៩. សន្ធឹកត្រៃព្រឹក្សបញ្ចា ឆ្លាក់ឆ្លាយសេលា
មហានទីបីរលក ។

(1) RIB : dau jā

កណ្ឌ ទី៩

៩៨០- ឯវៃនោះកុខ័នចេញមក ដោកបើកក្រៃដក
កំមើលទៅយល់យោធា ។

៩៨១- យល់អស់រាជរថអស្សពាហា គជសារសេនា
នូវរេពលពាលក្រាស់ក្រៃ ។

៩៨២- កុខ័នក្រោធញ័រឃាឫទ័យ គិតអញ្ជាស្រ័យ
ថានេះនាងកៃកេសី ។

៩៨៣- អភិសេកព្រះភិរុតជាត - សូររាជបុរី
បុរាណនៃស្រីអយុធ្យា ។

៩៨៤- នេះសមព្រះភិរុតរាជា នាំពលយោធា
មកតាមព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ។

៩៨៥- លោកដែលជស្ដើមរាជ្យអ្នក បានត្រងរាស្ត្ររក្ស
ដោយពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៨៦- ស្ដេចពុំឃ្លានរាជបុរី ឡើយនាំទេពី
ជាបីនូវព្រះអនុជា ។

៩៨៧- មកនៅនាព្រៃបព្វតា ធ្វើតបះកម្មជា
ឫសីពិសេសសិទ្ធតារ ។

៩៨៨- ស្ដេចឡើយព្រះភិរុតនាំប - រិពារពលនិករ
មកតាមធ្វើគត់ព្រះអង្គ ។

៩៨៩- ពោះបីព្រះភិរុតនេះខ្ទង[1] - ពលមកត្រែចត្រង់
អញ្ជើញព្រះរាមនរបតី ។

(1) RIB : baṅs

៩៩០. វិលទៅសោយរាជ្យនាបុរី នោះអញមេត្រី
សំណោះសំណាលស្នូរសាន្ត ។

៩៩១. ស្ដីកបើភ្នេសភ្នើហៅបាន ដោះមករុករាន
បំពានតិឃាតបីព្រះអង្គ ។

៩៩២. អញនូវផ្លាញព្រះភិរុតប្លែងប្លង ឲ្យវិនាសបង់
ទាំងពលសកលយោធា ។

៩៩៣. ហើយអញយកព្រះភាមា ទៅសោយរាជ្យនា
ស្រីអយុធ្យាដ៏ប្រាកដ ។

៩៩៤. យល់បាទព្រះភិរុតរាជបុត្រ ព្រះបាទទសរថ
ក៏ធៀបសរអញបានឬ ។

៩៩៥. ក្នុងខ័នផ្ទុំបំពង់ឫស្សី រំពងទាំងនៃត្រៃ
អស់ពលប្រាំមួយម៉ឺនមក ។

៩៩៦. ឲ្យម្នុស្សទូកទាំងម៉ឺនសឹក ក្នុងនៃត្រៃហើយយក
នូវគ្រឿងអាវុធសស្ត្រា ។

៩៩៧. ធ្នូលជាំសព្វច្រកអទ្ធា ដោយភ្នែកគង្គា
បង្កប់នូវកិច្ចក្លំមក្លាត់(1) ។

៩៩៨. ប្រាប់ជាគ្នាយើងប្រយ័ត្ន អញនូវផ្លាញក្សត្រ
នេះឲ្យវិនាសអន្តរាយ ។

៩៩៩. ពោះទាំងទេពតាស្ដួគនាយ អញនូវបាញ់ឲ្យខ្ចាយ
ប្រល័យទាំងស្នួគ៏វិនាសបង់ ។

១០០០. ស្ដេចឲ្យព្រះរាមទេពទ្រង់ សំពកឈើគង់
ត្រមោចព្រះអនុជទេវី ។

១០០១. នេះបទនាងនៃកកេសី ជំណើមរាជ្យពី
ព្រះរាមមកឲ្យព្រះភិរុត ។

១០០២. អញនូវផ្លែងសរបីប្រាកដ ឲ្យខ្ចាត់ដល់សមុទ្រ
បង្ហើរទាំងពលយោធា ។

១០០៣. ក្នុងរ័នទីងខែងឯមហិមា រៀបពលត្រៀបត្រា
បណ្ដាក់ដោយភ្នែករទី ។

១០០៤. កាលនោះអង្គឯកមន្ត្រី ទូលព្រះនរបតី
ព្រះស្រីភិរុតរាជា ។

១០០៥. បពិត្រសូមព្រះចិន្ដា នាំយើងយាត្រា
មកដល់នគរនេះនៃ ។

១០០៦. មានប្រមាញ់មួយជាស្ដេចនៃត្រ ឈ្មោះក្នុងនៃត្រ
នូវឫទ្ធិតេជះបីនុការ ។

(1) RIB : cūr cāṃ sabv crak ādhvā
pan̊kap' atmā
pan̊kot hoey buon klaṃ klāt'

១០០៧- រីកម្លាំងគីតូគជសារ[1] ស្ទោះខ្លាំងពេញពល
មានពលប្រាំមួយម៉ឺនដៃ ។

១០០៨- កូវ័នខ្ពស់ធំស្មើមហាស្កុ ស្ទោះស្មើភ្នំនៃ
មហាមេរុរយោជន ។

១០០៩- កាលព្រះរៀមស្តេចដល់ស្ថាន នេះព្រះរៀមបាន
ជាមិត្រនឹងកូវ័ននោះ ។

១០១០- កូវ័នស្មើស្តុំពុងពោះ ចងចិត្តស្មើស្មោះ
សំឡាញ់សំលូតតតគ្គង ។

១០១១- ហើយកូវ័នឯងចម្លង ព្រះរាមស្តេចឆ្លង
លុះរួចទៅត្រើយខាងណា ។

១០១២- នេះតម្រូវព្រះអង្គយាត្រា នាំពលយោធា
ពលកងពាជីសារថី ។

១០១៣- បរិពារពាសពេញប្រឹថពី មកដល់នទី
ខិជនជាន ព្រះរៀមនេះតម្រូវ ។

១០១៤- ក្រៃងស្ថានស្តេចនាំពលព្យូហ មកដាសត្រូវ
នឹងព្រះរៀមរាជភាមា ។

១០១៥- ក្រៃងកូវ័នខឹងពុះពារ ការព្រះជេស្ឋា
ប្រយ័ត្ននឹងព្រះនរបតី ។

១០១៦- គាត់ពុំដឹងដើមមកនូវក្តី ជាតិជាមេត្រី
បង្គំព្រះរៀមក្សត្រិថ្លៃ ។

១០១៧- ព្រះភិរុតក្រាបព្រះហឫទ័យ ដឹងដើមធ្វើវៃព
ពន្លឺកនូវឫទ្ធិចេស្តា ។

១០១៨- ឯងនោះកូវ័នយាត្រា លុះឆ្នេរគង្គា
ប្រយោជន៍ទទួលសឹកសារ ។

១០១៩- មើលយល់អស់រាជបរិពារ គប់គាល់ក្រាស់ក្រាល
អនេកអនន្តជាសជា ។

១០២០- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតជាតិជា ស្ទាប់ស្ទាត់ព្រះភក្ត្រ
ក៏ប្រួញពុំត្រើសរួសរាយ ។

១០២១- សោតសឹងទល់ទុក្ខសព្វសាយ ពិតពុំសប្បាយ
ទាំងពលរេរាជបរិពារ ។

១០២២- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ សឹងពាក់ជងជាធារ
សង្វារសំបកឈើទ្រង់ ។

១០២៣- កូវ័នសន្ធប់លុតជង្ឃ ស្រយាកអស់អង្គ
ក៏ធ្លាក់ធ្លុ កាំពីដៃ ។

(1) RIB : rī kamlāṃṅ git ṭă gajendr sār

១០២៤. ដាក់ជាព្រះភិរុតមកវៃ - ត្រើរកទៀមវៃថ្ងៃ
អាល័យសម្ដេចភាមា ។
១០២៥. ក្ខូខិនលុះឈាន់មាត់ជា អះអញស្មានជា
ព្រះភាមនូវព្រះជ៍ភិរុត ។
១០២៦. ស្ដេចខ្ញាល់សំដាគ្នាប៖ ព្រះដា៖៖សរេជ
ដោយពាក្យតាងកៃកេសី ។
១០២៧. អភិសេកព្រះភិរុតជាត - ស្ទូវភាជជ័យបុរី
ព្រះភាមព្រះទៀមខ្ញាល់យោង ។
១០២៨. ហើយព្រះភិរុតមោះមកប៉ង ជាសត្រូវផង
សម្ដេចនាភាយភាមា ។
១០២៩. តុំដឹងដើមព្រះភិរុតជា ឈ្មោះ៖ក្ខូវណា
គម្ពូវមកចាំង៖ក្ខូ៖ល់ ។
១០៣០. ក្ខូខ័នអត្យាស្រ័យយល់ សព្វប្រការកល
ដំណែាងដំណើរនោះផង ។
១០៣១. ជឿជាសុភាពតិតយោង ទើបក្ខូខ័នគ្គង
ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំកាលនោះ ។
១០៣២. ព្រះភិរុតយល់ក្ខូខ័នស្មោះ មកថ្វាយបង្គំស្មោះ
សំលូតតិតតីហាឫទ័យ ។
១០៣៣. ស្ដែងស្ដេចលើកព្រះហស្ដាវៃថ្ងៃ នមសការធ្មើរវៃព្រ
វឹងហើយសំណោះស្នេហាស្និទ្ធ ។
១០៣៤. ក្ខូខ័ន៖ូលជាបពិត្រ នាស្ដេច៖ង់ក្រិត្យ
ព្រះក្រមតិសុទ្ធសីលា ។
១០៣៥. តីរអង្គព្រះលក្ស្មអនុជា សឹងប្រែប្រាណជា
មហាឫសីសុន្ទរ ។
១០៣៦. ហើយស្ដេចចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចវៃព្រពនេចរ
មកជាក់ទ័ពទីវុគម ។
១០៣៧. នាំចាំង៖តីព្រះស្នំ បរិវារនារដំ
អនន្តអនេកពេកក្ដាត់ ។
១០៣៨. ស្ដេចពុំសោយភាជសម្បត្តិ បរិបូណ៌ជាក្សត្រ
អស់តិភពតារមយុត្យា ។
១០៣៩. ដឹងនោះព្រះភិរុតឆ្លើយថា ។ហាក្ខូខ័នបា
ដ៏ជាតស្ទូវស្ដេចវៃព្រ ។
១០៤០. នាព្រះភាម៖ពថ្លាវៃថ្ងៃ ភាជបុត្រប្ដូជាន
ស្ដេចពុំសោយភាជ្យក្សត្រភាស្ដ្រ ។
១០៤១. ម្ដេចឡើយអង្គអញ១ឃ្លាស[1] ណោភលុះប្រាណប្រាស

(1) RIB : upās

តាភយនរបតី ។

១០៤២. នេះឥឡូវអញបង់ដីបុរី ប្រយោជន៍យកសិរសី
មករង់ព្រះបាទារពិន្ទ(1) ។

១០៤៣. សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះភូមិន្ទ ភជាធិបតិន្ទ្រ
នូវព្រះទេពីពន្ធិតា ។

១០៤៤. ទិលថ្កានស្រុកស្រីអយុធ្យា សេពសោយភក្សជា
តស្មូរកិត្តិលពង្សក្សត្រ ។

១០៤៥. ដងនោះកុវ័នអរក្កាត់ ក្រឹញក្រាបប្រណិប័ត
បង្គំក្រាបក្រោមបាទ ។

១០៤៦. សរសើរព្រះភិរុតថា ក្រោសវែលងលោភា
ឆន្ទា មោហោភ័យដង ។

១០៤៧. ពាក្យពិតទៀងឥតក្លង ដើរដោយនូវគន្លង
ព្រះធម្មអាប្បសត្យសញ្ញ ។

១០៤៨. នាស្ដេចមកយកគោរព ប្រតិបត្តិអង្គអ-
ភិវាទអញ្ជើញព្រះបង ។

១០៤៩. កាលព្រះរៀមស្ដេចយកក្លង អស់មហាឫសីផង
សឹងអរទទួលព្រះអង្គ ។

១០៥០. នេះឯងស្ថានដែលស្ដេចគង់ ហើយស្ដេចផ្ទុំក្នុង
អាស្រមស្រេចមួយរាត្រី(2) ។

១០៥១. លុះព្រឹកស្ដេចនាំព្រះទេពី ព្រះអនុជនរបតី
លាចេញចាកព្រះអាស្រម ។

១០៥២. ព្រះភិរុតក្រាបថ្វាយបង្គំ ស្ថានដែលស្ដេចផ្ទុំ
ក៏ញ័រព្រះអង្គពិចំប្រប់ ។

១០៥៣. ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងសន្លប់ ឃើញស្ថានស្ងាល់ស្ងប់
អាណោះសម្ដេចព្រះចក្រី ។

១០៥៤. ស្ដេចផ្ទុំអស់ឯករាត្រី(3) មួយនៅនាទី
អាស្រមដែលព្រះជេដ្ឋា ។

១០៥៥. ព្រឹកស្រេចវិស្ដងស្ដេចលតលា សម្ដេចព្រះមហា-
ឥសីមុនីថ្វាយពរ ។

១០៥៦. កុវ័នក្រោមប្រើអស់ប- រិពារផ្លូងស្ទើងចរ
ទៅនាំនាវាសព្វព្រែក ។

១០៥៧. ទូកកាំងមួយម៉ឺនមីមក ពុំគ្រាន់ឡើយយក
អស់ទូកប្រមាញ់បរិពារ ។

(1) RIB : braḥ pād narabin
(2) RIB : āsram srap' muoy rātrī
(3) RIB : stec phdam̩ luḥ as' rātrī

១០៥៨- បានជាប្រាំបីកោដិក្រាស់ក្រាល(1) ខ្ជាន់ខ្ជាប់ទាំងនារ
មហានទីខ្ចរខ្ចាយ ។

១០៥៩- ជន់ជោរពេញពោរសព្វសាយ ជ្រាំងបាក់ធ្លាក់ធ្លាយ
ពន្លឹកពន្លូកបង្ហូរហៀរ ។

១០៦០- ចម្លងអស់ពលបរិវារ ពាជីគជសារ
នូវពលរថក្រាស់ក្រៃ ។

១០៦១- សព្ទកងរំពងព្រឹក្សព្រៃ លុះដល់អាស្រមនៃ
ព្រះភារទ្វាជឥសី ។

១០៦២- ទូលថ្វាយបង្គំព្រះមុនី សួរសព្វសេចក្ដី
អំពីព្រះរាមស្ដេចខ្វល់ ។

១០៦៣- ព្រះមុនីប្រាយប្រាប់អស់អាថិ ពាក្យពេចន៍សិបាល
ដំណឹងដំណើរព្រះភូធរ ។

១០៦៤- ស្រេចព្រះមុនីសាន្តសារ ព្រះបាញ្ញ័យអរ
នឹងព្រះភិរុតរាជា ។

១០៦៥- ឲ្យលៀងអស់ពលយោធា បំភុលភោជភោគ្គា
នូវក្បួនបំពេញពិធី ។

១០៦៦- បូជាក្នុងកើតជំណើ ទិដារសធី
តុំព្រានូវផ្អែតផ្អូនជិន ។

១០៦៧- ករក្រើកទៅដល់ព្រះតិន- ព្រៃសរិន្ទ
ត្រេកត្រាសបន្ទូលបញ្ជា ។

១០៦៨- ឲ្យអស់ទេវបុត្រទេវតា ទាំងទេពកញ្ញា
ចុះមកជួបជុំនិម្មិត ។

១០៦៩- គ្រឹះគ្រែគ្រប់គ្រឿងស្ពានស្ថិត សឹងរត្នពិចិត្រ
ប្រពៃព្រះពិស្ណុការធ្វើ ។

១០៧០- បង្អួររភ្លីស្គួតសាចលើ ទេសទិញនូវអំពើ
អំពីជោរជាលគង្គា ។

១០៧១- ត្រឡប់ផ្កាយផ្សេងៗទិសា គ្រឿងផ្ទិមពាស្ត្រា
អនេកអនន្តសព្វសាយ ។

១០៧២- គ្រាន់គ្រប់សព្វភស្ត្រទាំងឡាយ សឹងសុខសប្បាយ
ហំភលទិព្វទន់នៃបនិត្យ ។

១០៧៣- បាក់បានពិមានសួគ៌ស្ថិត ទាំងរស់ជីវិត
ពិតតុំរំលងរូបកាយ ។

១០៧៤- ទាំងអាហារទិព្វសួគ៌នាយ ភាជនាសរៀបរាយ
គ្រាន់គ្រប់ទាំងពលបរិវារ ។

(1) MBN : pān jāp tiko krās krāl

១០៧៥. ទាំងស្មៅតាដីគដសារ ធ្លាក់ពីកណ្ដាល
អាកាសពេញពាសប្រថពី ។

១០៧៦. ទោះក្របីគោសេះដំរី ដើរដេកឈរស៊ី
សឹងវ៉ែងពត្រអាលស្លាប់ស្គល់ ។

១០៧៧. ព្រះភិរុតផ្ទុំលើមណ្ឌល ទេវទិពនិម៌ល
បង្អស់ឯកភាត្រីត្រេក ។

១០៧៨. អស់ក្សត្រសេនាពលរេដក លក់លង់នូវដំណេក
ដំណែងទិព្វទន់សុខសល់ ។

១០៧៩. លុះព្រឹកព្រះភិរុតនិម៌ល តើនតឿនរេពល
សកលយោធាចេញចរ ។

១០៨០. នមស្ការមុនីនាថសាទរ ជំរើនឫទ្ធិពារ
សុរេចស្ដេចចរយាត្រា ។

១០៨១. សព្វសេះសារស្វរយោធា ភាជរថគជា
សន្ធឹកញាប់ញ័រប្រថពី ។

១០៨២. ល្បិតល្បូន់ដុយផង់ធូលី អាប់អស់ទិសទី
មណ្ឌលអាកាសស្លប់ស្នែង ។

១០៨៣. អឺងអរខ្ទាយខ្ទរក្ដល់ក្លែង លាន់ឮសព្ទសៃង
គគឹកគគុកដាសដេរ ។

១០៨៤. ពៅទៀបមណ្ឌលបរិវេណ៍ ព្រះគង់រូតម្ពីរ[1]
រលកសមុទ្របីរំដែង ។

១០៨៥. ពុះពោរបោកបែកផ្កាត្រែង មុខក្បួរស្លប់ស្នែង
សន្ធឹកដាភាឆរណី ។

១០៨៦. ព្រះលក្សណ៍លើកករអញ្ជលី ដាក់ដល់សិរសី
បង្គំទូលព្រះភាសា ។

១០៨៧. បពិត្រសូមព្រះករុណា ស្ដេចទ្រង់ចិន្ដា
នូវព្រះទិព្វញាណចក្រី ។

១០៨៨. នាព្រះភិរុតគ្រងរាជបុរី ឈ្មោះហៅព្រះស្រី-
ភិរុតពុំពេញចិត្តសោត ។

១០៨៩. ហេតុអ្វីព្រះភិរុតដ៏ពិរោធ រិះរកកលក្រោធ
ក៏នាំសេនាពលញ៉ូយា ។

១០៩០. មកតាមព្រះអង្គនេះតម្រូវ ប្រយោជន៍ជាសត្រូវ
ពិឃាតព្រះបាទដេស្លា ។

១០៩១. បពិត្រខ្ញុំសូមក្រាបលា លើងនឹងសេនា
យោធាភិរុតឫទ្ធិរឹង ។

(1) MBN : kuṃbhel
RIB : gambher

១០៩២. ស្ដេចបានវាក្យហើយប្រែប្រឹង ពាក្យពុំទំពឹង
រំពៃមិនមានមេត្តា ។

១០៩៣. នាព្រះអង្គជាជេដ្ឋា ស្ដេចពុំប្រាជ្ញា
ប្រកួតប្រយោជន៍រាជ្យរម្យ ។

១០៩៤. ចរចេញសាងសីលក្រឹត្យក្រម ភិក្ខុតរឹងទំងន់
មកតាមពិឃាតហេតុអ្វី ។

១០៩៥. ពោះព្រះភិក្ខុតរស់លោកិយ លុះបរលោកក្ដី
ពុំចៀសដំណៀលនិន្ទា ។

១០៩៦. ព្រះភិក្ខុតពុំរួចចតុរា- បាយបាបបទជា
មោហាអធម្មកម្មក្រៃ ។

១០៩៧. ព្រះភិក្ខុតពុំរួចពៃឯភ័យ សរសក្ដិសិទ្ធជ័យ
ប្រល័យវិនាសនេះតម្រូវ ។

១០៩៨. ខ្ញុំនូវផ្កាញអស្សុពាហពលព្យូហ គជរថបីត្រជួរ[1]
រួចភ្លើឯកល្បកើតដ៏ពិឃាត ។

១០៩៩. ឲ្យជាចំណីក្អែកត្មាត ក្ងៀលក្ងាត់ព្រោយព្រាត
ពាសពេញពាំងមហាទេហា ។

១១០០. លុះលាយឈាមតជអស្សុពាហ ឈាមគោមហិង្សា
នូវឈាមសេនាពលយុទ្ធ ។

១១០១. ពាំងឈាមព្រះសុគ្រិតនូវភិក្ខុត ជន់ជោររួសមុទ្រ
ស្រីមៃជាជលសាគរ[2] ។

១១០២. ព្រះលក្ស្មណ៍ទូលព្រះភូធរ ស្ដាយបិតាស្ដីសរ
ព្រះករកំទ្រង់កៅទណ្ឌ ។

១១០៣. ព្រះអង្គសឹកសៀតនូវព្រះខ័ន ពេជ្រព្រះករកាន់
សរសក្ដិគ្រឿងផ្ដាប់ថ្មីម្ហ ។

១១០៤. ដងនោះព្រះនារាយរាមា ឃាត់ព្រះអនុជា
បន្ទូលមធុរសារសព្ទ ។

១១០៥. ថាវៃហាលក្ស្មណ៍បាទូលស្ដាប់ បងបាននូវប្រាប់
ដោយច្បាប់ពីព្រេងដ៏បុរាណ ។

១១០៦. អស់ទេវតាប្ដូរតណាដ៏សន្ដាន យើងសោកសឹងមាន
ដ៏ណាប្រវេណីក្សត្រ ។

១១០៧. សោយរាជ្យរៀងមកច្រើនភ្លាត់ សោកសឹងប្រតិបត្តិ
នូវសត្យៈធម៌រៀងគាប់ ។

១១០៨. សឹងសោយរាជ្យដោយគំនាប់ ជនកច្បងច្បាប់
អណ្ដាប់អណ្ដោយអនុជា ។

(1) RIB : trajū
(2) RIB : sumeru jā jal sāgar

១១០៩. លោកពុំដែលដល់ហឹង្សា ប្រមាថពាធា
ផ្តើមដោយចិត្តចើកចង់ ។

១១១០. មួយសោតព្រះភិក្ខុភាជទ្រង់ សត្យធម៌ពេញពុង
បណ្ដូលផ្ដើមហឫទ័យ ។

១១១១. គាត់គំនាប់ធ្ងរធ្ងន់ក្រៃ ក្រាស់អធ្យាស្រ័យ
រូបបានសុមេរុដ៏គិរី ។

១១១២. អាចទប់ទល់ខ្យល់ពាំងព្រំបី ទិសបោកបក់ក្តី
ពុំអាចកម្រើកឡើយណា ។

១១១៣. ពោះបីនាងកៃកេសីជា ម្តាយឯងឫស្សា
នូវចង់បង្កើតទោសក្ការ ។

១១១៤. ពុំអាចញុះញង់ចេញបាន ព្រះភិក្ខុគាត់មាន
មនោពុំក្រោធឆន្ទា(1) ។

១១១៥. មួយសោតកាលយើងយាត្រា លះវៀងអយុធ្យា
មកនៅនាព្រៃពនេចរ ។

១១១៦. ព្រះភិក្ខុចេញចាកព្រះនគរ ហើយយើងចេញចរ
មកធ្វើតបះកម្មព្រត ។

១១១៧. ក្រែងក្រោយយើងនេះព្រះភិក្ខុ វិលមកបីធំហុត
សោយរាជ្យពិភពអយុធ្យា ។

១១១៨. ស្រេចហើយគោះគៀរសេនា មករកដេស្ណា
សំឡាញ់សំលូតចង់យល់ ។

១១១៩. បោលក្បួនធូរបាមើលកល អស់បរិវារពល
ដំណាក់ដំណែងនោះម្តេច ។

១១២០. បើជាសត្រូវកលកិច្ច នោះហើយបងម្ចាស់
ធ្វើឡើយឲ្យត្រូវដល់បា ។

១១២១. បងដូចសាគរដលសា ដន់ដោរពោរពា
លុះលត់លើអគ្គីគល់ ។

១១២២. ព្រះលក្ខណ៍ព្រះអនុជនិម៌ល ស្តាប់ព្រះទសពល
បន្ទូលមធុរសារសត្យ ។

១១២៣. លុតជង្ឃដាក់ធ្នូសរទ្វាត់ ក្រួញក្រាបប្រណិប័ត
បង្គំព្រះបាទដេស្ណា ។

១១២៤. ដឹងនោះព្រះភិក្ខុយាត្រា ទៅលុះបញ្ចា
អាស្រមព្រះបាទនរបតី ។

១១២៥. ដល់ដាក់ទ័ពព្យួបគិរី រៀបពលសេនី
នូវរាជសកលយោធា ។

(1) MBN : mano dhiro chandā

១១២៦. ស្រេចទើបព្រះភិរុតភជា ព្រះសុត្រុតយាត្រា
តែពីរព្រះអង្គទុរគត ។

១១២៧. ពានឡើងលើខ្ទងបព៌ត ត្រេចត្រង់អាស្រមបទ
ព្រះបាទនាភយភងា ។

១១២៨. ស្តេចយល់ពីរព្រះអនុជា ដោរជលនេត្រា
សស្រាក់អំភ្លាងដើរមក ។

១១២៩. សីងពាក់ជជាន្ទុរសំបក - ឈើប្រែប្រាណយក
គៀសជាតិសីសិទ្ធីពង្ស ។

១១៣០. ដើរដាក់សំលួតព្រះអង្គ អាក់ស្កួលបីរលង់
រលាមព្រះនេត្រជ្រួតជ្រាប ។

១១៣១. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតក្រាប ក្រោមបាទជ័ស្រពាប
សន្លប់បាក់ហៀបមរណា ។

១១៣២. ស្តេចឱបអង្វែលអនុជា ដលនេត្រធារា
ល្អែងហូរលើព្រះបិដ្ឋី ។

១១៣៣. បាក់ដូចផ្លែករត្នជ័មណី ធ្លាក់លើរស្មី
សុពណ៌សុវិណ្ណជលកា (1) ។

១១៣៤. ស្តេចថ្នមបីព្រះអនុជា ក្បិតព្រះភក្ត្រា
លុះបានស្មារតីបង្គ ។

១១៣៥. ក្រាបក្រោមព្រះបាទជ័ឧត្តម សោកសោះខ្លួញយំ
ពិលាបសង្រេងខ្លួញជា ។

១១៣៦. ទុំខ្ញុំគិតស្មានជាប្រាស និរាសរូបរត្នព្រះភងា
នាភយភជរិងឫទ្ធ កាលណាកើតទ្រង់ធរណី ។

១១៣៧. ទភ័ព្វប្រាំប្រការក្រៃ ភ័ព្វមួយនៃចក្ខុន្ទ្រីយ
ភ្នែកខ្ញុំសោតត្រើសប្រស្រើ បានយល់ព្រះភក្ត្រនិម៌ល ។

១១៣៨. ភ័ព្វមួយនាសោតិ - ន្ទ្រីយទ្រង់ឥន្ទ្រីយសោតសល់
ស្រោតត្រេកវិញ្ញាណស្តល់ ឮព្រះសូរមធុរសារ ។

១១៣៩. ភ័ព្វមួយនាឃានិ - ន្ទ្រីយអចិន្ត្រៃយត្រកាល
នាសិកសោតគន្ធា ជុំសុគន្ធសុមាលា ។

១១៤០. ភ័ព្វមួយនាអង្គតិ - ន្ទ្រីយជិវ្ហាន្ទ្រីយជិវ្ហា
អណ្តាតជាលមុខា បានស្មេហាស្នងបន្ទូលថ្លៃ ។

១១៤១. ភ័ព្វមួយនាកាយិ - ន្ទ្រីយាចិន្ត្យាវិណ្ណស្រ័យ (2)
ខ្លួនខ្ញុំបានប្រសប់នៃ ព្រះបាទប្រសើរវិសេសសាន្ត ។

១១៤២. អស់ឥន្ទ្រីយប្រាំប្រការ កបនាយនោវិញ្ញាណ

(1) RIB : subarṇ suvaṇṇaracanā
(2) MBN : cantāvaṇṇāsrai
RIB : ciṇṇavaṇṇāsrăy

ដរាបទិដ្ឋីបាន　　　　បើកបរិបូណ៌ដ៏ព្រៃសង្ហា

១១៦៣-　ឯឯនោះព្រះបាទក្សត្រា　　　　ទាំងប្រាំអង្គា
　　　　បន្ទោទុក្ខសោកបីរំលត់ ។

១១៦៤-　ព្រះរៀមត្រាសដាវៃហាភិរុត　　　　ចៅសុគ្រុតទ្រង់ព្រាត
　　　　ភៀសដិក្សសីសិទ្ធីពារ ។

១១៦៥-　ប្អាអាចគោះកៀរអស់ប-　　　　រិពារពលនិករ
　　　　មកតាមរករៀមនេះតិប្បូវ ។

១១៦៦-　បងប្រាវរជ្ជក្រៃឯរាជសត្រូវ　　　　បៀតបៀនព្រះវុ-
　　　　ធរាភជិតិសេសសុន្ទរ ។

១១៦៧-　ស្ដេចប្អាលះវៃងព្រះនគរ　　　　ឃោះបង់ព្រះវិរ-
　　　　បិតាធិរាជធិបតី ។

១១៦៨-　ឃួយព្រះកោកល្យាណី　　　　នាងកៃកេសី
　　　　នូវនាងស្រីមុតកល្យាណា ។

១១៦៩-　ញាំងក្សត្រស្នេហាស្និទ្ធក្បួមក្បាន្ត　　　　ឬព្រះអង្គមាន
　　　　ដំរាភោគាញ្ញាធី ។

១១៧០-　ឯឯនោះព្រះភិរុតអភី-　　　　វាទវរវន្ទី
　　　　បង្គំប្រណាម្យទូលស្នង ។

១១៧១-　អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលសួរសង　　　　ទ្រង់ព្រះកន្សែងផង
　　　　ព្រះនេត្ររូបានភោហិណី ។

១១៧២-　ទូលថាបពិត្រព្រះចក្រី　　　　រីព្រះនរបតី
　　　　ដ៏ជាព្រះវិរភជបិតា ។

១១៧៣-　កាលក្រោយព្រះរៀមយាត្រា　　　　លះវៃងអយុធ្យា
　　　　ស្ដេចត្រេចព្រះព្រៃពនេចរ ។

១១៧៤-　ព្រះបាទព្រះបិតាភូធរ　　　　សោះសោកគក់គរ
　　　　ទ្រះសង្រៀងឥតស្បើយ ។

១១៧៥-　ព្រះអង្គសុគតលុះដល់ត្រើយ　　　　ប្រិទ្ធូវទៅហើយ
　　　　សំរេចព្រះជន្មអនិច្ចា ។

១១៧៦-　ក្សិណានោះព្រះបាទភរតា　　　　ជ្រាបថាព្រះបិតា-
　　　　ធិរាជស្ដែងស្ដេចសុគត ។

១១៧៧-　ព្រះហឫទ័យញ័របីរន្ធត់　　　　ពុំអាចបីទូវអស់ (1)
　　　　សោកលុះសន្លប់ប្រះប្រាណា ។

១១៧៨-　ទាំងព្រះទេពីកល្យាណា　　　　នូវព្រះលក្ស្មណ៍ព្រោសប្រាណា
　　　　សន្លប់លើគ្នាឯបញ្ចា ។

១១៧៩-　ឯឯនោះនាងកោកល្យា　　　　នាងស្រីមុតសោភា

(1) RIB : buṃ āc ṭoem at'

នាងកៃកេសីក្សត្រី ។

១១៦០- នាំអស់បរិវារសេនី ឡើងលើគិរី
អាស្រមព្រះបាទភរតា ។

១១៦១- ផ្ទូលឱបក្រសោបបុត្រថ្លា សឹងសោយសោកា
សន្លប់លើខ្នងគិរី ។

១១៦២- អស់អមាត្យមុខមន្ត្រី បរិវារប្រុសស្រី
អនេកអនន្តគណនា ។

១១៦៣- សឹងសោកគគក់គរនិភា សន្លប់លើបត្ថា
ននៀលបំរះប្រែះប្រាណា ។

១១៦៤- លល់លុះភ្ញាក់ស្មារតីបាន បន្ទោសោកស្រាន
ក្សត្រក្សាន្តក្សួរគង់តិតឃ្លាង ។

១១៦៥- ទាំងទេពីមុនីឫសីផង ទេពលមីងកង
ជុំមុខមន្ត្រីរីករវ ។

១១៦៦- សឹងលុតសឹងលើកទសករ បង្គំព្រះភូធរ
នាភាយភរតាវរវង្ស ។

១១៦៧- ទើបព្រះភិរុតភាជនិនអង្គ លើកអញ្ជលីផ្គង់
បង្គំព្រះរៀមធិបតី ។

១១៦៨- ក្រាបទូលអញ្ជើញព្រះចក្រី វិលឋានព្រះបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

១១៦៩- សេពសោយរាជ្យស្នងព្រះបិតា គ្រងរាស្ត្រជ័ប្រជា
រង្គាភិសេពជ័យមណ្ឌល ។

១១៧០- នេះតម្បូវរាស្ត្រផងទាំងស្កល់ កើតកោលាហល
បោត្យក្រោសព្រះបាទជេស្ឋា[1] ។

១១៧១- សូមទានសូមថ្វាយព្រះមេត្តា កុំផងទោសា
យកទោសនាងកៃកេសី ។

១១៧២- បទគាត់កាចកាប្បកិណី ទើបព្រះចក្រី
ស្តេចខ្វាល់ចេញចោលព្រះនគរ ។

១១៧៣- លុះវេលាលះព្រះវរ- បិតាជល់មរ
ព្រោះសោកព្រះអង្គឯងណា ។

១១៧៤- ដឹងនោះព្រះនាភាយភរតា បន្ទូលសារសត្យា
សំណោះចាំហោព្រះភិរុត ។

១១៧៥- នាព្រះបិតាសុគត ក្បួយព្រះជន្មបទ
ព្រះអង្គតាំងបង់ពាក្យសត្យ ។

១១៧៦- ស្តេចនូវឲ្យបាសោយសម្បត្តិ ស្តេចឡើយបាកាត់
ព្រះស្បូរបន្ទូលប្តេជ្ញា ។

(1) RIB : pañrās nirās jesṭhā

១១៧៧. បើបងសោយរាជ្យមុនបា បង់ព្រះសត្យា
សម្ដេចព្រះជិនករនរបតី ។

១១៧៨. ធូរបារីងត្រងជ័បុរី មណ្ឌលធានី
នគរស្រីអយុធ្យា ។

១១៧៩. ឲ្យគង់បន្ទូលដេជ្ជា ព្រះវរបិតា
ដោយសត្យធម៌ព្រះវិណាង ។

១១៨០. បើបាចង់ប្រណិប័តបង បារិលទៅគ្រង
មហានគរអយុធ្យា ។

១១៨១. បាយកសុពណ៌បាត នេះទៅទុកនា
សំរាប់បន្តុំស្ពានស្ថិត ។

១១៨២. ហើយបារក្សាប្រណិប័ត ធ្វើដោយក្រមក្រឹត្យ
ធំទើនមង្គលសួស្ដី ។

១១៨៣. បងនូវធ្វើតបៈការវុឌ្ឍី ដោយក្រមព្រះមុនី
លុះប្អូនដិណ្ដាប់ឆ្នាំណា ។

១១៨៤. ហើយបងវឹងវិលលេលា ឋានស្រីអយុធ្យា
ពិភពបុរីត្រាណត្រើយ ។

១១៨៥. ស្ដេចបានបន្ទូលស្រេចហើយ ពិតពុំលង់ឡើយ
ស្ដេចដោះសុពណ៌បាត ។

១១៨៦. ឲ្យព្រះភិរុតរាជអនុជា ទូលទុកសិរសា
ពិណាបស្រណោះព្រះភូធរ ។

១១៨៧. ស្រេចហើយក្រាបលាចេរចរ វិលឋានព្រះនគរ
បុរីស្រីអយុធ្យា ។

កណ្ឌ ទី១០

១១៨៨. ដីឯនោះនាភយភាមា ស្ដេចទ្រង់ព្រះចិន្ដា
នឹងព្រះអនុជនូវទេពី ។

១១៨៩. ថាយើងនៅមណ្ឌលទី ចិត្រកូដគិរី
នេះទៀបអយុធ្យាព្រះនគរ ។

១១៩០. ក្រែងព្រះភិរុតនាំប- រិពារមកអង្វរ
សំបូងសំរូងអញបង ។

១១៩១. ខិតខំឲ្យអញទៅគ្រង រាស្ត្រពិភពស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

១១៩២. ឈ្មោះគួរយើងជាវេលា លះវៃងបញ្ចា
ទៅរកទីស្ថានទុរគម ។

១១៩៣. អញនូវធ្វើតបះការក្រម សាងសីលបីសន្សំ
វិវេកចំរើនសាស្ត្រា ។

១១៩៤. ព្រះអង្គទ្រើសទ្រង់ព្រះចិន្ដា ស្រេចនាំព្រះជាយា
នូវព្រះអនុជសារពេជ្ញ ។

១១៩៥. ជីឯនោះព្រះមហាក្សត្រស្ដេច ទាំងបីអង្គស្រេច
កណ្ដាលព្រៃក្បែរព្រៃអង្វា ។

១១៩៦. ក្បែរណានោះមានយក្សមួយណា ឈ្មោះវៃស្វងប្រើកា
ប្រហារប្រហ័ស(1) ខ្ទីខ្ទាន ។

១១៩៧. នាក្នុងព្រៃស្មគ៌ពានស្ថាន ស្រេចត្រង់ហោមពាន
ដំណៃដដំណើរសិហានាទ ។

(1) MBN : prahā prahāp'
RIB : prahār prahāt'

១១៩៨. យក្សនោះនាមឈ្មោះពិភេក សម្ដេង[1] គ្រឹមគ្រាត
គាំភាមគាំរោះសោះសា ។

១១៩៩. ករការស្មូល[2] សក្តិថ្លៃងថ្លា ភាងរូបពិក្រា
ក្រតើនក្រមួសសោតសល់ ។

១២០០. ចាប់សេះសិង្ហសីហាខ្លាឃ្មុំ ចាប់ព្យាឃ្រប្រែកដងសល់
គិឃាតអម្រឹតភោគ្គភក្ស[3] ។

១២០១. ពារព្រៃត្រីកូដបែកបាក់ សព្វសត្វបីអនម៉ិ
អនេកនូវកើតការភ័យ ។

១២០២. ដំណើរយក្សយាដ៏ឫទ្ធិក្រៃ ឬ មិនិរភ័យ
កក្រកកាំងព្រៃត្រីកូដ ។

១២០៣. ដីងចាំងរៀងបើលចាក់ ចេញចរយាត្រា
ប្រទះសម្ដេចកូជរ ។

១២០៤. ទៀបអាស្រមព្រៃមុនីសរ សាងសីលដ៏បវរ
ពិសុទ្ធសន្សំបារមី ។

១២០៥. ឯងនោះពិភេកដ៏អប្រិយ យល់ព្រះទេពី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

១២០៦. ពិភេកតិរច្ឆត្រេកអរ មិតចាំងថាឯករ
មមិចមមៀវបោយរៃ ។

១២០៧. ស្មុះស្មៃងបីក្រញែងខ្លួនរៃន ញ័រក្រុងហាប្ញថ័យ
ប៉ះធុកប៉ះបបីលលាម ។

១២០៨. អញហោងហៅពិភេកនគ្រាម[4] ត្រេចធូលមកតាម
ដំរីរមាសស្លៀងខ្លា ។

១២០៩. អញបុត្រព្រះកាលដ៏មហា វាកតេងអញជា
ក្រុងទណ្ឌការញៀពន ។

១២១០. អញមានដ៏តេជះបុណ្យ គប្បូវណាភលន់
ប្រៃះដ៏តីងតីរហោង ។

១២១១. យក្សចារហៅបស្វីដង ពីងសោតសិរចង
ដងជាបីដើរគតព្រែង ។

១២១២. ព្រៃនេះខរឲ្យអញលេង ភរិយាតីងឯង
អញនឹងនូវយកតុំវៃលង ។

១២១៣. ប្រូងពីងអញពុះនូវសំពែង ឲ្យទេពតាដងស្រៀង

(1) RIB : ṛddhi riṅ
(2) RIB : mūl
(3) RIB : cāp' byaggh pī racal'
kă cāp' gajendr bhog bhăks
(4) MBN : nattagrām
RIB : nuttagrām

អំណាចនៃអញ្ញមហិមា ។

១២១៤- តិភងពោលពាក្យវាចា ធូលដក់សីតា
ទេពីតីព្រះនរបតី ។

១២១៥- ពៀងពារយកមកដល់ទី អភិឯងឥតបី
នានឹងផ្កាថ្លៃងឧបមា(1) ។

១២១៦- ឯងនោះព្រះនាភយភរា ទ្រង់ព្រះក្រោធា
បីដូចភ្លើងដុតនៃអគ្គី ។

១២១៧- ស្រេចស្ដេចដាក់ព្រាតពិធី ហើយព្រះចក្រី
ក៏ទ្រង់កោះខ្លោសរថ្លា ។

១២១៨- ក្បួនណានោះព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា ទូលព្រះជេដ្ឋា
ធិភាជសូមសុំព្រះពរ ។

១២១៩- ខ្ញុំសូមលាលាយកវរ- ជាយាត្រាយប-
រមនាថបពិត្រនេះតទ្បូវ ។

១២២០- ទូលស្រេចស្ដេចទ្រង់ឫទ្ធិឆ្កួ សរសក្តិព្រះភូ-
ចរេន្ទ្រ ធិភាជនោះក៏ទ្រង់ ។

១២២១- តោះកាំជាញជ័យរឿណារង្គ យក្សាបីទ្រនង់
ដំនាញដំនះមហិមា ។

១២២២- រត់ធូលង្កានព្រះអនុជា ដូចកលបត្ថតា
ទាំងពីរប្រទះប្រតិពល ។

១២២៣- ដូចព្រះពាយពាតបោកបក់ដល- សាសាត់ជោមដល់
រលករលុបពសុធា ។

១២២៤- ព្រះអនុជធូលយុទ្ធយក្សា យក្សសោតមហិមា
ក្រពាក្រទូសពាស់ខែង(2) ។

១២២៥- ស្មុះធូលជាប់ព្រះស្ដេចថ្លៃង សភាសំដែង
សំញែងនូវតេជោជ័យ ។

១២២៦- ឯងនោះព្រះរាមឫទ្ធិក្រៃ យល់ព្រះអនុជនៃ
ប្រយុទ្ធនូវយក្សដាក់ដើរ ។

១២២៧- ទើបព្រះនរនាថជីប្រសើរ យល់ព្រះអនុជស្មើរ
ក៏ថ្លៃងសភាសរដ្ឋល ។

១២២៨- ព្រះធូលចាប់យក្សាថ្លៃ យក្សយុទ្ធប្រែប្រួល
បំណាងនឹងចាប់ព្រះចក្រី ។

១២២៩- យក្សការកាន់ស្ទូលជ័យស្រី ធូលចាប់ព្រះចក្រី
ត្រវីព្រះខ័នវាត់វាយ ។

(1) Stance mal imprimée, illisible dans RIB ; reconstituée d'après la leçon de MBN.
(2) MBN : kradā kradūs khās khaeṅ

១២៣០. យក្សនឹងអនុជនាថនាភាយ(1) រំជួលពសុធាធ្លាយ
កម្លាំងពន្លឹកយុទ្ធក្រៃ ។

១២៣១. ស្តេចដេបសិល្បសរជ័យវិជ័យ ផ្លែងផ្លាញក្បាលក្ស័យ
ពិរាធក៏ដួលដីធារា ។

១២៣២. ធ្លាក់ត្រីក្បូវត្រៃបែកបញ្ចា អស់ទេពគិរិន្ទ្រា
ស្តុតិវិជ័យថ្វាយពរ ។

១២៣៣. ស្តេចផ្តួលពិរាធដ៏មារ ដោយតេជះសរ
ស្រេចដុតអសុរធាបី ។

១២៣៤. ព្រះអង្គព្រះអនុជទេពី គង់ក្រឹត្យប្រក្រតី
នៅទណ្ឌការណ្យពាន ។

១២៣៥. ព្រះលក្សគិតខ្លួនប្រជុំជួន បើបង់បញ្ញាក្នុង
រំលាបអស់អង្គរូបា ។

១២៣៦. លើកអញ្ជលីទូលវិរធា ខ្ញុំសូមក្រាបលា
បពិត្រព្រះរៀមទ្រង់ធម្ម ។

១២៣៧. ខ្ញុំទៅធ្វើតបះដោយមាំ ក្រៃពេទសាស្ត្រា
ភិនេស្រុមតសីដង ។

១២៣៨. ព្រះរាមបន្ទូលវិងស្នង អះរៃងធ្លាត់នាក់ឯង
តប្បវិស្តេចហោងធ្លាពៅឯកអាត្មា ។

១២៣៩. អះប្អូននូវរៀមអ្នកដូចឆាយា វីរៀមបង់ធ្លា
អនុជអនាថសោកសោត ។

១២៤០. ព្រះរាមទល់ទុក្ខសែនកោដិ ដាបដួយដ័យដោត
ព្រះទ័យតតឯសាទរ ។

១២៤១. ព្រះលក្សលុះព្រឹក្សាករ កាន់ខ័នដ៏យឈរ
បវរប៉ងអធិស្ឋាន ។

១២៤២. ដោយក្រមតសីស្នាធិដ្ឋាន ដបហោមពិធីញាណ
បង្គំប្រណិប័តនិរន្តរ ។

១២៤៣. បក្សីនាំដណាករ ថ្វាត់ថ្វាយអស់វិរ-
វិសុទ្ធសីលឧបេក្ខា ។

១២៤៤. ឯងនោះអនុជអសុរិន្ទ្រា ឈ្មោះសូរបនខា
ដំណោកដំណើរពនេចរ ។

១២៤៥. ដួងលឿនដល់មហាសាគរ ដើរដល់ក្រុងខរ
បង្គំសំណោះភក្តី ។

១២៤៦. ខ្ញុំឮពីព្រះឆត្រី មានព្រះមហេសី
ព្រះអង្គអនុជតីរអង្គ ។

(1) MBN : anuj nāth saranrāy

១៧៤៧. ហើយជាប្រែរូបបីបញ្ចូល ឲ្យព្រះអនុជទ្រង់
ជាភជងទេពីស្នេហាស្និទ្ធ ។
១៧៤៨. ស្រេចត្រិះប្រែរូបាក្រឹត[1] ពន្រាយជ័ពិចិត្រ
ដូចស្រីសុភាង្គណនា[2] ។
១៧៤៩. ដើរត្រេចព្រៃពនបព្វតា ដល់ស្ពានភោ-
ជិភងហើយស្លាប់អស់អង្គ ។
១៧៥០. រីឯសិតសក់ខាត់ជាត់ជង់ ចូលទៀបស្ដេចគង់
គន្លងគន្លងក្រោយគរ ។
១៧៥១. នោះទើបព្រះបាទភូធរ យល់អសុរីចរ
បីណាងចំណាប់ស្នេហា ។
១៧៥២. ព្រះបន្ទូលថាស្រីសោភា នោះមេគ្រាថ្លា
ប្រយោជន៍មេមកនេះឥឡូវ ។
១៧៥៣. នោះអសុរីភងទូទូ ទូលថ្លែងព្រះភូ-
ធរនូវសិងឯអាត្មា ។
១៧៥៤. ខ្ញុំជាប្អូនក្រុងភពណា- សូរសោយលង្កា
យសាធិភជជ័ពិពណ៌ ។
១៧៥៥. បងមួយឈ្មោះក្រុងកុម្ភការ បងមួយចេះធមិ
ហៅឈ្មោះពិភេកហោរា ។
១៧៥៦. ត្រិះរិះគិតនូវអាពាហ- ពិពាហ៍សិងស្លាតស្លា
កង្វល់នៃការក្នុងក្រោម ។
១៧៥៧. នោះទេពាពង្សទ្រង់សោម ឆាយាតិងល្អឯលោម
អញតាំងត្រេកអរដោយចិត្ត ។
១៧៥៨. ខ្ញុំៗព្រះពីរជ័បពិត្រ ខ្ញុំពេញចិត្តគិត
ព្រះអង្គហាក់ដូចៗយល់ ។
១៧៥៩. នោះទេពីព្រះត្រោចដល់ ជំនុំខ្ញុំទល់
ជំណាំសម្ដេចទេវី ។
១៧៦០. វែងព្រះបាទព្រះនរបតី យកខ្ញុំជាស្រី
ព្រះស្នំសម្ដេចភាមា ។
១៧៦១. ឯឯនោះព្រះរាមក្សត្រា បើកបន្ទូលថា
វៃហាមេមានរូបជ័ប្រពៃ ។
១៧៦២. អង្គអញឥឡូវនេះនៃ ឃ្លាតឃាតសង្ស័យ
អំពល់នឹងភរិយាហើយ ។
១៧៦៣. តាំងនៅស្រលះទេឡើយ ដោយអញគិតហើយ[3]

(1) RIB : rūpākrịty
(2) MBN : ṭūc srī surāṅ gannār
(3) RIB : ṭoy aṅ mān hoey

ព្រះលក្ស្មណ៍អញនោះហោង ។

១២៦៤. កម្លោះឥតគូស្នេហាស្នង ត្រូវឲ្យគេគ្រង
រូបមេជាស្រីសោភា ។

១២៦៥. យល់ភ័ក្ត្រព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចប្រា- កដបានមេជា
ទេពីប្រពាន់ត្រឹងហោង (1) ។

១២៦៦. ទើបសូរបនខាឆ្លើយស្នង ណាព្រះដោយដង
គិរីត្រែងស្ដោះនរបតី ។

១២៦៧. លុះឡើបអាស្រមព្រះឥសី បង្ហើរូបនូវឫទ្ធិ
អំពើអំពើកអស់អង្គ ។

១២៦៨. ដើរដល់ស្រេចលុតជង្គញ្ញដង្ហែ ករកោមលង្គង់
បង្គុំប្រណម្យទសពល ។

១២៦៩. ទូលថ្លែងថាខ្ញុំបានដល់ ស្ថាននេះខ្ញុំយល់
ជាភ័ក្ត្រខ្ញុំឥតគណនា ។

១២៧០. ខ្ញុំៗព្រះរៀមភាសា បានភងសីតា
បំរើព្រះរៀមស្គាល់អង្គ ។

១២៧១. ខ្ញុំៗព្រះអង្គឯកអង្គ ខ្ញុំគិតខ្ញុំចង់
សម្បត្តិនៃទេពខ្ញុំបំង ។

១២៧២. ទោះព្រះករុណាខ្ញុំហោង ភងនោះព្រះដ៏គ្រង
ទម្ងន់ត្រៃលោកាករ ។

១២៧៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយមិនសាទរ អញឥតចិត្តអារ
នូវភងទេពីស្រីស្ដី ។

១២៧៤. អញសុខសាងសីលភិនេស្រ្កម ដូចសុត្តវាសព្រហ្ម
មហាវិសុទ្ធសីលក្រឹត្យ ។

១២៧៥. តាំងថ្កានព្រះរាមដ៏បពិត្រ ស្ដេចស្គាល់ព្រះចរិត
វិសេសដ៏ត្រង់ចរណី ។

១២៧៦. សីតាជាភងទេពី តាំងជាទុតិយ-
ទេពីអណ្ដាប់សោតហោង ។

១២៧៧. ទើបសូរបនខាសារសង ណាព្រះដោយដង
បីលុះសម្ដេចរាមា ។

១២៧៨. ទូលថ្លែងដើមព្រះអនុជា កុំយកសារណា
និមន្តនៃអញខ្ញុំឡើយ ។

១២៧៩. ស្ថានជាព្រះអនុជយកហើយ ឥឡូវខ្ញុំឥតត្រើយ
មិនត្រៃនឹងព្រះអង្គឯង ។

១២៨០. ព្រះរាមព្រះបាទវ័យល្បែង ឃ្លាមេតីព្រោង
បីហោអ្នកសាងចរិយា ។

(1) RIB : braḥ bīr prabandh trek hoṅ

១៧៨១. ទោះបីអ្នកមានប្រាថ្នា (1) និយន្តម្តងនោះណា
មិនគួរបីអ្នកយកមក ។

១៧៨២. គួរមេទៅជាពីរវិត (2) មេថ្លែងដោយពុត
ចំណាស់នៃអ្នកប្រោសមេ ។

១៧៨៣. នោះសួរបនខាដើរល្វេ វិលវិញក្រោយកែ
ដល់ព្រះអនុជលោតយោង ។

១៧៨៤. ទូលថាខ្ញុំមកនេះម្តង យកខ្លួនស្លាប់ផង
នៅព្រះបាទពុំឃ្លាតឃ្លា ។

១៧៨៥. ទោះព្រះពុំយកខ្ញុំជា ភរិយាខ្ញុំស្វា -
មីយកព្រះជាប្តីឯង ។

១៧៨៦. ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រេវក្រោធគគក្រែង ឈេះយក្សបីប្រវែង
ប្រលោមល្អមលោមតណ្ហា ។

១៧៨៧. ទើបព្រះខ័នជ័យពេជ្រថ្លា ចាប់សួរបនខា
ក៏ជាន់កណ្តាលប្រថពី ។

១៧៨៨. ស្តេចនឹងកាត់កោរកេសី អសុរស្រែកប្រថពី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

១៧៨៩. ក្បុលាប្រែប្រឹងប្រាណរូបា ក្រៀសជាយក្សា
សំញៀងនូវយក្សអសនី ។

១៧៩០. ស្រែកពោលពីព្រះនរបតី ឮលុះដល់បុរី
នាទណ្ឌការញៀពាន ។

១៧៩១. សួរបនខាស្រែកបីជន្លន់ ភរត់បីរលន់
រលះរលំងខាស់ខំ ។

១៧៩២. ខរឮសួរបនខាយំ ខរក្រោធជាដំ
ភេរីរន្ទះ (3) យោធា ។

១៧៩៣. ប្រើទូតថាជាយអសុរពាហ៍ យក្សសួរបនខា
ឲ្យដឹងប្រការនោះផង ។

១៧៩៤. ទូតទៅនូវកំសាំងបោះជ្រូង ដល់ដូចបំណង
ក៏យល់នៃសួរបនខា ។

១៧៩៥. យល់រូបអាស្រូវចោរថ្នា បង់កេរតិមេធា
កាច់ខ្នាស់កាច់យសបងប្អូន ។

១៧៩៦. ឯអត្តិការនោះស្លុង ខាស់ខំលលូន
ទូតយល់អាណិតសោកា ។

១៧៩៧. យំភ្លាងលើកសួរបនខា ដាក់លើអសុរពាហ៍

(1) RIB : doḥ pī mān anak prāthnā
(2) MBN : vudh
RIB : vutt
(3) RIB : randaḥ

បីលុះនគរនោះណា ។

១២៩៨- លុះលើស្ថានរាជអស្សពាហ[1] អស្សូររាជកញ្ញា
ក៏ឲ្យដក់កន្សែងសោកសល់ ។

១២៩៩- ក្រុងខរក្រេវក្រោដានល អះមេនិម៌ល
បង់កេរតិអសោចជំអាស្រូវ ។

១៣០០- ធូរមេណៃឈ្មោះជ័សត្រូវ កាំងព្រះម្រឹត្យូវ
បីជួយជីវិតអ្នកកាច ។

១៣០១- អញនឹងដេញព្រះម្រឹត្យូវរាជ ផាប់ផោរជំកំណាច
បីលុះកណ្តាប់ដៃបង[2] ។

១៣០២- បងនឹងពិឃាតវិជស្នង ឲ្យអន្តរាយហោង
ជីវិតលុះមរព្រាបព្រិក ។

១៣០៣- ខរដូងកេរីរើសរក ពលត្រឹន្នជងមក
ជុំនៅព្រះរាជសីហា ។

១៣០៤- ស្រេចស្រាវយក្សយប់យោធា ត្រៀបរៀបគ្រឿងអា-
វុធអាវុធកាងករ ។

១៣០៥- សឹងជិះនូវជំនិះចេញចរ ជិះនាគជិះមករ
ខ្លះជិះជំនិះម្រឹគា ។

១៣០៦- ជិះគោជិះគោមហិង្ស ខ្លះជិះសៀងភា
ខ្លះសោតក៏ជិះរាជសីហា ។

១៣០៧- ខ្លះជិះសេះនូវក្របី ជិះគជហាត្ថី
ជំរឺរមាសក្លោដខ្លា ។

១៣០៨- ជិះទិដ្ឋជិះគោតជុំពា[3] ជិះសិង្ហជិះណា
សោតសឹងពាហុសុវិជ័យ ។

១៣០៩- ខុននោះសឹងមានថ្វីដៃ កាន់ពលមួយកៃ
សហាស្សនីមួយគ្រប់ខ្លួន ។

១៣១០- សឹងស្រែកអួតអង្គបីកក្ដួន បស្វីពីងពួន
ស្ថានណាបីគង់ដៃជើង ។

១៣១១- សឹងជិះនូវជំនិះពលជើង គុលីឡប់ឡើង
ស្រឡប់ទាំងសែងសុរិយា ។

១៣១២- ព្រះអង្គពីរពង្សក្សត្រា យល់ពលយក្សា
មហាកុម្ភណ្ឌាសោតសល់ ។

១៣១៣- លើកទ័ពកងកោណាហាល ក្សត្រឲ្យដល់ឫទ្ធិពល
នឹងចេញប្រយុទ្ធយក្សហោង ។

(1) pī luḥ ... assabāh : manque dans RIB
(2) RIB : paṅ'
(3) RIB : jiḥ khot jumbā ~ jiḥ khot jiḥ bā

១៣១៤. ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រាបបាទទូលស្នង បពិត្រនាពលផង
សំរាប់សម្ដេចសល់ភង ។

១៣១៥. ពោះៗលើកពលជំអាច ចេញដេញនូវអំណាច
ព្រះបាទសម្ដេចប្រើយោធា ។

១៣១៦. នេះឥឡូវខ្ញុំមួយអាត្មា ខ្ញុំសូមអាសា
ដូចប្រាអមាត្យ(1) នោះហោង ។

១៣១៧. សូមព្រះស្ដល់ព្រះអង្គហោង ខ្ញុំនឹងចេញប្រយុង
ប្រយុទ្ធយកជីវិតថ្វាយ ។

១៣១៨. ដងនោះព្រះរាមសន្តាភាយ ប្រឹមប្រីយអភិប្រាយ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា ។

១៣១៩. ហៃលក្ស្មណ៍នាសូរបនខា បាហោងពាធា
អសុរកំក្រោធបីពន្លឹក ។

១៣២០. ក្រទាពលយក្ស្សបីអនិក បានឹងនានាសឹក
រំលោងអសុរជ័ទុទារ ។

១៣២១. ក្រែងដូចបងនូវភាការ សឹកនេះភ្នាក់ងារ
បាឯងឡើតសូរបនខា ។

១៣២២. គឺយោះឡើតមានបងបា បងនឹងនានា
ឡាំងឯងកំបាព្រួយចិត្ត ។

១៣២៣. បងនឹងចេញខ្នែងសំដែងឫទ្ធិ យកយក្សទុច្ចរិត
កណ្ដាលរឿណរង្គពសុធា ។

១៣២៤. ផ្សរបាមើលជ័យចេស្ដា ជ័យដោតជយា
ទូទាំងត្រៃលោកពុសាយ ។

១៣២៥. ជងនោះអសុរសហ័សសប្បាយ រៀបពលជង(2)ខ្វាយ
ទុលីត្រឡប់ទេវហា ។

១៣២៦. លើកដល់ដែនព្រះភជា ទើយព្រះរាមា-
ធិរាជសមនូវមរណា ។

១៣២៧. អស់ពលចតុរង្គគជសារ សេនាពលមារ
កក្រើកជំទាំងធាត្រី(3) ។

១៣២៨. ពេញពាសទាំងដែនធរណី ចង្អៀតទាំងបុរី
សន្ធឹកនូវសព្ទយក្ស ។

១៣២៩. ខរជីងក្រោធក្រៃមហិមា ហៅទុនទូសជា

(1) MBN : ţūc mūv
RIB : ţūc hmū
(2) RIB : ţaṅ
(3) RIB : ţă rajjadhātrī
Le MBN contient un supplément qui semble être une interpolation (entre st.1326 et st.1327), dont les vers sont d'un mètre extrêmement confus.

អនុជនាថនៃព្រះអង្គ ។

១៣៣០. ហោះហួសបក្សីពីរពង្ស ធ្រុះធ្រឹសធ្រើសធ្រង់
ធ្នូសិល្បនៃសរសក្តិថ្លា ។

១៣៣១. ហួសបក្សីស្វែងចរិយា ធុត្តកម្ម[1] មោឃា
មហាកម្លៀកាចសល់ ។

១៣៣២. ធ្វើពាសសូរបនខ្យល់ អាប់អង្គទុរពល
ពុំខ្លាចអំណាចយើងណា ។

១៣៣៣. ធុរបានាំពលសេនា ពហានអាសា
ពលាធិការក្រាស់ក្រៃ ។

១៣៣៤. ទៅចាប់បក្សីសុរិជ័យ លែងជើងតេជនៃ
ឫទ្ធិតបះនូវអំណាច ។

១៣៣៥. បក្សីនោះពីរអង្គអាច ទុការឫទ្ធិភាជ
ជ័រុកជ័ភនភាវី ។

១៣៣៦. ផ្លែងផ្លាញលាញពលសេនីយ យក្សអសុរី
បីកក្រើកព្រះនគរ ។

១៣៣៧. ជាសីងបានសិទ្ធិព្រហ្មពរ ប្រើសិទ្ធិសិល្បសរ
មួយម៉ឺននៃភាមនូវលក្ស ។

១៣៣៨. ដោយតេជបាទ្រង់សិល្បសក្តិ ផ្តាលផ្តាបបំបាក់
នៃភាជសត្រូវមហិមា ។

១៣៣៩. ខុនទូសថ្វាយអញ្ជលីលា ក្រៀបរថអស្សពាហា
អនេកអនន្តសែនសល់ ។

១៣៤០. ជ័សំបូណ៌នូវយសសក្តិស្គល់ បៀវពោះរូបខ្យល់
កំណើតនៃអាជានេយ្យ ។

១៣៤១. ផាផាក់ផ្សៀលផ្ទាត់ភពាក្រៃ ហិចពោះវិលវៃ
ចំហុតបីដូចចិន្តា ។

១៣៤២. រាយភត់រថទេវពស្តា- ករណ៍ពណ៌ភូសា
សុពណ៌នូវរត្នសេះសារ ។

១៣៤៣. ខុនទូសទ្រង់សិល្បបីប្រហារ ពីរព្រះភូវនាថ
ករកាន់សុលីជ័យឈរ ។

១៣៤៤. ប្រែប្រឹងភុជពីរភូធរ ពលយក្សនិករ
កំស្រែកកៀជ័យមហិមា ។

១៣៤៥. គោះគងជ័យដែងនូវឫទ្ធ ដល់ព្រះភាឃា
កំភាយពលចាក់ចោមបាញ់ ។

១៣៤៦. បោះសីងសុលីសក្តិពេញ ស្លុលសក្តិប្រែវិញ
ត្រឡប់កំជាលជាភ្និ ។

(1) RIB : dhujakamm

១៣៤៧. ខុនទូសយក្សយកអសនី បាញ់ព្រះនរបតី
ក៏ជាលបុប្ផាកររងោយ ។

១៣៤៨. ជាមាលារត្នបីត្រសាយ កេសរវិកភាយ
កំរងព្រះបាទដ៏សុពណ៌ ។

១៣៤៩. ពាលយក្សាសែននិករ ប្រះឆ្លូសិល្បសរ
ក៏ចាប់សិខរ(1) ជាលដេញ ។

១៣៥០. ព្រះស្តេចស្ដែងស្តេចចរចេញ ចាប់យក្សាវិញ
សំដែងនូវតេជោពល ។

១៣៥១. យក្សាមហិមាវែងខ្ពស់ ចាប់ព្រះទសពល
ដ៏ថ្កប់នូវឫទ្ធិចេស្តា ។

១៣៥២. ព្រះចាប់ខុនទូសយក្សា យក្សយំដ៏ប្រែវា
ក្រោធនឹងចាប់ព្រះវិជ ។

១៣៥៣. ព្រះវាត់កៅទណ្ឌឫទ្ធិរឹង កាងករប្រែប្រឹង
ករកោះសភាសរផ្លែង ។

១៣៥៤. ត្រូវត្រង់ខុនទូសដួលស្មុង យក្សយំស្លប់ស្មែង
ក៏ជ្រកដោយជ្រោះគោហា ។

១៣៥៥. អស់ទេពស្ថិតនូវគិរិន្ទ្រា ថ្វាយរត្នមាលា
ពិសេសពិសួរ(2) មកថ្វាយ ។

១៣៥៦. ស្ពូតីនរនាថនាភាយ ធំទើនជ័យប្រុះក្រាយ
នូវណាដសុគន្ធភ្ញីថ្កា ។

១៣៥៧. ក្រុងខរក្រេវក្រោធមហិមា ឃោរត្រីមុខជា
ព្រះរាជបុត្រស្នេហាស្មូង ។

១៣៥៨. ចាវៃបាត្រីមុខដ៏កន្លង បាឯងថ្មើសឃ្លង
ធ្វើសឹកចំបុតមានជ័យ ។

១៣៥៩. ធូរបាចេញតតេជវៃជ យុទ្ធយកដោគជ័យ
តិជ័យសម្ដេចភាមា ។

១៣៦០. ជងនោះត្រីមុខមហិមា បង្គំក្រាបលា
ក៏ចេញទទួលរឿណារង្គ ។

១៣៦១. ត្រីមុខសុបវរថ្មើសថ្ងង់ កាន់កៅទណ្ឌទ្រង់
ក៏ចេញកណ្ដាលរង្គព្យូហា ។

១៣៦២. ខុនទីងទិតខ្លួនចងខ្នុរ ចិញ្ចើមក្រញូវ
គគ្រឹតកម្លួនស្រែកថា ។

១៣៦៣. ត្បូងបំរៃដប្បូនសោះសា កាន់គ្រឿងអាវុធា

(1) MBN : sikh
RIB : sīr khar
(2) RIB : bises bī suorg

ក៏គ្រប់ចតុដៃកាន់ ។

១៣៦៤- ដៃឆ្វេងកាន់សរសក្តិខ័ន ដៃស្តាំកោទណ្ឌ
នូវចក្រក៏បោះបែនបត់ ។

១៣៦៥. ក្រោះក្រាយ[1] ភត់ភាយសោតសុទ្ធ ក្រាស់ក្រៃដ៏ប្រាកដ
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។

១៣៦៦. សង្វារមកុដកែវកុណ្ឌលពា- ហុរត្ន[2] រចនា
មហាប្រាកដឫទ្ធិក្រៃ ។

១៣៦៧- ទ្រង់គជសារខ្លាំងដាញជ័យ កាន់គ្រឿងគ្រប់ដៃ
ក៏ពើសនូវចិត្តគឺដ៏ហ៊ាន ។

១៣៦៨- គ្រឿងគ្រប់ពណ៌ពេជ្រសឹងមាន ការអង្គាប្រាណ
ប្រយ័ត្នពុំឲ្យមុតសរ ។

១៣៦៩- ពលយក្សាសែននិករ ស្រែកសព្ទរូគ្គរ
សំញើញសំញែងពីរក្សត្រ ។

១៣៧០. យល់ដល់ព្រះដំព្រះចាប់ ព្រះស្រែកសន្ធាប់
អំណាចអំណត់មហិមា ។

១៣៧១. ដៃឆ្វេងព្រះទ្រង់ធ្នូភ ដៃស្តាំភដា
ស្តេចចាប់នៃអង្គអសុរ[3] ។

១៣៧២. ស្តេចកាប់អសុរដួលដាល ឈាមហូរបីរហាល
រូបហាននៃជលធារា ។

១៣៧៣. ឈាមហូរដូចស្ទឹងយមុនា ដោរដន់សោះសា
រហែងរហាចគឺដ៏ធូល ។

១៣៧៤- ពុងពោះធ្លាភច្រាលច្រួល ក្រុងក្រោចបោះធូល
ក៏កាងនូវករពេភំ ។

១៣៧៥- ខុនខែងខឹងខ្លួនរឹងទាំ មាត់ស្លាងងុំាងុំា
ត្របាសត្រែបងវែងកាំ ។

១៣៧៦. កោះសរសក្តិវែងបីហត្ថ ខុនចក្រព្រះហស្តស្តាំ
ត្រវីត្រែវាសបោះបាច ។

១៣៧៧- បាញ់ព្រះនរិន្ទ្រភាមសរសាច ធូលយុទ្ធនូវអំណាច
ប្រគួតប្រកឹងចេស្តា ។

១៣៧៨- រុកភានរួសរាន់យាត្រា ព្រះចាប់យក្សា
យក្សាប្រទូសវិលវឹង ។

១៣៧៩- ព្រះកោះសរសក្តិប្រៃប្រឹង វែងផ្លាញអសុររឹង
អសុរក៏ដួលដ៏មរ ។

(1) RIB : kroḥ krā
(2) RIB : bāhūratn
(3) RIB : asurāsar

១៣៨០- ដងនោះអសុរខុនខរ ដឹងឫទ្ធិព្រះភូធរ
បវរក៏ទ្រង់សរផ្លាញ ។

១៣៨១- បង់ធ្នូសបង់ត្រីមុខជាញ[1] ពលព្រៃនុលុះណាញ
រលំពំងដែនដែនដុង ។

១៣៨២. ក្រេវក្រោធពោលពាក្យបីទ្រនង់ អះអញបរអង្គ
នឹងចូលប្រយុទ្ធយកជ័យ ។

១៣៨៣- អស់ធ្នូអស់ត្រីមុខក្ស័យ[2] បង់ពលព្រៃនុព្រៃ
រលំរលត់មរណា[3] ។

១៣៨៤. អះអញឯកោមុខ្លា ដូចអង្គពួក-
ពតអ្នកកាត់កយកក្បាក ។

១៣៨៥. ពោះបីនៅដោយកាមសុខ អសុរនិរទុក្ខ[4]
លោកជាប្រុសតតអំណាច ។

១៣៨៦. កើតជាក្សត្រខ្សោយខ្លាខ្លាច ចិត្តចងរ័កភាជ្យ[5]
ពុំអាចដំណើមចេស្តា ។

១៣៨៧- អះហោសរិលសត្វលោកា ពុំដែលធៀសកាលា
ព្រះម្រឹត្យូវនឹងយកប្រាណ ។

១៣៨៨- ពោះបីនៅសុខសួស្តីក្សេមក្សាន្ត ពុំដែលហោមាន
អាយុយូរយឺនរួចកាល ។

១៣៨៩- អំណាចទុរយសទុរដមិ[6] អនេកសង្វេយ្យកល្ប
អ្នកជងឯនឹងជៀលជាខ្លាច ។

១៣៩០- ខរត្រិះរិះឯងនូវអំណាច និរភិតតិតខ្លាច
ប្រដាប់នូវអង្គអាត្មា ។

១៣៩១. ឡើងរថទឹមទៀមអស្សពាហា ពាក់ពេជ្រជ័យមាលា
ប្រដាប់នូវកងកែវកន់[7] ។

១៣៩២- ទ្រង់មកុដកុណ្ឌលកៅទណ្ឌ ដត្រឆាយាកាន់
មយូរនូវព្រួយព្រាយព្រៃ ។

១៣៩៣- ខែលខ័នកៅទណ្ឌសំសៃ[8] ធ្នូព្រួញត្រៃយព្រៃ

(1) GB : lāñ
(2) RIB : aḥ dūs aḥ trīmukh khsăy
(3) MBN : nīddhā
RIB : kaniṭṭhā
(4) GB : asūr năk duk
MBN : asur rū bī duk
RIB : asur rū bhīniradukkh
(5) RIB : raks rāj
(6) RIB : dūr dāl'
(7) RIB : kañ kaudaṇḍ
(8) GB : jāv see
RIB : sāv sai

ទ្រហឹងបីហោះខ្ញៀវខ្ញារ ។

១៣៩៤. ជិះគជជិះសិង្ហរងា ប្រជតីញាប់ញ័រ
អស្ចារ្យកក្រើកពសុធា ។

១៣៩៥. ស្រឡូប់សែងស្នូរមេឃា ទាំងទេពតិន្រ្ទា
ងងឹតពុំយល់សូរ្យសែង ។

១៣៩៦. ពលហោះឡើងជ័យក្ដើងក្ដែង ប្រជតីគ្រៃលែង
រលើងរលំបញ្ញតា ។

១៣៩៧. ចូលយុទ្ធនឹងព្រះភជា ព្រះទ្រង់សរថ្លា
ក៏ថ្លែងសរភសរសំា ។

១៣៩៨. រងិបីរយះកង់កាំ ដាក់បែកខ្ទិខ្ទាំ(1)
រទុះរូបានជង់ធុលី ។

១៣៩៩. ដាច់សេះអង្គសេះសារថី ដាច់កពាជី
ស្រលាក់ប្រពាក់លើគ្នា ។

១៤០០. ខែលចន់កៅទណ្ឌធ្នូស្នា គ្រប់គ្រឿងអាវុធា
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នរឿណារង្គ ។

១៤០១. ខ្មោចខ្មៅ(2) ស្លុតស្លាប់ដាត់បង់ ឈាមប្លុរច្រាលបង់(3)
រូបាននៃជលសាគរ ។

១៤០២. អស់ពលយក្សយង់ដីមរ ដីសពកៀរគរ
សឹងឈាមរូបានដាស្ទឹង ។

១៤០៣. ខុនខែងទឹកខ្ទួនខះទឹង ប្រើប្រែប្រាណប្រឹង
សំរក់ទឹកមាត់បាត់បា ។

១៤០៤. ទ្រង់សរថ្លែងផ្កាញនូវគ្នា សរព្រះភជា
មហាប្រទះសរខ្វាយ ។

១៤០៥. សរពាន់សរពិសសញ្ញសាយ សរបែក(4) ព្រាត់ព្រាយ
ច្រវាត់កណ្ដាលនភី ។

១៤០៦. សរខរដាញ់បែកជាភ្លឺ សរព្រះនរបតី
សឹងសុទ្ធអាវុធផ្កាញផ្លា ។

១៤០៧. សរខរថ្លែងជានាគា សរព្រះភជា
ជាគ្រុឌច្រវាត់ឆ្វាត់ឆ្វៀល ។

១៤០៨. សរខរជាគជបីសំទៀរ សរព្រះផ្គាច់ពៀរ
ជាគជសីហាសារសិង្ហ ។

(1) RIB : pī radāṃ
(2) RIB : khmoc khmāṃṅ
(3) GB : crāl thmaṅ
RIB : crāl khbaṅ
(4) RIB : samraek

១៦០៩. សរវរជាផ្កាផ្លែក[1] រីង   សរព្រះផ្លែងរីង
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រផ្លា ។

១៦១០. សរវរជាភ្លើងបរិយ្យាហ   សរព្រះផ្លែងជា
កក្កាពន្លឹកឈើសលត់ ។

១៦១១. ក្សត្រតីរបហិមាដីក្រាកដ   ជាញជ័យអាចអត់[2]
អំណាត់អំណាចនូវឫទ្ធ ។

១៦១២. សឹងផ្លែងសរផ្លាស[3] នូវគ្នា   សរព្រះភជា
មហាប្រឹះបាញ់បាន ។

១៦១៣. បាញ់ព្រះព្រះបាញ់រឹងផ្កាន   ចាប់ព្រះព្រះប្រាន
ពុំអាចនូវទៅទៀបព្រះ[4] ។

១៦១៤. ដឹព្រះព្រះដំនូវតបះ   ព្រះចាប់ខរប្រះ
ខរខឹងក្រោធក្រៃដ៏កន្លង ។

១៦១៥. ចាប់ព្រះព្រះចាប់រឹងស្នូង   កៅទណ្ឌបីសំពង
ក៏ទរទៅខរបាបី ។

១៦១៦. ខររុកភានចាប់ព្រះចក្រ   កាន់ចំនបីក្រវី
សំទៀរសន្ធាប់ឲ្យព្រះអង្គ ។

១៦១៧. ជាល[5] ដកបញ្ចូតាកាន់ទ្រង់   បោះអង្គត្រូវអង្គ
នរបតីទ្រង់ជេញដំ ។

១៦១៨. ខរខឹងករកាច់កាន់ភ្នំ   សិលាធារធំ
ប្របោះប្របាចសាចសរ ។

១៦១៩. ព្រះសព្វអឺអឺងខ្លាយខូរ   កក្រើកតាំងអម្ពរ
មហាពន្លឹកផ្សែងស្លុប ។

១៦២០. ដេយាសុរិយាបីស្រឡប់   ញ័រទាំងត្រៃភព
សឹងភ្លឹកន្លងតេជោជ័យ ។

១៦២១. ខុនខឹងស្រែកសព្ទភ្លាំងក្រៃ   កាន់កៅទណ្ឌជ័យ
ក៏ផ្លែងសពខ្ចាតខ្ចី ។

១៦២២. ពោលពាក្យអសុរសនរបតី   ជាទៀយបញ្ញី
អប្រិយចិត្តចោរមិច្ឆា ។

១៦២៣. អស់ពលអញអសង្ខេយ្យា   ឯងផ្លែងសរផ្លា
លុះមរក្រោកឯដីវិនាស ។

១៦២៤. នេះតម្រូវតើងពុំគិតខ្លាស   អាត្មាទ្រង់សាស្ត្រ

(1) RIB : phkā phlek
(2) RIB : āc pat'
(3) RIB : phlāñ
(4) RIB : cāp' braḥ praḥ prāṇ
bum̤ āc nūv dau dīet braḥ
(5) RIB : ṭal'

ពុំគិតព្យេរពន់ពេកក្រៃ ។

១៦២៥. ចង់ទៅសោយទុក្ខស្ពានភ័យ កោដិកល្បអសង្ខៃយ្យ
ពុំដឹងរូបរាមរណា[1] ។

១៦២៦. នោះព្រះបន្ទូលត្រាស់ថា ហើយយក្សមិច្ឆា
មហាចិត្តចោរអប្រិយ ។

១៦២៧. មឹងមិនដឹងតេជឫទ្ធិ អង្គអញឫទ្ធិ
គឺព្រះនារាយកាណា ។

១៦២៨. អស់ទេពសោឡសសួគ៌ា និមន្តអញមកជា
ព្រះរាមទេពនូវតបះ ។

១៦២៩. មិនដឹងអញទ្រង់នូវតេជះ ចុះមកជ័យជំនះ
អសុរដ៏កាចយាយី ។

១៦៣០. មឹងដូចសំរាមនឹងសំឡី អញដូចអគ្គី
បីនេះរចល់ច្រួលច្រាស់ ។

១៦៣១. មឹងពុំដឹងតេជអញជាម្ចាស់ មឹងមកទប់ទាស់
នូវឫទ្ធីអញមហិមា ។

១៦៣២. ឯងនោះយក្សយប់ឃាត់ឃា រត់ជ្រកគោហា
រណ្ដាប់ពិធីរបាយក្រម ។

១៦៣៣. ឯបហោមយេស្ដុឡានប្រណម្យ[2] សូត្រសាស្ត្រដ៏អាគម
រំលឹកពិធីមន្តមក ។

១៦៣៤. ឯបជួយអាត្មាបីសំកុក សម្ងាត់នូវព្រៃជ្រកជ្រក
កំលុងគោហាជាទំ ។

១៦៣៥. ព្រះដឹងខរមន្តអាគម ព្រះទ្រង់ធ្នូដំ
ក៏វាយបពិតនោះដ៏ប្រេះ ។

១៦៣៦. ហើយខរមឹងខ្លាំងតតចំណោះ ហោះមឹងពុំត្រេះ
ក៏រត់តែខ្លួនរួចជ្រក ។

១៦៣៧. មឹងនេះហៅប្រុសតម្រក់ អញ្ជើញមឹងមក
ប្រយុទ្ធប្រឡងចេស្ដា ។

១៦៣៨. ក្រុងខរស្ដាប់ព្រះអាជ្ញា ប្រឹងច្រាណអាត្មា
ក៏ក្រោធក្រដូររូភ្លើង ។

១៦៣៩. បង់ព្រតពិធីឯាលឡើង អាត្មាផ្កាភ្លើង
ប្រយុទ្ធនូវរាមសង្ហាភយ ។

១៦៤០. ឃោកបាក់នូវសិលាផ្លាក់ផ្លាយ ៗព្រៃព្រឹក្សខ្ទាត់ខ្ចាយ
រលុះជាជ្រោះជ្រៅងារ ។

១៦៤១. កក្រើកក្ដូទាំងសួគ៌ណា ទេពាង្វាយសាធុការ

(1) RIB : bum̤ ṭịṅ pad pāp gaṇanā
(2) RIB : dhyān bar brahm

ចំរើនសម្ដេចនរបតី ។

១៤៤២. ព្រះបាទនរនាថភូមី ថ្លាញយក្សយាយី
លុះក្ស័យជីវិតសូន្យបង់ ។

១៤៤៣. ព្រះស្ដេចជាតិជាញរឿណារង្គ អសុរយក្សយង់
ក៏អស់ព្រះជន្មលុះជ័ងរ ។

១៤៤៤. ព្រះស្ដេចសំរេចឫទ្ធិករ(1) ថ្លាញពលក្រុងខរ
ទូទិសរសម្ដេចថ្លាថ្លាញ ។

១៤៤៥. ទាំងមូលអសុរាជ័ណាញ ត្រីមុខជាងជាញ
ក៏មរកណ្ដាលពសុធា ។

១៤៤៦. កក្រើកជល់ចក្រវាលា សុមេររាជមហា-
គិរិន្ទ្ររង្គួលញាប់ញ័រ ។

១៤៤៧. ទាំងទេពទសសហាស្សចក្រវាល សុបណ៌បក្សា(2)
សីឯហោះមកថ្វាយព្រះពរ ។

១៤៤៨. ថ្វាយឆាណាវត្ថទេពបវរ ថ្វាយបង្គំជក់
សំអងនៃកេសរភ្ញី ។

១៤៤៩. ព្រះអង្គព្រះអនុជមហេសី មហាក្សត្រត្រៃត្រី
ប្រសើរជ័លើសលោកា ។

(1) RIB : samrec siddhī braḥ kar
(2) MBN et RIB : dāṃṅ deb sahassadharm
satasahass braḥ supār

កណ្ឌ ទី១១

១៤៥០- ដងនោះអសុរសូរបនខា យល់ឫទ្ធិរាមា
ធិរាជជ័យឫទ្ធិពល ។

១៤៥១- យល់ទូសយល់ត្រីមុខយល់ ក្រុងខរនិស្វល
នូវពលអសុរត្រឹន្ទជ័យរ ។

១៤៥២- មួយអង្គចេញចាកព្រះនគរ ឆ្លងសាគរចរ
ក៏លុះបុរីលង្កា ។

១៤៥៣- ដល់ចូលទូលក្រុងរាពណា- សូរថ្លែងចេស្តា
ព្រះរាមនរបតីព្រះលក្ស ។

១៤៥៤- តាំរអង្គផ្លាញទូសប្រត្យក្ស ផ្លាញក្រុងត្រីភក្ត្រ
ក៏ផ្លាញខរាធិបតី ។

១៤៥៥- ផ្លាញទាំងពិរាធជ័យឫទ្ធី ផ្លាញពលពាជី
គជេន្ទ្រនូវរថធ្លាក់ធ្លាយ ។

១៤៥៦- នគរទណ្ឌកាអន្តរាយ ពលត្រឹន្ទខ្ចាត់ខ្ចាយ
ទាំងបរមមណ្ឌលទិព្វសូន្យ ។

១៤៥៧- ក្រុងរាពណាស្តាប់សូរ- បនខាថ្លែងទូល
រន្ធត់ហឫទ័យប្រះព្រាណ ។

១៤៥៨- ក្រុងខរធិរាជប្រធាន ឫទ្ធិរឹងអប្រមាណ
ម្ល៉េះហើយបាបកម្មរណា ។

១៤៥៩- ក្បែរណាត្រារនេត្រាអសុរា យល់លក្ខណ៍កេសា
នៃសូរបនខាពិត ។

១៤៦០- ហៃណាសូរបនខាសុចរិត យល់រូបាក្រឹត(1)
នៃមេតិការស្តែងយល់ ។

(1) GB : rūpākr̥ṣ(ṇ)
RIB : rūpākri̥ty

១៤៦១. អះមេមានរូបដ៏ បវរសុទ្ធនិម៌ល
ស្រីសួគ៌សុភគ្គយល់(1) ដ៏រូបមេប្រសើរក្រៃ ។

១៤៦២. អ្នកណាមានបើអាច ពុំខ្លាចអញដ៏ជាត-
ស្នូរលោកទាំងភពត្រៃ ត្រៃភពត្រូវដ៏សាកល ។

១៤៦៣. អាចឲ្យដ៏ភ័យមេ អញពន្លឹកសល់
មេថ្លែងនូវប្រការកល កិច្ចអំពើមោះដ៏អស្ចារ្យ ។

១៤៦៤. នោះស្នូរបនខាបដ្តំ ប្រណាម្យថ្លែងសំដែងអាថ៌
ខ្ញុំពុះបស្សីពិសុទ្ធធម៌ មោះប្រសើរដ៏ពីរពាង្ស ។

១៤៦៥. ខ្ញុំធ្លូលបំរើប្រយោជន៍ យកកុសលបវរម -
ក្តីលក្ខះក៏គ្រោធទ្រង់ នឹងអញខ្ញុំបង់កេរតិយស ។

១៤៦៦. ជាខ្ញុំពុំកោតខាម ត្រែចតាមមករកប្រុស
បស្សីនោះគ្រោធខុស កំហុសច្រើនពុំយល់ក្តី ។

១៤៦៧. ទ្រង់ច័នបីកាត់ករ កាត់កាំយា(2) នូវកេសី
ខ្ញុំគិតខ្លាចពុំរស់ជីវី ពុំពាន់យល់ព្រះភក្ត្រា ។

១៤៦៨. ក្រុងខរក៏គ្រោធក្រៃ ព្រះហឫទ័យរន្ធត់ស្ដ្រា
ចេញយុទ្ធនូវរាមា(3) ដល់បីក្ស័យព្រះជីវី ។

១៤៦៩. បស្សីនោះទ្រង់នាម ឈ្មោះលក្សភាមសុមេត្រី
បស្សីដ៏មានស្រី ស្នួតសេពសមបំរើនិត្យ ។

១៤៧០. នាមនាងសីតាភក្ត្រ បវរលក្ខណ៍ដ៏ទ្រង់ក្រឹត្យ
កបនូវមារយាទចរិត ប្រសើរលើសនៃលោកា ។

១៤៧១. ដូចចន្ទ្រខុទ័យប - រិបូណ៌តតមន្ទិលជា
អាចតំរេកនៃកាមា ព្រះហឫទ័យដ៏ស្នេហាស្និទ្ធ ។

១៤៧២. ក្សូរនឹងស្ដេចព្រះ - ទៀមអតិរេកដ៏រឹងឫទ្ធិ
យកជាមហោសីបពិត្រ សន្សំភាជស្នួស្តីស្រី ។

១៤៧៣. ក្រុងភាពឲ្យដូងភេរី ដំនុំមុខមន្ត្រី
អនេកអសុរសេនា ។

១៤៧៤. ក្រុងភាពបន្ទូលព្រះអាជ្ញា មហាភជយោធា
ឲ្យស្ដាប់(4) អនុជទូលថ្លែង ។

១៤៧៥. មោះបីយើងក្រីតាពល(5) ខ្ទង ធ្លូលចាប់ជាញដែង
ក៏បានបស្សីងាយសល់ ។

១៤៧៦. ក្រែកងទុរយសយើងដូចដល់ ល្មះបរព្រឹន្ទពល
នឹងចាប់បស្សីសាមាន្យ ។

(1) RIB : trīsūr kruṅ rāb(ṇ) yal'
(2) RIB : kāt' kām
(3) RIB : ṭă nūv braḥ rāmā
(4) RIB : oy stec
(5) RIB : kradā bal

១៤៧៧. យើងធ្វើកលមួយឲ្យបាន   បក្សីអួតហាន
ក៏ចាប់ឧបាយនូវកំហាល់ ។

១៤៧៨. យើងយកសីតាដោយកល   បានបក្សីទល់
មហាទុក្ខាសល់សោក ។

១៤៧៩. ស្នងសូរបនខាអមោឃ (1)   នឹងខរលើសលោក
ក៏មរនូវសរបក្សី ។

១៤៨០. កាលនោះអស់រាជមន្ត្រី   ថ្វាយករអញ្ជលី
ស្លុតតីតសូរទ្រង់ឫទ្ធិ ។

១៤៨១. ជាព្រះប្រាជ្ញាដ៏បវិត្រ   ពិសេសព្រះគំនិត
អញ្ជើញស្តេចប្រើធ្វើថ្វាត់ ។

១៤៨២. ស្តេចប្រើអមាត្យមួយនិពន្ធ   ទ្រង់នាមប្រសិទ្ធ
ហៅមហារិករត្នពន្រាយ ។

១៤៨៣. ប្រើប្រែរូបអង្គឆោមឆាយ   ជាម្រឹគពន្រាយ
ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគា ។

១៤៨៤. ជាឃៃមហារិក   ព្រះស្តែងដំណែងរូបា
ជាម្រឹគរត្នមហា-   ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគឯង ។

១៤៨៥. លល្អងព្រះរាមដ៏ច្បង(2)   ឲ្យបរបាញ់ល្បង
ករកាន់ធ្នូសរក្តាប់ក្តឹង   ចេញលៃងអាស្រមឃ្លាតឃ្លា ។

១៤៨៦. បានអញនឹងយក   រត្នភគវតីសីតា
មហោសិបក្សីណា   នឹងបានសំរិទ្ធិប្រាកដហោង ។

១៤៨៧. ឯងនោះមហារិកបង្គំ   ប្រណម្យជុំលីស្នង
អញខ្ញុំសុំណាពោលកន្លង   អាជ្ញាក្សត្រដ៏ប្រើប្រាណ ។

១៤៨៨. អគ្គីអញខ្ញុំដ៏ដឹងឫទ្ធិ   សម្តេចព្រះរាជហោហាន
លេះអញខ្ញុំចូលស្ថាន   ជីវិតខ្ញុំពុំរួញរា ។

១៤៨៩. បុះនិសម្តេចព្រះមេ(3)   អញខ្ញុំប្រចបត្រឹទ្ធ
ជាកាកនាសូរដ៏ប្រា-   កដសហាសអសូរឯង ។

១៤៩០. ចូលចាប់រំលង   យេក្ខយញ្ញដ៏ហោមឯង
លងតបះរាមដ៏កន្លង   អំណាចក្រៃដ៏មហិមា ។

១៤៩១. កាលនោះស្តេចដបសិល្ប   ពេទត្រៃ(4)សំដែងនៃព្រះចេស្តា
ផ្លែងផ្លាញព្រះមេខ្ញុំនៅនា   ហោះក្រែកតិវិត្តផ្ទាប់ ។

១៤៩២. សរស្តេចដូចព្រះម្រឹត្យូវ   នូវដោយសរិលជាប់

(1) RIB : paṅ sūrapanakhā āmokkh
(2) GB : braḥ rām toy lpaṅ
RIB : rām ṭă sraṃ(ṇ)
(3) RIB : mahima samtec braḥ me
(4) RIB : koet trai

មរនូវសរព្រះតីដ៏ស្លាប់ (1) ជីវិតក្ស័យដ៏លាញអង្គ ។

១៤៩៣. តប្បូវបីនឹងល្អួចភគវតី មហោសីដ៏បវរម -
ក្តលស្តេចក៏ក្រោធទ្រង់ ដ៏នូវគ្រូសំដែងឫទ្ធិ ។

១៤៩៤. ឯស្តេចសំរេចសិល្ប សំរេចព្រតសំរេចក្រឹត្យ
ផ្កាញរាជបរមសួរជីវិត ដ៏នូវឫទ្ធិទេពតា ។

១៤៩៥. ផ្កាញមូសនូវត្រើកក្រ្ត ផ្កាញតិរាជធារា
មរនូវសំរឹទ្ធិព្រា - កជជ្ជួចមនះភ្លើង (2) ។

១៤៩៦. ឫទ្ធិរាមតបះជបសិល្ប បីព្រះនៅផ្ទៃក្តង់ផ្ទើង
លេះយើងនឹងយកជបយើង រំលាឯលត់ដ៏លាញដ្រះ ។

១៤៩៧. ក្រុងរាពក្រេវក្រោធដ៏មានះ មនោជាអះ
ស្ដ្រះបីមឹងអង្គអាចខ្ពី ។

១៤៩៨. មឹងអាងអួតអង្គហារី មឹងជាបស្ញុំ
សរសើរសរសើរសោះសា ។

១៤៩៩. មឹងពុំខ្លាចអញគីដ៏ងា តិសួរមឹងជា
បស្ញុំក៏មានឫទ្ធិក្រៃ ។

១៥០០. មឹងកៀចកាចគួរត្រូវវៃ វៃអញដ៏យក្រៃ
តិដ៏យនៃលោកាករ ។

១៥០១. មឹងជាអួតជ័យមឹងអរ ជ័យព្រះហរិសរ
តិជ័យនៃជយាយើង ។

១៥០២. មហារីកបីបត្តិឡើង ខ្ញុំខុសស្ដេចចើង
ស្ដ្រះបីលើកជ័យលើសលោក ។

១៥០៣. ខ្ញុំក្ដៅស្ដោចិត្តស្ដួដោក យល់ក្រុងខរសោក
ក៏មរនូវសរអនិច្ចា ។

១៥០៤. តប្បូវខ្ញុំយកសិរសា សូមទទួលអាជ្ញា
ព្រះបាទសម្ដេចស្ដេចប្រើ ។

១៥០៥. ខ្ញុំសូមសាឯធមិខ្ញុំធ្វើ កុសលខ្ញុំជ្រើ
ត្រកូលនឹងបុត្រស្នេហា ។

១៥០៦. សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា វិសេសខ្ញុំនា
ព្រះបាទព្រះបរមបពិត្រ ។

១៥០៧. មហារីករិលវឹងស្លាបស្អិត ធ្វើធម៌ជាវិត
អាណិតនូវក្ស័យជន្មា ។

១៥០៨. ស្រេចមហារីករួសកាលា ទទួលព្រះអាជ្ញា
ទៅដោយបណ្ដាំទសកណ្ឋ ។

១៥០៩. ចេញចាកបុរីភជស្ពាន ខំអញមរស្ពាន់

(1) RIB : mar(ṇ) nūv sar braḥ ṭit phlā
(2) RIB : ṭūc manaḥ tloeṅ

ហេតុដោយអំណាចមោហា ។

១៥១០. មហារីកស្រេចប្រែកាលា ជាម្រឹគជ័សហ្សា(1)
ប្រសើរក្រៃលែងម្រឹគឯង ។

១៥១១. មិនមានមៀងមូលនូវសុរង ប្រែប្រាណផ្លៀងផ្លង
ប្រដូចនូវទេងលតាមាស ។

១៥១២. នេត្រនីលយល់យង់ដ៏ឱភាស ដូចនីលរត្នជាស
ក៏ជាំក្នុងវង់នេត្រា ។

១៥១៣. ដូចផ្កាយព្រឹក(2) ពីរផ្ទឹមគ្នា ដូចកលតាភា
ព្រះសូរ្យតី ពីរស្មោះ ។

១៥១៤. ស្មែងស្និទ្ធ ពីរព្រៃកក្បុំក្បោះ ត្រូងច្រាងស្មើស្មោះ
ប្រកបនូវព្រះរត្នភាយ ។

១៥១៥. ដូចអ្នកឆ្លៀងឆ្លាក់ព្រោងព្រាយ ជាំក្បូងភាត់ភាយ
នូវរត្នជ័រៀបរេខា ។

១៥១៦. ថ្ពង់ថ្កូងបីប្រៃពសោភា សោភ័ណជយា
ភក្ត្រាភក្ត្រ័ព្រើសព្រើត ។

១៥១៧. ល្អល្អះសំបុរឆាយឆើត យាក់ធម្មជាតិកើត
កំណើតកំណត់ស្រស់ស្រាប់ ។

១៥១៨. រូប(3) ពិស្ណុការជ័ប្រជាប់ ប្រជាក្តូរក្តាប់
របបរបៀបរចនា ។

១៥១៩. ជាំកែវមណីមាលមុខា មើលម្តងសោតណា
បីដូចពពាលរត្នភាយ ។

១៥២០. រស្មីផ្ទះផ្លាស់ព្រោងព្រាយ ដូចកលពិពយ
ពិទូរ្យទិមរូសូរ្យកាន្ត ។

១៥២១. ដូចរត្នកោមលមាសមាន រស្មីបីរូបាន
នៃលោហិតាឆ្លែករត្ន ។

១៥២២. ម្តង ដូចមរកតកាលវាត់ រូបអ្នកយកបទុមរត្ន
នូវរត្នទៅឆ្លៃរចនា ។

១៥២៣. ដូចបរស(4) កែវកែមនូវគ្នា អស់អង្គរូបា
ចិញ្ចាចសឹងមាសនពគុណ ។

១៥២៤. កៀងគូញីញង់ដើរមុន ឈរឈប់ស្ទួលស្ទួន
សំអិតសំអាងរូបា ។

១៥២៥. អង្គនិនល្បៀនលិតបាទា យាងយាសយាត្រា

(1) RIB : ṭă sahăs
(2) RIB : phkāy pūrbabriks
(3) RIB : rūp
(4) MBN : pus
RIB : puras

គន្លងគន្លៃដើយឯរ ។

១៥២៦. ត្រេចត្រង់អាស្រមបវរ ទៀបព្រះភូធរ
ក៏រឹងអំពើមួយសា ។

១៥២៧. រឹងដើយរឹងឯរស្កាប់ខ្វារ រឹងថ្លៃកង់ត្រកាល[1]
ត្រចះត្រចង់សោភា ។

១៥២៨. ឃាក់ដូចពីត្រៃត្រឹង្គ ដូចព្រះឥន្ទ្រា -
ធិរាជក៏អាចនិម្មិត ។

១៥២៩. ដូចម្រឹគមាសមាលជ័ពិចិត្រ រូបព្រះអាទិត្យ
នាទៀប[2]ខុទ័យផុសឡើង ។

១៥៣០. ដើតដាយពន្លាយយល់ភ្លើង ដើណាឯក្រចកដើង
បីដូចនូវមយាមរកត ។

១៥៣១. ស្អាតស្អំសក្តិសមដើមប៉ ដូចនូវថ្លើលដូចនូវរត់
ក៏ត្រេចត្រង់សាលារង់ ។

១៥៣២. ក្បែរលានោះសម្ដេចភគវតី មហេសីសីតាបង់
ព្រះនេត្រយល់ម្រឹគរត្នមាសបញ្ចាប់ បញ្ចៀចចិត្តជ័រិករាជ[3] ។

១៥៣៣. ទូលព្រះជ័ទ្រង់ព្រត ពិពណ៌ទ្រង់អំណាចអាច
មៀងមើលម្រឹគមាសចិញ្ចាច ពន្លាយរត្នប្រដាប់ដូង ។

១៥៣៤. គួរស្ដេចពិឃាតយក សុពណ៌ស្បែកប្រសើរគង់
ជល់ស្ដេចស្ពល់ព្រះអង្គ អភិសេកភក្ស្យអម្រឹតជេរ[4] ។

១៥៣៥. ក្រាលលើមាសមុខរត្ន មាសប្រសើរកិរតី
ឥន្ទ្រាពិសេសពិសុទ្ធិ រូបក្រពត្តិ៍រាជា ។

១៥៣៦. នោះភាមភក្ត្រស្ដេចយល់ ម្រឹគមាសកលយាត្រា
ហៃវាលក្បបាមើលម្រឹគា អស្ចារ្យប្រែរូបាក្រឹត ។

១៥៣៧. បារក្សាសីតាបង នឹងពិឃាតអស្សូរសំដែងឫទ្ធិ
ដោយតេជសរស្សុរិជិត្រ[5] កុំឃាកយក្សនូវពាធា ។

១៥៣៨. ទើបព្រះប្រើព្រះអនុជា រក្សាភាជពនិតា
ព្រះអង្គបរិយារ[6] ចេញធរ ។

១៥៣៩. យាងព្រះបាទជ័បវរ ឯកអង្គព្រះភូធរ
នរបតីអាចទ្រង់ ។

១៥៤០. ទ្រូសរសិល្បសក្តិនូវបំពង់ ឯកអង្គស្ដេចត្រង់
គិរិន្ទ្រនូវព្រៃព្រឹក្សា ។

(1) RIB : tracā
(2) RIB : nā deb
(3) RIB : rīk rāj
(4) RIB : am riḍdhī
(5) RIB : sar puras vijit
(6) RIB : brahā

១៥៤១. នុកភានពារពានបត្តា ដល់ដេញម្រឹគា
កក្រើកសិលាបែកខ្ចាយ ។

១៥៤២. អម្រឹគយក្សភ្លឹកឫទ្ធាភាយ នរិន្ទ្រឫទ្ធីពាយ
ពន្លឹកពន្លកព្រឹក្សព្រៃ ។

១៥៤៣. លុះព្រះសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ ខ្យដបៀនពោះព្រៃ
ទ្រហឹងនូវសត្វសូរស្នែង ។

១៥៤៤. ព្រះរិពឹងព្រះអនុជព្រះឯង ព្រះបារម្ភខ្លាចក្រែង
អសុរដ៏ទ្រើសឫស្យា ។

១៥៤៥. ល្បងព្រះអនុជធិរាជា ខ្មាយកលមាយា
អសុរាក៏ល្បួចមហោសី ។

១៥៤៦. សឹំងហាឫទ័យនរបតី បារម្ភរាជទេពី
សីតាវិសុទ្ធទ្រង់ពរ ។

១៥៤៧. ស្រេចព្រះទ្រង់សរថ្លែងសរ អម្រឹគនូវមរ
នឹងសរសម្ដេចនរបតី ។

១៥៤៨. អសុរម្រឹគា ស្រែកសព្ទយំជា រូ[1] ព្រះចក្រី
ដង្ហោយស្រែកហៅ សុមិត្រមេត្រី អសុរអប្រិយ
នេះគឺយក្សា ។

១៥៤៩. បីអាចប្រមាថ បីអាចពិឃាត ព្រះរៀមហៅឯណា
ដង្ហោយរស្រែកហៅ ហៃលក្សកើយបា អសុរពាធា
លក្សកើយជួយបង ។

១៥៥០. ក្សណាឮសូរសព្ទអសុរស ទេពីប្រើស្ដោះ
ព្រះលក្សគឺព្រះអនុជា ។

១៥៥១. ហៃលក្សចូរបាយាត្រា ស្រេចតាមជេស្ឋា
ធិរាជដ៏រងទុក្ខទល់ ។

១៥៥២. ព្រះលក្សក្រាបបាទយុគល ប្រណាម្យទូលថ្លែងកល
កុហកអសុរមាយា ។

១៥៥៣. សូមទានព្រះអង្គកុំព្រះចិន្តា បារម្ភព្រះជេស្ឋា
ធិរាជនោះឡើយតិឡូវ ។

១៥៥៤. សរព្រះដូចព្រះម្រឹត្យូវ ពោះបីសែនសត្រូវ
សាហ័សសហាចដល់ព្រះអង្គ ។

១៥៥៥. ព្រះឯងព្រះអង្គអាចទ្រង់ សរព្រះពិស្ណុពង្ស
ពិឃាតសត្រូវពាធា ។

១៥៥៦. ដូចព្រះនេត្រព្រះពនិតា យល់ឯងកាលណា
ព្រះស្ងាញ់នៃរាមបរមសូ ។

(1) RIB : rūp

១៥៥៧- ហើយព្រះមកឆ្លាញ់ខរទុរ- យសញាតិនិប្រយុរ(1)
ក៏លាញទាំងទូសត្រីសិរ ។

១៥៥៨- លាញពលនូវតិភាគមារមី ពះពាធពលពីរ
ប្រទះព្រះឆ្លាញជ័យមរ ។

១៥៥៩- សូមព្រះមហេសីជឿសរ ជឿតេជព្រះករ
ព្រះអង្គព្រះពង្សពិស្ណុ ។

១៥៦០- នោះរាជសីតាសោកព្រះទុ- ធរទ្រង់ឫទ្ធិក្ខុ
ព្រះទៀមអសូរពាធា ។

១៥៦១- ស្រែកហៅហៃលក្សអើយជា នាព្រះរាមា
ឥរាជឥតសូរយើងហោង ។

១៥៦២- អញនឹងជាជាខ្ញុំអ្នកគ្រង បំរើព្រះហោង
ទម្ងន់សម្ដេចព្រះរាមា ។

១៥៦៣- នេះតម្បូវជ័ខុស្តអាជ្ញា ហៅថាលក្សជា
តាំអឹងនូវអាជ្ញាក្សត្រ ។

១៥៦៤- ញាំងមានអាជ្ញាមួយឃាត់ ជាបានប្រណិប័ត
នូវព្រះរាជអាជ្ញានោះ ។

១៥៦៥- នេះតម្បូវតែអាជ្ញាស្មោះ ហៅជំជាឆ្គោះ
អសូរប្រមាថជេស្មា ។

១៥៦៦- ពោះបើជាពុំចរយាត្រា ក្រែងលោកនិន្ទា
ថាជានឹងមិនត្រង់បងឯង ។

១៥៦៧- ព្រះលក្សមិនបរិសុទ្ធឈ្មោង ហេតុកម្មនឹងបង្វែង
ព្រះអង្គនៅមានវេរា ។

១៥៦៨- លើកអញ្ជលីទូលពនិតា ខ្ញុំគិតព្រះរាជា
ជននិបស្តើត ខ្ញុំនៃ ។

១៥៦៩- លេះឲ្យខ្ញុំដឹងព្រះហឫទ័យ ដោយអធ្យាស្រ័យ
ហឫទ័យសម្ដេចប្រើខ្ញុំហោង ។

១៥៧០- ព្រះលក្សអធិស្ឋានផ្សង ហៃទេពតាឯង
ជំមាននៃព្រះធរណី ។

១៥៧១- ទេពារក្សអារក្សគិរី ទេពារក្សព្រឹក្សី
ក៏គង់នៃព្រៃពនាន្ត ។

១៥៧២- ខ្ញុំសូមផ្ញើព្រះពនិតា សូមព្រះករុណា
រក្សាសម្ដេចមហេសី ។

១៥៧៣- ក្សិណានោះព្រះលក្សនរបតី លាព្រះទេពី
សម្ដេចនឹងយាត្រាត្រេច ។

(1) MBN : yāt subraḥyav
RIB : yād suprayūr

១៥៧៤- ចេញវៃលែងព្រះអាស្រមពៅតិច ទើបព្រះអង្គស្ដេច
ស្រេចដល់ព្រះរៀមភាមា ។

១៥៧៥- ដងនោះក្រុងភពអសុភ យល់ព្រះអនុជា
ត្រេចតាមព្រះរាមដ៏បពិត្រ ។

១៥៧៦- ភពព្រៃកាណាឫសីសិទ្ធ ចងដងដាដើរព្រឹទ្ធ
ស្រគត់[1] រូបព្រាហ្មភណាចារ្យ ។

១៥៧៧- កាន់សង្វៀតស្លឹកស្មី ពាក់ថ្កាំស្លូតឥដ៏ហោមការ
ធៀរថើមចាប់ភក្ត្រពាក់សង្វារ ដ៏ស្អូតសាស្ត្រាមន្តសេពដូង ។

១៥៧៨- ដូចក្រមឫសីសិទ្ធ សីលាក្រឹត្យប្រសើរទ្រង់
ត្រៃពេទសាស្ត្រឫសីពង្ស ប្រព្រឹត្តរូបព្រាហ្មភណាចារ្យ ។

១៥៧៩- ឯកអង្គដ៏ត្រេចព្រៃ ដោះសំដៅនៃពនាន្ត
ទីអាស្រមបទនាងណា ព្រាហ្មណ៍ថ្លំសង្ខក្លាងសំដែងនោះ ។

១៥៨០- ក្បួណនោះព្រះភគវតី មហេសីសីតានេត្រ
យល់យល់ព្រាហ្មព្រឹទ្ធសំដែងនោះ ពាត់ពាក់ពស្ត្រាសង្វារទ្រង់ ។

១៥៨១- ស្មានព្រាហ្មពិសុទ្ធសីល គឺដ៏នាងប្រណម្យផ្ចង់
ឲ្យសាសនាពរម- ង្គលដ៏គាប់គំនាប់មារ ។

១៥៨២- ក្បួណភពណាស្ងួរ យល់មហេសីនិមិលនមសការ
ក្នុងថ្លើមយាក់រូប្រែយារ ប្រយាប់ដុតយាឫទ័យខ្ពុរ ។

១៥៨៣- ហៃរមេដ៏មានទ្រង់ រូបបញ្ចង់ដ៏បវរ
ពោះទេពតាំងនិករ អប្សរកញ្ញាដ៏ស្អុតិស្រី ។

១៥៨៤- ពុំអាចនឹងត្រៀបត្រាប់ រូបមេដ៏មហេសី
អញស្មាននាងឧមាភគវតី ប្ដីខេរទីងបំបាបង់ ។

១៥៨៥- ណេះមេដ៏មានលក្ខណ៍ បវរភក្ត្រប្រសើរទ្រង់
ពោះទេពនូវមនុស្សបីនឹងចង់[2] ប្រសប់មេដង្ហើមស ។

១៥៨៦- ម្ដេចមេមកនៅព្រៃភ្នំ ទុរគមសឹងបិសាចចរ
សឹងម្រឹគត្រេចម្រឹគឈរ ម្រឹគដ៏ចាំម្រឹគដ៏ចាប់ ។

១៥៨៧- គួរមេពៅនៅនគរ បរិបូណ៌ពលប្រដាប់ស្រាប់
គួរមេស្ថិតស្ពានគាប់ គស្ងួរសេពដ៏គង់គាល់ ។

១៥៨៨- ស្រីគ្រឿអតិរេក អនេកដ៏រៀងរាល់
គួរមេស្រីក្សេមដ៏ក្រសាល[3] ក្រសោបបុស្បក្រចេះទ្រង់ ។

១៥៨៩- យល់អញមហាភ័ព្វ មហាបុណ្យបានយល់អង្គ
ធ្វើម្ដេចកុលភ្នែកគឺដ៏យង់ មួយសែនសោតនឹងមើលគ្រាន់ ។

(1) RIB : sugat
(2) RIB : pī pañcaṅ'
(3) MBN : guor metriy khsaem ṭa krasāl
RIB : guor me krasaet ṭă krasāl

១២៩០- ធ្វើម្ដេចនឹងគុណខ្លួន | គុណអណ្ដាតបានមួយសែនពាន់
បងនឹងសរសើររូបចន្ទ្រ | ដ៏ច្រាលថ្លៃនៃទេវា ។

១២៩១- ក្សណនោះសម្ដេចព្រះភគវតី | មហាសិរីក្នុងឋានបុរយា
ព្រាហ្មណ៍នេះពុំដូចព្រតដ៏សីលា | ភិណាចាប្បដ៏ប្រយុទ្ធ ។

១២៩២- សួរអញសរសើររូប- | ម្ដីព្រះនរិន្ទ្រដ៏ឥតសួរ
ឲ្យព្រាហ្មណ៍ដ៏កំណាចមុ- | រជនជិងជើងព្រះចេស្ដា ។

១២៩៣- ក្សណនោះសម្ដេចភគវតីវរលក្ខណ៍ | ដាក់ព្រះភក្ត្រខុនសិរសា
លើកអញ្ជលីស្ដោះនរា- | ធិបតិន្ទ្រដ៏រឹងឫទ្ធិ ។

១២៩៤- ថាព្រាហ្មណ៍អញជាមហេសី | ព្រះហរិន្ទ្រាជសម្ដេចស្ថិត
សេពសោយរាជពិភពត្រីត្យ | បរមរាជស្រីអយុធ្យា ។

១២៩៥- ស្ដេចលើកត្បូងសិល្បសរជ័យ | អធិកក្រៃពុំដឹងស្គាល់
ផ្ដាញរាពបរមសូរ្យដ៏មហា- | ឫទ្ធិតេជោដ៏ខុតារឃ្លាង ។

១២៩៦- ស្រេចស្ដេចអភិសេកអញ | ពីឆ្នាំមួយដល់ដប់ឆ្នាំហោង
ស្ដេចត្រេចព្រៃពនានាង | ព្រៃព្រឹក្សាដ៏សាងសីល ។

១២៩៧- ស្ដេចត្រេកឫសីសិទ្ធ | សីលាត្រីត្យព្រះពុំដែលខ្វិល
នាស្ដេចវេលាហើយនឹងទិល | លុះដល់ស្ពានត្បូងហោង ។

១២៩៨- ចូរព្រាហ្មណ៍ចរយាត្រា | កាន់អាសនាដ៏រូបរាង (1)
ជាស្ពានតិដត្បូងហោង | ក្សត្រទាំងពីរពុំដែលឆ្ងោះ ។

១២៩៩- ភាពបង់ភាពព្រាហ្មណ៍នោះ | ជាយក្សាឈ្មោះ
សំពៀងនូវយក្សាសព្វ ។

១៣០០- គុណមុខអភិមុខប្រជាប់ | គុណអម្ពរស្រាប់
ប្រដាប់នូវគ្រឿងបីចំពាស់ ។

១៣០១- គុណគុជកែវមួយចង់សស្ដ្រ | អាវុធដ៏ត្រចះ
អាវុធនោះដ៏សោះសា ។

១៣០២- គុណជើងជួនជាន់ពសុធា | គុណអាភរណ៍អា-
ភរណ៍គុណនូវអាភរណរត្ន ។

១៣០៣- គុណអង្គអធិកដ៏អាត្ម | អចមិអសត្យ
អនេកអនាធិទេពី ។

១៣០៤- យក្សយល់ថ្លែងច្បាស់នូវឫទ្ធិ | ហើយហៅមហេសី
សំដែងនូវយសដ៏សម្បត្តិ ។

១៣០៥- បងជាឥស្សរមហាក្សត្រ | អស់អង្គអមររត្ន
នៅតាវតិង្សភពស្ថិត ។

១៣០៦- សឹងមកទូលថាខបង | បងអាចឆក់ផ្កា
ពិមានព្រះពៃស្រពណ៍យក ។

(1) RIB : ṭă ruom raṅ

១៣០៧- បងអាចដេញព្រះយមរក　　យមកេងក៏ជ្រក[1]
ដ៏ជ្រោះគោហាសព្វស្ថាន ។

១៣០៨- បងអាចយកឥន្ទ្រដ៏ប្រធាន　　អមរនាគប្រៀនប្រាន
ប្រដាប់នូវរដ្ឋភព្វភស្ត្រ ។

១៣០៩- ហៃកលាសបតិតវិនាស　　ជាមង្គលអាសន៍
តស្ងូរពន្លឺកក្ខវិនាថ៍ ។

១៣១០- បងអាចឯកអង្គដ៏ឧទារ　　ផ្គាបសព្វស្នូតមារ
ជន្លំពាំងទេពបរិបូណ៌ ។

១៣១១- បងប្រជ័នាមភពណាសូរ　　សោយភព្វដ៏ប្រយូរ
ពិសេសពិភពលង្កា ។

១៣១២- បងព្ទរូបមួយអាត្មា　　ស្ថិតពនាន្តា
អនាថអលោចឯកអង្គ ។

១៣១៣- បងមកយកមេកោប្រជ័　　សោយភព្វបំរុង
ស្តេកស្តិតរួមរក្សាភស្ត្រ ។

១៣១៤- មេឯងគួរគង់លើអាសន៍　　ត្រីមុខមាលមាស
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។

១៣១៥- អស់មុខមន្ត្រីសេនា　　ភជវង្សពង្សា
មកសូមព្រះពរយើងហោង ។

១៣១៦. មេឯងគួរគង់នៅនឹងបង　　អស់មន្ត្រីផង
ក៏ថ្វាយបង្គំបាទា ។

១៣១៧. ហៃរាពមនគឺពីងមិថ្យា[2]　　ប្រុះខ្ញែសភមា -
ធិភជក៏ល្បួចអញហោង ។

១៣១៨. អញបុត្រក្សត្រមិជិលាចង　　ពន្ធពារក្សត្រផង
ព្រះបាទទសរថភជា ។

១៣១៩- ទសរថរឹងឫទ្ធិចេស្តា　　រិព្រះភមា -
ធិភជនូវព្រះនរបលក្ស ។

១៣២០- បុត្រព្រះទសរថសិទ្ធិសក្តិ　　អង្គព្រះនារាយរក្ស
ដ៏លោកធាត្រី[3] ត្រៃតា ។

១៣២១- នេះតម្រូវទ្វាបរយុគា　　ប្រែជាព្រះភមា
មហាប្រសើរលើសត្រៃ ។

១៣២២- ពោះស្ទឹមទេពៗមហាត្រៃ　　ពោះនូវស្ទឹមក្សត្រៗថ្លៃ
ប្រសើរលែងក្សត្រាផង ។

(1) MBN : yaṃ tmīṅ rat jrak
(2) MBN : hai rāb biṅ bis mithyā
RIB : hai rāb(ṇ) min gī bīṅ mithyā
(3) RIB : lokadhātu

១៦២៣- ពោះនូវថ្នឹមសិល្បៗជ័កន្លង ពោះនូវថ្នឹមកម្លាំងផង
កម្លាំងសម្ដេចមហិមា ។

១៦២៤- អញជាវររាជជាយា អញចៀងសត្យា
នូវពាក្យសត្យព្រះភូធរ ។

១៦២៥- ទាំងទេពសួគ៌កាមាវចរ ពោះក្សត្រៗប-
រមភាជនូវចង់ណោមលង ។

១៦២៦- ពោះឥតនូវព្រះអង្គហោង អញសូមស្លាប់ផង
ព្រះបាទសម្ដេចភាមា ។

១៦២៧- អញពុំថ្លែកមើលក្សត្រា ទេពទាំងកាមា-
ពចរជ័អញឥតចិត្ត ។

១៦២៨- នេះឥឡូវដូចមិនយក្សមិ- ច្បាថ្មីស្ដមកគិត
រំលាងអធិស្ឋានអញ ។

១៦២៩- ព្រាត់ព្រះមហាព្រតជ័សំឡាញ់ មិនយកសារបាញ់
ពុះទ្រូងនៃអញនេះឥឡូវ ។

១៦៣០- វៃលងបានខ្មោចអញថ្លើភូ- ធរពីរព្រះឥន្ទ
មកលើកសពអញសិស្ការ ។

១៦៣១- ឥឡូវមិនអួតអង្គជ័ទុទារ ប្រាបសព្វសួគ៌មារ
ទាំងទេពក័ទូលបាទ ។

១៦៣២- នាលាក់លលោមល្អឯណា វិស័យជាក្សត្រា
សឹងទៀរអំពើល្អចហោង ។

១៦៣៣- ក្រុងភាពក្រែវភ្លាងសើចស្នង មេជេរពោលបង
វិស័យចិត្តស្រីរៃងរឹង ។

១៦៣៤- មេក្ដិចខ្វារបងជ័ព្រលឹង លុះអស់កំហឹង
ក្រចកក្រចៅបងសោត ។

១៦៣៥- បងអត់បងទុនពុំក្រោធ មេស្មានបងនោត
ដូចបស្វីប្ដីមេមុន ។

១៦៣៦- បងនូវយកមេទៅបង្ហាញបុណ្យ ហើយមេដឹងគុណ
ញញឹមញញែមរកបង ។

១៦៣៧- ទេពីក្រោធប្រះខ្លួនហោង ភាពទុបហោះឆ្លុង
អនាថកណ្ដាលវេហា ។

១៦៣៨- ជងនោះវររាជសីតា ដូចបូណ៌ចន្ទ្រា
គឺភាពណាល្អចទៅ ។

១៦៣៩- ករកាយបីបង្គំយំនៅ គក់ទ្រូងប្រាលឆ្លោ
ទ្រហោយាប្ញ័យសោកា ។

១៦៤០- ថ្កាំថ្ងៃព្រថ្កាំព្រឹក្សបព្វតា ថ្កាំទេពអប្សរា
ជីសិង(1)នៃគោឃាស្ថាន ។

(1) RIB : sịṅ

១៣៤១- ហៃទេពធុរទូលពត៌មាន ព្រះរាមក្សត្រក្សាន្ត
ប្រសើរតស៊ូរអញនៃ ។

១៣៤២- ក្រុងរាពណចោរចុះធ្វើសក្រៃ លួចលុះកណ្ដាប់ដៃ
តម្បូងកែវនាំទៅណា ។

១៣៤៣- អង្គអញជិតដោយយក្សា វិចិត្តល្អដ្ឋា
ស៊ូស្លាប់ពុំឲ្យអាស្រូវ ។

១៣៤៤- ពោះបីអញអស់ជន្មជាតិតទូ នោះនៃព្រះគុ-
ណទេវន្ទ្រធិរាជបងអញ ។

១៣៤៥- សីតាសោកព្រះជ័សំឡាញ់ ទឹកព្រះនេត្រពេញ
ព្រះភក្ត្រក៏ព្រាលសឹងឈាម ។

១៣៤៦- ឱព្រះបពិត្រនរបតីរាម ស្ដេចថ្លែងសរតាម
អស្សូររួសរក[1] ខ្ញុំភាំ ។

១៣៤៧- ខ្ញុំឈឺឥតថ្លែងឥតថា[2] ឈឺព្រះរាមា-
ធិរាជធម្មិកធារធម៌ ។

១៣៤៨- ឈឺមួយរាពណចុះធ្វើសមា- នុណាលួចលុះដោយការ
ដំនៀលនូវកើតចេរជ្រា ។

១៣៤៩- ឈឺមួយទៅព្រះនរា- ធិបេសូរិន្ទ្រា
ថាខ្ញុំពុំស្លូតភក្តី ។

១៣៥០- ឈឺមួយទៅព្រះចក្រី ជឿខ្ញុំអស់ក្តី
សម្ដេចនូវសោកខ្ញុំហោង ។

១៣៥១- ឈឺមួយព្រះពុំដែលមានប្អូង ស្ដេចឡើយចាញ់ល្បួង
អសូរកុហកកាចក្ដាត់ ។

១៣៥២- ឈឺមួយព្រះលក្សប្រណិប័ត អញឯងប្រើគាត់
ជាកម្មនឹងកើតអន្តរាយ ។

១៣៥៣- ឈឺមួយទៅព្រះជ័នារាយ ថាលក្សមើលងាយ
ពុំខ្លាចព្រះរាជអាជ្ញា ។

១៣៥៤- រឹងគិតរឹងស្មោយសោកា សែនសោកជ័យហា-
វិបត្តិវិបប៉ស្ពានស្ពិត ។

១៣៥៥- នាងស្រែកខ្ញួលយំជ័អាណិត ហាឫទ័យរឹងគិត
សម្ដេចព្រះនារាយភាមា ។

១៣៥៦- ក្រុងរាពណបោះទៅលង្កា នាំរាជសីតា
មនោមនះត្រេកអរ ។

១៣៥៧- ចុះគ្រឿងអាវុធកាងករ ការក្រែងព្រះភូធរ
នរបតីស្ដេចដល់ ។

(1) RIB : ār sur rat' rak
(2) RIB : it thlịṅ it thṃā

១៣៥៨. ហោះទៅកាំងយានមណ្ឌល នាងនាជមើលយល់
បក្សីលើខ្នងបព្វតា ។

១៣៥៩. នាងស្រែកយំស្លាងផ្តាំថា ផ្តាំកុកបក្សា
ឲ្យប្រាប់ព្រះរាមប្រតិពល ។

១៣៦០. កុកអើយទោះព្រះស្តេចយល់ ព្រះនរបតីដល់
នូវព្រះអនុជមកក្តង ។

១៣៦១. ថ្វាយទូលពាក់មានអញដង តម្រូវនេះហោង
អស្សូរក៏ល្អជអញណា ។

១៣៦២. អង្គអញតុក(1) ឯកអាត្មា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថពេកសល់ ។

១៣៦៣. កុកអើយទោះព្រះបាទស្តេចដល់ ឲ្យព្រះទសពល
នូវព្រះអនុជនរបលក្ស ។

១៣៦៤. តីរអង្គពង្សពិស្ណុ(2) ឫទ្ធិសក្តិ ឲ្យស្តេចពិទក្ខ(3)
អស្សូរជ័ព្រះឫស្សា ។

១៣៦៥. ដោយឃាមុះមានះសោះសា ល្អជណាក់ពាធា
តម្រូវក៏នាំទៅហោង ។

១៣៦៦. ថ្វាយព្រះស្តេចទូលបាទក្តង ឲ្យព្រះអង្គហោង
តាមមកឲ្យទាន់អញណា ។

១៣៦៧. នាងផ្តាំត្រៃត្រឹក្សបព្វតា ផ្តាំទេពអប្សរ
ជ័សិង(4) នូវភូមិស្ថិតស្ថាន ។

១៣៦៨. ថ្វាយទេពដង់ទូលពតិមាន ព្រះរាមជ័ប្រធាន
តស្សូរនៃអញសព្វថ្ងៃ ។

១៣៦៩. មនគី(5) ភាពចិត្តចោរចង្រៃ ល្អជលុះកណ្តាប់ដៃ
តម្រូវនឹងនាំទៅណា ។

១៣៧០. អង្គអញជិតដោយយក្សា ចិត្តអញព្រួញា
ស៊ីស្លាប់ពុំឲ្យមាស្រូវ ។

១៣៧១. ពេលងបានខ្មោចអញផ្ញើភូ- ធរព្រះតនូ
មកលើកនៃសពាសំស្ការ ។

១៣៧២. ពេលបានយល់ព្រះភូវនាថ ម្តេចម្ល៉ើយអនាថ
មាស្រូវអសោចឆ្នេះនៃ ។

១៣៧៣. ទុះទុសម្តេចបពិត្រ សម(6) អ្នកនឹងមកអំពាំត្រៃ

(1) RIB : tuḥ
(2) MBN et RIB : bis
(3) MBN : bīr dāk
RIB : bidaks
(4) RIB : siṅ
(5) RIB : min gī (pas.)
(6) RIB : cañ'

ញុំាងបានម្រឹគឫអបរាជ័យ អសូរល្បួចមៃធិលី[1] លាក់ជ័នាំទៅ ។

១៣៧៤. អៈព្រះអង្គសម[2]នឹងមកពីព្រៃក្តៅ ម្ល៉េះសម[2]នឹងដង្ហោយហោ
មហោសីតាំងរាប់ ។

១៣៧៥. ស្រណោះព្រះផង់រកប្អូនរត្ន តប្អូវប្អូនព្រាលឹងព្រាត់
អសូរថ្វុះបំភាសហើយ ។

១៣៧៦. ព្រលឹងអម្ចាស់ប្អូនអើយ ព្រះស្រដីសុមិត្រឆ្លើយ
ឲ្យជ័ជាំអញប្អូនណា ។

១៣៧៧. ទុអញជាប្រៃចិត្ត ឲ្យសុមិត្រជ័យាត្រា
ពុំដឹងអសុភា ជ័លល្អឯបំភាសហោង ។

១៣៧៨. ទុអញធ្លាប់នៃបនិត្យ ស្អាលស្និទ្ធពុំដែលឆ្គង
ធ្លាប់យកកំភាលនូវរូបរង ម្រិក្រតីនិត្យ្យសញ្ញាថ្វៃ ។

១៣៧៩. ទសមុខមារមុះនិរភ័យ[3] ថ្មីមនាងគ្រៀវថ្ងៃ
ច្រឡំនូវស្សប្យរាជ្យ ។

១៣៨០. តើបពះលើក្រុងបក្សី ក្រៃវៃឯតន្ត្រី
គីនាមជតាយុយង់ ។

១៣៨១. បក្សីយល់ទសមុខថ្វង់ នាងនាថនៃបអង្គ
ទុរះក៏មើលភក្ត្រា ។

១៣៨២. បក្សីដឹងដើមសីតា ស្រែកសព្ទឃោសនា
សហ័សសហិចហើរហោះ ។

១៣៨៣. ឆៀងនាបធុរជាស្អាសស្អុះ ថ្វើយទសមុខមុះ
មិនកាចអាចលួចពនិតា ។

១៣៨៤. អ្នកនេះជាបុត្រប្រុសា ទសរថរាជា
ជាមិត្រសំឡាញ់អញហោង ។

១៣៨៥. អញនឹងផ្លាញមិនកាលនេះម្តង ឡិតមិនអាចក្រង
ទេតីនូវពុតពាណោ ។

១៣៨៦. ទសមុខឃហិមាមានោ ស្ទូតអាងតេជោ
ជយានុភាពជ័កម្លាំង ។

១៣៨៧. ជាថ្វើយសត្វស្លាបបីអហ - ង្ការកាចចង់ឃ្លាំង
ជម្ពើមមហោសីស្លូតិ ។

១៣៨៨. មិនជាសត្វស្លាបពុំគួរ ឆ្លៀលផ្ទាត់បឹងបួរ
បបួលនូវគ្នាពាំភស្ត ។

១៣៨៩. ក្រាបក្រុងស៊ុតរះវើញាស់ មិនអាចទប់ពាស់
សហ័សនៃអញផ្លាញផ្លា ។

(1) RIB : maidhulī
(2) RIB : caṅ'
(3) RIB : dasamukhamār mān bhoc bhăy

១៦៩០- មិងការពារដោះធងតណ្ហា យកខ្លួនជាជា
សំឡាញ់នៃក្សត្រពង្សពូជ(1) ។

១៦៩១- មិនបក្សីសាមាន្យយោធ បានពង្សក្រមោធ
ត្រលាំង(2)កំណើតទុរលក្សណ៍ ។

១៦៩២- ជតាយុឆ្លើយថើយមិនយក្ស អញស៊ីងស្មើរសក្តិ
ស្ដេចមិនក៏អាងសួតអង្គ ។

១៦៩៣- យកខ្លួនជាជាទេពពង្ស ជាតិដូចថ្មើសទ្រង់
អាវុធតុំគិតយុត្តិធម្ម ។

១៦៩៤- ក្សិណនោះជតាយុហើរមក កាងស្លាបអស្ចារ្យ
សហឹសនៃយោជនិង(3) ។

១៦៩៥- មេឃមិនសែងស្បៀបីកំពាំង ឲមិតទូតាំង
មហាវេហាសហាប់ខ្យល់ ។

១៦៩៦- ភពរះរូតរត់ធូលដល់ ជតាយុអស្វល
ក៏ថ្លាំងប្រណាំងជាញជ័យ ។

១៦៩៧- សីងជាញរណរង្គទីថៃ ខុការឫទ្ធិថៃក្រ
ក្រម្លេកក្រឡាប់ប្រតិរព ។

១៦៩៨- ចឹករេចងក់សេះបីជិប្រប់ វិលរេចបីក្រឡប់
ប្រយុទ្ធនៅវេហាសហា ។

១៦៩៩- ឋាក់រេចភជរេចជ័ប្រហារ ភពថ្លៃឯសរការ
កម្លាំងជតាយុយប់ ។

១៧០០- រ៉ាជតាយុយសរេចបង់ ស្អុះស្អាសផ្ដោះអង្គ
អរិត្រូភពនោះក៏ជាយ ។

១៧០១- ថ្លែងសរពាន់ពាត់ពិសសាយ រូបរូបជ័ភាយ
រំដួលនូវនាគគណា ។

១៧០២- រ៉ីថំពុះពេជ្រពាំអស្សពាហ បង់អស់ពាហាណ៍
ប្រកាប់ក៏ចឹករេចខ្ចាយ ។

១៧០៣- បង់រេចចឹកនាគជំរុះភាយ បង់នាគទាំងឡាយ
ទំលាយអាវុធសត្រូ ។

១៧០៤- ភពហោះវេហាសនូវជតា- យុហើរវេហា
មហាប្រុះយុទ្ធងាប់ ។

១៧០៥- ពួលើមេឃមហិមាសព្ទ ដូចស្ទួតនូវក្រឡាប់
ហាក់ផ្កាប់តាំងដែនធរណី ។

(1) MBN : baṅs bodh
RIB : baṅs bojjh
(2) RIB : traleṅ
(3) MBN : yoj kān kāṃṇ

១៧០៦- អស្ចារ្យអស់ទិសអស់ទី អសុរិន្ទ្ររបតី
ប្រយុទ្ធនូវគ្រុឌបីតគ្រែង ។
១៧០៧- ឮលើអម្ពរបីល្វែង សព្ទឮសព្ទឯង
អឺពាល់នូវសព្ទអសនី ។
១៧០៨- ដូចគង្គាកាលិន្ទី(1) មហាមេឃអប្រិយ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។
១៧០៩- ភាពយុទ្ធអស់អង្គតេជវៃ ឥតជ័យជ័ពិជ័យ
ក៏រិះនូវរកកលធ្វើ ។
១៧១០- យល់ព្រះទំរង់រត្នលើសលើ ឥតថ្លៃបីនូវស្មើ
ពិចិត្រឥតឯតណា ។
១៧១១- នូវព្រះហស្តភានសីតា ទំងឫទ្ធិជ័មហា-
ពន្លឹកពន្លឺជិតដល់អង្គ(2) ។
១៧១២- លុះអសុរភាពនោះក៏ទ្រង់ ដោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភាននោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៣- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យក្ស ឈាមហូរជ័សស្រាក់
សស្រោចក៏ពេញពសុធា ។
១៧១៤- ហេតុដោយតេជព្រះភាមា ការព្រះនៅជា
សម្ដេចព្រះនារាយនរនាថ ។
១៧១៥- ចក្រពត្តិពិសេសសល់ខ្លាត ស្ដេចទ្រង់ពិឃាត
អរិន្ទ្រអសុរសោះសា ។
១៧១៦- លុះព្រះជាព្រះភាមា ចក្រពត្តិគីជ័ជា
ពិសេសពិសុទ្ធព្រះទំរង់ ។
១៧១៧- លុះអសុរភាពនោះ(3)ក៏ទ្រង់ ដោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភាននោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៨- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យក្ស ឈាមហូរបីសុភគ
សុភាគ(4)ក៏ពេញប្រថពី ។
១៧១៩- ក្រាបស្លប់ខាងភានគិរី ជន្មាពិជី
ពិណាបពុំលុះមរណា ។
១៧២០- ឯភាពសោតយល់មហិមា នាំភានសីតា
ក៏លុះនៃលង្កាស្ថាន ។
១៧២១- ដឹកលំទុកលើភានស្ថាន ទេពីប្រះប្រាណ
ធារម្ភសម្ដេចភាមា ។
១៧២២- ភាពក្រេវក្រោធភានសីតា យក្សយោធាអា-

(1) RIB : kās nadī
(2) RIB : git ṭă aṅg
(3) RIB : āsant rāb(ṇ) noḥ
(4) RIB : subhāj

មាត្យដងជួលជាំយោបាន ។

១៧២៣. នាំនាងទៅទុកនាស្ថាន   អសោកឧទ្យាន
ជំណុចជំណាប់សោភា ។

១៧២៤. ឯឯនោះព្រះលក្សយាត្រា   រសៀលរែសងសុរិយា
ត្រសៀករំភើយព្រះពាយ ។

១៧២៥. សព្វសត្វសឹងហើរទៀងភាយ   ល្អងកេសរខ្ចាយ
ខ្ទះភាយសុគន្ធខ្ជរ ។

១៧២៦. ឯព្រះរាមសោតថ្លែងសរ   បានម្រឹគដ៏បវរ
ក៏សៀតនូវខ័នសរសក្តិ(1) ។

១៧២៧. ព្រះរាមស្មឿងមើលព្រះលក្ស   ព្រះលក្សក៏ដាក់
បំពង់តម្លោះកៅទណ្ឌ ។

១៧២៨. លុតជង្ឃ្មៃដដាក់ព្រះខ័ន   ក្រាបបាទជូលកាន់
អម្រឹគពីព្រះជេស្ឋា ។

១៧២៩. ព្រះរាមដណ្តឹងឯឯយាបា   រក្សរាជសីតា
ម្តេចឡើយបី(2) បាដកអាយ ។

១៧៣០. ព្រះលក្សទូលដោយអភិប្រាយ   បតិត្រអញខ្ញុំនៅនាយ
បំរើព្រះរាជសីតា ។

១៧៣១. ឮព្រះឱស្ឋរាជឧង្ការ   ថ្លែងស្រែកហៅខ្ញុំថា
អសូរប្រមាថព្រះអង្គ ។

១៧៣២. ព្រះទេពីសោយសោកាទ្រង់   ប្រើខ្ញុំស្រេចគ្រប់
ព្រះឱស្ឋអម្ចាស់ហៅហោង ។

១៧៣៣. ខ្ញុំផ្ញើព្រះធរណីផង   ឲ្យព្រះធរណីគ្រង
ទំពាំអញខ្ញុំទៅដល់ ។

១៧៣៤. ព្រះរាមថាឱបាផ្ទល់   បាពុំគិតយល់
ដ៏ក្តី អនាគតកាល ។

១៧៣៥. នោះមានអសូរសហ័សពាល   ព្រះធរណីបាល
ម្តេចសមពុំនៅគង់យក្សយក ។

១៧៣៦. លេះបាអាចបង់បងមក   ដើរត្រេចព្រៃរក
នាអ្នកដ៏មានចេស្តា ។

១៧៣៧. ព្រះលក្សទូលព្រះករុណា   បតិត្រព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំផ្ញើនឹងព្រះធរណី ។

១៧៣៨. ខ្ញុំថ្លែងតេជព្រះចក្រី   ទូលព្រះមហេសី
ពុំជឿទំនួលខ្ញុំសោត ។

១៧៣៩. រឹងតក់ឲ្យឯទ្រង់ព្រះក្រោធ   ជេរថាខ្ញុំសោត

(1) RIB : ka nāṃ saṃtaeṅ sar sakti
(2) RIB : mleḥ sam pī

ពុំឈឺសម្តេចរាជា ។

១៧៤០- ខ្ញុំគិតនោះហោងខ្ញុំណា ព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំធ្វើនៃព្រះធរណី ។

១៧៤១- ខ្ញុំមករកព្រះចក្រី ទោះទុសតាប់ក្តី
ពុំជេរនូវព្រះករុណា ។

១៧៤២- ស្រេចព្រះប្រើព្រះអនុជា រករាជសីតា
សម្តេចបរមទេវី ។

១៧៤៣- ព្រះអនុជរត់រកមហោសី សព្វស្ថានប្រក្រតី[1]
សីតាបតិត្រវៃឯកប់ ។

១៧៤៤- បើកទ្វារព្រះកុដិធូលត្រង់ បន្ទំព្រះពីរអង្គ
ពុំយល់សម្តេចទេវី ។

១៧៤៥- ស្រែកហៅហៃព្រះមហោសី ព្រះរៀម[2]នរបតី
បីស្តេចវិលមកហើយណា ។

១៧៤៦- ពុំឮសព្ទរាជសីតា វឹងផ្កានព្រះជេស្ឋា -
ធិរាជទូលផ្លាង ៗ យំ ។

១៧៤៧- ឯងនោះព្រះលក្ស្ម ស្តេចដាក់ធ្នូដ៏បគ្គំ
លើកអញ្ជលីដ៏ប្រណម្យ ក៏ទូលព្រះរៀមនៃភរិយា ។

១៧៤៨- បតិត្រខ្ញុំទៅ ស្រែកហៅព្រះរាជសីតា
ពុំឮសព្ទសូរមធុរស្ថា ក៏ឆ្លើយសងសារនៃខ្ញុំសោត ។

១៧៤៩- ស្រែកហៅដោយប្រជតី គិរីព្រៃដ៏គគ្គោត
ពុំឮសព្ទមហោសីសោត ស្រែកហៅរឹងសូន្យស្ងាត់ ។

១៧៥០- រកនាអាស្រម ក្រណាបន្ទំព្រះពីរក្សត្រ
ពុំយល់ព្រះទេពីរត្ន នៅអាស្រមនោះក៏ឡើយណា ។

១៧៥១- ស្តេចស្តាប់ព្រះអនុជនៃ ក្នុងព្រះហឫទ័យរន្ធត់ចាប់ស្លុត
ក្សិណខ្វាយព្រះនេត្រដ៏ធារា[3] ក៏ហូរស្នែងដ៏ពេញពាស ។

១៧៥២- ឱះឱសីតាមេជា ពាំងាបងស្តេចឡើយប្រាស
ឱមេត្រាលីងមាស ស្តេចឡើយប្រាសពីបងទៅ ។

១៧៥៣- ឱះឱមេដ៏ប្អូនស្រី ប្រក្រតីសព្វថ្ងៃនៅ
ស្តេចឡើយមេប្អូនពៅ ប្រែប្រាសទៅឥឡូវណា ។

១៧៥៤- ឱះឱរូបមេប្រសើរក្រៃ ស្រីទាំងត្រៃភពស្មូគា
ទាំងទូទសទិសា ពុំអាចបីស្មើបាន ។

១៧៥៥- ឱឈើងនេះអង្គបី ចេញវៃឯស្រីអយុធ្យាដ៏ពិមាន
ស្តេចឡើយឥឡូវមកនៅស្ថាន នេះហោងឥឡូវប្អូនបាត់ ។

(1) RIB : sabv thṅai prakratī
(2) RIB : braḥ rām
(3) RIB : ksiṇ khcāy yal' chṅay braḥ netr ṭă dhārā

១៧៥៦- នុសមមានទេវា
បងនឹងប្អូនស្មើនឹងលារត្ន
បំភាសសង្ហារគេឲ្យព្រាត់
អន្តរាយស្ងួនប៉ិផាត់បង់ ។

១៧៥៧- ទើបមកដល់យើងបោង
ប្រាសស្នងជីពីរអង្គ
ក៏អន្តរាយស្ងួនបង់
ឥឡូវនេះពុំយល់ប្អូនដ៏ល្អើយណា ។

១៧៥៨- បងចាំកេសីបីខ្មៅញាប់
ប្អូនក្រសោបថាប់ចងនូវក្តា
ក្រែមដូចប្រួតមាលា
អស់ក្តាសារពើភ្ញី ។

១៧៥៩- បងចាំនាថ្ងាស
បីដូចពពិលមាសមានរៃរស្មី
ដូចព្រះចន្ទពេញដ៏បូណ៌មី
លោកីយយល់ពន្លឺក្រៃ ។

១៧៦០- បងចាំចិញ្ចើមទ្រួយ
បីដូចចង្កួយកោងឆ្កាងដឹយ
កោងស្រួលម៉ត់ក្រៃកាលនៃ
ព្រះពិស្ណុការកាន់ធ្នូរតំរង់វាស ។

១៧៦១- បងចាំនាកាំភា
សស្អុលសោភាបីដូចភ្ញីមាស
ពាក់តាំងរត្នអភិកាស
ប្រសើរវៃវងរត្នអំពល់ជង[1] ។

១៧៦២- បងចាំព្រះនេត្ររងថ្លា
រូបានប្រពាលរត្នដ៏កន្លង
ចាំនាសាសស្ងួលមួលតតត្តង
ប៉ុនល្អងដ៏ល្មើយនៃ ។

១៧៦៣- ចាំធ្មេញខ្មៅជិត
ដូចអ្នកប្រកិតនឹលរត្នថ្លៃ
បងគន់សំគាល់នៃ
អំពាលរូបដ៏ប្អូនបង ។

១៧៦៤- បងចាំសំបុរប្អូនជិត
ក្រៃលែងស្រលិតលឿងខ្ញៀវដ៏កន្លង
វាផ្លែកសំបុរនោះដ៏បីដង
ប្អូយនៃធ្វើផ្ទឹងៗបំព្រងទុំ ។

១៧៦៥- បងចាំចង្កេះមូលក្តាប់
ក្រសោបថាប់ព្រះបាស្តធុំ
ដោះរូវផ្លែទន្លាប់មាសទុំ
បីជិតស្រពាប់ផ្កាប់លើទិភានៃ ។

១៧៦៦- បងស្រណោះប្អូនបង
ចង់ម្រឹគយក្ខមជិកប្រសើរក្រៃ
ប្អូនប្រៀបបងតាមអម្រឹតនៃ
ប្អូនចង់អម្រឹតដ៏រេកា[2] ។

១៧៦៧- បងកាន់ធ្នូសរថ្ងង់
ដោយចំណង់ប្អូនស្នេហា
ឥឡូវនេះបានអម្រឹតា
ដោយចំណង់នៃប្អូនស្រី ។

១៧៦៨- ស្តេចសោយសោកានល
ស្មើរនឹងដាច់ខ្យល់សម្តេចនរបតី
បំរះព្រះអង្គដោយប្រថពី
ននៀលប្រមៀលពីដោយព្រៃ ។

១៧៦៩- ឈឺក្នុងព្រះអង្គរន្ធត់
ពុំត្រង់ចំប្រប់ព្រះហឫទ័យ
ដូចនូវមេរដូចនូវក្បៀយ
ឈឺក្រៃសែនដ៏សោតសល់ ។

១៧៧០- ស្តេចសោយសោកា
មហិមាបីតតដល់
បម្រាសទេពកមល
ប្រសើរព្រះអង្គផាត់ ។

១៧៧១- តីរ[3] ព្រះដោះដាលឡើងផ្ទាត់
តាមទេតីរត្ន
អស្សុរក៏ល្អូចចេញចរ ។

១៧៧២- វ៉ោភាន ពានព្រឹក្សាករ
តតឈប់តតឈរ
ព្រះអង្គសង្វាតយាត្រា ។

(1) RIB : kambal phań
(2) RIB : ţă rekhā
(3) RIB : bī

១៧៧៣. លេចព្រៃពានលើបព្វតា ធ្លាក់ធ្លាយសិលា
រន្ធត់ទាំងដែនធរណី ។

១៧៧៤. ក្នុងព្រះហឫទ័យនរបតី ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ឆេះសុមេរគិរីគ្រា ។

១៧៧៥. ស្តេចចរល្ហាងខ្វាយនេត្រា ឈើភាជពានិតា
ហឫទ័យព្រះអង្គអួលក្តៅ ។

១៧៧៦. ដោយព្រៃទុរគមត្រេចទៅ ទាំងពីរព្រះចៅ
ស្រងាត់ត្រមោចសោតសល់ ។

១៧៧៧. ស្តេចសោយសែនសោកានល សែនទុក្ខសោកសល់
ដោយថ្មើរអាងព្រៃភ្នំ ។

១៧៧៨. ឮសព្វសូរសត្វនាងយំ លន្លង់ទុរគម
សម្តេចនារាយធិបតី ។

១៧៧៩. ស្តេចរត់តាមរាជទេវី ដោយតេជឫទ្ធី
កម្លាំងពីរក្សត្រជ័យដែង ។

១៧៨០. ក្បិណាពើបលើត្រីទូស្លប់ស្តែង យល់ឈាមច្រាលស្តែង
ក្រៃវែងសមុទ្រជលសា ។

១៧៨១. ព្រះជណ្តឹងបៃហក្រុងត្រូជា មោះមានអ្វីជា
សត្រូវប្រយុទ្ធអធិកក្រៃ ។

១៧៨២. ក្រុងត្រីទូស្តាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ ស្តេចត្រាស់ជណ្តឹងនៃ
អំពីអាជីក្តីអង្គហោង ។

១៧៨៣. ក្រុងត្រីទូទូលព្រះរឹងស្នួង បពិត្រព្រះជ័កន្លង
ប្រសើរជ័ពីរភាងា ។

១៧៨៤. បពិត្រនារាជសីតា មនគីភាពអសុរា
ក៏នាំនាងនាជជ័យមកក្នុង ។

១៧៨៥. ដោយវេហាអាកាសស្ទួង ចះលើខ្ញុំហោង
ក៏ខ្ញុំយុទ្ធជងអសុរា ។

១៧៨៦. ខ្ញុំកាងស្លាបខ្ញុំមហិមា រាពាផ្លែងសរខ្លា
ក៏សរតុំដល់ខ្ញុំងាយ (1) ។

១៧៨៧. ខ្ញុំបោះស្ទុះស្គុសខ្ចាត់ខ្ចាយ លាញរងអន្តរាយ
ញាត់ញាយពាជីនិរនាស (2) ។

១៧៨៨. រាពារឹងផ្លែងសរដេរដាស សរពេញអាកាស
ពុំអាចបីមកដល់អង្គ ។

១៧៨៩. ល្មះរាពាឃ្លាតចក្រទំរង់ ពីព្រះហស្តទ្រង់
សីតាស្រីរត្នប្រសើរក្រៃ ។

(1) RIB : bum̩ ṭal' khñum̩ nai
(2) RIB : nīs nās

១៧៩០- ទៅត្រូវខ្ញុំ អបរាជ័យ ហេតុឫទ្ធិស្ដេចនៃ
តម្បូវខ្ញុំ លុះមរណា ។

១៧៩១. ស្ដេចស្ដាប់ក្រុងក្រុឌរថា ថ្លែងដើមអាត្មា
ក៏ឈឺព្រះអង្គឯងហោង ។

១៧៩២- ស្ដេចបើកព្រះនេត្រសួរសង ទ្រង់ព្រះកន្សែងផង
ជតាយុរាជអាណិតក្រៃ ។

១៧៩៣- ថាជតាយុមានគុណក្រៃ ឥតឯស្មើនៃ
បីអាចនូវសងគុណណា ។

១៧៩៤. អញនូវជូនព្រះស្ដេចឲ្យដល់សួគ៌ា បរិវារកញ្ញា
សម្បត្តិប្រាសាទរួតរត្ន ។

១៧៩៥- ក្រុងក្រុឌស្ដាប់ព្រះបន្ទូលក្សត្រ ស្រេចហើយមរត្វាត់
ទៅកើតនាសួគ៌ាល័យ ។

១៧៩៦- បានដោយបារមីបន្ទូលថ្លៃ សម្ដេចជេស្ឋជ័យ
អំពូរតជាគតណា ។

១៧៩៧- ស្ដេចលើកសពក្រុងជតា- យុលុះសួគ៌ា
ពិមានពិភពសម្បត្តិ ។

១៧៩៨- ស្ដេចសោយទុក្ខសោកច្រើនក្ដាត់ ពីរព្រះអនុជក្សត្រ
ក៏ស្ដេចសង្វាតយាត្រា ។

១៧៩៩- ដោយព្រៃទុរគមអត្ថា ទុកភានយាត្រា
ក្រវើនតាមព្រះភជទេពី ។

១៨០០- គាប់យល់យក្សយ័ងតិរ្វីយ ស្រែកហៅនរបតី
សន្ធាប់នូវសព្វហៅបាន ។

១៨០១. ព្រៃនេះជាបុរីស្ថាន ពោះយោបីមាន
សត្វអម្រឹកយប់ឃ្លងណា ។

១៨០២- អាចមកដើរក្នុងសីមា អញនឹងតោក្ដា
ដំអែតទទេរអញហោង ។

១៨០៣- តម្បូវមីងពីរមកក្នុង គាប់អញជង់ហោង
បរិភោគនៃមនុស្សពិសា ។

១៨០៤- ពោះពីងផ្ញើចិត្តក្រោធា តោះរីងអបរា-
ជ័យពីងអញហោកបីភាយ ។

១៨០៥- ជង់នោះព្រះពិស្ណុពង្សនាភាយ ថ្លាស់ឆ្លើយអភិប្រាយ
ព្រះនេត្រព្រះសួរទៅវិ ។

១៨០៦- ឪយយក្សយ័ងយសតិរ្វីយ មីងធ្លាប់ជាប់ស៊ី
អម្រឹកសព្វថ្ងៃតោក្ដា ។

១៨០៧. មីងពុំដឹងឫទ្ធិចេស្ដា យើងពីរភាជា
ពន្លឺកខ្ញុំភ្លើងកល្បក្រៃ ។

១៨០៨- មីងមួតប្រកួតតាំង ពុំដឹងខ្លួនក្ស័យ

តិរ្យូវនេះហៅឯថ្កូលស្តែង ។

១៨០៩- ក្រុងកពន្ធ[1] ខេរទឹងខាត់ខែង ស្រែកស្រួលនូវតំរិញែង
សន្ធាប់សំពើមភង្គា ។

១៨១០- កាងចូលជាប់ព្រះបាទា ព្រះហស្ដភង្គា
ក៏កាច់ចង្កូមយក្សប្រាក់ ។

១៨១១- ស្ដេចជំស្ដេចជាន់ស្ដេចផាក់ ស្ដេចច្រានស្ដេចចាក់
ស្ដេចហែករុះភាយធ្លោះបង់ ។

១៨១២- ឈាមហូរជ្រោះជ្រោកធ្លាយឆ្ង ជោរជន់លិចលង់
រូបានសមុទ្រដលដី ។

១៨១៣- ស្ដេចស្ទាញខ្លួនយក្សនូវឫទ្ធិ តាំងព្រះនរបតី
រិតឹងចេរចរយាត្រា ។

១៨១៤- ដងនោះតាំងព្រះភង្គា ត្រេចត្រៃត្រិតក្សា
លំបាកគោកយ៉ាកព្រះអង្គ ។

១៨១៥- ក្បែរណាកុកយល់ព្រះតាំងពង្ស ហើរចុះចូលថ្ងង់
បង្គំនរេន្ទ្រនរបតី ។

១៨១៦- បពិត្រនាងនាថមហេសី ជាយានរបតី
ក្រុងភពឯងហៅឯយកទៅ ។

១៨១៧- នាងគក់ទ្រូងនាងក្រោលស្ដៅ ទួញយំស្រែកហៅ
នាងស្ដាំនៃយើងខ្ញុំហោង ។

១៨១៨- ប្រើខ្ញុំទូលព្រះអង្គផង ប្រើស្ដេចថ្លែងក្តង
សភាពិសពាន់តាមនៃ ។

១៨១៩- ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចខ្វាល់ហឫទ័យ ហៃកុកបិចចៃ្រ
ស្ដេចឆ្មើងចចើងផុសា ។

១៨២០- មិនងរែងចីកអាហារភោក្តា ដោយស៊ីងបីងណា
នោះផ្សាប់កំណើតនៃហង ។

១៨២១- កុកស្ដាប់ព្រះអនុជគ្រោតផ្គង ជៀលសាត្រាហោង
ក៏សងវាចារីងតិះ ។

១៨២២- ហៃក្សត្រតាំងតតជំណោះ ស្ដេចស្បើយមកតិះ
នៃយើងជាដួសាផាន្ទ ។

១៨២៣- អញមានបុរីរម្យស្ថាន បរិពារដងមាន
ផ្សារយើងជាសត្វបក្សា ។

១៨២៤- ខ្លាចឯព្រះអង្គឯងណា មានរាជសីតា
តែមួយជារាជទេវី ។

១៨២៥- ហេតុពាលស្រាលតុំចេះក្ដី ផាញ់កលអសុរី

(1) MBN : kruṅ khbaṅ
RIB : kruṅ kumbandh

ឲ្យយក្សយកទេពីបាន ។

១៨២៦- នេះហោងហៅដូសាមាន្យ ស្តេចមកជៀលប្រាណ
នៃយើងជាសាមាន្យណា ។

១៨២៧- ដងនោះសម្តេចព្រះរាជា ស្តាប់កុកបក្សា
ជៀលត្រូវព្រះអង្គហើយនៃ ។

១៨២៨- ស្តេចត្រិះក្នុងព្រះហឫទ័យ ដោយប្រាជ្ញានៃ
នាពាក្យកុកនេះនៅពុំឆ្ងាយ ។

១៨២៩- ឆ្លាញកុកនេះឲ្យអន្តរាយ ពុំមានសព្វសាយ
សំដីនេះហោងឡើយណា ។

១៨៣០- ស្តេចវាតកៅទណ្ឌដល់ជា ញ័រដែនពសុធា
ពន្លូកពន្លឹកសព្វនៃព្រៃ ។

១៨៣១- បក្សីយល់ព្រះដេស្នជ័យ ឫទ្ធិព្រះលើសាក្រ
ភិតខ្លាចខ្លួនក្ស័យលុះជីវរ ។

១៨៣២- ក្រាបទូលព្រះបាទជីបវរ បពិត្រព្រះបាទភូធរ
អញខ្ញុំសុំណាទោសណា ។

១៨៣៣- ខ្លួននេះជាសត្វបក្សា ដូចខ្លៅឯងណា
ប្រមាថលោកមានបារមី ។

១៨៣៤- ទោះស្តេចនូវយកទោសក្តី ទុនថ្វាយសិរសី
ក៏យកជីវិតទទួលហោង ។

១៨៣៥- បើព្រះករុណាខ្ញុំផង ឋារខ្ញុំមាតាសង
គុណស្តេចទុកខ្ញុំរស់នៃ ។

១៨៣៦- នាអង្គអញខ្ញុំសព្វថ្ងៃ អនេកបីចនៃព្រៃ
ភាព្វទុបទ្រពណា ។

១៨៣៧- ព្រះអង្គនឹងចាប់លង្កា នាថ្ងៃណាៗ
ព្រះអង្គប្រមាណអញខ្ញុំ ។

១៨៣៨- អញខ្ញុំហើរជាបីជុំ បន្ទាយលង្កាធំ
នោះសូន្យលង្កាអន្តរាយ ។

១៨៣៩- ស្តេចស្តាប់កុកទូលអភិប្រាយ ហឫទ័យស្តេចរសាយ
ក៏ពុំចងទោសបក្សា ។

១៨៤០- ព្រេងកាលពួបរយុគា នារាយកាលណា
គឺរាមទេពចុះមកគង់ ។

១៨៤១- នូវសំដែងចេស្តាព្រះអង្គ ថ្វាញ់អសូរបង់
ជំរើនជីទេពឫសី ។

១៨៤២- ព្រះតីរព្រះអង្គនរបតី ប្រាសព្រះទេពី
ពិសោធពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

កណ្ឌ ទី១២

១៨៤៣- ព្រះបន្ទូលព្រះអនុជពនេចរ ឲ្យជ័ព្រៃពនន្តរ
នេះមានមហិង្សាយុទ្ធជ័យ ។

១៨៤៤- នាស្ពានហោមពានព្រះព្រៃ ជុំឯងដោយឈើងៃឈ
អធិកយោនយានសាយសម ។

១៨៤៥- ត្រៀកត្រាចតត្រៅក្តុលកើតឯងដ៏លាស់សម
ពោធិពៃតរបតីប្រណម្យ ដ៏ទេពាធិបតីហោង ។

១៨៤៦- មានជាតិបុស្សបុស្សនាគសូរតីអញ្ចាន់ផង
ក្រស្នានូវចន្ទមង - យុតឯងវល្លាដ៏លាយលាស់ ។

១៨៤៧- ក្រូចក្រាយបុស្គៀងស្ងៀវស្រគំគុយក្រសាំងក្រាស់
ពេកាក្តាជ័ស្លូកស្លាស់ រំដួលដោរពានាលី ។

១៨៤៨- អនេកព្រំក្បុកករក្បមុខអតិរេកអនេកដ៏ដោរភ្ញី
បក្សីពនានូវភុមរ ភុមរាពិលាសសៀង ។

១៨៤៩- បឹងបុងដ៏ជ្រៅជ្រោះជ្រលងជង់ភ្នូរជង្ហួរឈ្លង
សព្វសត្វដ៏ត្រំត្រែង បន្លឺងបណ្តើរដោយគ្នាហោង ។

១៨៥០- ៗព្រព្រះហោមពានលន្លង់[1] ជាទើយស្រណុកសាយសាន្ត
សាន្តអើយតំរេកសត្វឯង មនមាន[2] មហិង្សាភាជថ្លើសឈ្នង
ឞាកាពលឯង សាន្តអើយអនេកសំខ្យា ។

១៨៥១- ឯងនោះមហិង្សាភាជ ជាតិជាញនូវអំណាច
ពីរេទ្ធិនូវពលមហិមា ។

១៨៥២- រុំរក្ស[3] មហិង្សីដ៏តណាសា សល់សែនសំខ្យា

(1) RIB : anlaṅ'
(2) RIB : mun mān
(3) RIB : rīem raks

អនេកនូវពលបរិវារ ។

១៨៥៣- មានតេជជាញដល់ជ័នុតារ រកភានបំរោល
កជើង្រ្កនូវសារសិង្ហសីហា ។

១៨៥៤- ដើរត្រេចសឹងញញ្ញប្រែភារី សញ្ញសត្វប្រជាពី
រូបភ្លឹកអំណាចស្មប់ស្មែង ។

១៨៥៥- ខ្លាញ់អស់គានពាងង់ស្តែង តេជោជ័យដែង
មហាពន្លឹកមហិមា ។

១៨៥៦- នាមហៅមហិង្សាភាជមហា- ឃោរឃៅសោះសា
មនោមានះថ្ងៃសឃ្លង ។

១៨៥៧- ពោះកើតបុត្រឈ្មោលសព្វដង មហិង្សដនកលង
យកបៀនជីវិតបុត្រឯង ។

១៨៥៨- ដោយនៃផលកម្មនូវបង្វែង ហេតុលោភទង្វែង
នូវកាមតណ្ហា ។

១៨៥៩- ដង់នោះមហិង្សពានិតា កើតបុត្រមហិង្សា
គឺនាមបីហៅទូគី ។

១៨៦០- ជននីនាំសុខសព្វគិរី (1) ញូដ័ព្រៃពនាលី
ក្រវើនបំពួនបាត់ស៊ាំង ។

១៨៦១- នៅក្នុងព្រៃជ្រៅក្រាស់ក្រាំង ជំពេញកម្លាំង
លល្បៀបលលបភោគា ។

១៨៦២- បរិភោគអាហារមហិមា ដឹងដើមមាត្រា-
នុភាពរឹងឫទ្ធិបីប្រពៃ ។

១៨៦៣- ស៊ីស្មៅបីវាលមួយថ្ងៃ ដឹកទឹកបឹងបី
បីដឹករបូតយល់ជី ។

១៨៦៤- នាមហៅមហិង្សភាជទូគី ជង្គឹងភាជជននី
នុរូអំណាចព្រះតូជា ។

១៨៦៥- អញខ្ញុំនូវសូមបំពើព្រះបិតា នបបទបាទា-
រតិន (2) ជនកសព្វថ្ងៃ ។

១៨៦៦- សូមព្រះករុណាខ្ញុំនៃ ខ្ញុំនូវបង្គំសំពាប្រល័យ
ទទួលទម្ងន់ព្រះបិតា ។

១៨៦៧- ពោះបីមានសត្រូវពោធា ឋារខ្ញុំអាសា
ពាំប្រទុះយសព្រះតនូ ។

១៨៦៨- ជននីឆ្លើយដោយចិត្តភូ- ធរភាជតតួរ
មនោមានះថ្ងៃសឃ្លង ។

១៨៦៩- ពុំរក្សអនុកូលឡើយហោង បុត្រឯងនោះហោង

(1) RIB : jananī nām santagirī
(2) RIB : pādā rū bin

បីសីងបំបាត់និស្សល ។

១៨៧០- ទូភីគិតខ្លួនទុរពល ពីត្រអាលខ្វាយខ្វល់
បំពួនអាត្មាឯងហោង ។

១៨៧១- ទូភីទ្រើសធារ[1] ដំឃ្លង ដើយប្ដូយលោតលង
ក៏ឈោះកម្លាំងសោះសា ។

១៨៧២- ជ្រងជ្រួយធ្ងះឆ្អើសបញ្ចា ផ្លាក់ផ្លាយសិលា
រលើងទាំងព្រឹក្សាករ ។

១៨៧៣- ឮតេជតេជោជ័យខ្ញូរ ទូរទ័រខ្ទារខ្ទរ
កក្រើករំពើកប្រដពី ។

១៨៧៤- ឮដល់ជនកទូភី ដាលក្រោធដូចអគ្គី
មហាមហិង្សដើររក ។

១៨៧៥- ដើយប្ដូយដងខ្យល់ឆ្លួចថ្ងក សព្វសត្វដងជ្រក
ក៏ខ្លាចកម្លាំងមហិង្ស ។

១៨៧៦- មនគីអញនាមមហិង្ស - ស្វុរបានចេស្ដា
មហាពន្លឹកជ័ទុទារ ។

១៨៧៧- ក្សិណនោះមហិង្សភាជរុកភាន ដើរត្រេចត្រប់ស្ពាន
សំនៅនៃបុត្រអាត្មា ។

១៨៧៨- មេលយល់ទូភីមហិមា រូបរុងគិរិទ្រា
មហាពន្លឹកជ័ទុទារ ។

១៨៧៩- ដើរដោយដងញូរជ្រោះធារ[2] ដើយប្ដូយឆ្លួយថ្ងា
ជជ្រួយជជ្រងហិតដី ។

១៨៨០- ក្សិណនោះមហិង្សភាជឫទ្ធិ ធ្លុលផ្កានទូភី
បីពោលនូវពាក្យឃោរឃោង ។

១៨៨១- ឱហាបុត្រមឹងទុទារ[3] ទ្រើសឃ្លង លេះអាចមកលង
នូវឫទ្ធិអញនេះតិច្ឆូវ ។

១៨៨២- លេះពីងអួតអាងតនូ ឡើយកអាយុកូវ
មកជូនដល់ម្រឹត្យូវភាជ ។

១៨៨៣- មោះតីងតាំភ្លឹកព្រះអំណាច អញនូវក្តូលឲ្យខ្លាច
អំណាចនៃអញកុំបីលង់ ។

១៨៨៤- ក្សិណនោះទូភីគឺជ័ទ្រង់ - ឫទ្ធិក្រាបលុតដូង
បង្គំប្រណាម្យបិតា ។

១៨៨៥- ទូលក្រុងមហិង្សភាជមហិមា សូមព្រះទយា
ករុណានៃខ្ញុំនេះតិច្ឆូវ ។

(1) RIB : dāru(ṇ)
(2) RIB : ṭañ dhvā jroḥ dhvā
(3) RIB : dāru(ṇ)

១៨៨៦- ខ្ញុំជាបរិចារព្រះគ្រូ- ផងរាជនានា
បំរើព្រះបាទសព្វថ្ងៃ ។

១៨៨៧- សូមបានស្ថានមួយអាស្រ័យ ដោយពនាល័យ
ដ៏ព្រៃពានន្តរហោង ។

១៨៨៨- ក្បិលនោះមហិទ្ធិរាជរឹងជង ចិត្តខឹងរឹងស្អូង
ក៏ពោលនូវពាក្យអាស្រូវ ។

១៨៨៩- លេះមីងលបលាក់ខ្លួននៅ ចងជាសត្រូវ
នូវអញដ៏ជាបិតា ។

១៨៩០- មីងពីងពួនព្រៃព្រឹក្ស ព្រោះជ្រកបព្វតា
ដ៏ជាលំនៅសព្វថ្ងៃ ។

១៨៩១- លុះមីងរុងរូបស្គីមន្ស មីងផងលងជ័យ
ពិជ័យនៃអញមហិមា ។

១៨៩២- ពីងពាលពាលោមោហា លេះនាំអាត្មា
អាយុមកដូនព្រឹត្យូវ ។

១៨៩៣- អញនូវថ្លាញឲ្យអស់តន្ទ្រូ កណ្ដាលរណាគ្រូ
ឫទ្ធិនៃអញស្រួចស្រាប់ ។

១៨៩៤- ស្រែចក្រុងទូភីស្ដែងស្ដាប់ ជនកឃោរក្រៅឡាប់
នូវធម៌អសត្យមេត្រី ។

១៨៩៥- មកបៀតបៀនបុត្រឯងក្ដី មោះគឺអណ្ដឹ
រង្វៀងដោយពិសកាមកាច ។

១៨៩៦- ទើយទើយទូភី មិនស្លូតឫទ្ធិ
កន្លងលោកា អញនឹងពិឃាត
ឲ្យមីងមរណា កណ្ដាលព្រឹក្សា
ឥឡូវនេះហោង ។

១៨៩៧- ទូភីលេះក្រេវក្រោធ មានះរឹងសោត
ប្រែប្រាណត្រើសឃ្លង អាណាមានតុត
ឲ្យមរនេះម្ដង លែងឈ្មោះមានក្រង
តាំងពួងនេះណា ។

១៨៩៨- មហិទ្ធិរាជ មានឫទ្ធិអំណាច
មានះសោតសា តណ្ហាហោរាន
ប្រកួតពាធា កូនឯងសឹងជា
ជាធំត្រើសឃ្លង ។

១៨៩៩- មោហាផុះទុរជន កិលេសពេកពន់
តាំពោលពាក្យស្អង ផ្ដួចភ្លាំងរង្វៀង
ទារុណត្រើសហោង បណ្ដាលចិត្តចង
ពៀរភ័យឃោរឃៅ ។

១៩០០- ទូភីគិតខ្លួនទុរពល ជនកឥតជមិសល់

ស្រទីងដោយពិសកាមភាច ។

១៩០១- ពេញពាល[1] ពាណោអំណាច ពុំក្រែងពុំខ្លាច
ពុំអាចពុំអាសូរបុត្រ ។

១៩០២- អញនូវលាលង់ធ្វើយុទ្ធ[2] ពោះអស្ចារ្យទុ -
ត្បាតបទអំពើអ្នកហោង ។

១៩០៣- ទាំងពីរសឹងទ្រើសដារឃ្នង[3] មហិង្ស្រជនកលង
ឫទ្ធនូវទូតីបុត្រ ។

១៩០៤- ប្រតិរពា[4] ធ្លូលសមនូវប្រយុទ្ធ សឹងស្រីវដ្ដស្រួចមុត
គីពេជ្រនូវពេជ្រផ្កាញផ្កា ។

១៩០៥- រុងរូបធាត់ធំមហិមា រូបសុមេរគិរិន្ទ្រា
ដ៏ពីរកណ្ដាលប្រថពី ។

១៩០៦- ម៉ាំងម៉ាត់ពុំយល់រស្មី កក្រើកអស់ត
ស្ទូកសោម្បូសព្រហ្មដ្ឋៀល ។

១៩០៧- ព្រះចន្ទ្រព្រះអាទិត្យឈររមើល ឃ្លាតឫក្សដំណើរ
នាទីពុំដូចសព្វដង ។

១៩០៨- ប្រយុទ្ធពីប្រថមោទ័យហោង លុះប្រថមត្រង់ហោង
ក៏ផ្ដួលជនកនោះមរ ។

១៩០៩- ម្មានអស់មហិង្ស្សានិករ ទូភីម្លូតអរ
បីសេពានូវសុខបរិពារ ។

១៩១០- ខ្ចូនក្លោះខ្លាំងខែងងុទារ ដើរដោយនូវរម្មាល
ភដេន្ទ្រប្លូសារសិង្ហសិហា ។

១៩១១- ស្សូរសត្វរូវសែនអសនី ថ្ងាស់ប្រេះប្រថពី
កកឹកទាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

១៩១២- ចតុជង្ឃ្យឈរឈានយាត្រា រូស្ដម្ភសិលា
មហាគិរិបតិត ។

១៩១៣- រីក្រចកដូចរត្នមរកត ម្មាមាច្រំច្រត់
រន្ធត់ទាំងមហាប្រថពី ។

១៩១៤- រីទ្វេស្រីវដ្ដស្រួចរូសូលី មេសក្ដិសូលពី[5]
សម្ដេចព្រះតស្សូរសារ ។

១៩១៥- ហិតហាជិវ្ហាព្រាយពណ៌ ច្រួចច្រួលអំពាល
អណ្ដាតព្រះភ្លើងភ្លឺក្រៃ ។

(1) RIB : bīṅ bāl
(2) RIB : dhvoe dhammayuddh
(3) RIB : dāru(ṇ) ghnaṅ
(4) RIB : pratibal
(5) RIB : rī dvār sriṅg sruoc sūlī
mer sak sal' bī

១៩១៦. នេត្រច្រាលដូចសុរិយោទ័យ រស្មីច្រាស់ថ្ងៃ
ពន្លឺកទាំងទសទិសា ។

១៩១៧. កកាយមុចមកវាគា ដូចព្យុះព្យោមា
ពន្លកពន្លឺកថ្កើងថ្កើង ។

១៩១៨. ខ្នុំង[1]កាមកាយយល់ស្បែង រូបរុងរូកំពែង
កំពស់កំពូលបព្វតា ។

១៩១៩. រុកភានរត់ដេញម្រឹគា ម្រឹគីព្រាត់គ្នា
គោគ្នាអាហារពុំបាន ។

១៩២០. ព្រាត់គូព្រាត់គោត្រព្រាត់ស្ថាន ព្រាត់សុខព្រាត់សាន្ត
សំនៅទីថៃព្រាត់បាត់ ។

១៩២១. ស្ថានគោហាសិង្ហសីហាស្ងាត់ ភាត់ភាយខ្វាយខ្វាត់
ក៏ដេញនូវតេជឫទ្ធិរឹង ។

១៩២២. ត្រេចត្រាច់បង់ម្រឹគដែលនឹង សំដៅទៅបញ្ចលិង្គ
មុនីមានឫទ្ធិសិទ្ធិសក្តិ ។

១៩២៣. ដល់ភ្នំត្រីច្រាការបាក់ ភ្នំជាថ្លាយថ្លាក់
រលំរលើងព្រឹក្សា ។

១៩២៤. អារក្សយក្សសិងអដ្ឋា ពាក់ពឹង[2]ព្រះមហា-
ឫសីសីលាសិំងឃាត់ ។

១៩២៥. ស្គាល់ស្តើយនូវក្តីសារសត្យ ថ្លែងជាទៅថ្វាត់
ថៃយាម្អាលកំហែងមហិទ្ធិ ។

១៩២៦. ថើងជាអ្នកស្វែងចរិយា ពីភ្នំនេះណា
ជាស្ថានគោហាប្រក្រតី[3] ។

១៩២៧. ចិរកាលកើតដំណាលប្រចតី ពីដំណាលគិរី
កៃលាសព្រះឥស្សរស្ថិត ។

១៩២៨. ពុំដ៏លែង[4]អាងអួតលងឫទ្ធិ ពុំដែលមានចិត្ត
ប្រទូសប្រទះសត្វផង ។

១៩២៩. ជាថៃយាទូតីមកពីងប់ង បើពីងចប់លង
ឫទ្ធិដងអ្នកដ៏មានចេស្តា ។

១៩៣០. អញ្ចេនូវថៃព្រះស្តែងលេណា ត្រង់ទេពដីតា
រក្សាមហាសាគរ ។

១៩៣១. អ្នកនោះឫទ្ធិមានប- រិពារពលវិករ
បករនូវនាគគណា ។

(1) RIB : dan' dāṃṅ
(2) RIB : buok biṅ
(3) RIB : gohā braḥ kuṭi
(4) RIB : laeṅ

១៩៣២- ទូភីស្លាប់ឫសីជា ត្រេចត្រង់អង្វា
ដល់ទេពធីតាសាគរ ។

១៩៣៣- ជ្រងជ្រួយគង្គាខ្វាយខ្វរ លាន់ឮដូចផ្គរ
រន្ទះទាំងទេសទិសា ។

១៩៣៤- រលកដលខ្ទាត់ដល់អា- កាសកងសុរិយា
ចន្ទ្រាតារាភ្លាំងភ្លាត់ ។

១៩៣៥- អស្ចារ្យទូរទ័រសព្វសត្វ មករនាគនាស(1)ស្លាត់
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

១៩៣៦- ខាប់ខះសាគរគង្គា ទាំងទេពធីតា
ក៏ភ្លឹកអាត្មាផ្ទាស់មរ ។

១៩៣៧- នាំអស់សត្វសិងសាគរ លោមលាសទេរ
នូវពាក្យពោលពីងប្រាស្រ័យ ។

១៩៣៨- ជាវៃឃាទូភីឫទ្ធិក្រៃ ពីងជាឯកឆ្ន-
សុភនូវសត្វយល់ឃ្លង ។

១៩៣៩- ថ្លាញ្ញអស់សារសិង្ហសីហជង តម្បូវពីងប៉ង
ប្រឡូងប្រយុទ្ធសាគរ ។

១៩៤០- ព្រះសមុទ្រមានគុណដ៏បវរ ក្រងនាគនូវមករ
អនន្តនូវនាគមដ្ឋា ។

១៩៤១- ជាតិស្ទូរអស់ឯគង្គា ស៊ីងបឹងជងណា
អនេកនៃកោដិសែនសល់ ។

១៩៤២- សត្វសព្វភូមិភពមណ្ឌល បានសេពសុខសល់
ដ៏កល់នៃលោកប្រធាន ។

១៩៤៣- ពីងឯងតោក្ដាហើយបាន តម្បូវពីងឈុកឈាន
នូវយើងដ៏មានគុណគាប់ ។

១៩៤៤- ជាវៃឃាទូភីពីងស្លាប់ អញ្ជើញលេណាប់
ទំរង់នគរបោមពាន ។

១៩៤៥- ពោះពីងស្ងាញ់អ្នកនោះបាន បីពីងមានស្ថាន
ប្រធានពពួកនូវទេវតា ។

១៩៤៦- សឹងសុខបោមពានជាអា- ស្រ័យស្រានអាត្មា
នូវទេពកញ្ញាដុំរដុក ។

១៩៤៧- ពីងយកស្ថានបោមពានទុក ជាបុរីស្ថានសុខ
បន្ទូលព្រះសុំមហាម្សី ។

១៩៤៨- ក្សិណនោះមហាម្សូរភាងនោះលី- ណាវៃលងដលដី
សំដេរទៅស្ថានបោមវា ។

(1) RIB : nāy

១៩៤៩. រុករានរត់លើបព្វតា ត្រេចត្រង់សិលា
កក្រើកកំរើងមហាប្រថពី ។

១៩៥០. អឺអឹងគគឹកកូរអគ្គី ដេះកល្បកលី -
យុគយល់ពន្លឺកមហាស្មែង ។

១៩៥១. ហោហៃហោហោមពានព្រះស្មែង ព្រះសមុទ្រអួតតាំងខែង
នូវឫទ្ធិរឹង[1] មហិមា ។

១៩៥២. ធូរចេញអញនឹងអាលយាត្រា ផ្លាញយសយក្សមហិង្សា
ដ៏រឹងស្រើមគ្គាពិសពន់ ។

១៩៥៣. ទេពារក្សាសិងមិលន់[2] ខ្លាចខ្លួនទុរជន
មហាមហិង្សពាធា ។

១៩៥៤. ខ្លាស់ផ្ញើយសារសូមករុណា ហៃហានពាជា
មហាតស្សូរសត្វដង ។

១៩៥៥. តាំងមកតប្បូវតើតាំងប៉ង យកសម្បត្តិត្រង
ឬមួយមកលងឫទ្ធ ។

១៩៥៦. វីសម្បត្តិដោយតាំងប្រាថ្នា វាំងចេស្តា -
នុភាពពីងនោះយើងខ្លាច ។

១៩៥៧. វ៉ាអំណាចតាំងគូនូវអំណាច យុទ្ធនូវពាលីភាជ
ទុរសសម្ដេចតត្រៃ ។

១៩៥៨. នាមពាលីភាជទេវា ចាប់ក្រុងភពណា
អសូរសហ័សចាប់ចង ។

១៩៥៩. សោយសុខបុរីរាស់ខិនហោង រក្សាពានរដង
អនេកដ៏សែនសំខ្យា ។

១៩៦០. មហិង្សាស្ដាប់ហោមពានថា រុករកយាត្រា
សំដៅទៅពានរនាយ ។

១៩៦១. អរអួតដោយចិត្តពាលពាយ បាយសោតសូចខ្យាយ
ព្រះបាទសម្ដេចសាគរ ។

១៩៦២. សៅស៊ូចហោមពានបវរ ពុំដឹងពានរ
ពន្លឺកគឺភ្លើងកល្បកិន ។

១៩៦៣. បុរីគឺដ៏ហៅខាស់ខិន ភិរម្យអចិន្ត[3]
ស្រណុកតតឯឧបមា ។

១៩៦៤. ពាលីសោយរាជ្យនូវពា - នរសែនសំខ្យា
នូវសក្តិនៃតេជោគុណា ។

១៩៦៥. មានពានពាមួយដ៏ទារុណ សេយ្យា[4] គឺគុណា

(1) RIB : ṛddhi dāru(ṇ)
(2) RIB : debā raksas siṅ mī lan'
(3) RIB : bhiramy aciṇṇ
(4) RIB : sayā

នូវកម្លាំងមហិទ្ធិស្ទារ ។

១៩៦៦- ហោមពានមេគិរីទូល ពានរទៃព្រមមូល

នូវសក្តិនៃតេជោពុត ។

១៩៦៧- មកថ្កានពាលីបីចំហុត បីដងហើយចេញយុទ្ធ

ក៏ពោលពាក្យខំខ្លាស់ហោង ។

១៩៦៨- វៃហានពតាំងស្រ៊ើសឃ្លង ពីងក្លូតចេះចង

មានះអងម្ចិស្ទូរ ។

១៩៦៩- ឈ្មោះអញគីក្រុងពានរ មានពូជពង្សស -

សក្តិសាយជ័ជំនាភ ។

១៩៧០- អញពុំនាំពលយោធា អញចេញមួយនា

សរិលជ័សមតីងជង ។

១៩៧១- អញហោងគីជ័ហៅទូភី ដោយសុមេរគិរី

សមុទ្រក៏ជ្រួយជ្រិងជល់ ។

១៩៧២- វៃពាលីខែងសោតសល់ ចេញមកយើងនឹងជល់

កម្លាំងតម្រូវកុំបីលង់ ។

១៩៧៣- វៃហានពតាំងក្រាំរង់ ពាលីហោងផ្ទង់

តីងខែងរូបព្រះភិមុខពាន (1) ។

១៩៧៤- លេះតីងបីមកឈុកឈាន ស្មើតីងនាំប្រាណ

មកជូនព្រះស្រីតម្រូវហោង ។

១៩៧៥- អាណា (2) ទើយមិញ ទូភីគីអញ

ជ័មហិមា អញជ្រួយសមុទ្រ

គិរីកាណ អះអញហោងណា

គីនាមបីហៅទូភី ។

១៩៧៦- អញជ្រួយសមុទ្រ ត្រីជងស្លាប់ស្លុត

មនគីជាជី (3) នគរខាស់ខិន

ជាមានពាលី ចេញមកស្រជី

បីប្រយុទ្ធជ័មួយជង ។

១៩៧៧- ជាទើយទូភី មនគីអញពាលី

ជ័ក្រៃខែលងហោង អញកាច់កតីង

បីជ្លួលមួយជង អញសោតកន្លង

កាច់ស្នែងក្រវី ។

១៩៧៨- ជាទើយក្របី មិនងពុំកាន់ៗ

តេជវៃពាលី អញយះខ្លួនតីង

(1) MBN et RIB : braḥ dhimukh bān
(2) RIB : ānāth
(3) RIB : mān gī ḍik jāti

អញលើកអញលី　　　　រលែងតីងពាលី
នោះដំរីរងពុំព្រែង ។

១៩៧៩- ជាទើយពាលី　　　　មនគីអញទូភី
ដីងជាប្រលែង(1)　　　　អញប្រែយសាច់ស្អួត
ពុំតាន់គិត(2)ស្នែង　　　　ស្វាស្លាប់ពុំរលែង
តប្បូវនេះហោង ។

១៩៨០- ជាទើយក្របី　　　　មីងពុំតាន់ឮ
ពុំដឹងវៃដបង　　　　អញកាច់កតីង
បីដូចមួយដង　　　　ទើបអញមកលង
កម្លាំងនាមាន ។

១៩៨១- ក្រុងពាលីភាដហៅបាន　　　　ស្អូតអង្គស្ដើងស្ដាន
ពុំភ្លឺកទូភីមហិមា ។

១៩៨២- ទើយទូភីតីងជាតិជា　　　　មហិង្សាសោះសា
ក៏ឆ្ពួលអាពុកក្បាលក្បួយ ។

១៩៨៣- តីងពុំដឹងដើមតេដៃដ　　　　ពង្សពានវៃន
ប្រាកដប្រកួតប៉ះបុណ្យ ។

១៩៨៤- អញឯងឲ្យអស់ជីពដន្ទ　　　　តីងពាលក្បួយក្បាល
នេះនៅតេដតេដោដិយ ។

១៩៨៥- ពាលីតាលោក្រោធក្រៃ　　　　ហោះហិចអង្គឲ្យ
មណ្ឌលមន្ទីរទីងថ្វាត់ ។

១៩៨៦- ឡើងលើប្រាង្គប្រាសាទសត្ត-　　　　រួតរម្យភាយរត្ន
កញ្ចាន់កញ្ចក់មាលមាស ។

១៩៨៧- តាន់ពាក់ពស្ត្រ(3)ពាពាស　　　　ក្រោងព្រាយដាំដាស
រលេចរលង់ឡើងរត្ន ។

១៩៨៨- ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រហោះថ្វាត់　　　　ទូភីប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធជាញជ័យ ។

១៩៨៩- សឹងសាញសោះសាដ៍ទីវៃ　　　　ទូភីនិរភ័យ
លលេលលាំងរួសរង ។

១៩៩០- ភ្លៀកភ្លើសឆរណីប្រែយប្រែង　　　　វៃវាត់ភ្លៀងឈ្លួង
រលើងរលំព្រាំក្បូ ។

១៩៩១- ផ្ទាយផ្ទាក់បែកបាក់បញ្ចា　　　　ដើយប្ដួយងរងា
រណាស់ស្រួចស្រឹង្គម៉ាយបៀង ។

១៩៩២- រិលរេះវៃវាត់ខ្លាំងខ្លៀង　　　　ស្ទុះស្ទាសឆាបឆៀង
ក្រមៀកក្រឡាស់បាក់ហោះ ។

(1) RIB : gralaeṅ
(2) RIB : ṭit
(3) RIB : bhaktrā

១៩៩៣- ក្រុងពាលីលុះដាញស្ពោះ ខ្ទាត់ដូចគេបោះ
ពុំនឹកដល់អង្គមហិង្សា ។

១៩៩៤- ស្នែងស្និទ្ធពីរពេជ្រផ្លាញផ្លា ពះលើសិល្បាពា-
លីរាជពុំអាចបិទនូវមុខ ។

១៩៩៥- ដូចលំពែងពេជ្រមុតបីប្រាកដ អ្នកចាក់ជំហុត
ទំលុះលើមហាពេជ្រឯង ។

១៩៩៦- ព្រះខ័នពេជ្រពះពេជ្រស្នែង ពេជ្រនូវពេជ្រឯង
ប្រកួតប្រកីងចេស្តា ។

១៩៩៧- ពាលីវៃវេះជ័រវេហា ទូភីរង្វា
ទន្ទាំទន្ទ្រំយវិលវាត់ ។

១៩៩៨- ទូភីពាលីសឹងស្ទាត់ សឹងវែងវងដាញក្ដាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធកោះការ ។

១៩៩៩- ព្រោមព្រុតព្រេះប្រដិពាញ័រ កក្រើកវៃព្រៅទូរទីរ
អស្ចារ្យទាំងទេពសួគ៌ស្ថាន ។

២០០០- ហិចពោះចេញចាកវិមាន ពេញអាកាសស្ថាន
មកមើលសរសើរចេស្តា ។

២០០១- សែងសូរ្យចក្រចរឃ្លាតឃ្លា ពុំធៀងនាយា
ស្រឡប់ពុំដូចប្រក្រតី ។

២០០២- កាលណាហាលហោតុទូភី ពះលើពាលី
ពលានុពលដាញជ័យ ។

២០០៣- ពាលីដឹងឫទ្ធិជ័រទៃ ស្មោះស្មើតេជវៃ
មហិង្សារាជទូភី ។

២០០៤- នោះទើបក្រុងរាជពាលី ណាកវែងទូភី
ក៏រិះនូវប្រាជ្ញាឈ្វេង ។

២០០៥- ដាពោះបីអង្គអញឯង ប្រយុទ្ធនៅក្រៅក្រែង
ពុំឈ្នះនូវមហាមហិង្សា ។

២០០៦- រូបរុងត្រើសប្រង់នូវពណា នៅកណ្ដាលពសុធា
ទូលាយស្រលះអស់កល [1] ។

២០០៧- ទំនើងវិលវាត់ដាញដល់ ក្ដួរអញរកកល
បង្អោនបង្អស់ជន្មា ។

២០០៨- អញនូវនាំចរចូលគោហា ដានឹងយកជា
សុពណ៌មឈ្មួសរងអង្គ ។

២០០៩- ស្ពោះហើយទូភីលង្វង់ ឆាន់ចូលក្នុង
គោហាចង្អៀតអង្គឯង ។

(1) RIB : as' aṅg

២០៤៤. ព្រះគ្រាន្ធាទិញគ្រាផ្ទៃប្រុះ ស្តេចឡើយមកលុះនូវអំណាច
នៃមហាមហិង្សាភាព ទូទីភារភ័យកោលា ។

២០៤៥. ទាំងទេសមុខមារ ទាំងសព្វតាលនៃនាគា
សឹងបាញ់ព្រះជេស្តា ស្តេចបាប់លេងជាប្រក្រតី ។

២០៤៦. ឱស្តេចម្តេចឡើយមកសុគត អសារបទឫទ្ធិទូទី
ឱកើតកេរតិក្រុងពាលី លុះអំណាចមហិង្សាសល់ ។

២០៤៧. សុគ្រីពបន្ទោទុក្ខទល់ សោយសោកានល
រលីងរលាមនេត្រា ។

២០៤៨. សុគ្រីពក្រោកបន្ទូលជា នូវអស់សេនា
យោធាមុខមន្ត្រីផង ។

២០៤៩. អញតតចិត្តចេតនាត្រង់ សេពសោយរាជ្យស្នង
ក្រុងរាជពាលីជេស្ឋា ។

២០៥០. អញនូវតាមពិឃាតមហិង្សា ពាលោនូវពាលា
មកជាសត្រូវរុករាន ។

២០៥១. មន្ត្រីទូលតស់សូមទាន កុំព្រះអង្គមាន
ព្រះហឫទ័យចងពៀរ ។

២០៥២. បើស្តេចទៅតាមមហិង្សា ម្ដោះបង់សេនា
ប្រជានុរាស្ត្រពលនិករ ។

២០៥៣. សមសួស្តីទេវទាំងព្រះនគរ អស់អង្គពានរ
នេះតតតាំងនាក់ឡើយណា ។

២០៥៤. ប្រាសពៃព្រះរៀមសង្ការ ម្តេចព្រះអនុជា
ពាំក្រុងរាជរដ្ឋជ័យបុរី ។

២០៥៥. សុគ្រីពស្តាប់រាជមន្ត្រី ទូលទាស់នូវក្តី
ប្រយោជន៍ប្រពៃពណ៌ណា ។

២០៥៦. ស្តេចប្រាប់ប្រើអស់បរិពារ បរពលក្រាស់ក្រាល
ប្រញាប់នូវរាជសេនីយ ។

២០៥៧. គោះកៀរពលពានរតី ខាស់ខិនជ័យបុរី
ជញ្ជូនគិរីសិលា ។

២០៥៨. សន្ធប់ញូររត្នគោហា ម្ដោះបិតជិតជា
អនេកនូវត្នំជ័យប្រមាណ ។

២០៥៩. សន្ធប់ញូរគោហាឋាន សុគ្រីពទឹងផ្កាន
នគរខាស់ខិនជ័យបុរី ។

២០៦០. ទល់ទុក្ខនូវមុខមន្ត្រី តាភាភាជទេពី
នូវស្រីព្រះស្នំស្នេហា ។

២០៦១. សឹងសោយសោកសល់ជ័សោកា ផ្ទួញដើម[1] ក្រុងពា -

(1) RIB : duoñ paṇtoem ~ duoñ paṇtoer

សីរាជសន្ធឹកសព្វក្រៃ ។

២០៦២- ដងនោះពាលីនិរភ័យ ផ្លូលទូភ័ក្ត្រយ
នូវតេជអំណាចមហិមា ។

២០៦៣- ស្រែចដើរដល់ទ្វារគោហា យល់សឹងសិលា
គិរីសន្ធប់ជិតនៅ ។

២០៦៤- ពាលីស្រែកដង្ហោយហៅ ហោតុភ្នំក្រាស់ក្រៅ
ពុំឮពាក្យពាលីឡើយ ។

២០៦៥- ពាលីពុំឮសព្ទឆ្លើយ ជយទៅក្រោយហើយ
ក៏ស្រែកសីហនាទនូវឫទ្ធី ។

២០៦៦- កាត់កឈ្លួរយកសិរសី មហិមាឫទ្ធី
ក៏លើកស្ទួយស្មាសនូវពាណ ។

២០៦៧- បោះបាក់ផ្លាយផ្លាក់បព្វតា របើកទ្វារគោហា
នូវសិលាជាខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

២០៦៨- ស្អិតអស់ភ្នាភ្នំផ្លាក់ផ្លាយ ផ្លាក់ទល់សមុទ្រនាយ
ដោយតេជក្រុងរាជពានរ ។

២០៦៩- ពាលីចេញពីគោហាជរ ចូលថ្កានព្រះនគរ
ក៏ឡើងលើប្រាសាទស្ថាន ។

២០៧០- ស្តេចខ្វាល់ពេកពន់នូវប្រមាណ ពុំបន្ទុលថ្កាន
ទេពីមន្ត្រីដងសោត ។

២០៧១- ទុំទាំងព្រះភក្ត្រក្រៃក្រោធ ក្រាស់ភាសពិរោធ
រូបហាននូវដេះហាឫទ័យ ។

២០៧២. ដងនោះសុគ្រីពភិតភ័យ គិតខ្លួនខ្លាចក្ស័យ
ក៏ឡើងផ្ទាត់ផ្ទាយបង្គំ ។

២០៧៣- ទូលថាបពិត្រអញខ្ញុំ ឯងឲ្យដំនុំ
វិវាទ(1)ពិតពិចារណា ។

២០៧៤- ឈាមនេះអស្តីឈាមមហិម្ហា យល់ជាក់ជាតិជា
ព្រះលោហិតហូរចេញមក ។

២០៧៥- នោះទើបខ្ញុំប្រាមប្រើយក អស់បពិតមក
បោះបិតសន្ធប់គោហា ។

២០៧៦- ពុំចេរនូវព្រះអាជ្ញា ទិញ(2)ទ្រង់ព្រះចិន្តា
ពិសេសព្រះករុណាឈ្វេង ។

២០៧៧- សូមទានស្តេចទៅទតឯង ដើលឈាមនោះក្រែង
កង្វៀលើយខ្ញុំពុំជាក់ ។

២០៧៨- មួយសោតយល់ស្តេចដំពាក់ ប្រយុទ្ធយល់ប្រត្យក្ស

(1) RIB : varavād
(2) RIB : doep

ៗសព្វពន្លឹកហើយផុត ។

២០៧៩. ខ្ញុំទៅតាមព្រះមហាក្សត្រ   អស់មន្ត្រីឃាត់
ខ្លាចឆ្ងើលកំលុងព្រះនគរ ។

២០៨០. ទូភីតិឃាតបរមប -   ពិត្រលុះជ័មរ
ក្រៃងកើតកោលាហលហោង ។

២០៨១. ដងនោះពាលីទ្រើសឃ្លង   ពុំមេត្រីនង
សុគ្រីពអនុជបីសំឡាញ់ ។

២០៨២. មឹងពុំដឹងគេដៃងអញ   មឹងជាដាធាញ់
ទូភីមហិង្សាសត្វ ។

២០៨៣. មឹងមោះមុសាវាទក្តាត់   ចង់ភាជសម្បត្តិ
រកកលពិឃាតជេស្ឋា ។

២០៨៤. មឹងឲ្យជញ្ជូនបព្វតា   ម្ដោះបិតគោហា
សន្ធប់ពុំឲ្យចេញបាន ។

២០៨៥. ហើយមឹងធ្វើស្លូតមកដ្ឋាន   មេត្រីសោះសាន្ត
ពុំដឹងអំពើពុតពាល[1] ។

២០៨៦. មឹងចង់ក្បួជបងសង្ហារ   ចិត្តចោរស្រើបស្រាល
កុហកកម្លៅមោហា ។

២០៨៧. ក្រុងពាលីក្រោធមហិមា   ទះទូវសិរសា
សុគ្រីពពុំអាចរប់បាន ។

២០៨៨. ស្ទុះបោះចេញចាកវៃលងស្ពាន   ផ្កាសាទពិមាន
ពាលីបោះតាមពុំវៃង ។

២០៨៩. ដោយដេញទៅទល់កំពែង   ចក្រវាលនូវកំហែង
កំហឹងនោះខ្លាំងឃោរទំ ។

២០៩០. ទាន់ទះបណ្ដើរដាល់ដំ   សុគ្រីពត្រូវដំណំ
ពន្លឹកថ្ងាស់នឹងមរណា ។

២០៩១. វិលទេះបោះចុះទេហា   ពុំឃ្លាតនឹងពា -
លីភាជក៏តាមជិតដោយ ។

២០៩២. ទាន់ទរទះទៅពីក្រោយ   ក្រៃក្រៃពុំឲ្យ
សុគ្រីពឃ្លាតនូវដំណំ ។

២០៩៣. សុគ្រីពនឿយណាស់ខាស់ខំ   ចុះធ្លុននឹងភ្នំ
ជ្រោះជ្រៃកលវង្កសិលា ។

២០៩៤. ពាលីបោះចុះបព្វតា   ដោយជិតជ័ប្រវា
ចាប់ជើង[2] ទាំងពីរជ័គ្រីវ ។

២០៩៥. នឹងដោកលើខ្នងគិរី   សុគ្រីពមានស្មារតី

(1) RIB : amboe but vā
(2) RIB : jāp' joeṅ

កន្ត្រោងកន្ត្រាក់បោកបោះ ។

២០៩៦- របូតពីដៃក្បិលានោះ　　　សុគ្រីពបោះស្ទោះ
ចូលវិស្សតំបពិត (1) ។

២០៩៧- ពាលីចូលពុំបានបទ　　　ស្ពាននោះសន្ធត
នៃព្រះវិស្សតំឥសី ។

២០៩៨- ស្តេចខ្លាល់កាលក្រុងពាលី　　　ពិឃាតទូទី
ឈាមហូរទៅលើអាស្រម ។

២០៩៩- វិស្សតំឥសីសន្សំ　　　សាបាលនៅភ្នំ
នោះពុំឲ្យពាលីជិត ។

២១០០- ដើរដល់លុះក្ស័យជីវិត　　　នោះពាលីគិត
ពុំអាចនឹងចូលទៅបាន ។

២១០១- ពាលីវិលវិញទៅស្ពាន　　　ប្រាសាទពិមាន
រូបមានទិព្វទេពសួគ៌ា ។

២១០២- សុគ្រីពពួននឹងបព្វតា　　　ទល់ទុក្ខសោកា
សម្រេចប្រយោជន៍បិន្នវរ ។

២១០៣- ខ្លួនព្រះរៀមរាជពានរ　　　ខ្លួនរាស្ត្រនិករ
កំលុងខាល់ខិនបុរី ។

២១០៤- ជលនេត្រដាជលនទី　　　ល្បែងហូរចេញពី
គិរីគីក្រោះគោឃា ។

២១០៥- មានពៃយានុមានឯងជា　　　ក្លួយក្មេងរក្សា
នូវដាកំដររសព្វថ្ងៃ ។

២១០៦- សុគ្រីពបដ្ឋស់ឃាប្តូរ័យ　　　ផ្ញើជីវិតនៃ
ព្រះយានុមានបុត្រភ្នា ។

(1) Sur la lecture "vissataṃ", voir R.I., p. 128, n. 1.

កណ្ឌ ទី១៣

២១០៧- ដឹងនោះពាំរព្រះរាជា ត្រេចតាមសីតា
ទេពីស្រីរត្នដ៏បវរ ។

២១០៨- ពាំរព្រះអង្គត្រេចតានេចរ តតឈប់តតឈរ
សំរាកព្រះអង្គឡើយណា ។

២១០៩- ស្ដេចត្រេចលុះព្រៃបព្វតា ដួងត្រាញ់យាត្រា
ក៏លុះនាព្រៃពនាលី ។

២១១០- ពួសព្ធមហិង្សាសីហា ពាំងហ្វូងឈ្មោលញី
ស្រកុំស្រកាំងជ្រូចដូក ។

២១១១- អីអឹងពាំងព្រៃស្ពាំងស្ពក រមាំងរមាសរត់ជ្រក
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

២១១២- ស្ដេចពួស្សូរពាដមហិង្សា ជ្រូចឆ្កោះមាគ៌ា
ដាមយាស្ពុនសិង្ហីសក្ដិ ។

២១១៣- ស្ដេចឈប់ឈរប្រែព្រះភក្ត្រ បៀងទតព្រះលក្សណ៍
ព្រះអនុជនាជស្នេហា ។

២១១៤- ឱលក្សណ៍នាយើងយាត្រា ដល់ស្ថាននេះណា
ពួសព្ធមហិង្សាស្សូរ ។

២១១៥- ជ្រូចដូកស្មៀរស្មើរសព្ធជ្រូរ ស្ពុននេះបរិបូណ៌
ប្រសើរតតឯកលោនា ។

២១១៦- ចេរកាលនូវប្រទះអ្នកងា ទល់ទុក្ខវេទនា
នូវមកពឹងចេស្ដាយើង ។

២១១៧- នូវបំពេញលាភយសឲ្យថ្កើង ចំណោរទៅលោកយើង
នូវចាប់លង្កាបានងាយ ។

២១១៨- ស្ដេចបន្ទូលទិញដ៏ទំនាយ ឲ្យអនុជព្រាង្គព្រាយ
ទំនាយសម្ដេចដេស្នា ។

កណ្ឌ ទី១៣

២១០៧- ដឹងនោះពីរព្រះរាជា ត្រេចតាមសីតា
ទេពីស្រីរត្នដ៏បវរ ។

២១០៨- ពីរព្រះអង្គត្រេចពានេចរ តតឈប់តតឈរ
សំរានព្រះអង្គល្ហើយណា ។

២១០៩- ស្ដេចត្រេចលុះព្រៃបញ្ចតា ជួបត្រាញ់យាត្រា
កំលុះនាព្រៃពនាលី ។

២១១០- ពួកព្រះមហិង្សាសីហា តាំងហ្វូងឈ្មោលញី
ស្រកុំស្រកាំងថ្លួចថ្លូក ។

២១១១- អឺអឹងកាំងព្រៃស្កាំងស្កុក រមាំងរមាសរត់ជ្រក
បំពាត់បំពួនអាត្មា ។

២១១២- ស្ដេចឮសូរពាជមហិង្សា ថ្លួចស្ដោះមាតា
ជាមហាស្ថានសិទ្ធិសក្តិ ។

២១១៣- ស្ដេចឈប់ឈរបែរព្រះភក្ត្រ ទៀងទតព្រះលក្ខណ៍
ព្រះអនុជនាជស្នេហា ។

២១១៤- ឃាលក្ខណ៍នាយើងយាត្រា ដល់ស្ថាននេះណា
ពួកព្រះមហិង្សាសូរ ។

២១១៥- ថ្លួចថ្លូកស្ទៀរស្ទើរសត្វថ្លៃ ស្ថាននេះបរិបូណ៌
ប្រសើរតតឯកណាសា ។

២១១៦- ពេលកាលនូវប្រទះអ្នកជា ទល់ទុក្ខវេទនា
នូវមកពឹងជេស្ឋាយើង ។

២១១៧- នូវបំពេញលាភយសឲ្យថ្កើង ចំណោរទៅសោតយើង
នូវចាប់លង្កាបានឆាយ ។

២១១៨- ស្ដេចបន្ទូលពិចដំណាល ឲ្យអនុជប្រាជ្ញប្រាយ
ទំនាយសម្ដេចជេស្ឋា ។

២១១៩. ស្ដេចពាយទំនាយមហិទ្ធិ ពីរព្រះយាត្រា
ស្រដាត់ដោយដងព្រៃព្រឹក្ស ។

២១២០. មានស្វាយមួយដំដ៏អធិក លូតលាស់នូវសន្លឹក
ត្រសុំត្រសាយសាខា ។

២១២១. ផុំក្លិនកេសរគន្ធា ផ្ទុំទាំងទិសា
បីដោយព្រះពាយផ្សាយទៅ ។

២១២២. ពុំសួរសពុំសគ្រៀវនៅ សួរសៀងក្រអៅ
ទទះសសិតស្លាបលេង ។

២១២៣. ខ្លះទំខ្លះហើរបីប្រពៃលេង សព្ទសូរខ្លួនភ្លេង
តន្ត្រីយចំរៀងស្នូគាំ ។

២១២៤. ស្ដេចផ្ទុំក្រោមមហាព្រឹក្ស ព្រឹក្សមានឆាយា
ស្រមោលអម្លប់សាន្តសឹង ។

២១២៥. ផ្ទុំផិតនិត្យនៅផ្ទុំទឹង ត្រជាក់នៅនឹង
ព្រះពាយត្រសៀកបីរំភើយ ។

២១២៦. ស្ដេចផ្ទុំព្រះសិរស្ដេចកើយ លើទំរូព្រះលក្ខណ៍ហើយ
ជាខ្នើយសម្ដេចភរិយា ។

២១២៧. កាលនោះហេតុបារមីតា រីព្រះសុរិយា
ពុំអាចអស្ដង្គតទៅ ។

២១២៨. ព្រះសូរ្យឈប់រជនឹងនៅ គ្រប់ព្រឹក្សាក្រៅ
សឹងមានអម្លប់សាយសាន្ត ។

២១២៩. ដូចអ្នកសង់ឆត្រដោយឆ្មាន ប្រជាប់នូវស្ពាន
មណ្ឌលព្រះអង្គផ្ទុំនិត្យ(1) ។

២១៣០. ដងនោះសុគ្រីពភជប់ពិត្រ យល់បុព៌និមិត្ត(2)
ប្រសើរអរតតគណនា ។

២១៣១. ជាឱឃាឃានុមានអើយថា ថាមើលសុរិយា
រសៀលអស្ដង្គតហើយ ។

២១៣២. ស្ដីកម្ដីស្រមោលត្រង់នៅឡើយ ឱឃាឃានុមានអើយ
សមអ្នកជ៏មានបុណ្យនៃ ។

២១៣៣. ត្រេចត្រង់តង់នៅនាព្រៃ នោះទើបស្រមោលថ្ងៃ
រសៀលរទៀលដុំទឹង ។

២១៣៤. គ្រប់ព្រឹក្សាក្រៅឈប់ឈឹង សឹងត្រង់នៅនឹង
អំពល់នូវផលផ្លែផ្កា ។

២១៣៥. មានរសផ្អែមប្លែកពិសា ឱឃាឃានុមានថា
ផ្លូវថាអាសាមា(3)ហោង ។

(1) RIB : phdaṃ nidr
(2) RIB : pūrbanirmitr
(3) MBN : āsā moel

២១៣៦. ជាទៅមើលសព្វស្ថានឯង អ្នកបុណ្យមកក្តង
ក៏លុះដល់ស្ថានយើងតាយ ។

២១៣៧. ក្បែរណានោះហនុមានឫទ្ធិសាយ ជាទបតន៍[1]ក៏ថ្វាយ
បង្គំលាភជ័យក្របី ។

២១៣៨. ហោះទៅជ័រដែនដីភូមិ យល់ព្រះនរបតី
សម្ដេចព្រះនារាយភារា ។

២១៣៩. ឆ្ពុំលើវិរូបរាជអនុជា ក្រោមអម្ពប់ព្រឹក្សា
ស្រងាត់អនាថពីរអង្គ ។

២១៤០. ហនុមានហោះឡើងលើចុង ស្វាយគន់មើលអង្គ
ត្រង់លាយព្រះហស្ដភារា ។

២១៤១. យល់លាយលក្ខណ៍វិលផ្លាស់ជា ចក្រសឹងជ័យក្រចា
សង្ខារព្រះហស្ដជ័យបវរ ។

២១៤២. ហនុមានត្រីប្រួចត្រេកអរ ជឿជាក់ព្រះភូធរ
សម្ដេចនារាយឫទ្ធិក្រៃ ។

២១៤៣. ហនុមានត្រេកត្រូវហឫទ័យ ជាអ្នកនេះនៃ
ជាតិជាតស្មូរអ្នកហោង ។

២១៤៤. រំពុកក្នុងសោកភាជសុគ្រីពឯង នូវណ្ដោះនេះម្ដង
ដោយតេជសម្ដេចនរបតី ។

២១៤៥. ហនុមានត្រិះរិះអស់ក្ដី បេះស្លឹកស្វាយខ្ចី
ស្លូតពីសម្ដេចភារា ។

២១៤៦. បេះបោះជ្រុះខ្ញុំខ្ទាប់ត្រា លើព្រះរាជា -
ដីរាជកាំងពីរព្រះអង្គ ។

២១៤៧. ព្រះអនុជស្ដេចតែងបោសបង់ ស្លឹកស្វាយពីអង្គ
សម្ដេចព្រះនារាយភារា ។

២១៤៨. ហនុមានរឹងសាចចុះណា នោះព្រះអនុជា
ស្ដេចបោសស្លឹកស្វាយរោយដៃ ។

២១៤៩. ព្រះអនុជស្ដេចឆ្ងល់ឡើងនៃ ដោយស្វាយឈឹងឯណៃ
ក៏ឃើញស្វាស[2]សោភា ។

២១៥០. ស្ដេចត្រេវក្រោធក្រៃតោះតា ចាប់សរសក្តិថ្លា
នូវដៃព្រួងនៃរាជជ័យក្របី ។

២១៥១. ហនុមានរឹងឫទ្ធិជ័យឫទ្ធី លោតដកខ្លួនពី
ហារិទ្រនៃលក្ខណ៍អនុជា ។

២១៥២. លោតឡើងសហ័សមហិមា ចូនដុំប់សាខា
ព្រឹក្សាឈើឯណៃបីត្រសាយ ។

(1) RIB : pādapaṅs
(2) MBN : svā chmār

២១៥៣- ព្រះលក្ស្មណ៍ចាប់ធ្នូសន្ធារាយ(1) បោះសរនូវទំលាយ
ទំលាក់នៃរាជក្របី ។

២១៥៤- ក្សិណនោះស្ដេចតើនឡើងខ្ចី ព្រះបាទនរបតី
ជល្ដីជនៃព្រះអនុជា ។

២១៥៥- ចាហៃបាលក្ស្មណ៍ហើយម្ដេចបា បាកោះសរធ្លា
បានូវរំថ្លងអ្វីនេះតម្លូវ ។

២១៥៦- ព្រះលក្ស្មណ៍ជាក់សរសិទ្ធធ្នូ ក្រាបទូលព្រះគូ-
ចរេន្ទ្រជិរាជជ័ចក្រី ។

២១៥៧- បពិត្រស្វាមួយអប្រិយ សស្រុទ្ធដូចសំឡី
អ្នកផ្ដេចបង្កើរពោះបង ។

២១៥៨- ទំលាក់ស្លឹកស្វាយលើព្រះអង្គ ខ្ញុំដាត់រឹងតែចង់
ទំលាយទំលាក់ច្រើនក្រៃ ។

២១៥៩- ខ្ញុំខឹងវាត់កោរក្ដាងដ័យ ថ្លែងថ្លាញឲ្យក្សួយ
នាស្វាកំណាចនោះណា ។

២១៦០- ស្វានោះមានឫទ្ធិដេស្ដា ក្រោកជជហិមា
ដក់ធ្នូតីនៃខ្ញុំបាន ។

២១៦១- លោតឡើងសាខាតួនពាន ប្ដូនផ្ទាប់លាក់ព្រាណ
នាខ្ញុំជព្រឹក្សានិត្យនៅ ។

២១៦២- ខ្ញុំថ្លែងតាមស្វាយកធ្នូ ទើសដើងព្រះភូ-
ចរេន្ទ្រជិរាជផ្ដុំយោជ ។

២១៦៣- ស្វានេះរុករានបីកន្លង លួចលាក់ធ្នូគ្គង
បំពាក់បំពួនពុំយល់ ។

២១៦៤- ក្សិណនោះនារាយរាមទសពល បារមីផ្ដិតផ្ដល់
បំពេញនូវព្រះដេស្ដា ។

២១៦៥- ទើបព្រះនរនាថភាសា ទុកឡើងយល់ពា-
នរ៉ានៃរាជដំក្របី ។

២១៦៦- សស្រុទ្ធរុងរឿងរស្មី សងកាំយានៃ
ក័ពាក់នូវកុណ្ឌលរត្ន ។

២១៦៧- នោះទើបព្រះពង្សហរិន្ទ្រក្សត្រ ស្ដេចស្ដាប់បន្ទូលថ្វាត់
ក័ឃាត់ទៅព្រះអនុជា ។

២១៦៨- ចាហៃបាលក្ស្មណ៍ហើយធូរបា កុំបីក្រេវក្រោធា
បាឡើលទៅស្វានោះយោជ ។

២១៦៩- ស្វានេះប្លែកនឹងស្វាឯង ពាក់កុណ្ឌលជង
កាំមាពិពណ៌សោភា ។

២១៧០- ហានុមានឫទ្ធិដេស្ដា ចុះពីព្រឹក្សា

(1) RIB : dhanū sar nārāy(ṇ)

មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២១៧១- ស្រេចថ្វាយធ្នូព្រះចក្រី ទូនអង្គសិរសី
បង្គំប្រណាម្យបាទា ។

២១៧២- ក្រាបទូលតីរព្រះក្សត្រា ព្រះអង្គជាតិជា
ឥស្សូរប្រសើរខ្ញុំហោង ។

២១៧៣- ព្រះអង្គទ្រង់ជមិជ័ក្នុង លើសវិសេសក្សត្រផង
ប្រកបនូវព្រះបុទុតា ។

២១៧៤- បពិត្រម្តាយខ្ញុំផ្ដាំជា ទោះនូវអ្នកឯណា
អាចយល់កុណ្ឌលទិព្វខ្ញុំ ។

២១៧៥- អ្នកនោះឯងជាក់ជាតិ- ស្ទរបាឯងនៃ
អាចយល់កុណ្ឌលនេះណា ។

២១៧៦- ឥឡូវនេះនរេន្ទ្ររាជក្សត្រា រឹងឫទ្ធិជេស្ឋា
ជ័ជាឥស្សូរខ្ញុំហោង ។

២១៧៧- ខ្ញុំនូវរឯគុណអាសាសង ព្រះគុណជ័ក្នុង
ពិសេសនូវព្រះករុណា ។

២១៧៨- ក្បិណានោះព្រះលក្ខអនុជា ពុំចេញចរចា
ស្ងួចសើចឯងក្នុងហឫទ័យ ។

២១៧៩- បានុមានវៃអក្សាស្រ័យ យល់ព្រះលក្ខពុំជឿនៃ
នូវពាក្យអញទូលនេះណា ។

២១៨០- នោះទើបបានុមានឫទ្ធ ស្រេចស្ទាបឡើងបា
មាត់យល់រស្មីព្រោងព្រាយ ។

២១៨១- ភ្លូទសទិសទិព្វពន្លាយ ភ្លឺស្វរ្យសព្វសាយ
នៃដល់បាតាល(1) ទសទិស ។

២១៨២- ក្បិណានោះព្រះបារិន្ទ្រពារ្យតិស្ណ យល់អស្ចារ្យកិះ
ព្រះលក្ខស្ដេចអនុជា ។

២១៨៣- ទុស្សានេះប្លែកមហិមា ជាតិជានរា-
ធិរេន្ទ្រនៃរាជជ័ក្របី ។

២១៨៤- នោះទើបព្រះបាទនរបតី បើកព្រះទុស្សប្រិមប្រិយ
ជាស្ដាំងនៃរាជពានរ ។

២១៨៥- ជាវៃបាពានរនាមករ សំប្ញុទ្ធព្រះពរ
ព្រះស្ដែងនោះតើឈ្មោះអ្វី ។

២១៨៦- អញជាប់ដឹងដើមសេចក្ដី ព្រះស្ដែងកើតពី
ឫសីឫពីទេពតា ។

២១៨៧- បានុមានក្រាបទូលស្នងជា ខ្ញុំនខ្ញុំនេះណា

(1) RIB : nai traipātāl

គឺពាយុបុត្រ សុរបុត្រ (1) ។

២១៨៨- រីនាមករខ្ញុំប្រាកដ ព្រះជនកសន្ធត
ខ្ញុំឈ្មោះកំហែងហនុមាន ។

២១៨៩- នាខ្ញុំមកនៅនាស្ថាន នោះសោតឱ្យឥតមាន
ពានរពីររាជក្សត្រា ។

២១៩០- ជាកលពិភេទនូវគ្នា មួយឈ្មោះក្រុងពា-
លីនោះដ៏ល្អើសនូវឫទ្ធិ ។

២១៩១- មួយឈ្មោះសុគ្រីពរាជដ៏ក្របី ជាប្អូនពាលី
គឺឯកឧទរមាតា ។

២១៩២- អ្នកទាំងពីរនោះសឹងជា មាខ្ញុំឯងណា
អគ្គីអ្នកដៃរៃយោធ ។

២១៩៣- រីក្រុងពាលីរាជជាច្បង ស្ដេចក្រេវក្រោធខ្លង
ដ៏ក្រៅក្រីឥតមិបុរាណ ។

២១៩៤- ស្ដេចទីងតិះដៀលដេរថា បណ្ដេញព្រះអនុជា-
ធិរាជឲ្យដេញវែងស្ថាន ។

២១៩៥- នេះគម្ពុរសុគ្រីពស្ដេចមាន ទុក្ខទល់ប្រែះប្រាណ
រូហានបុគ្គលអ្នកបង់ (2) ។

២១៩៦- នៅព្រៃស្មសានឯកអង្គ ព្រួញយំលន្លង់
លន្លោចត្រមោចឯងនៅ ។

២១៩៧- ទើបព្រះបន្ទូលវិងទៅ ទុក្ខអញនេះហៅ
មហាទុក្ខនវៃព្រៃ ។

២១៩៨- ហនុមានប្រែះប្រាណថ្លាវៃ ដឹងអង្សាស្រ័យ
មាប្ញុំយសម្ដេចភមា ។

២១៩៩- ចាប់យល់សុគ្រីពរាជា ស្រេចហនុមានណា
ព្រះមាទសម្ដេចនរបតី ។

២២០០- ហិចមោះរួសដោយឫទ្ធិ ដល់រាជក្របី
សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ។

២២០១- ហនុមានទូលព្រះបិតុណា បពិត្រព្រះមា
សម្ដេចប្រើខ្ញុំរកអ្នក ។

២២០២- ណាមានបុណ្យកបវិរលក្ខណ៍ ខ្ញុំយល់ជាតិជាក់
អ្នកបុណ្យនេះឯងហើយណា ។

២២០៣- សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះមា ព្រះអង្គស្ដេចវេលា
ទៅថ្វាយបង្គំថ្វាត់ហោង ។

២២០៤- សុគ្រីពត្រេកអរប៉ុនប៉ង គិតទៅយោះថ្លង

(1) RIB : sūryaputr
(2) RIB : rū hān mak ṭal' anak p̈aṅ

សំណាក់សម្តេចភជា ។

២២០៥- ឯងនោះព្រះបាទរាមា ប្រើព្រះអនុជា
ដើរណាទៅរកជលធី ។

២២០៦- ថាវៃហាលក្សធូរបាលី - ណារកជលធី
មករៀមនូវបរិភោគស្រង់ ។

២២០៧- ព្រះអនុជបង្គំលុតជង្ឃ លើកករនូវកំបង់
ជុំលីព្រះរៀមយាត្រា ។

២២០៨- រកភានត្រេចព្រៃព្រឹក្ស យល់ស្ទឹងធារា
ទឹកថ្លៃកសុក្រីតានិរភ័យ ។

២២០៩- ព្រះអនុជស្តេចឯងជលស័យ រត់រួសវិញរៃ
មកថ្វាយព្រះរៀមនរបតី ។

២២១០- នោះព្រះអង្គស្មោយជលធី យល់ប្រែអង្គក្តី
ពុំដូចវិស័យជលសា ។

២២១១- ហៃលក្សបាឯងតីឯណា ឥឡូវជលសា
ប្រែរៃលេងរាវីដងៃ ។

២២១២- ជលនេះជាអស្ចារ្យក្រៃ ពុំដូចជលស័យ
ជលធីនីមួយឯងហោង ។

២២១៣- ហៃលក្សបាទៅរកលង ដើមទឹកនោះហោង
ក៏ហូរអំពីស្ថានណា ។

២២១៤- ព្រះលក្សបង្គំយាត្រា ត្រេចត្រង់ជលសា
គឺរកនូវដើមទឹកនៃ ។

២២១៥- យល់មានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
ល្អងចេញអំពីនោះហោង ។

២២១៦- ពួសពុះពេញទំនួញដីកន្លង ស្តេចស្តាប់ជាក់ឯង
នូវសត្វយោបំសោកា ។

២២១៧- ព្រះលក្សវិលវិញយាត្រា ក្រាបទូលអភិវាទ
ព្រះរៀមជិរាជថ្លៃងផ្តាស់ ។

២២១៨- បពិត្រព្រះភជិតំភាស់ ព្រះអង្គស្តេចត្រាស់
ប្រើខ្ញុំរកឯងជលស័យ ។

២២១៩- នោះមានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
អំពីភ្នំនោះហោងណា ។

២២២០- ហើយពួសពុះយោបំសោកា ពេញយំមហិមា
នូវសត្វកន្លែង(1)ទុរគម ។

២២២១- ទើបព្រះសារពេជ្ញឧត្តម បើកព្រះសារសម
ក៏ប្រើអនុជស្នេហា ។

(1) RIB : kanleṅ

២២២២. ហោលក្បូរដូរព្យាយាត្រា　　វាយភ្នំនេះណា
　　ក៏មើលជាអ្នកណាហៃ ។

២២២៣. ព្រះអនុជស្តាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ　　ហើយចរទូលថ្លៃ
　　តាំរង់ភ្នំនោះឯងហោង ។

២២២៤. ក្បួនណានោះព្រះអនុជស្តេចថ្លឹង　　កៅទណ្ឌបីសិពង
　　ក៏វាយភ្នំនោះហោងណា ។

២២២៥. ពុំបែកពុំធ្លាយឡើយណា　　រឹងឫទ្ធិចេស្តា
　　សិរានក៏វាយប្រត្យក្ស ។

២២២៦. ភ្នំទល់រឹងព្រះពុំបាក់　　ស្តេចវាយប្រត្យក្ស
　　កក្រើកអំពើកធរណី ។

២២២៧. សព្វសត្វយ៉ាងឃ្លងផ្រីគី　　ភ្លឹកខ្លាចជ័ឫទ្ធិ
　　ក៏រត់បំពាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២២២៨. សុគ្រីពឆ្លាស់ឆ្លើយអភិប្រាយ　　បពិត្រស្តេចកុំបីវាយ
　　កុំព្រួយព្រះអង្គឡើយណា ។

២២២៩. ស្តេចយកជន្លួយកៅទណ្ឌថ្លា　　ឆ្កឹះមិញធ្លាយណា
　　កុំព្រួយព្រះអង្គវាយហៃ ។

២២៣០. ស្តេចស្តាប់ពានរនិរភ័យ　　ទូលថ្កានក្បូត្រថ្លៃ
　　ក៏ថ្លឹងនូវពាក្យនោះហោង ។

២២៣១. ស្តេចយកជន្លួយកៅទណ្ឌថ្លឹង　　ឆ្កឹះភ្នំនោះហោង
　　រលើងរលំរលោះសា ។

២២៣២. នោះក្រុងសុគ្រីពភរិយា　　ឱនក្រាបសិរសា
　　បង្គំព្រះលក្ស្មនរបតី ។

២២៣៣. ព្រះលក្ស្មណស្តេចនាំជ័គ្រីបី　　ដើរយកថ្វាយចក្រី
　　ព្រះរៀមធិរាជជ័ភូធរ ។

២២៣៤. ព្រះលក្ស្មនូវក្រុងពានរ　　ចាកព្រឹក្សាករ
　　លុះដល់សម្តេចនរបតី ។

២២៣៥. ព្រះលក្ស្មថ្វាយក្រុងជ័គ្រីបី　　ពានរាធិបតី
　　ក៏ថ្វាយបង្គំភាសា ។

២២៣៦. ក្បួនណានោះស្តេចទ្រង់បុត្តា　　មាសស្ងួនភរិយា
　　សុគ្រីពស្តេចរាជទុក្ខទល់ ។

២២៣៧. ស្តេចឈ្លងដោយព្រះយោបល់　　ពោះអ្នកទុក្ខទល់
　　ទម្ងន់នូវអញបានណា ។

២២៣៨. ដោះមានហេតុអ្វីក្រុងពា-　　លីក្រេវក្រោធា
　　បណ្តោញព្រះស្តែងបរាប់ ។

២២៣៩. សុគ្រីពទូញក្រាបលុតជង្ឃ　　នបបាទបីកំបង់
　　បង្គំសម្តេចនរនាថ ។

២២៤០. បពិត្រខ្ញុំនូវទូលដើមអាទិ៍　　ឲ្យជ្រាបវិរបាទ

សម្តេចជ័ទ្រង់ធរណី ។

២២៤១- មុនមាន[1] ភាគមហិង្ហាសីហា   អាងអួតឫទ្ធិ
កម្លាំងកម្លោះសោះសា ។

២២៤២- ទ្រង់នាមទុភីមហិមា   រាងរូបឫទ្ធ[2]
កន្សូរអស្រើគសារសីហា ។

២២៤៣- ត្រេចត្រង់ខាស់ខិនជ័បុរី   ហើយហៅពាលី
នូវចង់ប្រយុទ្ធលេងលាង ។

២២៤៤- ពាលីស្តេចហិចពោះដ្បូង   ចរចេញយុទ្ធផង
នូវក្រុងទុភីមហិមា ។

២២៤៥- ស្តេចប្រយុទ្ធនូវភាគមហិង្ហ   ពីប្រថមសុរិយា
លុះអស្តង្គតបាត់ថ្ងៃ ។

២២៤៦- សឹងជាញញើលោរង្គជ័ទីថៃ   ពុំលុះនាក្ស័យ
ជីវិតនោះមួយៗណា ។

២២៤៧- ពាលីនូវក្រុងមហិង្ហ   យុទ្ធយល់ចេស្តា
ប្រកឹងប្រកោះញើលោរង្គ ។

២២៤៨- ទុភីពាលីតីរអង្គ   សឹងនឿយពុំគង់
កម្លាំងកម្លោះចេស្តា ។

២២៤៩- ព្រះពាលីស្តេចមកនា   ខាស់ខិននូវមហា-
តិភពសំភានព្រះអង្គ ។

២២៥០- ស្តេចផ្តាំខ្ញុំឯងប្រើខ្ពង[3]   ពលពានររង់
នាក្រៅកំពែងព្រះសីមា[4] ។

២២៥១- ប្រើដកបព៌តសិលា   ថ្មជាជំជា
ជំពូកៗដោយងារ ។

២២៥២- ស្តេចឈ្មោងក្រាស្លាតិស្តារ   បបួលទុភីពាល
ប្រយុទ្ធក្នុងស្ថានគោហា ។

២២៥៣- គឺពោះស្តេចផ្តាំខ្ញុំជា   ពោះឈាមមហិង្ហ
នោះប្រាលប៊ីស្ទួចជាតិយង់ ។

២២៥៤- ឈាមផ្កានោះគឺឈាមអង្គ   បងស្មោយទិញ-
ង្គតកាលដោយកម្មទេវា ។

២២៥៥- ធុរបាយកអស់បញ្ចា   ថ្មពោះបិតនា
នៃទូរគោហារត្នស្ថាន ។

២២៥៦- ស្តេចផ្តាំខ្ញុំហើយពោះផ្កាន   ទុភីហៅបាន
ក័ចូលប្រយុទ្ធលេងលង ។

(1) RIB : mun mān
(2) RIB : rāṅ rū ṛddhā
(3) RIB : proe khbaṅ'
(4) RIB : kaṃbaeṅ braḥ vehā(s)

២៦៥៧. ក្នុងព្រះគោហានោះហោង មានដូចបំណង
សម្ដេចព្រះបរមបិតា ។
២៦៥៨. ស្ដេចផ្ដាច់ផ្ដួលរាជមហិង្ស មានដូចប្រាថ្នា
មហាពិសេសពិស្ដារ ។
២៦៥៩. កាលនោះអស់ទេពសួគ៌ា ស្រែកថ្វាយសាធុការ
បង្ហូរនូវផ្កាគន្ធជាភ ។
២៦៦០. ហេតុនោះឈាមក្រុងមហិង្ស ជាលផ្លាវឹងជា
ខ្ញុំស្មានឈាមក្រុងពាលី ។
២៦៦១. ទើបខ្ញុំនូវមុខមន្ត្រី នាំពលដំក្របី
យកថ្មបោះបិតព្រះគោហា ។
២៦៦២. ពាលីស្ដេចផ្ដួលមហិង្ស ស្រេចហើយក្រុងពា-
លីដាក់សិលាខ្ទាត់ខ្ទាយ ។
២៦៦៣. ថ្មរាំងគោហាធ្លាក់ធ្លាយ ស្ដេចដាក់ទំលាយ
ត្រទិព្រះចន្ទជ័យស្រី ។
២៦៦៤. ហោះមកខាស់ចិនជ័យបុរី ក្រេវក្រោធពូអគ្គី
ក៏ដេះទុភាភាជា ។
២៦៦៥. ស្ដេចខឹងតឹះដៀលដេរជា កណ្ដាលពោងសេនា
មន្ត្រីជំនុំពលជង ។
២៦៦៦. ថាខ្ញុំនូវជំណើមរាជក្រុង ផងភរិយាផង
ខ្ញុំខ្មាសជំនៀលនិន្ទា ។
២៦៦៧. ស្ដេចក្រោធក្រេវក្រីត្បៀតរាជា តាំងមានពិជារណា
ម្ដើយជល់បណ្ដោញខ្ញុំបង់ ។
២៦៦៨. ខ្ញុំខ្មាសទល់ទុក្ខឯកអង្គ ទើបខ្ញុំត្រេចត្រង់
ក៏មកនៅស្ថាននេះណា ។
២៦៦៩. ស្ដេចស្ដាប់សុគ្រីពរាជា ទូលថ្លែងអាត្មា
ដើមជាទុក្ខទល់ជូនក្រៃ ។
២៦៧០. ទើបស្ដេចបើកខុង្ហារថ្លៃ បន្ទូលថាហៃ
សុគ្រីពទុក្ខអញសោកមាន ។
២៦៧១. នេះតឡូវអញមកដល់ស្ថាន ព្រៃនេះអញបាន
ប្រសប់នូវព្រះស្ដែងជា ។
២៦៧២. ទុក្ខទល់សោកសោយអនិច្ចា ព្រាត់សំបាតអាត្មា[1]
ប្រដូចអញឯងរូខ្ញុំ ។
២៦៧៣. ថាហៃសុគ្រីពធិបតី នេះតឡូវកុំបី
ព្រះស្ដែងបារម្ភឡើយណា ។

(1) MBN : prās sampād ātmā

២២៧៤- ការអញបំពេញចិន្តា ព្រះស្តេចព្រាហ្មា
បីដោយជំណាប់ផាឯង ។

២២៧៥- ចូរមើលឫទ្ធិអញឯង នេះម្តងលងលេង
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។

២២៧៦- អញយកទាស់ខិនជ័យបុរី នូវតាភទេពី
នោះឲ្យព្រះស្តេចហោងណា ។

២២៧៧- សុគ្រីពស្តាប់សព្ទមុទុតា ព្រះបន្ទូលករុណា
ពិសេសពិសាលសារ ។

២២៧៨- ក្សិណនោះសុគ្រីពក្រោកអរ យកបាទជ័បវរ
សម្តេចទុកលើសិរសា ។

២២៧៩- នាខ្លួនខ្ញុំឯងហោងណា ថ្វាយព្រះភជា-
ធិភជជាបរិពារ ។

២២៨០- ពោះបីមានសត្រូវពីងណា(1) ចូលដោយភូវនាថ៍
ប្រយោជន៍នូវបៀតជ័ព្រះអង្គ ។

២២៨១- ខ្ញុំនូវយកពលពានរពាង្ស ដែងជាញញើណារង្គ
ទាំងចិតសិបអសង្ខេយ្យា ។

២២៨២- ឆ្នាំងឯងកុំបីឲ្យដល់នា ពីរព្រះភជា-
ធិភជស្តេចព្រួយជ័ព្រះអង្គ ។

២២៨៣- មួយសោតនាអញខ្ញុំចង់ ទូលឲ្យជ្រាបត្រង់
នាកិច្ចមួយនោះឯងណា ។

២២៨៤- ក្សិណហនុមានកីះព្រះភជា សុគ្រីពព្រះមា
ពុំឲ្យទូលទៀតឡើយហោង ។

២២៨៥- ខ្លាចក្រែងអាក់អន់ក្តាំក្តង(2) ពុំបានដូចបំណង
ជំណាប់នៃព្រះព្រាហ្មា ។

២២៨៦- សុគ្រីពហនុមានក្រាបណា ព្រះបាទភមា-
ធិភជបរមបពិត្រ ។

២២៨៧- ចេញមកនៅក្រៅស្ថានស្ថិត ហនុមានគន់គិត
ក៏ដឹងគំនិតព្រះមា ។

២២៨៨- នាមានក្តីមួយនោះណា សុគ្រីពភជា
ពុំទាន់ចរចាឆ្លាស់ឆ្លើយ ។

២២៨៩- ហនុមានជាបពិត្រអ្នកមាហើយ អញខ្ញុំដឹងហើយ
សម្តេចពុំជឿចេស្តា ។

២២៩០- ព្រះបាទសម្តេចភមា រីអ្នកនេះណា
គឺអង្គព្រះនារាយឯងហោង ។

(1) RIB : satrūv sāhas bāl
(2) RIB : gāk' gīoeṅ chgāṃ chgaṅ

២២៩១. ស្ដេចកុំជឿខ្ញុំនេះម្ដង សូមស្ដេចមើលលង
នាសងខាងព្រះអង្គ ។

២២៩២. មានណាយលក្ខណ៍វិលផ្លាស់ជា ចក្រសិងជ័ក្រា
មហិមាចេស្ដាបីក្រោកជ ។

២២៩៣. អ្នកនេះទិព្វទេពសន្ធត នារាយញុតជ័ក្រោកង
មកកើតជាព្រះរាមា ។

២២៩៤. ព្រោះឃើញចង់ដឹងចេស្ដា ប្រមាណកម្លាំងពា-
លីលើសជ័រិងឫទ្ធិ ។

២២៩៥. ឃើញនាំព្រះបាទនរបតី មើលក្រុងទូទី
វែងលតេជពាលីខ្លួលមរ ។

២២៩៦. មួយនឹងជង់ដឹងឫទ្ធិសរ សិល្បសក្តិព្រះភូធរ
នារាយភាមាតិស្ដារ ។

២២៩៧. ឃើញនាំទៅទតសប្តតាល ជុះលើនាគពាល
ជំណាលមហាប្រជតី ។

២២៩៨. ឲ្យស្ដេចថ្លៃងលងឫទ្ធិ ដឹងតេជនរបតី
នាកាលនោះឯងហោងណា ។

២២៩៩. មានុមាននូវសុគ្រីពជរជា ស្រេចហើយវេលា
ទៅគាល់សម្ដេចនរបតី ។

២៣០០. ក្សិណានោះព្រះបាទនរបតី នារាយជមចក្រី
ស្ដេចឈ្វេងព្រះញាណទិព្វថ្លៃ ។

២៣០១. ទើបស្ដេចបន្ទូលថាហៃ សុគ្រីពស្ពានណាលៃ
ពាលីក៏ខ្លួលមហិង្ស ។

២៣០២. អញចង់យល់តេជក្រុងពា- លីខ្លួលនោះណា
នៅក្នុងគោហានោះហោង ។

២៣០៣. សុគ្រីពក្រាបបាទទូលស្នង អញ្ជើញស្ដេចហោង
តាមព្រះដំណោះប្រាថ្នា ។

២៣០៤. ព្រះអង្គតីរពង្សក្សត្រា ស្រេចស្ដេចវេលា
អនុជនូវរៀមរូសីហា ។

២៣០៥. ទៅលុះនាសពទូទី មហិង្សរូគិរី
រលើងរលំស៊ីមវៃស្ក ។

២៣០៦. ស្ដេចកោះកៅទណ្ឌសរជ័យ សភាឫទ្ធិថ្លៃ
គឺអគ្គិវាសផ្លាញផ្លា ។

២៣០៧. ស្ដេចថ្លៃងរូបភាជមហិង្ស ជះដាប់មហិមា
ក៏សុះជាជេះធុយជង់ ។

២៣០៨. ហើយព្រះយកតិរុណាវាសច្រង់ ថ្លៃងទៅលត់បង់
នាភ្លើងសរសក្តិផ្លាញផ្លា ។

២៣០៩. ទើបព្រះនារាយភាមា យកពាយុវាសនា

បំពង់ព្រះអង្គទ្រង់វិវាទ ។

២៣១០- ថ្លែងទៅប្រមូលអស់ធាតុ ដោះទៅតាជាត
មហាសមុទ្រជលសា ។

២៣១១- ហនុមាននូវសុគ្រីពភាសា យល់ថ្លែងចេស្តា-
នុភាពព្រះអង្គលើសក្រៃ ។

២៣១២- លុតដង្ហែក្រាបបាទាទៃ នារាយរាមក្សត្រថ្លៃ
ប្រសើរពិសេសពិស្តារ ។

២៣១៣- ទូលថាបពិត្រភូវនាថ មានព្រឹក្សសប្តតាល
កើតកាលដំណាលប្រដតី ។

២៣១៤- សូមព្រះពីរពង្សស្តេចលី- ណាលងនូវឫទ្ធិ
អំណាចនៃសរសក្តិថ្លា ។

២៣១៥- ស្តេចស្តាប់សុគ្រីពទូលថា ជង់ដឹងចេស្តា-
ធិការព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។

២៣១៦- ទើបស្តេចបន្ទូលថាហៃ សុគ្រីពស្ពាននោះនៃ
តើនៅតំបន់ស្ពានណា ។

២៣១៧- ចូរព្រះថ្លែងនាំមាគ៌ា យើងពីរក្សត្រា
នូវទៅល្បងតេជឫទ្ធិ ។

២៣១៨- ក្សិណនោះសុគ្រីពរាជក្របី លើកករអញ្ជលី
សម្តេចព្រះស្រីសារពេជ្ញ ។

២៣១៩- អញ្ជើញពីរព្រះអង្គស្តេច លេណទៅតិច(1)
លេចថ្ងៃ នេះទៅយល់ហោង ។

២៣២០- នោះព្រះអនុជរៀមច្បង ស្តេចស្ទេចដោយដង
ដល់ថ្ងៃព្រឹក្សពនាស្នា ។

២៣២១- លុះដល់ស្ពានមហាសប្តតាល ដុះលើនាគពាល
មិនដូចដក្ររត្នភាយ ។

២៣២២- ក្សិណនោះនារាយរាមឫទ្ធិសាយ ប្រុះគ្រាប្រាគ្រាយ
ប្រសើរនូវទិព្វញាណយល់ ។

២៣២៣- ដើមតាលដុះគីដោយកល(2) ទើបព្រះទសពល
ស្តេចឈ្វេងនូវព្រះគ្រាហ្ន៉ា ។

២៣២៤- ស្តេចថាសប្តតាលព្រឹក្សា នេះសមដុះនា
លើខ្នងមហានាគរាជ ។

២៣២៥- ទើបស្តេចសំដែងព្រះអំណាច ឲ្យទេពអស្សូរខ្លាច
នូវឫទ្ធិតេជព្រះករ ។

២៣២៦- ស្តេចយាងព្រះបាទសុបវរ ស្តាំជាន់ខ្ជាប់ឈរ

(1) RIB : dau ṭāc'
(2) RIB : ṭuḥ aṅgṭ kal'

សង្កត់កន្ទុយនាគា ។

២៣២៧- នាគផ្អើលភិតនឹងព្រះចេស្តា ណាលូនអាត្មា
ពាំរួចសោតស្ងប់ស្ងៀមនៅ ។

២៣២៨- ដើមតាលណាជាស្ពានទៅ ទើបស្តេចបីសំដៅ
ផ្លែងសរព្រហ្មាស្មុតដ្ឋា(1) ។

២៣២៩- ត្រូវលេចសព្វតាលដ៏មហា- ព្រឹក្សបាក់ល្អិតជា
កំណាត់ៗខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២៣៣០- ឮសព្ទឫទ្ធិសរសន្ធាភាយ ទាល់ព្រហ្មលោកនាយ
រូបសែនរន្ធះគណនា ។

២៣៣១- អស់ទេពយមព្រហ្មឥន្ទ្រា សឹងថ្វាយមាលា
ភ្ញីស្គន្ធជាសាធុការ ។

២៣៣២- រីនាគភាជពិសពាល ទុកជ្រែកបាតាល
ទៅចូននាង្គិតសាគរ ។

២៣៣៣- ក្សិណានោះសុគ្រីពរាជវានរ លុតលើកទសករ
បង្គុំដាក់លើសិរសា ។

២៣៣៤- វាចារចូលទូលបទបាទ ស្រែចទូលព្រះករុណា
នារាយនរិន្ទ្រឫទ្ធិក្រៃ ។

២៣៣៥- ទូលថាបពិត្រក្សត្រថ្លៃ ជាតស្មូរភពត្រៃ-
លោកលើសនូវឫទ្ធិចេស្តា ។

២៣៣៦- ខ្ញុំយល់ច្បាស់ស្តែងនូវឫទ្ធា- នុភាពព្រះអង្គមហា-
ពន្លឹកពន្លឺដ៏កន្លង ។

២៣៣៧- លើសវិសេទេពអស្សូរផង អញ្ជើញស្តេចហោង
ទៅនាខាស់ខិនបុរី ។

២៣៣៨- សូមស្តេចថ្លែងថ្លាញពាលី នូវសរនរបតី
ប្រសើរឫទ្ធីដាញដ៏យ ។

២៣៣៩- ពោះពាលីចាញ់តេជថៃ លុះជន្មាក្ស័យ
នូវសរស្តេចរាជា ។

២៣៤០- ខ្ញុំនូវថ្វាយអស់ពលព្រឹន្ទស្វា ជិតសិបអសង្ខេយ្យា
មហាអក្ខោភិនី ។

២៣៤១- ស្នងគុណព្រះបាទនរបតី ស្តេចមានមេត្រី
ក៏ប្រែព្រះរាជបុត្តា ។

២៣៤២- ពិសេសលើសក្សត្រនានា ហោតព្រះអង្គជា
អំបូរនារាយពុទ្ធអង្គ ។

២៣៤៣- ដឹងនោះព្រះជ័យពិរពង្ស សម្តេចស្តេចត្រង់
បីលុះនៃខាស់ខិនហោង ។

(1) MBN : āriddhacand sar thlā

២៣៤៤. ព្រះប្រើសុគ្រីពទៅក្តង ហៅពាលីបង
ទទៃទចូលឲ្យទឹង ។

២៣៤៥. លៃឯបានពាលីឫទ្ធិរឹង ចេញមកប្រយុទ្ធនឹង
សុគ្រីពកណ្តាលវេហា ។

២៣៤៦. បានព្រះនូវខ្សែងសរថ្លា ភ្ជួលផ្តាច់ក្រុងពា-
លីល្មុះនូវសរព្រហ្មាស ។

២៣៤៧. សុគ្រីពថ្វាត់ថ្វាយអភិកាស បង្គំជ័ពិណាស
ក៏ណាសម្តេចយាត្រា ។

២៣៤៨. នោះទៅខាស់ខិនមហា- នគរហៅក្រុងពា-
លីភាងជ័ដាព្រះទៀម ។

២៣៤៩. តីរព្រះហរិន្ទ្រភាងឈរស្ងៀម កោះសរសំទៀម
សំរេចសំភាស់ព្រះជេស្ឋា ។

២៣៥០. ស្តេចតើនសុគ្រីពភជា ឲ្យហៅក្រុងពា-
លីល្មះកណ្តាលរណារង្គ ។

២៣៥១. សុគ្រីពបាបរទើសទ្រង់ ការខ័នបីទ្រនង់
តន្ត្រំបាទាបីលណាម ។

២៣៥២. ហៃយពាលីភាងជ័ព្រះទៀម សុខសោយរាជ្យស្ងៀម
តម្បូវអញមកហើយណា ។

២៣៥៣. តីឯបរអញតិតទោសា ស្ថិតនៅពនាន្តា
សំបាកនូវទុក្ខសព្វថ្ងៃ ។

២៣៥៤. តាំងចេញមកយុទ្ធតឯង វៃឯជិងពិជ័យ
វិជ័យនៃយើងតីរហៅង ។

២៣៥៥. ពាលីស្តាប់សព្ទា(1) ឃ្លង ក្រេវក្រោធកន្លង
រន្ធត់ទាំងឱភាវត្ថ ។

២៣៥៦. ករការព្រះខ័នជ័យថ្វាត់ វិលវៃវបីថ្វាត់
សញ្ញានូវ(2) ឫទ្ធិតេជះ ។

២៣៥៧. សព្ទដំសព្ទស្បូកសព្ទខ្ទះ សព្ទស្រែករូរន្ទុះ
ប្រទះនូវខ័នខាស់ខែង ។

២៣៥៨. សព្ទក្រេចត្រំភ្នំដាញវៃឯង នោះយាដាវៃឯង
ក៏ងាយកណ្តាលវេហា ។

២៣៥៩. ក្របិន្ទុភាងតីរពានរ ករការត្រឹក្សា
ត្រទិត្រវាសវាត់វាយ ។

២៣៦០. ពៃត្រត្រឹក្សបតិតផ្លាក់ផ្លាយ ឫទ្ធិរឹងវាត់វាយ
ប្រខាយនូវត្រឹក្សបាក់បែក ។

(1) RIB : stāp' sabd dāruṇ
(2) RIB : paṅhār nūv

២៣៦១. សត្វត្រេចត្រីភ្នំស្រៀវស្រែក ខេរខឹងខាំហែក
ក្រចកក្រះដៅដាប់ជីក ។

២៣៦២. បុកបែនបត់តតៃព្រៃព្រឹក្ស អឺអឹងដ៏អធិក
នូវឫទ្ធិរឹងព្រះសិហា ។

២៣៦៣. ក្របិន្ទុរាជក្រោធខ្ញូរ ឫទ្ធិរឹងអស្ចារ្យ
សំហាសំពើមនូវគ្នា ។

២៣៦៤. ក្រុងពាលីពេញនូវពាណ ដ៏ក្រៃវែងពា-
នរាអនុជទុរពាល ។

២៣៦៥. ហាត់ហាហិចហោះប្លូសដល់ នាភាយភាមស្តេចយល់
ក្របិន្ទុបងលើសនូវពាណ ។

២៣៦៦. សុគ្រីពពាលីដ៏ខែង មហិមាប្រឹងប្រែង
សំហាតាំងនោលនូវគ្នា ។

២៣៦៧. រូសីហាសោតសឹងមហិមា ឯណ្តើមជេស្តា
បីដូចប្រយុទ្ធយស់ហោង(1) ។

២៣៦៨. ប្រកឹងប្រកោះ ទុទារខ្លាំងក្លោះ
សោតសឹងទ្រើសឃ្នង ប្រទុះប្រទះ
ប្រយុទ្ធម្លួយជង តាំងនោលពាក្យសង
បីថ្លែងទៅរឹង ។

២៣៦៩. ព្រះរាមរមិល ពានរទាំងពីរ
រូរាជសីហាសិង្ហ ឯករូបបេះបិទ
ហិចហោះទៅរឹង ទើបព្រះរំពឹង
ពុំថ្លែងសភា ។

២៣៧០. សុគ្រីពចាញ់តេជដេស្នា រឹងលុតផ្ទាត
បង្គំសម្តេចហរិវង្ស ។

២៣៧១. បពិត្រស្តេចប្រើខ្ញុំត្រេចត្រង់ ខាស់ខិនបុរីវង់
ក៏ព្រះនូវថ្លែងព្រហ្មាស ។

២៣៧២. តប្បូវខ្ញុំហោះទេហាស ទៅដូចអភិកាស
សំដែងឯកណ្តាលអម្ពរ ។

២៣៧៣. ម្ល៉េះព្រះអង្គពុំថ្លែងសរ តប្បូវខ្ញុំផ្ទាស់មរ
ក៏មកបង្គំនរបតី ។

២៣៧៤. ស្តេចស្តាប់សត្វរាជក្របី ចាញ់រាជពាលី
ក៏វិលសំណាក់អាត្មា ។

២៣៧៥. ស្តេចដាតីរពានរា តីរអង្គដូចផ្កា
កុមុទដ៏ពេញពីរស្លោះ ។

(1) RIB : prayuddh yuddh hoṅ

២៣៧៦. ដូចគង់សារនូវគង់ស្មោះ ដូចបពិតស្មោះ
ទាំងពីរទន្ទឹមនូវគ្នា ។

២៣៧៧. ពុំនោះដូចព្រះសុរិយា ចាំងចែងទេវា
ទាំងពីរទន្ទឹមឥតសំគាល់ ។

២៣៧៨. ល្អល្អះស្រលះដ៏រចាល ពណាពលស្កល់ [1]
សំគាល់អីមួយពុំបាន ។

២៣៧៩. គួរឲ្យព្រះលក្ស្មដ៏ប្រធាន វាន់មាណបាន
សំគាល់នូវរៀមអនុជា ។

២៣៨០. បានអញនូវខ្លែងសរផ្កា ព្រហ្មាស្ដ៏មហា-
វិជិតវិជ័យ ដ៏ឫទ្ធិ ។

២៣៨១. ជងនោះព្រះលក្ស្មនរបតី ជាលដោះរួសខ្មី
ក៏វាន់មាណដ៏សុគ្រីព ។

២៣៨២. ក្រាបថ្វាយបង្គំសូមពរជីព ស្រេចហើយសុគ្រីព
ក៏ហោះវឹងថ្កានពាលី ។

២៣៨៣. ស្រែវស្រែកកំលុងភក្ត្រ ដាទ្រើយពាលី
បង់ចេញប្រយុទ្ធសង្គ្រាម ។

២៣៨៤. ពាលីក្រេវក្រោធដ៏កំរាម នេត្រប្រាលភក្ត្រដាម
ក្រញេវក្រញើញសោះសា ។

២៣៨៥. ចាប់ព្រះខ័នរត្នដ៏ក្រព ឈរឈានប្រឹងពា-
ហុករទាំងពីរខាស់ខ្វេង ។

២៣៨៦. រូបរុងរូពេជ្រដ៏កំពែង ពណាការស្ដែង [2]
អនេកអនន្តគណនា ។

២៣៨៧. ជងនោះទេពីតារា ថ្ងូលក្រាបអភិវាទ៍
បង្គំនៃក្រុងពានរ ។

២៣៨៨. បតិត្រកុំបីស្ដេចភ្លេចស្មារ រីសុគ្រីពនេះបង្ក [3]
បណ្ដាលនូវក្រោធានល ។

២៣៨៩. ពេលះចាញ់ហើយហោងអស់កល ស្ទឹកអ៊ីបកជល់
ទទែទទូចនូវប្រយុទ្ធ ។

២៣៩០. នេះយល់មនគឺកលហោង សមមានបើក្នុង
នៃអ្នកដ៏មានចេស្ដា ។

២៣៩១. សូមស្ដេចទ្រង់ព្រះពិចារណា កុំបីក្រេវក្រោធា
ដោយពាក្យអនុជនោះនៃ ។

២៣៩២. ឧបមាដូចភ្លើងឆេះព្រៃ រីកណ្ដាបជងក្ស័យ

(1) RIB : bal skār
(2) MBN : balā kāy staeṅ
(3) RIB : pañ-ar

និមិត្តមរណាជិតខ្ទឹង ។

២៣៩៣. កុំបីស្តេចក្រេវក្រោធរឹង ក្រោធនោះហោងនឹង
រមែងតែងបានក្តីធ្ងន់[1] ។

២៣៩៤. បង់សត្យបង់សីលបង់បុណ្យ ធ្វើសព្រុះទុរជន
និមិត្តបរក្រេវក្រោធា ។

២៣៩៥. សូមស្តេចកុំបីមានព្រះទយា ស្រើបស្រាលល្មើយណា
នូវឆុកអំពើពីរដាន់ ។

២៣៩៦. ក្រុងពាលីស្រៀវស្រែកខាន់ ពាក្យនាងតារាស្ទាន់[2]
កំត្បូកកណ្តាប់ដៃឯង ។

២៣៩៧. ជាព្រះអង្គអញតតក្រែង ពីកាលមុនព្រេង
ពុំដែលកន្លងចេស្តា ។

២៣៩៨. ទោះបីក្រុងភពដីឫទ្ធ ប្រាលប្រាបស្មូគាំ
កក្រើកជាកោលាហល ។

២៣៩៩. ក្រុងនោះឫទ្ធិរឹងអស់កល មិនតពុំអាចទល់
នូវទប់អំណាចអញបាន ។

២៤០០. មោះក្បូត្រៃក្រៃក្រែងនូវប្រមាណ បីអាចល្វានពាន
ប្រវៃងប្រឡងចេស្តា ។

២៤០១. ពាលីក្រោធក្រៃមហិមា ករកាន់ខ័នធ្លា
កំស្ទុះហោះចេញទៅខ្លាំង ។

២៤០២. ពះពានអនុជបីប្រណាំង ណោណោតនូវកន្លាំង
កំណោះដីពីរដាញដល់ ។

២៤០៣. ភ្លោះខ្លាំងពីរពេជ្រសាវសល់ យាចហោះទេះវល់
ប្រដំប្រដេញវិលវៃ ។

២៤០៤. ធ្ងូលយុទ្ធប្រតិរពាដៃងដឹយ ហោះឃ្លាសក្រួលជ្រៃ
ប្រផាប់ប្រជឹកនូវគ្នា ។

២៤០៥. ហៀវហោះដាដាយទេហា កាងករដីក្រទា
ក្រំខូសសន្ធាប់ស្រៀវស្រែក ។

២៤០៦. ក្តុំក្រោមព្រុតព្រោមដីសស្លែក បពិតធ្លាយបែក
រលើងរលុះជ្រោះជ្រេវ ។

២៤០៧. ជោកផាក់ធ្លុះធ្លាក់ធ្លាយទៅ ខ្ទាតខ្ទាយព្រុះក្រោ
ពន្លឹកពន្លុកក្រុះពាយ ។

២៤០៨. កេសរសីហាសិង្ហព្រាតព្រាយ កដសាររត់ខ្ចាយ
អម្រឹកពន្លឹកកិតភាំង ។

២៤០៩. គោកគោមហិង្សាខ្លាខ្លាំង ពាំងរមាសនូវរមាំង

(1) RIB : ravaeṅ nūv ktī nā dhṅan'
(2) RIB : tpān'

បំពាក់បំពួនរត់ខ្វាយ ។

២៤១០- បក្សីស្ដើលហើរព្រាត់ព្រាយ សត្វសត្វសង្ហាយ
ពន្លកនូវតេជដេស្ឋា ។

២៤១១- មេឃមីអាប់សែងសុរិយា អសនីអម្ពរា
ផ្ទុះខ្ទាត់នូវសែងឥន្ទធនូ ។

២៤១២- ស្រឡប់សព្វស្នូគឺសំភូ(1) ឬសីព្រតត្រឹមនូវ
សឹងស្ពឺនូវស័ព្ទផ្ទាយពេទ ។

២៤១៣- អស្ចារ្យឫទ្ធិរឹងជាហេតុ ក្របិន្ទុភពពិភេទ
ពិភិនពិភាល់ដងគ្នា ។

២៤១៤- ពាលីផ្ដោះផ្ដាក់អនុជា ស្ដុះស្ដុយបព្វតា
ឥន្ទ្រដងឥន្ទ្រំករកាន់ ។

២៤១៥- សេណាជាសជាសល់ពាន់ ដោះជាឧសាឧស្សាន់(2)
ផ្ទុះខ្ទាត់នូវភ្លើងផ្លួលផ្ទាល ។

២៤១៦- ធ្លាក់ចុះលើប្រថពីតាល(3) ល្អិតត្រឹមក្បាលជាល
ក្រឡប់ត្រលោមនូវធូលី ។

២៤១៧- សុគ្រីពតពះពាពាលី ខាត់ខែងដីគ្រវី
សិខរ(4)ពន្លកត្រឹមក្បាល ។

២៤១៨- ដោះភ្នំប្រដំត្រូវគ្នា ខ្ទាត់ខ្ទាយសិលា
រូបសព្វរន្ទះអសនី ។

២៤១៩- ភ្លឺគ្រោលផ្ញាលទាំងប្រថពី រូបភ្លើងឆេះសម្បី
ផ្ទុះខ្ទាត់កណ្ដាលអម្ពរ ។

២៤២០- យុទ្ធយល់រូបរាជកេសរ សីហាសឹង(5)តីរឈរ
កណ្ដាលដីជរណីណា ។

២៤២១- ពង្សតីររូបពេជ្រដីឥឃហា- និព័ន្ធសោះសា
សន្ធាប់សំរៀរធូលជាប់ ។

២៤២២- ស្នូរស្រែកបីសញ្ចោករូបក្ដាប់ ប្រថពីដីក្រឡាប់
ពន្លឺកពន្លកឥឃហិង ។

២៤២៣- ប្រយុទ្ធប្រកឹងជេស្ឋា រិលរៃរវេហា
សឹងដោះសឹងហិច(6)រូបយន្ត ។

២៤២៤- ណោណោតស្ដុះស្ដាន់ពេកពន់ ជោយតេជោមន្ត
អាគមកក្រួនបីងសំ ។

(1) RIB : sabd sarabhū
(2) RIB : tpān'
(3) MBN : prithabī bhā
RIB : prathabī kār
(4) RIB : siṅkhar
(5) Var. : siṅh
(6) RIB : saṅhār saṅhic

២៦២៥. ខេកខ្លួនខាស់ខែងទីងខាំ មាត់មុះបីលលំ
ក្រឡេកក្រឡោតនេត្រស្រាល ។

២៦២៦. អស្ចារ្យឫទ្ធីរដល់ផាតាល កក្រើកសព្វស្ថិតមារ
ក្រពាន់នូវខ័នឋាប្លយ ។

២៦២៧. ប្រដពីរន្ធត់បីសញ្ញាយ ព្រះសុមេរុទ្រុឡយ
សំពាង់ធុងដេគ្រោលបក់ ។

២៦២៨. ព្រះសមុទ្រពុះពោរនូវរលក បោកពាន់រូសណ្ដក
ប្រល័យទាំងស្លក់ស្លាប់ស្មែង ។

២៦២៩. ដោយមិន្ទ្ររលាន់ក្រឹកក្រេង ស្រឡប់ព្រះសូរ្យសែង
ស្រទុំទាំងដែនចក្រវាឡ ។

២៦៣០. ភាប់អស់ប៉ុទាំងភពភារ ស្រឡប់ទាំងទេវា
សន្ធឹកសន្ធាប់សព្វស្មៀរ ។

២៦៣១. ទេពតាទសទិសបីសស្ទៀរ ហិចហោះជីសសៀរ
មមាខាងខែត្រចក្រពាល ។

២៦៣២. ទេពាធិរាមារាល ឆ្ងាយសាធុការ
ស្លុតគីនូវសព្វឃោសនា ។

២៦៣៣. ស្ដើលដល់សោឡសព្រហ្មា ភ្លាំងភ្លេចភាវនា
ដោយឫទ្ធីរាជជ័យក្របី ។

២៦៣៤. ព្រះផាត់នារាយរាមចក្រី យល់ឫទ្ធិពាលី
នូវផ្ទាញ់អនុជតាប់ស្ដែង ។

២៦៣៥. ក្បិលលារាជពាលីស្លុះស្ដែង ផាប់សុគ្រីពខែង
ក៏ភាន់នូវត្បូងជ័យក្រវី ។

២៦៣៦. ផោះផោកភាត់រាយនូវឫទ្ធី ពាលីរាជជ័យក្របី
ក្រវីអនុជស្មុំរក្បួយ ។

២៦៣៧. នោះពានរអនុជភិតភ័យ ស្រែករកជេស្ឋជ័យ
សម្ដេចនារាយរាមា ។

២៦៣៨. បពិត្រឥឡូវខ្ញុំឃាត់ណា សូមព្រះរាជា-
ធិរាជស្ដេចថ្លែងសរសឹក ។

២៦៣៩. ស្ដេចផ្ទាប់ក្រោមដើមពោធិព្រឹក្ស- ក្បាលសាយនូវសន្ធឹក
អធិកនូវមេកសាខា(1) ។

២៦៤០. ស្ដេចកោះកោទណ្ឌមហា- ព្រហ្មាសមុតថ្លា
ក៏ថ្លែងនូវក្រុងពានរ ។

២៦៤១. សព្វកោទណ្ឌពាត់សក្តិសរ រូអសនីខ្ទរ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

(1) RIB : nūv truoy sākhā

២៤៤២. ពាលីប្រះព្រះអនុជា ដក់ជាប់សរថ្លា
សម្ដេចឃារិន្ទ្រប្រត្យក្ស ។

២៤៤៣. ក្រុងពាលីជាប់បានសរសក្តិ ស្រែចស្រែកអោះអ្នក-
ណាមានតបះចេស្ដា ។

២៤៤៤. សរឥន្ទ្រឬសរព្រហ្ម ឬសរអសុភ
ដ៏មានតបះកាយក្រៃ (1) ។

២៤៤៥. សរនេះក្រែងសរព្រះពៃ- ស្រពឬសរវៃន
សម្ដេចនារាយភាគា ។

២៤៤៦. គតអ្នកនាយសរបីនូវជា ឡើយទើបក្រុងពា-
លីរមិលមើលមុខកាំ ។

២៤៤៧. យល់លាយលក្ខណ៍អក្សរត្រាំ មានជាចំណាំ
មហាព្រហ្មសភា ។

២៤៤៨. ពាលីចាប់ព្រហ្មាសថ្លា ទូលនូកសិរសា
ហើយក្រាបទូលថ្លែងជាស្នង ។

២៤៤៩. បពិត្រអង្គខ្ញុំគិតគ្ដង គតទោសមួយហោង
នូវព្រះនារាយធិបតី ។

២៤៥០. ជាប្រុសថ្លាកជលោកីយ ណេះដូចសាកញី
មកធ្វើនូវកលកិច្ចកាច ។

២៤៥១. នេះហៅប្រុសតិតអំណាច ជាប្រុសណេះខ្លាច
ចាំបាំងកណ្ដាលវៀណារង្គ ។

២៤៥២. ផ្សរចេញមកឲ្យយល់អង្គ បាននូវដឹងដើមពង្ស
អំបូរបុរាណាចេស្ដា ។

២៤៥៣. ពាលីត្រូវសរសក្តិថ្លា ជាប់សរភជា-
ធិរាជនូវដៃស្ដាំទ្រង់ ។

២៤៥៤. ដៃឆ្វេងកាន់ខ័នជីទ្រនង់ (2) វិះរកជាក់អង្គ
នាស្លាបមួយទើបបាបា ។

២៤៥៥. ពៃហាអ្នករឹងឫទ្ធិចេស្ដា ពោះមកពាជា
សង្ហា (3) នូវសរថ្លែងថ្លាញ ។

២៤៥៦. នាយើងពិពណ៌ដែងជាញ វៀណារង្គក្រុងក្រាញ
ប្រកិតប្រកួតខេរទឹង ។

២៤៥៧. ណេះលបថ្នាប់ផ្ញៀវពួនពាំង នូវឫទ្ធិរឹង
ក៏ថ្លែងនូវសរព្រហ្មាស ។

២៤៥៨. រាំងកាលនោះព្រះបាទ ត្រាំត្រែកនូវនាង

(1) RIB : tapaḥ kāc krai
(2) RIB : kān' khăn tantraṅ
(3) RIB : sāhăs

បន្ទូលនូវព្រះភជា ។

២៤៥៩. ជាហៃហាពាលីរាជមហា ថ្វើសម្រុះអនុជា
សុគ្រីពជិតរាជជ័យក្របី ។

២៤៦០. តាំងកាត់ពាក្យសត្យមេត្រី អាចយកទេពី
តារានាដោយចិត្តចង់ ។

២៤៦១. ហេតុនោះអញខ្លែងថ្លាញបង់ បទេពីងពុំគង់
តាំងដង់នូវពាក្យមេត្រី ។

២៤៦២. ប្រជុំមកាលកើតជំពារមហិនី តារាទេពី
នូវឲ្យសុគ្រីពអនុជា ។

២៤៦៣. តាំងបង់ពាក្យសត្យសត្យា មកយកតារា
ទេពីជាភរិយាឯង ។

២៤៦៤. ទើរានុតៀរតពីព្រៃង មកខ្លិចថ្លាញតាំង
ឲ្យលុះនូវសរព្រហ្មាស ។

២៤៦៥. ពាលីបង្គំអភិវាទ វរវន្ទាបាទ
សម្ដេចនារាយណ៍រាមា ។

២៤៦៦. បពិត្រខ្ញុំគតទោសា នឹងព្រះភជា
នរិន្ទ្រជិតជិនរបតី ។

២៤៦៧. ស្ដេចទ្រង់ទូន្មានភពត្រៃ បួសជាឫសី
ប្រព្រឹត្តនូវសីលចរិយា ។

២៤៦៨. ពាក់ផ្កាទៀនសិល្បសាស្ត្រា កៀសពាក់ខ្សែកខ្លា
ជំពាយនូវផ្លាំងស្វែង(1) ។

២៤៦៩. ប្រតិទិនបូជាហោមស្វែង ផ្ទុំសង្ឃផ្ទើងផ្ទែង(2)
ពិធីនូវព្រតសាស្ត្រស្មូត ។

២៤៧០. ស្រុងស្មាធិខ្ទីងខ្ទួសជ័រស្លុត ដោយសាស្ត្រសៃយស្មូត
សង្វេគស្វាធ្យាយសព្វថ្ងៃ ។

២៤៧១. នេះតឡូវបោះបង់ព្រះវិន័យ ខូរព្រះបារ្ទ័យ
ពុំមានមេត្តាករុណា ។

២៤៧២. យល់ក្រោធក្រៅផ្សាប់ជីវ៉ុរ ផ្លែងសរសក្ដិថ្លា
បង្ហស់នូវជនជីពជាតិ ។

២៤៧៣. ជាព្រះតស្ទូរសូវតាដ ដោះមកពិឃាត
អង្គអញឯងគតទោសា ។

២៤៧៤. ស្ដេចស្ដាប់សព្ទពាលីជា ស្ដេចលោណអា-
នុជនូវព្រះរៀមរូបីហា ។

២៤៧៥. ជាទើយហៃហាក្រុងពាលី ពោះតាំងតឡូវខ្ញី

(1) RIB : jaṃbāy nūv phlāṃṅ svaet svaeṅ
(2) RIB : phgin phgaeṅ

នូវសូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៧៦- អញនូវយកព្រហ្មាសរឹង នោះវិលមករឹង
ជីវិតពីងនោះពុំក្ស័យ ។

២៤៧៧- ពាលីស្តាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ ឱដព្រានសរជ័យ
បំភ្លាងក៏ក្រាបទូលស្នង ។

២៤៧៨- បពិត្រស៊ីស្លាប់ក្សួរយោង ត្រូវសរហើយយោង
ជាស្នាមពិភិនអាត្មា ។

២៤៧៩- មួយសោតក៏នូវឮទូព្រា - កងកេរតិក្រុងពា -
លីលុះនូវអបរាជ័យ ។

២៤៨០- ក្រែងឮទូកាំងភពត្រៃ ពាលីខ្លាចក្ស័យ
ក៏សូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៨១- សូវស្លាប់ទៅជាវែលងនឹង រស់នូវកំដឹង (1)
ពិភិនពិភេទអាត្មា ។

២៤៨២- បពិត្រខ្ញុំធ្វើសុគ្រីពអនុជា នូវអង្គតណា
ព្រះបាទទាំងពីរព្រះអង្គ ។

២៤៨៣- ទោះបីមានទុកទោសធ្ងន់ សូមព្រះបាទទ្រង់
បញ្ចើនៃខ្ញុំករុណា ។

២៤៨៤- ស្រេចពាក្យពាលីទូលជា ធ្វើសុគ្រីពអនុជា
ជិរាជនូវអង្គតនៃ ។

២៤៨៥- នឹងព្រះបាទដពាក្យត្រៃថ្លៃ ពាលីរួយនៃដ
រសាយកម្លាំងទុរពល ។

២៤៨៦- ព្រានសរព្រហ្មាសពុំទល់ មុតប្រាណលុះដល់
ក្របិន្ទុក៏លុះបាត់ជីវី ។

២៤៨៧- ព្រហ្មាសរឹងឫទ្ធិឫទ្ធី ឃ្លាលឃ្លាសអស់គ -
សូភានូវតន្ត្រិព្រហ្មស្ដែង ។

២៤៨៨- ហើរហិចទៅហាសស្ទូវសែង អុចទៅដល់កំពែង
សមុទ្រជ៏គម្ភិភ (2) ។

២៤៨៩- ណាងជ្រះសុទ្ធសព្វប្រការ វិលរឹងជ៏ត្រអាល
ក៏ផ្កានានាភយភាសា ។

២៤៩០- ពាលីដួលដោយសរថ្លា ទេពីតាភ
ប្រះប្រាណក៏រួញយំកង ។

២៤៩១- សោយសោកនូវស្រីង្គារនង រួតរត់ដោយដង
ដោយនូវគិរីត្រៃត្រាំក្ស ។

២៤៩២- ក្រាបវរបាទជ៏យំពន្លឹក ហាឫទ័យជ៏សន្ធឹក

(1) RIB : ras' nau kuṃ ṭiṅ
(2) RIB : samudr gambhīrabhāb

សង្វៀនរន្ធត់អង្គា ។

២៤៩៣- ទ្រព្រះអង្គរាជជ័យមហា   រឹងឫទ្ធិចេស្ដា
ពាំងារស្ដេចល្បើយក្បួណាក្បួយ ។

២៤៩៤- វែងឯបង់ជន្មជាតិក្សត្រថ្លៃ   ឆ្លួលដេកនាព្រៃ
មកសូន្យកណ្ដាលពសុធា ។

២៤៩៥- នេះអញឃាត់ព្រះរាជា   ជាសុក្រីពនេះណា
ឋនោមានៈនិរភ័យ ។

២៤៩៦- សមមានអ្នកជាតិជំរៃ   រឹងឫទ្ធិលើសក្រៃ
ពាំនឹងពាំនាក់អាត្មា ។

២៤៩៧- ស្ដេចក្រេវក្រោធក្រៃសោះសា   ជាអញសឹងជា
ឋកសមនឹងរាជជ័សត្រូវ ។

២៤៩៨- បាបភៀវព្រៀងព្រះតម្បូវ   អស់ជន្មជាតិនៅ
កណ្ដាលអង្គារុរគម ។

២៤៩៩- បង់អស់ស្រីស្រឹង្គាររស្មី   ភពរង្គរាជ្យរង្ស
មកសូន្យនាព្រៃព្រឹក្សស្ថាន ។

២៥០០- ឆ្លួលដេកឯកោប្រះប្រាណ   ប្រាសប្រាសាទស្ថាន
មកនៅកណ្ដាលពសុធា ។

២៥០១- លេះយកចន្ទ្រជាផ្កាណា   យកព្រៃបព្វតា
ជាខ្នល់នូវខ្នើយកើយយោង ។

២៥០២- លេះយកប្រជពីកន្លង   ជាវៃនទិព្វរង
មណ្ឌលបន្ទុំទិព្វសោយ្យាសន៍ ។

២៥០៣- លេះយកវេហាអាកាស   ជាតិតានជាស
រុងរឿងតារាផ្សព្វផ្សាយ ។

២៥០៤- លេះយកស្បូរសព្វព្រះកាយ   ជាតន្ត្រីយសាយ
ជ័យល្វេងបំរើសពណា ។

២៥០៥- ទុះទុរុងរូបសោភា   ល្ហៅល្អញភក្ត្រា
រុងរឿងនូវដោមពាលពង្ស ។

២៥០៦- អាចផ្ចាញ់សង្គ្រាមរឿណារង្គ   អស់ទេពក័ប-
ដុំផ្ងាយនូវភីស្មគស្វាច ។

២៥០៧- អាចបាប់ចងរាពនូវអំណាច   ផ្ចាញ់ផ្ចាលឲ្យខ្លាច
ពន្លឹកអស្សូរសោះសា ។

២៥០៨- មានឫទ្ធិជ័យតេជចេស្ដា   អាចផ្ចាញ់មហិង្ស
គបះនូវតេះជាជ័យ ។

២៥០៩- លេះព្រះមកមរនៅព្រៃ   បង់ពាំងារៃម-
ត្រីផុលីរត្នស្នូនភ្ជា ។

២៥១០- ជិងនោះទំនួញតាភ   ពិភពតន្ត្រា-
ជិរាជសញ្ញួយជីកក្រើក ។

២៥១១. ព្រះឥន្ទ្រនិន្ទ្រស្ដេចបើក ទិព្វចក្ខុស៊ើសើក
កំបង់ធុលីស្តុតី ។

២៥១២. ទ្រង់ស៊ីម្ពូននូវទឹកគន្ធី[1] ហោះថ្កានពាលី
ស្រែចស្រ្តូចនូវទឹកមេត្តា ។

២៥១៣. ឲ្យពរបន្តុះក្រុងពា- លីលុះស្នូកាំ
មកកើតពិមានទិព្វស្ថែង ។

២៥១៤. ឫសីព្រឹទ្ធព្រតសីលស្ដែង ពិធីលេះលែង[2]
ប្រយោជន៍មកសំស្ការសោត ។

២៥១៥. ឲ្យលុះមោក្ខមោះពិរោធ ស្ដុតិ៍ឲ្យពោ-
ធិញាណពិភពសាស្ត្រវៃសយ ។

២៥១៦. ស្រោចស្រប់គន្ធពិរោរវៃន ស្ទូតសាស្ត្រពរជ័យ
ដោយទិព្វញាណរិទ្ធ ។

២៥១៧. ពាលីលុះអំណាចសត្រូវ ថ្វាកងស្ដែងនូវ
ពិមានពិភពស្នូកាំ ។

២៥១៨. សោយសព្វសុខបរិបូណ៌ប្រា- កដជាទេពតា-
ធិរាជលុះដោយបារមី ។

(1) MBN : draṅ' sīl dịk ap' bidhī
(2) RIB : ṛsī briddh brat sīl svaeṅ bidhī luḥ laeṅ

កណ្ឌ ទី១៤

២៥១៩- ស្រេចព្រះស្តេចថ្កូលពាលី អភិសេកក្របី
សុគ្រីពឲ្យសោយរាជ្យស្នង ។

២៥២០- រក្សារាស្ត្រប្រជាស្នង ពានរពលផង
បរិបូររាជបុរា ។

២៥២១- ព្រះតាំរព្រះអង្គវេលា ត្រេចព្រៃព្រឹក្សា
សឹងសត្វអម្រឹគឃឹកង ។

២៥២២- ផងជារស្រះស្រស់ផ្ការង មើលមយូរយ៉ាប្សរផង
ក៏ឃំផ្លាស់ផ្លើយកាន់គ្នា ។

២៥២៣- ព្រះដើរលេងផងម្រឹគា ជ្រាំគេទ្រុភាជា
បីនាំបុប្ផាផលផ្កាយ ។

២៥២៤- បុប្ផាផលាលេចលាយ ផ្កាត់ផ្កាយព្រះនារាយ
ស្តេចគង់នៅព្រៃពនាផ្កា ។

២៥២៥- សុគ្រីពក្របិន្ទ្រ រាជា ស្រេចសោយអស់អា-
ធិបតាន្ទូរដូចពាលី ។

២៥២៦- សោយសុខស្តេចគុណរបតី គាំរព្រះចក្រី
ទន្ទឹងឃល់សង់ពេកពោង ។

២៥២៧- ព្រះប្រើព្រះអនុជទៅផង ព្រះអនុជចរពោង
បីល្អះខាស់ខិនងឹបុរី ។

២៥២៨- ជាទើយសុគ្រីពដ៏ក្របី ស្តេចគុណព្រះចក្រី
ក៏ពុំរំពឹងឡើយណា ។

២៥២៩- រីក្រងមិងចង់ដួលដុចពា- លីផ្ការាជា-
ធិរាជស្តេចដោយជិត្តពីង ។

២៥៣០- ពីងស្តេចគុណពីងពុំក្រែង រាជាស្តេចឯង

កុំដួលកណ្ដាលពនាន្តា ។

២៥៣១- សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះអាជ្ញា ទូលសាររឹងជា
បពិត្រសូមស្ដេចប្រណី ។

២៥៣២- នាខ្ញុំទើបសោយរាជ្យថ្មី ពានរមន្ត្រី
មកសូមនៃព្រះពរហោង ។

២៥៣៣- ខ្ញុំនូវត្រូតត្រាពលផង ឲ្យគ្រប់ជាផ្ដង
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។

២៥៣៤- ស្វាខ្លះនៅស្ថានគិរី ខ្លះនៅជលធី
សមុទ្រពុំទាន់មកហោង ។

២៥៣៥- ខ្ញុំនូវប្រមូលពលផង សព្វគ្រប់ហើយហោង
ហើយនៃទើបខ្ញុំយាត្រា ។

២៥៣៦- នាំទៅថ្វាយព្រះនរបា- ធិបតីគឺជ័យជា
ព្រះបាទតស្សូរខ្ញុំហោង ។

២៥៣៧- សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ទូលព្រះបាទបង
អម្ចាស់ពិសេសសារទ ។

២៥៣៨- ឈប់ថ្ងៃមួយខ្ញុំចេញចរ នាំពលពានរ
ទៅថ្វាយព្រះបាទបពិត្រ ។

២៥៣៩- ព្រះលក្សរំពឹងសុចរិត វិលទៅទូលពិត
ព្រះបាទសម្ដេចជេស្ឋា ។

២៥៤០- បពិត្រសុគ្រីពរាជា នូវផ្ដុំពលពា -
នរាបីមកថ្វាយក្សត្រ ។

២៥៤១- នាទៅដល់កន្ទលីបព៌ត[1] ស្ដិតហនុមានគាត់
នូវពុំទាន់មូលមកហោង ។

២៥៤២- សូមស្ដេចប្រណីគាត់ផង កុំបីអាលស្ដេចចង
ព្រះទ័យទ្រង់ព្រះក្រោធា ។

២៥៤៣- នាក្រោយព្រះលក្សអនុជា ស្រេចស្ដេចវេលា
ទៅហើយទើបរាជក្របី ។

២៥៤៤- ចេញវៃលងខាត់ខិនបុរី ស្រេចបិចហោះខ្ញុំ
ទៅលុះសំនៅហនុមាន ។

២៥៤៥- នាកន្ទលីពានព្រៃស្ថាន រូបរាជឧទ្យាន
តិមាននៃត្រៃត្រឹង្ស[2] ។

២៥៤៦- សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ជួលទៅទៀបនា
បន្ទុំនៃរាជហនុមាន ។

២៥៤៧- យល់ឱរសរាជប្រធាន ដេកលក់ពុំបាន

(1) RIB : kandalī parbat
(2) RIB : ṭă mān nau traitriṅsā

នឹងចូលទៅឯងាសឡើយហោង ។

២៥៤៨. ឆ្នុំសំរឹងស្បូវត្រុតគឹកកង អស់ព្រឹកយប់ឃ្មង
សឹងខ្លាចពាំអាចមកក្បឹង ។

២៥៤៩. ហនុមានដោះឡើងបីដណ្តឹង មានប្រការផ្សឹង
បីមាឋកដល់ស្ពានអាយ ។

២៥៥០. សុគ្រីពថ្លែងដោយបរិយាយ មនគី[1] ព្រះនារាយ
សីហនាទស្ដេចថ្កូលពាលី ។

២៥៥១. ប្រើអញបរព្រឹន្ទុដ៍គ្របី ទើបអញឥឡូវឱ្យ
មកលុះនៃស្ពានផាហោង ។

២៥៥២. អញសូមអញ្ជើញផាទៅផង អញឥឡូវដាម្ដង
ទៅថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២៥៥៣. ហនុមានស្រួចនូវឫទ្ធិ ឆ្មារ[2] ស្មើអង្គុលី
សុគ្រីពក៏ដក់ទៅហោង ។

២៥៥៤. ថ្វាយពលជិតសិបអក្ខោផង សឹងឫទ្ធិដ៏កន្លង
ជយានុភាពដ៏ទីទៃ ។

២៥៥៥. សុគ្រីពណាថ្នក់លួកនៃដ ស្ទួយហនុមាននៃ
មកដាក់ឯក្បែកអាត្មា ។

២៥៥៦. ទើបក្រាបទូលព្រះនរបា បពិត្រនាថ្វា
នេះជាក្មួយនៃខ្ញុំហោង ។

២៥៥៧. ខ្ញុំសូមថ្លៃព្រះអង្គផង ទោះខុសត្តំគ្គង
សូមមានសម្ដេចករុណា ។

២៥៥៨. ព្រះអង្គពីរពង្សក្សត្រា គង់លើព្រះពន្លា
ពិជ័យរត្នរូតបណី ។

២៥៥៩. ព្រះលើកព្រះទុស្សប្រិមប្រិយ ត្រេកត្រាស់រួសខី
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៦០. ជាហៃហាសុគ្រីពភាសា រហោតុអ្វីឡើយពា-
នរណេះតូចលើសលន់ ។

២៥៦១. ញាំាឯមានតេជតេជោមន្ត ពាណាគឺអនន្ត
អនេកនូវអាធិកលម្ដេច ។

២៥៦២. លុះស្រេចបន្ទូលសារពេញ្ញ ត្រេកត្រាស់សំរេច
សមរសព្រះរាជសម្ភារ ។

២៥៦៣. សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះឱង្ការ ខុនក្រាបវន្ទា
បង្គំប្រណាម្យភក្តី ។

២៥៦៤. បពិត្រនារាយរាមឫទ្ធិ ព្រតព្រះដ៍ឫសី

(1) RIB : mantrī
(2) RIB : tūc

ពិសេសពិសុទ្ធលោកា ។

២៥៦៥- នាគេងគេដោញជាពា- នរត្បូងនេះណា
ខ្ញុំនូវទូលក្សត្រពុំបាន ។

២៥៦៦- ខ្លាចខ្ញុំភូតភរជ័ស្លមពាន ស្តេចទ្រង់ព្រះក្សាន្ត
ចិញ្ចឹមបន្តិចមើលហោង ។

២៥៦៧- ព្រះបន្ទូលនូវសុគ្រីពទឹងស្លង តម្រូវយើងមកប៉ង
វំលាងវំលាយលង្កា ។

២៥៦៨- អញស្ទាញ់ផ្លែងផ្លាញអសុរា ឲ្យខ្មើសមិត្តា-
ទិដ្ឋិគឺរសម្ខហោង ។

២៥៦៩- អញស្ទាញ់ផ្ទាលកាលនេះម្តង ឲ្យអសុរផង
ដឹងដើមព្រះនារាយត្រាស់ហើយ ។

២៥៧០- នេះតម្រូវពឹងទូលទាស់ឆ្លើយ ប្រើនូវរក្សាហើយ
ទំពាំហនុមានធំណា ។

២៥៧១- ខ្លាចក្រែងនូវមាននិន្ទា អស់ទាំងទេវតា
កំជាសតិះដៀលនេះម្តង ។

២៥៧២- ពុំចាំចិត្តគិតប៉ុនប៉ង នូវប្រទះបីប្រឡូង
សឹកនោះពុំវែងឡើយណា ។

២៥៧៣- នេះតម្រូវគិតស្តេចខ្វែងជា នៅរង់រក្សា
ចិញ្ចឹមហនុមានធំ ។

២៥៧៤- ហនុមានផ្ទាត់ផ្ទាយបង្គំ ទសករប្រណម្យ
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

២៥៧៥- ស្តាប់សារព្រះបន្ទូលភាសា ក្សិណហនុមានហា
មាត់ធ្វើជាស្លាបឡើងនៃ ។

២៥៧៦- យល់រស្មីសុរិយោទ័យ ពីរជណ្តប់ប្រៃពា
ប្រដូចនូវកែវសូរ្យកាន្ត ។

២៥៧៧- លេចចេញពីមាត់ហនុមាន ភ្លឺយល់សព្វស្ថាន
ពិមាននៃសុខស្ថិត ។

២៥៧៨- ភ្លឺទាល់អវគ្គព្រហ្ម ខាងទាល់ចក្រវាល
ក្រោមដល់ទុកបរិយន្ត ។

២៥៧៩- ស្រេចស្តេចត្រេកអរពេកពន់ យល់ហនុមានមន[1]
សំដែងផ្ទាយឫទ្ធិចេស្តា ។

២៥៨០- ស្តេចត្រាស់នូវព្រះអនុជា ហៃលក្ស្មណ៍ខ្ញុំ
បាមើលឫទ្ធិហនុមាន ។

២៥៨១- វីលង្កាក្រុងរាជស្ថាន យើងចាប់ពែនបាន[2]

(1) RIB : mant
(2) MBN : yoeṅ cāp' pīen pān

ទាំងឯងាយពុំក្រញើយហោង ។

២៥៨២. នេះតម្បូរិទ្ធូរបាទៅក្នុង ត្រួតត្រាពលឯង
បីដោយជំពូកឆ្វេងស្តាំ ។

២៥៨៣. ឲ្យសុគ្រីពជាខុនពលនាំ ពលត្រីនុធូលចាំ
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

២៥៨៤. ក្សិណនោះព្រះលក្ស្មណ៍ក្រាបលា វិរបាទដេស្ដា
ដំនុំបញ្ចាន់ស៊ីវស្ថាន ។

២៥៨៥. ហៅហៃសុគ្រីពរាជប្រធាន ព្រះអង្គស្តេចមាន
ព្រះបន្ទូលលើសិរសា ។

២៥៨៦. ប្រើអញមកគ្គំគ្គូ ពា- នរត្រឹន្ទុយោធា
នូវព្រះស្តែងស្តេចពានរ ។

២៥៨៧. ក្សិណរាជសុគ្រីពក្រោកអរ សូមសិទ្ធិព្រះពរ(1)
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៨៨. ស្រែចខ្វាយខ្វល់គ្គំគ្គូ ពា- នរត្រឹន្ទុយោធា
បីជាចតុព្យូហយុទ្ធ ។

២៥៨៩. ស្លូចស្រាលកាយហានមុះមុត លើកឲ្យអង្គទ
ជាខុនពលប្លូងឯងណា ។

២៥៩០. ទាំងយានុមានមហិមា លើសវៃឯជាពា-
នរានរេន្ទ្រមន្ត្រី ។

២៥៩១. ឲ្យនៅនៃបព្រះចក្រី ពីរព្រះនរបតី
ស្រដីអស់ទាំងទ័ពប្លូង ។

២៥៩២. រីសុគ្រីពរាជនាថទាំងពួង ពលត្រឹន្ទុតាមប្លូង
ជាទ័ពតាមស្តេចឯងហោង ។

២៥៩៣. ស្រាប់ស្រែចព្រះលក្ស្មណ៍ធូលក្នុង ទូលព្រះបាទបង
ព្រះរាជព្រះវៀមជីបតិត្រ ។

២៥៩៤. នាបើកព្រះឱស្ឋឧក្រិដ្ឋ(2) តិសេសព្រះគំនិត
ក៏ស្តេចនូវចរលេលា ។

២៥៩៥. ព្រះបន្ទូលជម្ពូពានរោភ គូររឫក្សពេលា
មហាជំហុតនាទី ។

២៥៩៦. លុះបានឫក្សពាររតិត្តី ឧត្តមយោគយាយី(3)
ត្រាកជនូវព្រះពេលា ។

២៥៩៧. ស្តេចឲ្យគោះគងជ័យជា ទុតិយាតតិយា
មហាមហាតង្កើងក្រៃ ។

(1) RIB : sūm ṛddhī braḥ bar
(2) RIB : nā poe braḥ poek braḥ osṭh krit
(3) MBN et RIB : uttam yug yāyī

២៥៩៨. ទើបស្ដេចលើកទ័ពពិជ័យ　　ចេញដោយវិស័យ
　　នាផ្លាំងព្រះរាជសង្គ្រាម ។

២៥៩៩. អស់ពានររត់បែកតាម　　កំណត់ប្រុងប្រាម
　　បីដោយសង្កាត់សេនា ។

២៦០០. មើលយល់ដូចរលកជលសា　　ដីជោរខ្ទឹមគ្នា
　　ទាំងប្អូនពាន់កោតសាគរ ។

២៦០១. ស្រេចស្ដេចដល់គន្ធមាទប-　　ព៌តពិតដ៏បវរ
　　ប្រសើរពិសេសមានជ័យ ។

២៦០២. ស្ដេចបោះទ័ពនៅនាច្លូ　　ស្ពាននោះពិប្រពៃ
　　ប្រកបនូវដំណាមាន ។

២៦០៣. រសផ្អែមពិសាសាយសាន្ត　　ច្រើនគ្រប់គ្រាន់មាន
　　ពានរដងសឹងអាស្រ័យ ។

២៦០៤. ស្រេចស្ដេចសង់ព្រះពន្លាជ័យ　　វិញទៀបឆ្នេរនៃ
　　សមុទ្រឆ្ពោះត្រង់លង្កា ។

២៦០៥. ពីរអង្គពង្សពីរក្សត្រា　　គង់លើព្រះពន្លា
　　អធិកនូវចេស្ដាការ ។

២៦០៦. អស់មុខមន្ត្រីបរិវារ　　ពានរជាសជា
　　ក៏គាល់សម្ដេចក្សត្រា ។

២៦០៧. រលកគគ្គីរជលសា　　បែកក្ដាត្រែងត្រា
　　ក៏មកបង្គំនរបតី ។

២៦០៨. ឯងនោះព្រះបាទភូមី　　ស្ដែងស្ដេចនូវឫទ្ធិ
　　បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

២៦០៩. ដាវៃហាសុគ្រីពដ៏ឧទារ　　ពីងជានាយនា
　　តស៊ូរអស់ពានរហោង ។

២៦១០. ចូរពីងស្រាលពានរឯង　　អញនូវទៅក្ដង
　　ឲ្យស្ពូរលំនៅសីតា ។

២៦១១. គាប្បីអញប្រើអ្នកឯណា　　អាចទៅលង្កា
　　វិលមកតប្លូវថ្វាត់បាន ។

២៦១២. សុគ្រីពក្រាបទូលសូមទាន　　បពិត្រអញខ្ញុំមាន
　　តែឧនជីពញូរឯងណា ។

២៦១៣. សូមព្រះត្រាស់ប្រើអាជ្ញា　　ទុកលើសិរសា
　　គាត់នាំព្រះសំនូរហោង ។

២៦១៤. ឧនជីពញូរទូលវឹងស្នង　　បពិត្រខ្ញុំបោះផ្លង
　　សមុទ្រនេះទៅបានណា ។

២៦១៥. ណោះនូវវិលមកដូចព្រះអាជ្ញា　　ព្រះបាទក្សត្រា
　　ខ្ញុំមួយពុំបានមកហោង ។

២៦១៦. ខ្ញុំទូលបាក់ដូចគំគង　　បទនាស់ដោយហោង

កម្លាំងក៏ថយហើយណា ។

២៦១៧- រីខុននន្ទនៃមហិមា គាត់អាចងាងា
អាស្លាព្រះបាទភូធរ ។

២៦១៨- ខុននន្ទក្រញ៉ូញក្រាបកាយករ អញ្ជលីថ្វាយពារ
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

២៦១៩- បពិត្រខ្ញុំពោះផ្លូវសា - គរទៅលង្កា
វិលមកតម្រូវថ្វាត់បាន ។

២៦២០- គឺមោះខ្ញុំនូវនិរមិតប្រាណ ដូចរាជហនុមាន
ពុំបានដូចចិត្តចិន្តា ។

២៦២១- បន្ទូវនោះទៅលង្កា មានប្អូនរាពណា
មួយឈ្មោះនាងវិកតាសី ។

២៦២២- ជាឆ្មាំចាំរាជបុរី លង្កាភូមិ
ជណ្តាលនៃទសមុខមារ ។

២៦២៣- នាងនោះមាមាត់នៅទ្វារ មាត់ឯស្មើជាសជា
ក៏ពាសអាកាសនភី ។

២៦២៤- រីផ្កាក្រោមពាសមហាប្រថពី សព្វសត្វបក្សី
នូវហើរវិលងពុំបាន ។

២៦២៥- បទវិកតាសីដ៏សាមាន្យ ចាំមាគ៌ាស្ពាន
ដោយមានដំណើរនេះណា ។

២៦២៦- ពោះយក្សកន្ទតូអសុរា ផ្តោះទៅលង្កា
សឹងចូលក្នុងមាត់នាងនោះ ។

២៦២៧- វង្វេងវិលវល់ស្ងួនស្មោះ ស្លាប់បាត់ក្នុងពោះ
ពុំដែលនូវរួចយាត្រា ។

២៦២៨- បពិត្រពីមុនមកណា ផ្លូវទៅលង្កា
ពុំដែលកម្រជល់ម្ល៉េះ ។

២៦២៩- ពីដូចរាពណាបានទេពីនេះ រាពរិងរួតរិះ
ប្រយ័ត្នសព្វមាគ៌ាស្ពាន ។

២៦៣០- មានតែឫទ្ធិរាជហនុមាន ហនុមាននៃមាន
គាត់នាំព្រះរាមអាស្លា ។

២៦៣១- ស្តេចស្តាប់ខុននន្ទទូលថា ផ្លូវទៅលង្កា
នោះត្រូវអ្នកមួយទៅបាន ។

២៦៣២- ទើបព្រះបន្ទូលវិញថ្កាន ចៅហាហនុមាន
កម្លាំងឫទ្ធិមហិមា ។

២៦៣៣- បាទៅសួររាជសីតា វររាជជាយា
មហាមហេសីស្នូគិ ។

២៦៣៤- ព្រះបើកព្រះខ័ស្សអាក់អួល ហនុមានយខ្សឹកខ្សួល
បារម្ភព្រះរាជទេពី ។

២៦៣៥. ព្រះនេត្រឆ្មៀតស្រៀបតាំងទី ភ្លុសរាជក្របី
ក៏ជាត់ពុំទាន់ឲ្យយល់ ។

២៦៣៦. ខំប្រឹងព្រះភក្ត្រនិមល ដូចចន្ទ្រពេញបូណ៌
ស្រលះពពកថ្លាថ្លៃ ។

២៦៣៧. ហនុមានវៃអក្សរាស្រ័យ ដឹងដើមជាប្រស័យ
ថារម្ភព្រះរាជទេពី ។

២៦៣៨. ក្រែងពុំគង់ក្រឹត្យក្រមស្រី មារមកយាយី
ប្រលួងប្រលោមកាមករ ។

២៦៣៩. ហនុមានក្រាបបាទភូធរ សូមឫទ្ធិព្រះពរ
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤០. បពិត្រខ្ញុំទៅលង្កា ក្រែងព្រះពនិតា
ពុំជឿនៃអញខ្ញុំកូវ ។

២៦៤១. ខ្ញុំនាំពតិមានព្រះភូ- ធរទៅតិច្បូរ
ឥតអ្វីដួយជាបន្ទាល់ ។

២៦៤២. ឲ្យសម្តេចព្រះទេពីស្គាល់ សោះទេពីខ្វាល់
ជាក្រោងព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤៣. មកល[1] ក្រែងក្រុងភពណា ប្រែប្រាណជាស្វា
មកលួងសម្តេចក្សត្រី ។

២៦៤៤. ស្តេចស្តាប់ហនុមានទូលពី- ភេះសារសេចក្តី
កំនាប់ដោយធម៌សុចរិត ។

២៦៤៥. ស្តេចបូតព្រះទំរង់រត្ន ស្បូងពិទូរ្យឥត
តម្លៃពីព្រះហស្តហោង ។

២៦៤៦. ឲ្យហនុមាននាំទៅគ្គង ថ្លែងសារសព្វផង
ទេពីប្រសើរស្សួរសារ ។

២៦៤៧. ថាទៅទាល់ទសមុខមារ មើលសព្វប្រការ
នូវអស់អំពើកិច្ចកល ។

២៦៤៨. វែងបាបរិបូណ៌បានយល់ សព្វស្ថានដណ្តាល
មន្ទាគិរីភពណា ។

២៦៤៩. ថាមើលអស់ពលយោធា មើលអស់អសុរា
ឯណានៅចាំទេពី ។

២៦៥០. ថាចូលដល់ស្ថានមហោសី ឲ្យបានស្រដី
សំណោះសំណាលថ្លែងថា ។

២៦៥១. ថាថ្វាយអង្គុលីយមួយណា មណីនេះជាយ៉ា
ធ្លាកដក៏ស្គាល់ជាក់ហោង ។

(1) RIB : mar kal' (pas.)

២៦៥២- ហនុមានក្រញូញក្រោបរាបរង ទំរង់រត្នកន្លង
ដឹកល់មណ្ឌលសិរសា ។

២៦៥៣- ស្រេចស្ទុះស្ទាញខ្លួនបញ្ឆោត គន្ធមាទនហិមា
កណ្ដាំងនៃហនុមានត្រែត ។

២៦៥៤- ស្ទុះលោះឡើងលើបពិត ល្អិតចុះប្រាកដ
រាបដូចព្រះធរណីយោង ។

២៦៥៥- លោះឃ្លាឃ្លាសទៅហាឆ្នួង ពានរផ្ការផង(1)
ក៏ដិតដោយរាជាក្របី ។

២៦៥៦- លុះកណ្ដាលប្រិវាលដល់ធី ដល់ផាធិបតី
រលករំពើងខ្ទរខ្ទាយ ។

២៦៥៧. ដើលនាគនូវមកររៀងកាយ ស្វាផ្ការកាំងឡាយ
មហាភយាភិតភ័យ ។

២៦៥៨- ហនុមាននាំទៅទុកក្នុងព្រៃ ហើយលោះគ្រៀវក្នុងព្រៃ
ប្រុះលើសិង្ហអសុរា ។

២៦៥៩- រាត់ឲ្យធរធាំរក្សា នៅឆ្មេរគង្គា
ត្រង់ត្រើយសម្ប៉ាជណ្ដាល ។

២៦៦០- សិង្ហាសួរសោតយក្សយល់(2) ហនុមានលោះដល់
ក៏ទាស់ប្រយុទ្ធដ៏ទៃហា ។

២៦៦១- ហនុមានប្រយុទ្ធសោះសា ដួលសិង្ហអសុរ-
សុរេន្ទ្រក៏លុះមរណោ ។

២៦៦២- ទៅយល់សព្ទតាលនាគផង ទាស់តុំឲ្យផ្លង
ក៏លើកតពារបីកំសួល ។

២៦៦៣- ហនុមានហាចលោះចក់ក្ដួល ដាប់សិរសាដួល
ទំលាក់ទៅក្នុងជលសា ។

២៦៦៤- ហើយលោះរំលងលង្កា វិញ្ញូងមាតា
ទៅជួនលើស្ពានអាស្រម ។

២៦៦៥- យល់ទេពឫសីដ៏ឧត្ដម សាងសីលក្រិត្យក្រម
ក៏ថ្វាយបង្គំភក្ដី ។

២៦៦៦- ទូលថាយតិត្រព្រះមុនី ទេពវិញ្ញូឫសី
វិសេសវិសុទ្ធសីលា ។

២៦៦៧- សូមមានទ្រង់ព្រះករុណា ជួយទៅលង្កា
ត្រង់ណាបង្គាញខ្ញុំផង ។

២៦៦៨- ឫសីសិទ្ធិឆ្លើយឆ្លង ថាម្នាលោះថ្លង
រំលងលង្កាហើយណា ។

(1) RIB : bānar nāṃ phaṅ
(2) RIB : siṅh suor tesāy yaks yal'

២៦៦៩- ហៃហាណាន[1] ក្រែងឃ្លានអាយុ　　អាមកភោគ្គា
　　អាហារធំអែតតគ្រើយ ។

២៦៧០- ក្បួនណានោះព្រះឫសីមុនី　　អ្នកតូចអាយបី
　　តាំងតែកំហុជមានុមាន ។

២៦៧១- មានុមានទទួលអាយុបាន　　បរិភោគដោយឃ្លាន
　　កំស្មានតុំក្រាន់ឡើយណា ។

២៦៧២- ក្បួនណាសើចអំភ្លាងភោគ្គា　　ដូចនឹងនិន្ទា
　　ព្រះមហាឫសីដ៏មុនី ។

២៦៧៣- ដោយតេជតេជះព្រះឥសី　　បរិភោគអាយុបី
　　តាំងតែតុំអស់ឡើយណា ។

២៦៧៤- មានុមានអស់អៀនខ្មាសមហា-　　ឫសីក្រាបណា
　　បៀមអាយុអំភ្លាងពោះទៅ ។

២៦៧៥- ស្រេចដល់វិកតាសីនៅ　　ចាំផ្លូវជិតក្រៅ
　　កំពែងបុរីលង្កា ។

២៦៧៦- មានុមានគិតស្ងួតស្ងៀមថា　　បើអញឲ្យវា
　　ដឹងខ្លួនវាឃ្លាំងនឹងអញ ។

២៦៧៧- ពីព្រោះនេះលុះត្រឹកវិញ　　នោះនៃវាចាញ់
　　ដៃអញពិឃាតបង់បាន ។

២៦៧៨- គឺបោះព្រះអាស្នាប្រើប្រាណ　　ស្ដេចក៏ខុសខាន
　　តុំបានទៅដល់វាំងថ្កាត់ ។

២៦៧៩- ជួយសោតអញនូវដើរក្នុងមាត់　　ក្រែងព្រះទំរង់រត្ន
　　អង្គះអសោចតុំស្អាត[2] ។

២៦៨០- មកលយល់យក្សដូជាតិ　　សាមាន្យប្រមាទ
　　បានបៀមចិញ្ចៀនព្រះទំរង់ ។

២៦៨១- មានុមានរិះតុំស្ងួតស្ងៀង　　ក្បួនណាបោះព្រះទំរង់
　　វាំលងឯអាកាសថ្កាត់ ។

២៦៨២- និម្មិតអង្គឯងឆ្មារក្ដាត់　　ចរចូលក្នុងមាត់
　　ក៏លេចទៅដោយកាយា ។

២៦៨៣- ហើយហិចបោះឃ្លាសទេវហា　　ស្លឹកស្លោះសោះសា
　　ទទួលព្រះទំរង់រត្ន ។

២៦៨៤- ទូលទុកលើសិរសាថ្កាត់　　ហិចបោះនាប់ក្ដាត់
　　ស្រេចដល់កំពែងលង្កា ។

២៦៨៥- នូវចូលដល់ផ្លូវបុតាំ　　យល់យក្សអសុរា
　　កម្រនឹងចូលតុំបាន ។

(1) MBN et RIB : lān̄
(2) RIB : krai braḥ damraṅ' răt(n)
　　aṅg āsoc buṃ s-āt

២៦៨៦- ទៀលទិលទៅទិសល្អសាន ឆ្មៀងមើលសព្វស្ថាន
រំពៃរំពឹងនូវលង្វែក ។

២៦៨៧- ក្សិណនោះហនុមានយល់មែក ឪជ្រមួយជ្រៀតជ្រែក
រហៃងកំពែងសិលា ។

២៦៨៨- ហនុមានតឹងតានសាខា ស្មៀរស្ទូរសោះសា
លុះទៅលេចកំពែងដែកធូល ។

២៦៨៩- ទៅយល់ក្តួយភពណាសួរ អសុរីបុត្របួរ
គឺនាមយោកាមពាលី ។

២៦៩០- ចេញរោងរៀបមុខមន្ត្រី(1) សក្តិសែងនូវស្រី
សុភាក្តខុនណាងបីប្រពៃ ។

២៦៩១- ពុំយល់រត្នសីតាថ្លៃ ឮលេចធូលៃន
កំពែងសំរិតរិះរក ។

២៦៩២- យល់ឯអតិកាយចេញមក រៀបរោងយក្សយក
នូវសារពើយុទ្ធបីសំពៀង ។

២៦៩៣- ហនុមានពះពានកំពែង បន្ទាយទស់ដែង
ក៏ធូលទៅយល់មហាកាយ ។

២៦៩៤- កំពស់ដួយយោជយល់ឆ្ងាយ ចេញរោងរៀបភាយ
នូវអស់អាវុធអសុភា ។

២៦៩៥- ពុំយល់រត្នភជសីតា ហនុមានវេលា
លុះលេចកំពែងបញ្ចាលោហ(2) ។

២៦៩៦- យល់មន្ត្រីពលយក្សនោ ទសមុខមានោ
ឲ្យចាំអស់ស្រីស្នំកា ។

២៦៩៧- សុទ្ធសឹងទេពីទេវតា ទិព្វទេពកញ្ញា
គឺភពណាល្អចយោង ។

២៦៩៨- ពុំយល់សីតាស្ថិតផង ហនុមានរំលង
លេចដល់កំពែងពេជ្រា(2) ។

២៦៩៩- ទៅតួរឧត្តរទិសា យល់កូនភពណា
គឺឥន្ទ្រជិតជ័យកុមារ ។

២៧០០- ចេញរោងរស្មីប្រាស់ប្រាល ព្រោងព្រាយបីស្វាល
តន្លឹកតន្លឺឆោមឆាយ ។

២៧០១- រៀបរោងគិតការអធិប្បាយ បរិពារពលនាយ
យោធាទាហានយក្សា ។

២៧០២- ពុំយល់រត្នភជសីតា ហនុមានវេលា

(1) RIB : roṅ rīem mukhamantrī
(2) MBN et RIB : pañcalo(r)
(3) MBN : bejj ṭār
RIB : bejratā

២៦៦៩- ហៃហាណាន(1) ក្រែងឃ្លានបាយបា   បាមកភោក្តា
អាហារដំអែតឥតត្រើយ ។

២៦៧០- ក្បែរណានោះព្រះឫសីមុនី   អ្នកតូចបាយបី
តាំងតក៏បុចហនុមាន ។

២៦៧១- ហនុមានទូលបាយបាន   បរិភោគដោយឃ្លាន
ក៏ឆ្អានពុំគ្រាន់ឡើយណា ។

២៦៧២- ក្បែរណាសើចអំភ្លាងភោក្តា   ស្លូតនឹងនិន្ទា
ព្រះមហាឫសីដ៏មុនី ។

២៦៧៣- ដោយតេជតេជះព្រះតសី   បរិភោគបាយបី
តាំងតពុំអស់ឡើយណា ។

២៦៧៤- ហនុមានអង់អៀនខ្មាសមហា-   ឫសីក្រាបណា
បៀមបាយអំភ្លាងបោះទៅ ។

២៦៧៥- ស្រេចដល់វិកតាសីនៅ   ចាំចូរដិតក្រៅ
កំពែងបុរីលង្កា ។

២៦៧៦- ហនុមានគិតស្ស្រូវស្សូងថា   បើអញឲ្យវា
ដឹងខ្លួនវាឃ្មាំងនឹងអញ ។

២៦៧៧- ពីថ្ងៃនេះលុះព្រឹកវិញ   នោះនៃវាចាញ់
ដៃអញពិឃាតបង់បាន ។

២៦៧៨- គឺមោះព្រះអាជ្ញាប្រើប្រាណ   ស្តេចក៏ខុសខាន
ពុំបានទៅដល់វឹងចាត់ ។

២៦៧៩- មួយសោតអញនូវដើរក្នុងមាត់   ក្រែងព្រះទំរង់រត្ន
អង្គះអសោចពុំស្អាត(2) ។

២៦៨០- មកលយល់យក្សរដ្ឋជាតិ   សាដាន្យប្រមាទ
បានបៀមជិតញៀនព្រះទំរង់ ។

២៦៨១- ហនុមានរិះពុំស្រួវស្រូង   ក្បែរណាបោះព្រះទំរង់
រំលងឯអាកាសច្បាត់ ។

២៦៨២- និម្មិតអង្គឯងគ្មារក្តាត់   ចរចូលក្នុងមាត់
ក៏លេចទៅដោយកាមា ។

២៦៨៣- ហើយហិចបោះឃ្លាសវេហា   ស្ទើកស្ទោះសោះសា
ទទួលព្រះទំរង់រត្ន ។

២៦៨៤- ទូលទុកលើសិរសាច្បាត់   ហិចបោះផាប់ក្តាត់
ស្រេចដល់កំពែងលង្កា ។

២៦៨៥- នូវចូលដល់ចូរបុតា   យល់យក្សអសុរា
កម្រនឹងចូលពុំបាន ។

(1) MBN et RIB : lāñ
(2) RIB : krai braḥ damraṅ' rat(n)
aṅg āsoc bum s-āt

២៦៨៦. ឡើលរិលទៅទិសឦសាន ផ្ទៀងមើលសព្វស្ថាន
រំពៃរំពឹងនូវលង្វែក ។

២៦៨៧. ក្បែរណានោះហនុមានយល់មែក ព្រៃមួយព្រឿតព្រែក
រហែងកំពែងសិលា ។

២៦៨៨. ហនុមានពឹងពានសាខា ស្ទៀរស្នួរស្នោះសា
លុះទៅលេចកំពែងដែកធុល ។

២៦៨៩. ទៅយល់ក្បួយភពណាសួរ អសុរីបុត្របួរ
គឺនាងយោកាមពាលី ។

២៦៩០. ចេញរោងរៀបមុខមន្ត្រី[1] សក្តិសែងនូវស្រី
សុភក្ដខុនណាងបីប្រៃតា ។

២៦៩១. កុំយល់រត្នសីតាថ្លៃ ឮលេចធូលៃន
កំពែងសំរិតរិះរក ។

២៦៩២. យល់ឯអតិកាយចេញមក រៀបរោងយក្សយក
នូវសារពើយុទ្ធបីសំពៀង ។

២៦៩៣. ហនុមានពះពានកំពែង បន្ទាយទង់ដែង
ក៏ចូលទៅយល់មហាកាយ ។

២៦៩៤. កំពស់ដួយយោជយល់ឆ្ងាយ ចេញរោងរៀបរាយ
នូវអស់អាវុធអសុរា ។

២៦៩៥. កុំយល់រត្នរាជសីតា ហនុមានវេលា
លុះលេចកំពែងបញ្ចលោហ[2] ។

២៦៩៦. យល់មន្ត្រីពលយក្សនោ ទសមុខមានោ
ឲ្យចាំអស់ស្រីស្នំកា ។

២៦៩៧. សុទ្ធសឹងទេពីទេពតា ទិព្វទេពកញ្ញា
គឺភពណាល្អជយោង ។

២៦៩៨. កុំយល់សីតាស្ថិតនង ហនុមានរំលង
លេចដល់កំពែងពេជរ[2] ។

២៦៩៩. ទៅតួរឧត្តរទិសា យល់កូនភពណា
គឺឥន្ទ្រជិតដ៏ឧទារ ។

២៧០០. ចេញរោងរស្មីប្រាស់ប្រាល ព្រោងព្រាយបីស្វាល
ពន្លឹកពន្លឺឆោមឆាយ ។

២៧០១. រៀបរោងគិតការអធិប្បាយ បរិវារពលនាយ
យោធាពាហានយក្ស ។

២៧០២. កុំយល់រត្នរាជសីតា ហនុមានវេលា

(1) RIB : roṅ rīem mukhamantrī
(2) MBN et RIB : pañcalo(r)
(3) MBN : bejj ṭār
RIB : bejratā

ទៅទ្វារឯបូព៌ទិសទី ។

២៧០៣. យល់ព្រះលោកាធិបតី   គួរគ្រោះត្រុកត្រៃ -
លង្កានូវលង្កេស្សូរ ។

២៧០៤. មានុមានកម្របីនឹងធូល   ធរធៀសពីបូព៌
ទៅទិសទក្សិណាសោះសា ។

២៧០៥. មានុមានយល់ព្រះកុម្ភការ   អស្សូរភាជា
នូវយក្សយោធាបរិពារ ។

២៧០៦. មានុមានទៅបស្ចិមទ្វារ   យល់សមាសកុមារ
រក្សាអសោកឯលិច ។

២៧០៧. គន់មើលបណ្ដើរទៅតិច   យល់មានបន្លិច
ចន្លោះមួយខាងព្រះផ្សារ ។

២៧០៨. មានុមាននិម្មិតខ្លួនផ្ការ   រំជើករំជៀតទៅទាល់
មណ្ឌលឆ្ងាយទិសកោសា ។

២៧០៩. ឃ្លាំងជ័យជនផានរតនា   ពុំយល់សីតា
កន្លងកំពែងមាសទៅ ។

២៧១០. យល់ផ្កាសារទកែវបីសន្ធៅ   ភ្លើករត្នឆ្លុះឆ្លៅ
សុវណ្ណវៃភោជរចនា ។

២៧១១. មែនទិញទសមុខមហិមា   សុទ្ធសឹងកញ្ញា
នូវអសុរិន្ទ្របរិពារ ។

២៧១២. អកយាយសាវៃដស្រីការ   ស្រីស្រស់ស្រីង្គារ
សុភក្តខុនណាឯកក្រាស់ ។

២៧១៣. ប្រទីបស្វាណជ្រើនជ្រាស់   ភ្លើងភ្លឺយល់ច្បាស់
ក៏មានុមានមើលយល់ ។

២៧១៤. ទសមុខដុំដុំមសុខស្កល់   រួមឯកមណ្ឌល
មន្ទោគិរីភពណា ។

២៧១៥. មានុមានគិតស្មានសីតា   លបល្បួចខ័នថ្លា
ពីក្រោមព្រះកេសកើយលោង ។

២៧១៦. ហួតហើយលើកឡើងដីសំពង   លលើសុរង
វៃក្រុងមហាទសមុខ ។

២៧១៧. មានុមានពួសពុងដីងចក់ (1)   ជាក់ជាវចុះមុក
ទើបគិតគន់មើលនរលក្ខណ៍ ។

២៧១៨. យល់នាងមន្ទោគិរីជាក់   ជាភរិយាយក្ស
នូវប្រាសនិភាសវៃលងបី ។

២៧១៩. ហើយនៅជាមេម៉ាយអប្រិយ   ពុំដួ (2) លក្ខណ៍ស្រី

(1) RIB : sabd pī cacuk
(2) RIB : bum̩ juo

សីតារូបរត្នដ៏ពិសេស ។

២៧២០- ហនុមានឯបមន្តឧបទេស (1) ក្បិណាក្បួចព្រះកេស
មស្នោគិរីភពណា ។

២៧២១. ហនុមានសរសោរខ្លាំងថា រិញមន្តមាយា
កម្រែរសាយកេសី ។

២៧២២. ប្រើយកដៃឆ្វេងឯស្រី ទះពោធិសិរសី
នៃទសមុខបានបីដង ។

២៧២៣. នោះទើបរលាយជំណាង ពុំឆ្ងើដូចឈ្មោះហោង
ជំពាក់លុះស្លាប់និងគ្នា ។

២៧២៤. ស្រេចហើយហនុមានយាត្រា ចេញចរយល់នា
ឯក្រៅកំពែងមាសហោង ។

២៧២៥. យល់នាងទាំងដៃភមួយ (2) ហោង ជរជាស្នេហាស្នង
សំណោះសំណាលនូវគ្នា ។

២៧២៦. ជាឱ្យទសមុខមហិមា តស្នូរសក្ដា
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។

២៧២៧. សឹងស្រីស្នំស្រស់ស្រីស្ការ សេពសមក្រមការ (3)
អនេកអស្សូរដ៏កញ្ញា ។

២៧២៨. ក្សូរឆ្វិងពូស្គាល់ស្គប់ម្លោះភ៉ា ម្ដេចឡើយមោហា
ពុំត្រានូវចេះផ្លែតផ្លូន ។

២៧២៩. ឆ្លៀតល្អដសីតារត្នគន់ មោហោលន់ពាន់
ពុំគិតដំនៀលនិន្ទា ។

២៧៣០. ពុំប្រណីព្រះភាមា មានភាងសីតា
តែមួយបំរើសពៅថ្លៃ ។

២៧៣១. ក្សូរគិតបារម្ភឯដៃ – ក្រោមកំពែងក្រកៃក្រ
ប្រល័យប្រលង់លង្កា ។

២៧៣២. ក្បិណានោះនាងមួយឆ្លើយថា រីភាងសីតា
ណោកជាប្រសើរសល់ស្រី ។

២៧៣៣. អញពុំដែលយល់កលអ្វី ក្រុងយក្សល្អពី
នោះតើមកទុកស្ថានណា ។

២៧៣៤. នាងមួយលោតឆ្លើយវិញថា ណោកទុកនៅនា
អសោកឧទ្យានដ៏ឧត្តរ ។

២៧៣៥. ក្បិណានោះក្រុងពាល្យូពានរ ពួសព្ធអប្សរ
ក៏អរក្សុំឯចិត្តចិន្តា ។

(1) RIB : appades (pas.)
(2) RIB : nāṅ dāṃṅ mbhai muoy
(3) RIB : sāc' sam kramakār

២៧៣៦. នាក្នុងរាត្រីនោះណា នាងនាជនិទ្រា
ទ្រង់ព្រះសុបិនសួស្ដី ។

២៧៣៧. យល់ដូចព្រះបាទជ័យក្រី គង់លើដំរី
មហាសុមេរជ័សមាន[1] ។

២៧៣៨. ស្ដេចទ្រង់ព្រះពស្ត្រស្វេតពណ៌ បរិពារផ្ទុំផ្ទារ
ក៏គាល់សម្ដេចជេស្ឋា ។

២៧៣៩. ហើយយល់ដូចស្ដេចវេលា គង់គជេន្ទ្រា
ប្រសើរសជំស្កឹមវៃស្ក ។

២៧៤០. សីហានាទបីគគាតជើងក្រៃ មមួរ[2] ជើងវែង
បំរេចកំពែងលង្កា ។

២៧៤១. បែកបាក់ធ្លាយធ្លាក់សោះសា ដេញយក្សយោធា
ពន្លឹកពន្លូកខ្វាយខ្វាត់ ។

២៧៤២. ក្សិណនោះទេពីស្រីរត្ន តើនឡើងគង់ផ្ទាត់
ក៏ប្រាប់នៃស្រីសុជាតា ។

២៧៤៣. ជាទេពីព្រះពិភេក្សា កាយឡើងទូលថា
នាព្រះសុបិនបរិបូណ៌ ។

២៧៤៤. អ្នកនូវបានពតិមានបន្ទុល សារសព្ទមធុរ
ពីស្ទួរសម្ដេចភាសា ។

២៧៤៥. ស្រេចស្រីសួតិសុជាតា កាយឡើងទូលថា
នាក្នុងរាត្រីកាលស្ងាត់ ។

២៧៤៦. ក្សិណនោះបានុមានបោះផ្ងាត់ ស្រេចដល់រួតរត្ន
ប្រាសាទពិមានឧទ្យាន ។

២៧៤៧. នូវផ្កូលដោយគូរពុំបាន ក្រៃក្រៃហោតុមាន
អសូរកញ្ញាច្រើនគាល់ ។

២៧៤៨. បានុមាននិម្មិតខ្លួនធ្ងារ សៀរស្ទួរទៅពាល់
កំពូលប្រាសាទឯលើ ។

២៧៤៩. ក្សិណបេះបួតបានស្លឹកឈើ ប្រាយភាយរុះលើ
ក្រណាបន្ទំក្សត្រី ។

២៧៥០. ក្សិណនោះវិរភាជក្សត្រី ភ្ញាក់ឡើងដើលទី
លវៃងករគាយពិតាន ។

២៧៥១. នាងគិតក្នុងចិត្តស្មោះស្មាន ក្រុងរាពព្រៃប្រាណ
កាណាជាស្ទាមកដល់ ។

២៧៥២. ជក្ខ្លឹង អះអង្គឹកល ពុំដែលលេចខ្យល់
មណ្ឌលប្រាសាទសោភា ។

(1) MBN : mahāsūr ṭe sām̈ār
(2) RIB : mukh mūr

២៧៥៣- ស្វានេះធូលធុះត្រង់ណា ក្រែងក្រុងយក្សា
កាណាមកល្បងកិច្ចកល ។

២៧៥៤- ហនុមានស្រេចស្រូតធុះដល់ ទេពីនិមិល
មហាក្របីក្រាបក្រួញ ។

២៧៥៥- ថ្វាត់ថ្វាយករកាយបីកណ្ដួញ លុះលុតជង្ឃរជួញ
ប្រណម្យបង្គំទូលថា ។

២៧៥៦- បពិត្រវររាជជាយា ខ្ញុំឯងជាតិជា
អមាត្យជំនិតភក្តី ។

២៧៥៧- ខ្ញុំឈ្មោះហនុមានមកពី វរបាទចក្រី
សម្ដេចនារាយរាមា ។

២៧៥៨- ឲ្យសួរព្រះប្អូនថ្លៃថ្លា ព្រះរៀមរិះបា -
រម្ភរាជាទេពីក្ដាត់ ។

២៧៥៩- ក្បួនណានោះទើបទេពីរត្ន បន្ទូលរឹងថ្វាត់
កំនិតសន្និះសង្កា ។

២៧៦០- ពាក្យពានរនេះមុសា អញពុំជឿបា
កុំបាស្រដីកិច្ចកល ។

២៧៦១- នាកាលព្រះបាទទសពល ចេញចាកមណ្ឌល
នគរក៏ស្ដេចយាត្រា ។

២៧៦២- អញឯងបាទបរិចារិកា[1] នូវព្រះលក្ខអនុជា
ស្ដេចត្រេចព្រះព្រៃពនចរ ។

២៧៦៣- ពុំយល់ឯងអង្គពានរ តាមព្រះភូធរ
អីជាអមាត្យស្នេហាស្និទ្ធ ។

២៧៦៤- ហនុមានទូលថាបពិត្រ មហេសីសុចរិត
ក្សត្រីត្រកូលពន្លក ។

២៧៦៥- នាកាលទសមុខលួចយក ព្រះអង្គឯងមក
ក៏ស្ដេចត្រេចរកពុំយល់ ។

២៧៦៦- ព្រះរៀមព្រះអនុជសោកសល់ សោកសោះទុក្ខទល់
អំពល់អំពើក្សត្រស្ដាយ ។

២៧៦៧- ពីរពាល្យព្រះអង្គដើរដោយ ដងព្រៃពីជស្ដាយ
ហោរកន្ទុំសោកានល ។

២៧៦៨- ហនុមានទូលអស់កិច្ចកល ពុំឲ្យមានខ្វល់
ហឫទ័យសម្ដេចទេពី ។

២៧៦៩- ទូលថ្លែងអស់អាជ៏សេចក្ដី សុគ្រីពពាលី
ជាភេទប្រយុទ្ធជង្គា ។

(1) RIB : añ eṅ paricārikā

២៧៧០. សុក្រីពពីងព្រះជេស្ឋា សម្ដេចភាមា
ស្ដេចច្បាញ់ពាលីលុះមរ ។

២៧៧១. សុក្រីពគ្រប់គ្រងពានរ ខាស់ខិននគរ
ជិតសិបអក្ខោភិនី ។

២៧៧២. មកថ្វាយព្រះបាទចក្រី ហនុមានថ្លែងពី-
រោះសូរមធូរធ្លូរឈ្មោង ។

២៧៧៣. សុក្រីពនោះជាខ្ញុំឯង ព្រះរៀមគតក្រែង
ជាស្ដេចគស្នួរសិរសី ។

២៧៧៤. ម្ដាយខ្ញុំឈ្មោះអញ្ជនទេពី អាពុកខ្ញុំគឺ
ព្រះពាយោនាយនរនាថ(1) ។

២៧៧៥. ខ្ញុំពុំពោលមុសាវាទ ក្រាបទូលព្រះបាទ
ពុំឃ្លាតនូវពាក្យសត្យស្មោះ ។

២៧៧៦. ក្សត្រីស្ដែងស្ដាប់ពាក្យនោះ យល់ពិតពិរោះ
តាមដោយគន្លងសេចក្ដី ។

២៧៧៧. ព្រួយព្រះហឫទ័យទេពី ត្រេកត្រាស់ស្រដី
សំណោះសំណាលថ្លែងថា ។

២៧៧៨. ហៃហាហនុមានអញជឿជា ម្ដោះមានសង្កា
ឲ្យជាសន្និះពិភាល់ ។

២៧៧៩. ជាបានអ្វីជាបន្ទាល់ មកឲ្យអញស្គាល់
ជាពីព្រះបាទពង្សក្សត្រ ។

២៧៨០. ក្សិណនោះហនុមានស្រេចថ្វាត់ យកព្រះទំរង់រត្ន
អំពីលើង្វែកសិរសី ។

២៧៨១. ថ្នមថ្វាយវរភាគទេពី សីតាក្សត្រី
ទទួលជំនៀនព្រះទំរង់ ។

២៧៨២. នាងស្គាល់ជាក់ពីព្រះអង្គ ដែលព្រះបាទទ្រង់
គិតមានសន្និះខ្វល់ឡើយ ។

២៧៨៣. ទូលទុកលើសិរសាហើយ ជលនេត្រគតស្បើយ
សស្រាក់លើព្រះឱរា(2) ។

២៧៨៤. នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោភា ជូតព្រះភាជា
ពិលាបពុលន់ពន់ក្ដាត់ ។

២៧៨៥. ក្សិណាស្រីសុជាតាទូលឃាត់ ក្នុងរាត្រីស្ងាត់
នោះខ្លាចអសូរឯងភ្ញាក់ ។

២៧៨៦. ក្រែងពួដល់ទសមុខយក្ស ដឹងដើមមានអ្នក
មកទូលក្នុងប្រាសាទស្នូត ។

(1) RIB : braḥ bāyo chāy naranāth
(2) MBN : loe braḥ bhaktrā

២៧៨៧- ទេពីខំទប់អាក់អួល　　យំស្លាងខ្សឹកខ្សួល
　　បន្ទូលបន្ទោសហនុមាន ។

២៧៨៨- ថាវៃហាហនុមានយោធាន　　អញបានពាក់មាន
　　សំនួរព្រះអង្គមកដល់ ។

២៧៨៩- ព្រះឧស្សាទិព្វថ្លៃមង្គល　　គឺនោះអញឆ្ងល់
　　មកលបាស្លាយសេចក្តី ។

២៧៩០- ពីបាទើបមកដល់ថ្មី　　មិញតើបទអ្វី
　　ក៏បានមិនថ្វាយព្រះទំរង់ ។

២៧៩១- បាមកធ្វេសធ្វើថ្លើរថ្លង　　សសោះអន្ទង
　　ហើយនៃទើបថ្វាយឯក្រោយ ។

២៧៩២- ហនុមានបង្គំទូលដោយ　　បពិត្រខ្ញុំស្លាយ
　　ឲ្យព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

២៧៩៣- គឺនោះអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ　　ពីព្រះឧស្សានៃ
　　ព្រះបាទអ្នកជាអម្ចាស់ ។

២៧៩៤- ព្រះទំរង់នេះពីព្រះហស្ត　　រីព្រះតម្រាស់
　　ឃូរពីព្រះឧស្សាក្សត្រថ្លៃ ។

២៧៩៥- ព្រះទំរង់នេះមានតម្លៃ　　ព្រះឧស្សាទិព្វថ្លៃ
　　នឹងកាត់តម្លៃពុំបាន ។

២៧៩៦- ហេតុនោះខ្ញុំថ្វាយពាក់មាន　　មុនហើយទើបបាន
　　ថ្វាយព្រះទំរង់ឯក្រោយ ។

២៧៩៧- មកលថ្វាយអំពីដើមដោយ　　ព្រះបន្ទូលស្លាយ
　　ពុំត្រែងបារម្ភសេចក្តី ។

២៧៩៨- ស្គាល់ជាក់ពីព្រះចក្រី　　ហើយព្រះមហេសី
　　សូវសោកពិលាបប្រះប្រាណា ។

២៧៩៩- ទំរាំស្បើយព្រះសោកស្រាន　　ហើយនៃទើបបាន
　　ព្រះមានសំនួរសារសត្យ ។

២៨០០- ខ្ញុំមកនេះជាការស្ងាត់　　វិលវិញទៅថ្វាត់
　　ដល់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៨០១- ខ្ញុំធ្វើឲ្យមានសញ្ញា　　ឈ្មោះទើបបានជា
　　ក្រាបទូលសព្វសេចក្តីគ្រប់ ។

២៨០២- ឥឡូវមិញ[1] យល់ខ្ញុំទប់　　ព្រះបន្ទូលទាំងដប់
　　អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលក្សត្រី ។

២៨០៣- ទោះទ្រង់ព្រះកន្សែងក្រោយក្តី　　មានកំដឹង[2] អ្វី
　　លែងបានពាក់មានដឹងឆាប់ ។

(1) RIB : iḷūv mitr
(2) RIB : kuṃ ṭiṅ

២៨០៤- ក្សិណនោះទេពស្ដេចស្ដាប់ ពាក្យពិរោះគាប់
សរសើរហនុមានក្រាបថ្វាយ ។

២៨០៥- ហនុមានក្រួញក្រាបថ្វាត់ថ្វាយ អញ្ចលីករកាយ
ប្រណម្យបង្គំទូលថា ។

២៨០៦- បពិត្រវររាជជាយា ភស្តុអ្វីមួយជា
ជំនឿពីព្រះអង្គឯង ។

២៨០៧- ទៅថ្វាយព្រះរៀមស្ដេចឈ្មោង សោះសង្កាក្រែង
ថាខ្ញុំពុំដល់ព្រះអង្គ ។

២៨០៨- ក្សិណនោះទេពីវរវង្ស ស្ដេចបូតព្រះទំរង់
សុវណ្ណពិរោជរង្សី ។

២៨០៩- ពីកូនព្រះហស្តក្សត្រី ហុចហនុមានពី-
ណាបលប់បន្ទូលថ្លាំថា ។

២៨១០- ហៃហនុមានណើយយាត្រា ទៅទូលព្រះមហា-
តស្សរពន្លកជ័សំឡាញ់ ។

២៨១១- បើព្រះអង្គអាសូរអញ ដូចដើមនោះមិញ
តម្រូវសូមព្រះករុណា ។

២៨១២- ស្ដេចមានព្រះរាជចិន្ដា ទ្រង់ព្រះករុណា
ស្នេហាដូចដើមនាយហោង ។

២៨១៣- កុំគិតអង្គអញមានហ្មង[1] នូវយក្សយង់ឃ្លង
គីដាបន្ទិលអាត្មា ។

២៨១៤- អញទន្ទឹងព្រះរាជា ទាល់ទសមាសា[2]
ពុំយល់ព្រះភក្ត្រស្ដេចឡើយ ។

២៨១៥- នោះដឹងដើមអញដល់ត្រើយ ព្រះស្រីត្រូវហើយ
សោះសូន្យលើលង្កាហោង ។

២៨១៦- ក្រុងពង្សពានរត្រេកត្រង ព្រះបណ្ដាក្រប់ក្រង
វតីងរំពៃយាត្រា ។

២៨១៧- ឯឯនោះហនុមានក្រាបលា វររាជជាយា
សំដៃឯនូវតេដបីពន្លឹក ។

២៨១៨- ចេញចាប់ចុងអសោកត្រីក្ស សាខានូវសន្លឹក
អជិកនូវត្រួយផ្លែផ្កា ។

២៨១៩- លុះឯលង់អសោកពនិតា[3] ដកដើមដូងស្លា
ប្រវាងណើមអម្រឹតដល ។

២៨២០- ផលផងច្រើនពណ៌ច្រើនកល ទាំងបរិមណ្ឌល

(1) RIB : kuṃ git aṅg m̈atth hmaṅ
(2) MBN : dāl dasavāssār
(3) RIB : laḥ laeṅ asok banatā

ទំលាក់ទំលាយរុះរោយ ។

២៨២១- ផ្លែឈើបេះបានខាងឆ្ពោយ ដើមឯរប្រែក្រោយ
ក្រឡេកក្រឡាស់ទៅវិញ ។

២៨២២- ឯកអង្គមហិមាប្រែប្រឹង ប្រែប្រាណខេរខឹង
លលោលលំលោតឯល ។

២៨២៣- កាច់កំពែងមាសជំមណ្ឌល កើតកោលាហល
រវល់ទាំងយក្សកុម្ភណ្ឌ ។

២៨២៤- ជ្រោមប្រែងបីសំពែញឯករកាន់ គ្រឿងគ្រប់ខែលខ័ន
ផ្គូផ្គានូវជាវតោមរ ។

២៨២៥- ឆ្វះកាន់កៅទណ្ឌកោះសរ នាយយក្សប្អូនឈរ
កណ្តាលនៃយក្សរូសភាន់(1) ។

២៨២៦- រទស់យក្សាសួរប្អូនកាន់ ជ្រោមប្រែងឯករកាន់
កន្ទុយទីទៃទន់ទាញ ។

២៨២៧- មានុមានធ្វើជាគ្រូញក្រាញ ហើយលោតកាក់ផ្លាញ
អសុរវិនាសនាភា ។

២៨២៨- ដូចគ្រុឌខាបស្នួរនាគា ដូចរាជសីហា
សហ័សក៏ចាប់គជសារ ។

២៨២៩- អសុរសហ័សអន្តពាល មិនមកជាសជា
វនាបរនេលលើគ្នា ។

២៨៣០- លុះត្រូដល់រាជសីតា ភិតភ័យមហិមា
ក៏ស្រែកឃាត់មានុមានឯង ។

២៨៣១- ជាឲ្យមានុមានឥតក្រែង ស្តេចបាពុំឈ្លេង
បានាំបណ្តាំមហាក្សត្រ ។

២៨៣២- បាមកនេះនឹងជាស្លាត់ វិលវិញទៅជ្ងាត់
ដល់ដូចអាស្ងាស្តេចប្រើ ។

២៨៣៣- ស្តេចឡើយបាមកធ្វេសធ្វើ ដោយឈ្មោះគ្មោះតើ
ជាគាប់ឯណាសោតហោង ។

២៨៣៤- មានុមានពុំស្តាប់ឡើយហោង លាទេពីស្បង
ក៏ចាប់អសុរអសនិ ។

២៨៣៥- ឆក់ស្នួរឈ្លួរជ័ប្រដពី ប្រះសិង្ហប្រះសីហា
ក៏ប្រះអង្រឹកក្រាត់ព្រោយ ។

២៨៣៦- ជកដើមដូងស្លាវាត់វាយ អសុរខ្ទាត់ខ្ចាយ
ពុំអាចនៅចាំទេពី ។

២៨៣៧- យក្សជាសេនាបតី តៀបទៀបសេនី
រូបមានរលកសាគរ ។

(1) RIB : kanṭāl nai yaks rukkhachand

២៨៣៨. យក្សរោមជួលជោមពានរ ពានរប្រឹងឈរ
រំលាងឧទ្យានសោះសា ។

២៨៣៩. ហនុមានទ្រើសទ្រង់ពេជ្រថ្លា ដោះត្រូវយោធា
ពាហានអសុរស្លាប់ស្លុត ។

២៨៤០. កាច់កកាត់កបីកំបុត ធ្លាយពោះបីរពាត់
រពាយរពូនលើគ្នា ។

២៨៤១. ដេញពលដេញខុនយក្សា ដេញវាយយោធា
ទៅតល់សហាសកុមារ ។

២៨៤២. គប់លើរាជរថឧទារ ទឹមសិង្ហជ័ប្រហារ
រន្ទះសំទៀរស្រែកខ្លាំង ។

២៨៤៣. ផ្គឹងផ្គែងតន្ត្រីយត្រែស័ង្ខ ឆត្រឆាយាកាង(1)
រំយោលក្លឹងក្លស់ឆាសឆាន ។

២៨៤៤. មុះបរគជសារហៅហាន(2) ប្រុះប្រឹងប្រែប្រាណា
មមូមមាមហិមា ។

២៨៤៥. នាយសិង្ហជិះសិង្ហសោះសា នាយសិង្ហនាយមហា
ពន្លឹកសឹងបីសំរេក ។

២៨៤៦. រៀបពលរាយពលជេះចែក ចរចេញក្រោយភ្នែក
នូវ៥សជ័យោធាពល ។

២៨៤៧. សឹងដាញដងជិះដោយកល សឹងមុះមុតជល់
ប្រកួតប្រកាប់នូវកំណាំង ។

២៨៤៨. ជិះសិង្ហជិះសីហាជ័ប្រណាំង ជិះកញ្ជាវខ្លាំង
ក៏ជិះឧសភនាគនា ។

២៨៤៩. ជិះសៀងភាដាបីប្រហារ ញូប្រែតន្ត្រីពាល
ក៏ជិះមហិង្សាជ្រើង ។

២៨៥០. ជិះគោជិះគោរមាសភ្លើង ហាសហ្លួសហោះឡើង
ក៏ច្រាលច្រវាត់ទេវហា ។

២៨៥១. រាយរៀបពលពោរមហិមា រូហានតក្កា
ក៏ជោរជំនោរមួយជង ។

២៨៥២. មារមុះឈលើកបីជំបង ដែកដោមបីសិពាង
កញ្ជូនសន្ធាប់ជ័ក្របី ។

២៨៥៣. ហនុមានជក់ពេជ្រជ័គ្រវី ដោះត្រូវសេនី
រនាបរនៀលពាសុធា ។

២៨៥៤. ឈាមហូរជួចស្ទឹងយមុនា ជោរជលជ័នារា
រលករជុំជ័រំដែង ។

(1) MBN : kaṃṅ
RIB : kāṃṅ
(2) RIB : poḥ par gajasār hāv hān

២៨៥៥- អស់ពលអសុរទំនែង យានុមានដាញដែង
ក៏ដាច់ត្រឡប់រថដួល ។

២៨៥៦- ដៃមួយកាប់រថយ៉ះយួរ ដៃមួយចាក់ដួរ
នៃអង្គសហាសកុមារ ។

២៨៥៧- វាយសិង្ហ វាយគជ អស្សពាហា ពោះពោកពលមារ
រនាបរនៀលដារា ។

២៨៥៨- វាយគោ វាយគោមហិង្សា រមាសខ្លាធៀងកា
នូវសេះសារជីបីស្លាប់ ។

២៨៥៩- ធុលដាច់ឥន្ទ្រីផុរនាប់ ផ្លូវឥន្ទ្រីខ្ជាប់
សម្លាប់ឥន្ទ្រីមរណា ។

២៨៦០- គជសីហរាជសីហជីមហា ដាច់ប្រះជីដារា
ប្រឡាក់នូវឈាមហូរផ្លង់ ។

២៨៦១- កាត់រថបង់រថពះអង្គ សហាសកុមារទ្រង់
ក៏ដាច់ជ្រះបាច់មរណា ។

២៨៦២- ទាំងពលផ្កាំសែនសោះសា សេនាយោធា
និងយានជំនិះសឹងក្ស័យ ។

២៨៦៣- សល់តែអសុរតិរនៃ រស់រួចវៀងភ័យ
ក៏រត់ទៅទូលរាពណា ។

២៨៦៤- រាពស្តាប់ទំនូលអសុរា ជាដើមមានតា-
នរេន្ទ្រមួយមកភារី ។

២៨៦៥- ផ្លាញរថផ្លាញរាជពាជី ផ្លាញយក្សសេនី
ក៏ផ្លាញទាំងទសយោធា ។

២៨៦៦- ផ្លាញទាំងអសុរបុត្រភ្វា សហាសកុមារមរណា
មហាទសមុខក្រោធក្រៃ ។

២៨៦៧- ពុំដើមព្រះរាជបុត្រក្ស័យ រាពណ៍ក្ដៅបារម្ភ័យ
នូវសោកានលពេកពោរាង ។

២៨៦៨- ហៅឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង តេជវៃកន្លង
កំណោះកំណាចមហិមា ។

២៨៦៩- ហៅឥន្ទ្រជិតចូរមា ស្ដាប់ពតិមានណា
ដំណើរនៃរាជជីក្របី ។

២៨៧០- ចូរមាតាំពលជីសេនី ផ្លាញស្វាបាបី
ក៏មករំលាយឧទ្យាន ។

២៨៧១- ឥន្ទ្រជិតទូលឆ្លើយទឹងផ្កាន នាខ្ញុំយកបាន
ដោះស្វាណាមាន្យត្រើសឃ្នង ។

២៨៧២- ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រច្បង តេជវៃជ័យកន្លង
ប្រាកដបង្កើតកេរតិច្បាស់ ។

២៨៧៣- ត្រែងដូចអាជានេយ្យចាស់ នឹងជជកដាល់

ក៏មកប៉ះប៉ុននូវគ្នា ។

២៨៧៤- សូមទានព្រះរាជអាជ្ញា ស្រោលយកយោធា
វង្សានូវស្មើពានរ ។

២៨៧៥- ខ្ញុំទូលបាក់ខ្ញុំពុំអរ អាសាព្រះភូធរ
ពុំថេរនូវព្រះករុណា ។

២៨៧៦- ក្រុងរាពណបន្ទូលថៃបាថា ពោះពីបាផ្កាញាត្វា
នះមួយឲ្យដឹងតេដដៃដ ។

២៨៧៧- នូវដឹងជើងបាមានជ័យ ជ័យបាជ័យត្រៃ
ពិជ័យសម្ដេចភមា ។

២៨៧៨- ជងនោះឥន្ទ្រជិតក្រាបលា នាំយក្សយោធា
ចាបាននូវពលពាណោ ។

២៨៧៩- សឹងហៅបានភ្លាជ័យនោ ទាំងព្រំអក្ខោ-
ភិនិពិនិត្យសិល្បសាយ ។

២៨៨០- តែងនាំងខុនពលពន្រាយ គីអង្គអតិកាយ
មហាឫណាជ័សេនី ។

២៨៨១- រៀបរថទឹមទៀមពាជី សេះសោតរស្មី
រូបានមហាមរកត ។

២៨៨២- ឥន្ទ្រជិតឡើងលើរាជរថ រស្មីបីជំហុត
ប្រឌុជនូវសុរិយោទយា ។

២៨៨៣- រស្មីផ្លុះអង្គអស្សពាហា មើលម្តងដូចកាល
ខៃតន្ទុជនូបីជំភាស់ ។

២៨៨៤- យក្សយ៉ងឯកអង្គខែងខ្លាស់ នាមហៅប្រហាស្ត(1)
ជំនិះជំនាញសារថី ។

២៨៨៥- មានមហាយក្សត្រីទ្វី នាមហៅព្រះដី(2)
ក៏ស្ទិតកន្សៃរថជង ។

២៨៨៦- ត្បូងត្រឡឹយនូវសង្ហគង ដើរដេរដោយដង
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

២៨៨៧- ដូចពាយពន្លូកត្រីក្ស ញាប់ញ័រក្រលា
មហាពសុធាខ្លាយខ្ចរ ។

២៨៨៨- អាប់អស់ឫទ្ធសុរិយាករ ងងិតអន្ធការ
ស្រឡប់ទាំងស្បូវរាជ្ជ ។

២៨៨៩- ខ្លះកាន់ខែលខ័នជ័ត្រទ្វី រៀបពលពាជី
ប្រកិតអាវុធស្នៀងស្តាំ ។

២៨៩០- ខ្លះកាន់នាគាវេភាំ ខេវខឹងមាត់ខាំ

(1) RIB : braḥ hăst
(2) RIB : nām hau bājī

សំញើញសំញៀងកាណា ។

២៨៩១- លុះលើកទ័ពទៀបព្រឹក្សា   ភពទៀបយោធា
នូវពោធនៃភពជ័យក្របី ។

២៨៩២- ឯងនោះក្របិត្រនាភាយធិបតី   យល់យក្សអសូរវៃ(1)
សំបើងសំបាក្រោធក្រៃ ។

២៨៩៣- នោះក្រុងពានរនិរភ័យ   និរភិតជាញជ័យ
ដយានុភាពឫទ្ធិខែង ។

២៨៩៤- ពៃពានពាន់នគ្គជិបីសំដែង   ជិតជាកំពែង
គឺពេជ្រកំពាត់ផ្កល់ជើង ។

២៨៩៥- ទៃងវាន់ជ្រើនជាន់ខ្លួងជើង   អង្គអាត្មាផ្តើង
ជ័រលើសអសោកសាខា ។

២៨៩៦- ឈរណោងបេះបានផលា   បៀមបរិភោគ្គា
អង្គ្លាឯកនិរភ័យភ្លឹក ។

២៨៩៧- ដូចភពសីហាជ័អធិក   ចាប់គជជ័អង្រឹត
រភាក្តាអង្គ្លាឯនិរភ័យ ។

២៨៩៨- និរភិតអង្រឹតជ័ទីវៃ   និរាសសង្ស័យ
ភយានុភ័យដ្ឋួចជល់ ។

២៨៩៩- ឯងនោះបានុមានមើលយល់   តន្ត្រជិតនិមិល
កស្ទិតលើរថអស្សូពាហា ។

២៩០០- រុងរឿងរស្មីផ្រាស់ផ្រាល   ដូចសុរិយមាល(2)
បីផ្រាលជំរាស់បូពាំ ។

២៩០១- ក្រុងពាទ្ធូពានរគិតថា   នេះអង្គភពណា
ឬ(3)អង្គអសូរទៀតដៃ ។

២៩០២- យោធាយក្សាក្រាស់ក្រៃ   ដោមពានរវៃ
អសោកពន្លឹកសព្វសាយ ។

២៩០៣- ទៅទៀបពានរពន្រាយ   យល់អង្គអតិកាយ
ក៏ស្រែកឯស្តីងពុំខ្លាច ។

២៩០៤- ថាទើយវាយក្សបីកំណាច   អ្នកឯណាឯងអាច
កស្ទិតលើរថអស្សូពាហា ។

២៩០៥- នោះជាអង្គអសូរផារ   ភពឯងអនួពាល
ឬ(4)អង្គអសូរទៀតដៃ ។

២៩០៦- ឯងនោះអតិកាយក្រោធក្រៃ   មហិមានិរភ័យ
ក៏ពោលនូវពាក្យប្រាយប្រាប់ ។

(1) RIB : yal' yaks asanī
(2) RIB : ṭūc suriyā bāl
(3) RIB : ṙī
(4) RIB : rī

៧៩០៧. ហើយពាន់ព្រះស្តែងស្តាប់ ពីងពុំដឹងសព្វ
នូវតេជតបះឫទ្ធិក្រៃ ។

៧៩០៨. អ្នកនេះឯងមានថ្លៃដៃ ធ្វើសឹកមានជ័យ
ពីជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។

៧៩០៩. ជរាជាប់ទាំងទេពសួគ៌ា ទាំងព្រះឥន្ទ្រា
លុះនូវអំណាចបីប្រាកដ ។

៧៩១០. ហេតុនោះឥន្ទ្រាទេវបុត្រ ទើបលោកសន្មត
ព្រះនាមករពរហោរាង ។

៧៩១១. ហៅឥន្ទ្រជិតជីកន្លង ជាភាជបុត្រច្បង
ព្រះបាទឥស្សូរលង្កា ។

៧៩១២. ស្តេចទុកស្មើបណ្តូលថ្លើមថ្លា ស្មើព្រះនេត្រា
ពន្លកពន្លឺពន្រាយ ។

៧៩១៣. រីអញឯងឈ្មោះអតិកាយ៍ បរប្រែរូបកាយ(1)
ការណ៍នូវកលអតិរេក ។

៧៩១៤. ដុំជាតិស្មិងស្មាធិឯងឯក ហើយវរវិវេក
វិសេសវិសុទ្ធសាស្ត្រា ។

៧៩១៥. ជឯនោះមានុមានមហិមា សើចសងនិន្ទា
ចំអកចំអន់ពុំកោត ។

៧៩១៦. ហើយវាយក្សតិរិច្ឆានតោត ស្តេចដឹងមិនកោត
ប្រកួតប្រឡងជេស្តា ។

៧៩១៧. មិនតិះដៀលពលឃ្លាណា មិនកមហិមា
សឹងស្ពានអញត្រីប្រញ៉ាអង្គ ។

៧៩១៨. អញមើលមុខដឹងពីលម្អង ដូចមុសនូវមមង
មកពោមរៃនដើងតិសារ ។

៧៩១៩. ហើរហោងផ្កាណាប្រួតក្រាស់ក្រាល ទំខាំគងសារ
សម្លាប់ជីបាននេះតិច្ឆូវ ។

៧៩២០. ស្រើបស្រុះមោហាមុះមកត្រូវ តែខ្យល់ខាងបូវ
ក៏មរវិនាសអន្តរាយ ។

៧៩២១. ខ្លះត្រូវសង្ហានិកាយ - វដ្ឋាសុទ្ធសាយ(2)
បីខ្ចាយជលាស្លាប់ស្លុត(3) ។

៧៩២២. មិនងមិនដឹងមានុមានបុត្រ អស់រូបភោមសុទ្ធ
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រថ្លា ។

៧៩២៣. ទោះដឹងមកនឹងពាធា ស្មើយកអាត្មា

(1) MBN : mut prae rūp kāy
(2) MBN : vatthā suddhāy
RIB : vudha suddhāy
(3) RIB : pī khcāy jalā slāp' slut

មកមរកណ្តាលឧទ្យាន ។

២៩២៤- មីងដូចខ្មោចខ្មួយសាមាន្យ ពីងមកពះពាន
ប្រកួតប្រឡងចេស្តា ។

២៩២៥- ឯងនោះអតិកាយមហិមា ក្រេវក្រោធសោះសា
នូវពាក្យនៃពានរពោល ។

២៩២៦- ខេវវិងប្រាណប្រឹងឈរឈោរ រូបរុងបីត្រសោល
ទីយោមយាកាណ ។

២៩២៧- កំពាស់បីយោជកណានា អតិកាយកាណ
នូវរូបស្កឹមស្កៃបីសំបើម ។

២៩២៨- ប្រាណប្រឹងទះពាហុដើម (1) នេត្រឥឯនូវធិញ្ចើម
ក្រញូវក្រញើញបីកក្លុន ។

២៩២៩- កំភាមគ្រើមក្រាមបីក្រនួន ភ្នែកប្រាលជំងួន
ក្រឡេកក្រឡោតនេត្រា ។

២៩៣០- បានុមានមើលយល់យក្ស អតិកាយកាណ
នូវរូបដ៏រុងបីពន្លឹក ។

២៩៣១- ណោណោតពីអសោកព្រឹក្ស ដោយគេឯបីអធិក
អំណាចនៃរាជពានរ ។

២៩៣២- ស្ទុះទៅផាក់ទាំងជំពារ យក្សរដួលផ្ទាស់មរ
កំផ្ទារកណ្តាលប្រឋពី ។

២៩៣៣- ញូសញូដូចសញូអសនី ឲ្យតព្រោមប្រឋពី
កក្រើករន្ធត់ស្ទើបស្ទប់ ។

២៩៣៤- អតិកាយញ័រខ្លួនបីជំប្រប់ ប្រឹងប្រាណស្ទួន្យសញ្ញ
សន្លប់ត្រឡប់នេត្រា ។

២៩៣៥- ខាស់ខំស្ទាញស្ទុះផ្ទុះផ្ទា ឈរឈោងបីប្រភា
បំពេនបំពាត់រូតរត់ ។

២៩៣៦- ផាក់ពៃព្រឹក្សាបពិត បាមាត់ប៉ះធុត
ខ្នុំខ្នុងជ្រែងជ្រុល ។

២៩៣៧- ផ្ដើលនោកឯកោលាហល អតិកាយរត់ដល់
នៃឥន្ទ្រជិតជាញដ័យ ។

២៩៣៨- ថ្លែងប្រាប់ដោយដំណើរនៃ ឥន្ទ្រជិតក្រោធក្រៃ
រន្ទះប្រហាស្តសារធី ។

២៩៣៩- ឥន្ទ្រជិតតាំងលើរថពាជី ក្រោធដូចអគ្គី
កំដេះកំលុងនិភា ។

២៩៤០- ឯងនោះប្រហាស្តទូលជា សូមព្រះករុណា
អាស្សូរនៃខ្ញុំស្មើសត្វ ។

(1) RIB : prāṇ priṇ̇ baḥ bāhu ṭoem

២៩៤១. ខ្ញុំទូលបាក់ដូចខ្ញុំឃាត់ ដោះសូមប្រយ័ត្ន
ប្រយុទ្ធនៃពានរនេះ ។

២៩៤២. តតក្លឹកការសឹកសោតជេះ អង្គុតតរពេះ
របឹងរបាញទ្រើសទ្រង់ ។

២៩៤៣. ទោះនូវស្ដីមពណារីងរុង ភឺរ៉ង្គូរព្រះអង្គ
ព្រះបាទអម្ចាស់ឯងឯនៃ ។

២៩៤៤. ទោះព្រះអង្គទឹងទំឲ្យក្ស័យ ពានរនេះក្រៃ
ផ្ទាំងនឹងប្រទះទាស់បាន ។

២៩៤៥. ឯងនោះតន្ត្រិជិតឆ្លើយថ្កាន អរប្រិយាស្តុបាន
កំនិតកំនាប់គួរយក ។

២៩៤៦. នាកាលយើងនូវណាស្ដេចមក ប្រយោជន៍បីនូវរក
ប្រទុស្តប្រទះរឿងណារង្គ ។

២៩៤៧. កុំជាពានរឯកអង្គ មហិមាទ្រើសទ្រង់
ពណាទ្រនង់ជ័តិភោជ ។

២៩៤៨. ទោះពានរនេះសែនកោងិ ពុំគួរបីនូវកោត
កំណាំងក្របីសោះសា ។

២៩៤៩. កាលមកយើងក្រាបទូលថា ទោះបីអ្នកឯណា
ដ៏មានតបះការក្រៃ ។

២៩៥០. យើងផ្សាំងឲ្យអស់តេជៃង លុះជីវិតក្ស័យ
ទីទៃពុំលៃងល្បើយណា ។

២៩៥១. ទោះជយឲ្យអាប់អាជ្ញា អាប់ព្រះចេស្ដា
នឹងជាជំនៀលនេះតឡូវ ។

២៩៥២. យល់យើងខ្លៅខ្លាជ័សត្រូវ(1) ស្លាដួយមកកូវ
រលះរណាំងរត់ហោង ។

២៩៥៣. ៗដល់ព្រះបាទទ្រើសឃ្លង ស្ដេចក្រេវក្រោធឯង
ចំណោរនូវរស់បានសោត ។

២៩៥៤. ឯងនោះតន្ត្រិជិតក្រេវក្រោធ ភារភ័យបីតិភោជ
រន្ទុះទាបានហូរឆូល ។

២៩៥៥. បាទុមានយល់យក្សាស្សូរ រត់ធូលបីរម្សូរ
កន្ត្រៀយក្រអែសលើយឯរ ។

២៩៥៦. ឯងនោះក្រុងភាជជ័ពានរ ក្របិន្ទ្រាជ័បវរ
ពន្លូកពន្លឹកបីប្រតិហារ(2) ។

២៩៥៧. ពានរទះទរពលមារ មរជាគេក្រាល

(1) RIB : khlau khlā ṭă satrūv
(2) RIB : krapindr rapin pavar
banlūk banlịk prātihāry

កណ្ដាលមហាប្រថពី ។

២៩៥៨- លោលោតផ្លូវផាប់សិង្ហសីហា សេះសារដំរី
ក្រឡុកក្រឡាស់ក្រោយ ។

២៩៥៩- ជោកជាក់រាងរងខាងម្ដាយ ដើយដេរប្រែក្រោយ
លលោលលាំងរងរា ។

២៩៦០- លោតឡើងផាប់ផុងព្រឹក្សា អសោកសាខា
បំពេននូវនគ្គជិផ្ទាត់ ។

២៩៦១- ដូចកលនាគបាសពេនពាត់ ផ្លាយច្រើនពាន់ក្លាត់
ដីកល់ដំកើងអាត្មា ។

២៩៦២- យក្សបាញ់បាចសរសោះសា ដូចភ្លៀងពេញមហា
មហាវេហាសឆ្ងាយឆ្ងូរ ។

២៩៦៣- ពុំព្រឺព្រួញអង្គពានរ ឯកដោតអស់សរ
នោះដាបន្ទាយជុំជិត ។

២៩៦៤- មើលទៅអស់ពលហើយគិត អាតន្ត្រជិត
ក៏មកប្រឡងចេស្ដា ។

២៩៦៥- នោះបីអញខឹងវំពាងា ផ្លាញអស់យក្សា
ក៏លុះមរវិនាសនៃ ។

២៩៦៦- កាប់ផែតន្ត្រជិតពុំក្ស័យ ពុំលុះតេជនៃ
នៃអញពិឃាតពុំបាន ។

២៩៦៧- អញនូវឃ្លាំងក្រែងយូរពាតិមាន ពុំនាប់វីងផ្កាន
ព្រះបាទនារាយពង្សក្សត្រ ។

២៩៦៨- នេះតម្លូវស្ដេចមន្ត្រីដ៏ក្លាត់ ស្លុះអញទៅផ្ទាត់
ផ្ទាត់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៩៦៩- ឯងនោះក្រុងត្រើនួយក្សា នាំព្រះបីដា
ដំនិតនៃតន្ត្រជិតឯង ។

២៩៧០- មរដាដាស់ទុំត្រើនូព្រោង បារម្ភក្រក្រែង
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិឆ្ងាយ ។

២៩៧១- ក្លូនផ្លូវអស់អាជិអតិប្រាយ អញ្ជាស្រីយស្រាយ
ពាហុលពហោស្រែងស្រាប់ ។

២៩៧២- ថ្លែងជាស្មូមព្រះអង្គស្ដាប់ អញខ្ញុំនូវប្រាប់
ដំណើរដំណាលជុំជាតិ ។

២៩៧៣- ដើមឡើយព្រះពាយោនាថ សិទ្ធិសក្តិសល់ខ្ពាត
នូវតេជតបះបារមី ។

២៩៧៤- មានភរិយានាមនាងស្រី អញ្ជានទេវី
ពិសេសសពិស្ដុក្រល្យាណា ។

២៩៧៥- បង្កើតជាអង្គបាននាម មហិមាហោមាន
ច្រាកនិប្រកបលក្ខណា ។

២៩៧៦. មានរត្នកុណ្ឌលកំដា មានព្រះសុរិយា
ទាំងពីរដណ្ដាប់មណ្ឌល ។

២៩៧៧. ក្នុងមាត់ហនុមានមង្គល ពោរពារទៀងយល់
ព្រះសូរ្យចន្ទ្រ ចះ ចន្ទ្រថែង ។

២៩៧៨. ឬទាំងទិសានុទិសស្ដែង(1) តេជោជ័យវែង
កំបែងកំហឹងហនុមាន ។

២៩៧៩. បើព្រះអង្គពិឃាតបាន ព្រះអាទិត្យស្ថិតស្ថាន
ទាំងពីរដណ្ដាប់នោះនៃ(2) ។

២៩៨០. ទើបព្រះអង្គអាចឲ្យភ័យ ហនុមាននោះក្ស័យ
នូវតេជអំណាចព្រះបាទ ។

២៩៨១. គាត់បុត្រព្រះពាយោនាថ ពុំដែលពិឃាត
ព្រះពាយនូវពលលុះមារ ។

២៩៨២. ព្រះអង្គឯងអាចឲ្យបរ ភពរជមកឈរ
ក៏មរវិនាសពលយក្ស ។

២៩៨៣. ជោកជោះភពរជបែកបាក់ ខាងម្ខាយផ្លាយផ្លាក់
ទាំងគ្រឿងអាវុធខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

២៩៨៤. ស្លុះធាក់ទាំងអង្គអតិកាយ ដួលផ្ងាស់អន្តរាយ
សន្លប់ជំប្រប់ជ្រុលជ្រក ។

២៩៨៥. ទាំងសហាសកុមារម្ទះមក ភពបុត្រជ័ពន្លក
គាត់ជាប់ច្របាច់អន្តរាយ ។

២៩៨៦. សូមទានកុំព្រះអង្គគិតងាយ ឱ្យខ្លាចរិះថ្ងាយ
ពុំជេរនូវព្រះជិន្ដា ។

២៩៨៧. ឯងនោះឥន្ទ្រជិតឆ្លើយថា អរព្រះដ៏ជា
កំនិតគំនាប់គួរគិត ។

២៩៨៨. នេះឥឡូវមោះឈើងតាំងចិត្ត ស្លាប់រស់ពុំគិត
កំលាំងក្របីឫទ្ធិសាយ ។

២៩៨៩. ឥន្ទ្រជិតជាតិជាអសុរកាយ(3) យក្សាសម្លាយ
កំក្រែវបីក្រោធសោះសា ។

២៩៩០. ដូចភ្លើងឆាក់កល្បមហិមា ឆេះក្នុងគុភ
ទ្រះទុះរទុននៃ ។

២៩៩១. ខុនបរិពាររពលក្រាស់ក្រៃ ដើមកពេញពួ
កណ្ដាលដំរង្គពសុធា ។

២៩៩២. ឥន្ទ្រជិតកោះសារសក្ដិថ្លា ថ្លែងជានានា

(1) MBN : dāṃṅ dvār dissādis staeṅ
(2) RIB : daṃṅ sām sip bīr noḥ nai
(3) RIB : isūrakāy

អនន្តអនេកវិតក្កត ។

២៩៩៣- មានុមានអស់ឲ្យស្មៀមស្ងួត ប្រួញឲ្យយក្សព្រួត
នាគាអនេកច្រើនជាន់ ។

២៩៩៤- ពលយក្សាស្ទូរប្អូនពាន់ ជ្រោមជ្រែងធូលការ
ក៏ជាប់ប្រមាញ់រត់ទៅ ។

២៩៩៥- មានុមានក្រួញក្រាបនិត្យនៅ ណោណោតដាក់ភ្លៅ
អស្សូរក៏ដួលបីរនាប ។

២៩៩៦- យក្សប្រែប្រាណាវឹងបីក្រឡាប់ ដាលដោះម្បើងងាប់
ក៏ជាប់ប្រមាញ់រត់ទៀត ។

២៩៩៧- ខ្លាន់ស្ទូរសត្វជីតក្រាត រឹងទំសង្កៀត (1)
សន្ធ្ងងសិរសាទើបបាន ។

២៩៩៨- ទៅដល់មណ្ឌលរាជស្ថាន ថ្វាយរាពប្រធាន
សំដែងនូវគេជជេស្តា ។

២៩៩៩- ទសមុខមារអារមហិមា សរសើរឫទ្ធា
នៃតន្ត្រដិតជាញជ័យ ។

៣០០០- ក្រុងរាពត្រេកអរពេកក្រៃ បន្ទូលជាវៃបា
ម្នាលអស់យក្សាយោធា ។

៣០០១- ចូរគ្នាយើងយកនូវិត្យា ជតៃប្រៃនេះណា
ចេញទៅសម្លាប់ឲ្យងាប់ ។

៣០០២- ខ្លះនោតយកដឹងក្លូវក្តាប់ ខ្លះនោតព្រួតចាប់
ឲ្យខ្ទាប់ហើយខ្លះពុះច្រូង ។

៣០០៣- ខ្លះដំក្បាលនឹងអន្លូង ខ្លះគ្រាសច្រំឡូង
ខ្លះយកអង្រែត្បាល់ដែក ។

៣០០៤- មកបុកក្បាលនោះឲ្យបែក ថ្វាយខ្លួរបីសញ្ញែក
ហើយហែកដញ្ញែកភោក្តា ។

៣០០៥- ក្សិណនោះពេញ្ញឃាតអសុរា ទាំងដតុសហស្សា (2)
ក្រមក្រតើនខ្មីខ្មាន់ ។

៣០០៦- មាញ្ញរត់ទៅទាំងប្អូនពាន់ ជ្រោមជ្រែងធូលការ
ក្រញ៉ីកកន្ត្រាក់មានុមាន ។

៣០០៧- រត់ទៅគាល់ក្រោរាជស្ថាន យក្សខ្លះគោះគាន
សំពាងដំបងដែកដំ ។

៣០០៨- ផ្តេកផ្តាក់ខ្លះដាក់ខ្លះច្រំ ខ្លះដួងងឹងងំ
គ្រវៃងក៏ពុះសិរសា ។

៣០០៩- ពុំព្រឺមានុមានមហិមា ច្រឹងប្រាណាសោះសា

(1) MBN et RIB : saṅghīet
(2) RIB : dāṃṅ dasasahassā

ក្រឡាប់ក្រឡាស់វិលវៃ ។

៣០១០- ដក់ដំបងដែកពីដៃ ដាលដេញនិរភ័យ
ក្រទូសត្រីវាយយក្ស ។

៣០១១- ខ្លះធ្លុះធ្លាយត្បូងខ្លះបាក់ ភ្លៅធ្លាត់នូវសន្លាក់
រង្គាប់រង្គើគ្រប់គ្នា ។

៣០១២- ខ្លះស្លាប់រស់រងវេទនា ហនុមានធ្វើជា
សំងំសំងួតស្ងៀមនៅ ។

៣០១៣- យក្សស្រែកពេបពេបពោបចូលទៅ សោកាន់នឹងនៅ(1)
ក៏យកអង្រែត្បាល់បុក ។

៣០១៤- ហនុមានឥតភ័យឥតទុក្ខ ដើរលេងបីស្រណុក
ស្រដីនឹងពាក្យពាលោ ។

៣០១៥- ដាវៃហាអស់យក្សមូម្លោ មិនបកពេបនោ
វិវល់រចល់ឥតការ ។

៣០១៦- ស្ដីជាតិខ្លួនខ្លៅអន្ធពាល ស្ដីធ្វើអាគមមារ
មិនយកឯងដែកជាស់ពេជ្រ ។

៣០១៧- កំហាល់តុំដឹងកលកិច្ច គំនិតមិនតិច
កម្លៀលមួរឥតត្រើយ ។

៣០១៨- វាខ្ជិលព្រួយចិត្តអញហើយ អញ់ណាក់អ្វីល្មើយ
តិបាកកម្រស្លាប់ឆាប់ ។

៣០១៩- បើមិនជប់ឲ្យអញស្លាប់ មិនទៅទូលប្រាប់
អស្សូរឥតសូរលង្កា ។

៣០២០- ឲ្យយកកាសាយមណា(2) ខ្សែនព្រៃជាៗ
ជ្រលក់នូវប្រេងព្រួតរុំ ។

៣០២១- ជួយសៃនសមាស្សដាក់ដុំ ខ្លួនហើយមិនដ្ឋំ
អគ្គីមកដុតតុរនេះ ។

៣០២២- នោះនៃអញស្លាប់ឯងអេះ មារមិនមិនធេះ
លណាក់លលើលោយោ ។

៣០២៣- មិនព្រួតម្តេចដោយតេដោ ដ៏យជាញឯកោ
ជយានុភាពដ៏កន្លាំង ។

៣០២៤- ក្បែណានោះហនុមានភើចលាំង ត្បាល់ដែកខ្ទេចខ្ទាំង
ក៏ខ្ទប់ទំណក់បែកបាក់ ។

៣០២៥- ដាប់អង្រែដែកដេញវាយយក្ស ពលយក្សបែកបាក់
ពន្លូកពន្លឹកព្រាត់ព្រាយ ។

(1) RIB : sar bǎndh niṅ nau
(2) MBN : oy yak kāsā yaṃmanār
RIB : oy yak kāsāvǎy munā

៣០២៦- អស់យក្សាសូរសម្ពាយ គក់ទ្រូងពីប្រញាយ
រន្ធត់ហឫទ័យពីជំប្រប់ ។

៣០២៧- ស្រែកស្រាបក្រួញក្រាបពីសញ្ជប់ ភិតភ័យស្មែងស្លប់
ក៏រត់ទៅទូលទសកណ្ឋ ។

៣០២៨- អស់យើងខ្ញុំទាំងប្អូនពាន់ ស្រើងរោមធូលកាន់
អង្រែដែកបុកពានរ ។

៣០២៩- ពានរឈរប្រឹងកាងករ កែក្រោយងាងរ
បវរគីកេសរសីហា ។

៣០៣០- សីហានាទរូបរុងនូវឫទ្ធិ សើចស្រួលពីស្រដី
តិរភោះនូវស្នូរសារសព្ទ ។

៣០៣១- ពានរប្រែរឹងពីបង្គាប់ បើចង់ឲ្យស្លាប់
សម្លាប់នូវគេឯអគ្គី ។

៣០៣២- ប្រើយកសំពត់តន់ជ្រី ជ្រលក់នូវប្រេងនៃ
មករុំរុំអង្គហានុមាន ។

៣០៣៣- រុំរួចអស់អង្គាប្រាណ ច្រើនជាន់កុំពីមាន
ចន្លោះទំនេរនូវសំពត់ ។

៣០៣៤- ស្រេចហើយឲ្យដុំភ្លើងដុត ឆេះឆាប់ប្រាកដ
រលត់រលាយអាត្មា ។

៣០៣៥- ភាពស្ដាប់ទំនូលយោធា ត្រេកសោមនស្ស
ក្សេមក្សាន្តព្រះរាជហឫទ័យ ។

៣០៣៦- ហានុខ្លាំងពោរពាក្រាស់ក្រៃ ពុំដឹងនូវប្រល័យ
ប្រលង់ពិភពលង្កា ។

៣០៣៧- ដាគាប់ដូចពាក្យវាចា ត្រាស់ប្រើអសុរា
អមាត្យប្រសាចរត់ថ្ងាត់ ។

៣០៣៨- ដញ្ជូនសំពត់ច្រើនក្ដាត់ ពីឃ្លាំងសែនសុខ
សហាស្បូមករុំអង្គា ។

៣០៣៩- ហានុមានប្រែប្រាណកាណា រូបរូបពន្លា
នូវមាយាទិព្វពីបំបាំង ។

៣០៤០- សំពត់ទាំងទូទសឃ្លាំង ពុំគ្រាន់ឡើយទាំង
ព្រះស្ទឹមួយម៉ឺនហុកពាន់ ។

៣០៤១- យកសំពត់គ្រប់ករកាន់ មកជួយពុំគ្រាន់
ដោយតេជទិព្វមន្ដមាយា ។

៣០៤២- រឹងប្លួតរឹងរុំរូបា ច្រើនជាន់មហិមា
យល់ជាពុំគ្រាន់ជងឆោត ។

៣០៤៣- ហានុមានថាទើយយក្សឆោត[1] មិនទុកជ្ញីឆោត

(1) MBN : thā ṭoy yakkh chot
RIB : thā tāy yaks chot

សំពត់មន្ទោគិរី ។

៣០៤៤. ទាំងស្បៃថ្ងៃនៃទេពី　　　　នោះតើទុកថ្មី
　　　　មិនយកមកករិឲ្យពេញ ។

៣០៤៥. អមាត្យរត់ទៅទូលវិញ　　　　នាងមន្ទោគិរីមិញ
　　　　ពុំអាចនូវពាស់ឡើយហោង ។

៣០៤៦. ហេតុនាងឈឺបុត្រក្នុង　　　　ឲ្យទៅបរចង់ (1)
　　　　សម្លាប់ពានរឲ្យក្សួយ ។

៣០៤៧. អមាត្យបានសំពត់ស្បៃ　　　　រួតរត់ឆាប់ក្រៃ
　　　　កម្លាំងនៃអមាត្យមារ ។

៣០៤៨. ស្រេចរុំផ្លុំភ្លើងដុតដាល　　　　នេះទៅច្រាស់ច្រាល
　　　　រន្ទាលរន្ទះលេចឡើង ។

៣០៤៩. ហនុមានបហិមារឹងជើង　　　　រេរាំទាំងភ្លើង
　　　　ហោះឡើងកណ្ដាលវេហា ។

៣០៥០. ស្រែកគ្រាមទ្រើយក្រុងភាពណា　　　　ប្រយ័ត្នលង្កា
　　　　នឹងមានបង្អើលភ្លើងឆ្លាត់ ។

៣០៥១. ក្បួរណាហោះលើប្រាសាទបាត់　　　　រុងរឿងរូវត្ន
　　　　សុវណ្ណពិចិត្រគ្រោងស្រួច ។

៣០៥២. នេះតុរបីក្រដួរ (2) ដាលដួច　　　　ដាលដោយដីត្រដួច
　　　　ក្រលួចគគឹកបីត្រឡប់ ។

៣០៥៣. ខ្ទាំខ្លួលដង្ហួលថ្ងៃហ្វូង　　　　អោរអាវឡើងឡប់
　　　　គគ្រឹកគគ្រែងផ្លាក់ផ្លាយ ។

៣០៥៤. ផ្ទុះផ្ទាត់បែកខ្ចាត់ខ្ចរខ្ចាយ　　　　ផ្កាភ្លើងព្រាត់ព្រាយ
　　　　កំព្រាលព្រវាត់វេហា ។

៣០៥៥. ដូចដាលភេលកាលមហិមា　　　　គ្រប់គ្រឹះយក្សា
　　　　រំដួលហាហាវនូវជំហាយ ។

៣០៥៦. អគ្គភ្លើងភ្លឺឡើងព្រោលផ្ទាយ　　　　ទៅទាល់សួគ៌នាយ
　　　　ត្រដួចត្រដះបីសន្ធោ ។

៣០៥៧. ដាលដល់មណ្ឌលសិនោ　　　　ភពណាសូរស្ដោ
　　　　ក៏ឈោតរត់ចេញភិតភ័យ ។

៣០៥៨. នេះទាំងមែនអែខទិញថ្ងៃ　　　　នេះក្រណាបន្ទុំនៃ
　　　　មណ្ឌលមន្ទោគិរី ។

៣០៥៩. គក់ស្លុតស្លាំងកាំងដំរីស្រី　　　　ភិតតតស្មារតី
　　　　រវល់រជល់ច្រាស់ច្រាល ។

៣០៦០. គគ្រាំខ្ទុះខ្ទាំបីញញ័រ　　　　រួតរត់ដ៏បដា

(1) RIB : oy dau putr caṅ
(2) RIB : traṭūr

បង្ហាបបើបពោរពួន ។

៣០៦១. ខ្លះរត់រកទ្រព្យបីជញ្ជូន ខ្លះទៀងពាកូន
រវើយករយាយធ្លាក់ស្បៃ ។

៣០៦២. លុះណាញមណ្ឌលទីទៃ អស់ទ្រព្យធននៃ
ប្រល័យវិនាសអន្តរាយ ។

៣០៦៣. អស់ព្រះស្នំស្និទ្ធសម្លាយ គក់គរទ្រូងស្តាយ[1]
ទ្រហោទ្រហឹងបីធំប្រប់ ។

៣០៦៤. ទាំងទេសមុខមាត្រស្គល់ស្គប់ អៀនឯងបីសញ្ជប់
ជញ្ជីងពុំចេញធរជា ។

៣០៦៥. ហនុមានឯកអង្គមហិមា រឹងថ្កានភាជា
សំដែងនូវប្រាជ្ញាពល ។

៣០៦៦. ដោយមោះមាយាធ្វើកល ភាតាខ្លៅពុំយល់
អំពើនូវកិច្ចអន្តរាយ ។

៣០៦៧. ទៀបទូលអស់អាជីអភិប្រាយ ព្រះមារព្រះនារាយ
ស្តេចស្តាប់ទំនូលហនុមាន ។

៣០៦៨. ត្រាស់ត្រេចទើបទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ជាវៃហាហនុមាន
គំនិតគំនាប់អញអរ ។

៣០៦៩. អញឲ្យមកុដកែវកងករ ផ្ទឹមពាស្ត្រាភរណ៍
រង្វាន់នៃភាជជ័យក្របី ។

៣០៧០. ហនុមានទិនអង្គសិរសី បង្គំនរបតី
ទទួលរង្វាន់ភាជា ។

៣០៧១. អស់មន្ត្រីនូវយោធា គាល់ព្រះភាជា
បង្គំប្រណាម្យអភិវាទ ។

(1) RIB : gak' gar druṅ vāy

កណ្ឌ ទី១៥

៣០៧២. ដឹងនោះព្រះនារាយនរនាថ ស្តេចគង់គន្ធមាទ
ដ៏ផ្ទើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣០៧៣. ព្រះរាមព្រះអនុជក្សត្រថ្លៃ ពីរពង្សឫទ្ធិក្រៃ
ជំនុំក្របិន្ទ្រយោធា ។

៣០៧៤. ប៉ុនប៉ងបីបំណាច់នូវយា- ត្រាត្រេចលង្កា
ពិភេក្សរក្សសនាយនៃ (1) ។

៣០៧៥. នេះតម្រូវយើងនូវលើកទ័ពជ័យ ដាក់ដល់ឆ្នេរឡ
សាគរគីគង្គីរោ ។

៣០៧៦. មានតែអស់ពលពាលិយា ចិតសិបអក្ខោ-
ភិនីនូវប្រុងដ៏ប្រមាណ (2) ។

៣០៧៧. យើងនូវចងថ្នល់ឆ្លងរួចបាន លុះលង្កាស្ថាន
បីប្រាបពិឃាតយក្សា ។

៣០៧៨. សមស្តេចពលតិចគណនា ម្រាងរិះពន្ធា
សេលានូវឆ្លងជលធី (3) ។

៣០៧៩. ជាវៃឃាសុគ្រីពរាជដ៏ក្របី ឃ្លាឯងជាតិ
ត្រកូលក្របិន្ទ្រសិទ្ធិពារ ។

៣០៨០. ញ៉ាំងបាជំងំដើមនាមករ ក្សត្រពង្សពានរ
នគរដៃវេទ្រង់ឫទ្ធិ ។

៣០៨១. យើងនូវឲ្យនាំសារសុចរិត ស្នេហាស្នាលស្តែកក្តិត

(1) RIB : bidakkh rakkhā nāy nai
(2) RIB : pruṅ ṭa bramān
(3) MBN : mrāṅ riḥ bhasadhā
selā nūv dhuon jaladhī

ជាមិត្រមេត្រីស្នេហា ។

៣០៨២. យើងឲ្យនូវអញ្ជើញក្សត្រា ចូលមកតាំងពារ
សេនីមុខមន្ត្រីពល ។

៣០៨៣. រួសរិះគន់គិតជងថ្កល់ រិះប្រការកល
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសឹកសារ ។

៣០៨៤. សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះឱង្ការ ព្រះបាទភូវនាថ៍
នារាយរាមាធិបតី ។

៣០៨៥. សុគ្រីពទូនអង្គអញ្ជលី ក្រួញក្រាបសិរសី
បង្គំប្រណម្យទើបទូល ។

៣០៨៦. បពិត្រព្រះបាទឥស្សូរ មានរាជត្រកូល
អំបូរក្សត្រពង្សពានរ ។

៣០៨៧. ឯកអង្គទ្រង់សទ្រង់នាមករ ជំទើនឫទ្ធីពារ
មហាជម្ពូរាជា ។

៣០៨៨. កបកាយសោមសាយសោភា រូបរាងអង្គា
ពណាពន្លឺករឹងឫទ្ធិ ។

៣០៨៩. រោមផ្ការរវៃលមកុះស្និទ្ធ ក្រាស់ក្រៃជុំជិត
រលើបរលង់ក្រាស់ក្រាល ។

៣០៩០. រុងរឿងរស្មីបរិត្រកាល ដូចសូរ្យដែងដាល
សាយាក៏សាយយល់មក ។

៣០៩១. ដូចសែងសូរ្យចែងចាំងពពក ដាលជិតដោយត្របក
ស្រពាប់មេឃមិនស្អិនស្មៅ ។

៣០៩២. ជក្ខុរូបបានទតទៅ តោះនូវក្រោមបរិក្រឡៅ
ក្រឡេកក៏ដេះបាត់បង់ ។

៣០៩៣. តោះនូវស្ទឹមពណាពលពង្ស ពានររាជស្មើអង្គ
នៃក្រុងពាលីមហិមា ។

៣០៩៤. ស្ទឹមកាលសប្ដតាលនាគា ឡូយមានឫទ្ធា
កំស្លួលនូវពិសជ៍ពិរោជ ។

៣០៩៥. នៅក្នុងសមុទ្រសាយសោត មែនមានដើមត្នោត
ក្រាំតាំរក៏ជះលើខ្នង ។

៣០៩៦. តោះនាគពេននៅសព្វជង់ ដើមតាលសោតហោង
ក៏វិលជង្គុំជុំនៅ ។

៣០៩៧. តោះបីនាគនោះនឹងបាចចោលទៅ ត្នោតតាំនឹងនៅ
ល្មើយណាដាដួររៀងរាយ ។

៣០៩៨. ដោយប្រវែងនាគវែងបីគប្បាយ ជំទឹកខ្វរខ្វាយ
ជញ្ជួយនៃដើមសប្ដតាល (1) ។

(1) RIB : trajuor nai ṭoem saptatāl

៣០៩៩- ពាលីបោះទៅចាប់ក្បាល នាគលើកតពារ
ក៏ស្រួលនូវពិសពីក្រាកង ។

៣១០០- ពាលីចាប់សិរនគ្គផង ស្វាយបត់បីបំពាត់
បំពានជាក្អែននាគបាន ។

៣១០១- ទោះបីនាគនោះនិត្យនៅស្ថាន ពាលីបោះស្បាន
ក៏ចាប់សន្ធឹងរុំដ៏ចេញ ។

៣១០២: ដើមតាលរាយជាជួរវិញ នាគនោះចាលចាញ់
រអានឹងពាលីលើង ។

៣១០៣- ពាលីគាត់យកជាខ្សែង ស៊ើជត្រួលអរឯង
ពាំក្រែងពាំកោតប៉ុនល្អង ។

៣១០៤- រីមហាជម្ពូរាជទ្រើសឈ្មង បោះទៅលើងលង
និងសម្តតាលនាគា ។

៣១០៥- សឹងបានដូចគេជក្រុងពា- លីលើងបីលណា
លលេញដោយអស់អំពើ ។

៣១០៦- ក្សត្រតីរពាលពង្សស្ថានស្មើ យកគ្នាជាភ្លើ
សម្លួតសំម្លាញ់តតឃ្លង ។

៣១០៧- រីមហាជម្ពូរាជសោតហោង មានមន្ត្រីច្បង
ពាហុឆ្វេងស្តាំអតិរេក ។

៣១០៨- អង្គអគ្គនាហ៊ីនឯងឯក ក្រុងពលបីអនេក
រក្សាពិភពមណ្ឌល ។

៣១០៩- ដួយឈ្មោះខុននីលអាស្វរ្យ[1] ដួយឈ្មោះខុននល
និមិលមានៈសីហនាទ ។

៣១១០- នៃបនិត្យជិតនឹងព្រះបាទ ពុំដែលឃ្លាឃ្លាត
នឹងមហាជម្ពូរាជា ។

៣១១១- រីរាជមណ្ឌលក្សត្រា ឥស្សរសក្កា-
ធិការអធិករុងផ្កាន ។

៣១១២- នៅខាងខែត្រខែមហោមពាន សោយរាជក្សេមក្សាន្ត
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។

៣១១៣- បន្ទាយពេជ្រពាត់ពិស្ដារ មណ្ឌបដោយទូរ
កំពែងក្រាំពីរជាន់ជិត ។

៣១១៤- គូរគោកផ្លាក់ផ្ទល់ពិពិធ សឹងពេជ្រពិចិត្រ
រជីវិជីសោតស្ដែង ។

៣១១៥- ផ្កាធូលផ្កាជងខ្វាត់ខ្វែង ផ្កាពាត់ផ្កាពេង[2]

(1) RIB : ascal. (Il s'agit en fait de : ascāry)
(2) RIB : dhlā sūr dhlā jaṅ khvāt' khvaeṅ
dhlā bar sakkh saeṅ

កំពែងកំពស់ព្រះនគរ ។

៣១១៦- រុងរឿងក្បូនក្បឿងសត្តប - វិភណ្ឌាសីទន្តរ
កំពាត់(1)ស្មុមេរុភាង ។

៣១១៧- ប្រាសាទប្រាំប្រាការ(2)ស្ពាន ព្រោងព្រាយបីជញ្ជាំង
ជិញ្ចៀងនូវរូតសត្តខណ្ឌ ។

៣១១៨- តែកវកែមកញ្ចក់នូវកញ្ចន់ ដីកាយរត្នពន់
សុវណ្ណវិភោជវង្សី ។

៣១១៩- ស្បូវកាន្តកាប្បមុក្តាមណី បុស្សបូរជាតិ
ពិទាយពិទូរ្យរឹកវិល ។

៣១២០- បទុមភាគរត្នមហានិល ទទឹមស្រស់ស្រិល
មហាមរកតកែមមាស ។

៣១២១- ភ្លឺរដ្ឋករូលោហិតជាលងាស មិស្សា(3)អភិភាស
ពាពាលនពារត្នដីរេខា ។

៣១២២- គាងឃ្វាយដើតដាយដាយា បទុមមាសមាលា
ត្រដិងត្រដូជដោយដង ។

៣១២៣- ទែនទិញពិមានមាសដួង កែ្រក្រុឌុច្ចទ្រង់
ពិជិត្រនូវរូបយក្សយស ។

៣១២៤- ជង្កាជង្គូមបីប្រិកាស់ ទាញទល់ទែងខាស់
រូបមានវិញ្ញាណប្រឹងប្រែង ។

៣១២៥- ភ្ញីវល្លិពេនពាត់ភ្លាត់ផ្លែង បុះបិតមាសទែង
ត្របកបទុមភាយភាល់ ។

៣១២៦- លាស់លេចក្នុងពេជ្រពិពណ៌ ស្លាស់ស្លុះពព្រាល
ពព្រាយពពោងបីសន្ធៅ ។

៣១២៧- លលាមពញ្លាមពន្លៅ(4) រុងរឿងផ្លុះផ្លៅ
រលមរលង់ស្មើស្រក់ ។

៣១២៨- ទែនកែវកោមលទែនទុក(5) ប្រាង្គប្រាសាទសុខ
មន្ទីរមណ្ឌលផ្លៅផ្លាក់ ។

៣១២៩- ស្លិតសើសងខាងខាត់សាក់ ខ្ពស់ខ្ទើយជ្រុងជ្រាក់
កក្រាលនៃក្រោមពិតាន ។

៣១៣០- ពួកព្រៃព្រាំព្រុយមាសមាន សក្តិសមភាងស្ពាន
រូបមានទិញទេពបីបន្ទំ ។

៣១៣១- តូបតន្ត្រីយត្រៃស័ង្ខសម ស្គរសត្តបីរងំ

(1) RIB : kǎ sbāt
(2) MBN et RIB : prakār
(3) MBN et RIB : maṅsā
(4) RIB : balhau
(5) RIB : rjṅ thkoeṅ thkal' kos daen duk

ប្រតិបំរេរភរិយា ។

៣១៣២. ច្រៀងច្រួចក្រលួចសោះសា សូរសោកសមគ្នា
ត្រសាក់ព្រះពាយបីរំភើយ ។

៣១៣៣. ត្រឹះត្រិចកាព្យកិច្ចឆ្លាស់ឆ្លើយ ឮសេចល្មេងល្មើយ
ស្របងាត់មធុរសូរសារ ។

៣១៣៤. ប្រាសាទមីមួយមានហួរ ប្រាំពីរជាន់វិជិតជា
កុំព្យូសោភសព្វសត្តខណ្ឌ [1] ។

៣១៣៥. ស្រីស្រឹង្គារគាល់ណាណាន់ មុខមន្ត្រីតាន់
កំណាន់កំណត់គង់គាល់ ។

៣១៣៦. ពលពានរសួរពោមជារ បរិវើជុំទ្វារ
អនេកអនន្តគណនា ។

៣១៣៧. រីមហាជម្ពូរាជឫទ្ធា ជុំសើក្រណា-
បន្ទំទិព្វរត្នឯកអង្គ ។

៣១៣៨. ស្តេចស្តាប់សុគ្រីពវិរវិញ្ញូ ទទួលសារសើរក្រុង
មហាជម្ពូមហិមា ។

៣១៣៩. ទើបស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តា បន្ទូលត្រាស់ថា
អ្នកណានូវនាំរាជសារ ។

៣១៤០. គួរប្រើមានុមានជំនួតារ ទ្រើសទ្រង់ពណា
កន្លោះកន្លាំងនិរភ័យ ។

៣១៤១. ខ្ជន់ខ្ជួរមានអធ្យាស្រ័យ មោះចិត្តខ្លាំងពៃក្រ
ប្រទះប្រទូសតាំអត់ ។

៣១៤២. ក៏ក្រែងគេធ្វើឲ្យខុសចិត្ត មានុមានរិង្សឫទ្ធិ
តាំគិតអំពើឆ្ងន់ត្រាល ។

៣១៤៣. ជម្ពូតាអ្នកនាំរាជសារ ពាក្យពេចន៍ឆ្ងន់ស្រាល
អត់ទនដោយចរិសុចរិត ។

៣១៤៤. នឹងយោងយកគេជាមិត្រ ល្អិកគេឲ្យខុសចិត្ត
ក៏ឲ្យមានុមានអត់យោង ។

៣១៤៥. គួរឲ្យអង្គទទៅជង ទោះទោសក្តាំក្តង
គំនិតកំនាប់ខ្ជាប់ខ្លួន ។

៣១៤៦. គាត់ចេះក្តីក្តាំសក្តិសួន សក្តិសែងស្មើខ្លួន
នៃអង្គមានុមានស្នេហាស្និទ្ធ ។

៣១៤៧. ទោះបីអង្គតគាត់គិត មានុមានចូលចិត្ត
គំនិតនៃអង្គទគាប់ ។

៣១៤៨. ស្រេចស្តេចបន្ទូលសារសព្វ អស់ជំនុំស្តែងស្តាប់
ក៏ព្រមព្រះរាជឧង្ការ ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៤៩. ប្រើពីរពង្សពានរនាថ នាំនៃរាជសារ
ត្រូចត្រង់ព្រះត្រៃលោមពាន ។

៣១៥០. ចរចូលទៅតាល់ទៀបស្ថាន ជម្ពូរាជជ័ពិមាន
ប្រាសាទប្រសើរថ្កើងថ្កៃ ។

៣១៥១. ពីរពង្សពានរនិរភ័យ ចូលជូនទៅនៃ
អង្គអគ្គមហាសេនា ។

៣១៥២. ដំណឹងថាហៃក្រុងពា- នរអ្នកយាត្រា
ពីណាមកដល់ទិព្វស្ថាន ។

៣១៥៣. ក្បីណានោះអង្គហនុមាន ថ្លាថ្លែងទឹងថ្កាន
ថាហៃមហាមន្ត្រី ។

៣១៥៤. យើងនាំរាជសារសរវិនិយ សារសព្វមេត្រី
មកពីព្រះបាទរាមា ។

៣១៥៥. ធុរអ្នកនាំយើងយាត្រា ដោយព្រះអាជ្ញា
ដល់មហាជម្ពូរាជតាប់ ។

៣១៥៦. ជងនោះមន្ត្រីថ្លែងស្តាប់ ស្រេចនាំសារសព្វ
ទៅទូលក្របិន្ទ្ររាជា ។

៣១៥៧. ស្តេចឮសារសព្វវាចា ស្តេចប្រាប់ប្រើថា
នូវអស់កំណាន់ភ្នាក់ងារ ។

៣១៥៨. ប្រដាប់ទៀមត្រីព្រះក្រាល វិស័យរាជសារ
និងឡើងទៅថ្វាយបង្គំ ។

៣១៥៩. រៀបភោជមុខមន្ត្រីធំ តូរ្យតន្ត្រីយធំ
សំរាប់សំរៀបភ្លេងសំ ។

៣១៦០. ស្រេចទើបទទួលសារនាំ ឡើងគាល់ដោយចំណាំ
នៃរាជសារសព្វដង ។

៣១៦១. អង្គហនុមានទើសឃ្លង តតភ្លឹកប៉ុនល្អង
ដំណើរវេលាបីគគាត ។

៣១៦២. ព្រះប្រុងស្មារតីសីហនាទ ឡើងលើប្រាសាទ
សីមានៃអង្គអាត់ទូ ។

៣១៦៣. ក្រុងមហាជម្ពូពង្សក្សត្រ បើកបង្អួចរត្ន
ទង់ដៃងនូវតូរ្យតន្ត្រីយ ។

៣១៦៤. ស្តេចត្រាស់ថាហៃជ័ក្របី នាំសារមកពី
បុរីនគរស្ថានណា ។

៣១៦៥. អង្គហនុមានទូលថា យើងឯងអាជ្ញា
ព្រះរាជសារបីសុន្ធរ ។

៣១៦៦. ពីព្រះរាមទេពជ័បវរ ត្រាស់ប្រើយើងចរ
មកយកព្រះអង្គនេះតម្រូវ ។

៣១៦៧. ដ្បិតស្តេចចេញនាំពលព្យូហ ទៅផ្ចាញសត្រូវ

យក្សាលង្កាមឈ្នាល ។

៣១៦៨- ស្ដេចទិវៈរួសរាន់ចងផ្ទល់ អញ្ជើញអស់ពល
ចិតសិបអក្ខោភិនី ។

៣១៦៩- ក្រែងពុំដួននឹងដលធី ទើបព្រះនរបតី
ត្រាស់ប្រើយើងមកនេះតម្រូវ ។

៣១៧០- ស្ដេចចង្កាំមកមហាជម្ពូ ឲ្យនាំពលព្យូហា
ទៅជួយនៃសង្គ្រាមជ័យ ។

៣១៧១- ដល់យប់ទៅតាំងយប់នៃ ដល់ថ្ងៃទៅថ្ងៃ
ផ្សាត់ៗ ដូចព្រះអាទិត្យ ។

៣១៧២- អង្គទហានុមានសោះសា តាំងកោតភាជា
មហាជម្ពូក្រោធក្រៃ ។

៣១៧៣- ទំតាំងព្រះភក្ត្រក្បុត្រៃថ្ងៃ ពុះពោរហាឫទ័យ
រំជួលកំសួលក្ដៅក្ដាត់ ។

៣១៧៤- ក្ដៅក្នុងដើមទ្រូងប្រែមាត់ ដូចអគ្គីរួបហាត់
រួបហានក៏ផ្ទុះឆេះឆាប់ ។

៣១៧៥- ព្រះនេត្រច្រាលឆ្អៅច្រាបច្រាប់ ពុំសារពុំគាប់
ពុំគួរនូវសេចក្ដីសម ។

៣១៧៦- ដូចអ្នកយកអន្លង់ដែកដំ កន្ទុយនាគដ៏ធំ
មហាពន្លឹកបោរខ្លាំង ។

៣១៧៧- ពុះគ្នាយើងចាប់ស្វាខ្លាំង ទៅធ្វើទោសតាំង
មហាទោសាសត្តដាន់ (1) ។

៣១៧៨- ក្សិណានោះពេជ្ឈឃាតខ្ញីខ្ញាន់ ផ្លូលចាប់ករកាន់
កន្ត្រាក់អង្គទហានុមាន ។

៣១៧៩- ទង់ទៅដល់ក្រៅរាជស្ថាន អង្គទហានុមាន
ពុំអាចរង្គៀកខាស់ខែង ។

៣១៨០- អត់ឲ្យពេជ្ឈឃាតបីសញ្ញែង ច្រកច្រវ៉ូលណាងណែង
ផ្អាំពារៗ ជាន់ជាប់ ។

៣១៨១- ចុងដែកបង្អៀនផ្ទាល់ផ្ទាប់ ឃ្នាងផ្ការដែកខ្ចាប់
នូវច្រវ៉ូលផ្អាំពារជាន់ជិត ។

៣១៨២- រាំងរុកសោសព្វបុះបិត ដែកដាបិប្រកិត
អាវុធពានរជោបធំ ។

៣១៨៣- អង្គទហានុមានកាលកម្ម វិបាកឯងនាំ
មកត្រូវទំណាងមួយថ្ងៃ ។

៣១៨៤- អង្គទគិតខ្លួនដល់ភ័យ ស្រក់ទឹកនេត្រនៃ
ចៅវាហានុមានគិតភ៉ា ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៨៥. យើងនាំរាជសារអាជ្ញា ពីរអង្គរាជា
មកយកនៃមហាជម្ពូ ។

៣១៨៦. ពុំបានគេទៅនេះតំរូវ ស្តេចឡើយមកត្រូវ
នូវរាជទណ្ឌាធ្ងន់ក្តាត់ ។

៣១៨៧. ឲ្យអាប់អាជ្ញាមហាក្សត្រ យល់យើងមកបំបាត់
ព្រះយសព្រះកេរតិក្សត្រថ្លៃ ។

៣១៨៨. យើងបានដឹងព្រះហឫទ័យ អត្យាស្រ័យនៃ
គំនិតគំនូរធ្ងន់ធ្ងរ ។

៣១៨៩. មកយកអាសាព្រះភូធរ ស្តេចឡើយមកមរ
ដំនៀលអាស្រូវអសារ (1) ។

៣១៩០. គួរខ្មាសក្តីពីរប្រការ មួយយល់យើងស្រាល
គំនិតឆោតឆុកបង់សរិល ។

៣១៩១. មួយយល់យើងកាច់ព្រះកេរតិ មហាក្សត្រទាំងពីរ
បន្ថោកបន្ថយព្រះអាជ្ញា ។

៣១៩២. ឥតលុះដល់បានគេវ៉ា ពុំរួចអាត្មា
ត្រូវប្រាប់វិលទៅទូលបាន ។

៣១៩៣. ស្តេចឡើយណោណាំបង់ប្រាណ ឯងឲ្យខុសខាន
ពាក្យមានពុំបានដឹងដល់ ។

៣១៩៤. ឯងនោះហនុមានមើលយល់ អង្គទគិតសល់
សង្វៀកនូវទុក្ខទោសធំ ។

៣១៩៥. ថាថៃហាព្រះអង្គទកុំ គិតប្រាណបារម្ភ
រិះខ្លួចពុំរួចឡើយណា ។

៣១៩៦. ឯរអញឯងយកក្រុងមហា – ជម្ពូរាជសោះសា
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។

៣១៩៧. ហនុមានប្រុងប្រាណស្មារតី រិះរង់រាត្រី
គឺបង់និទ្រាស្ងាត់ជ្រៀប ។

៣១៩៨. ពលពានរនៅជុំរាយរៀប ដេកស៊ុបនូវរបៀប
នៃគរលីដណ (2) ។

៣១៩៩. ជបមន្តទិព្វមន្តគាថា រំងាប់អស់ពលស្វា
បិទ្ធាប់រនាបពុំភ្ញាក់ ។

៣២០០. ហនុមានកាច់ច្រូលនូវច្រវាក់ ឃ្នាងស្តារបែកបាក់
កន្ត្រាក់ទាំងសោខ្វាត់ខ្វាយ ។

៣២០១. ដាច់ដែកបន្ទោនអន្តរាយ ដែកដាធ្លាក់ធ្លាយ
ទំលាយលំពិតវិនាស ។

(1) RIB : ṭaṃnīel āsrūv āsā
(2) MBN : nai sandharalīphalā

៣២០២- ដោយតេជព្រះវិសុទ្ធធម៌សាស្ត្រ ទិព្វមន្តអភិកាស
ពុំអាចនូវទាស់ទប់បាន ។

៣២០៣- ទុក្ខទោសរួចចេញពីប្រាណ អង្គទហនុមាន
ក៏ហោះចេញចាកឆាប់ក្រៃ ។

៣២០៤- ប្រើព្រះអង្គទវិលវិញ ហោះទៅមុននៃ
ទៅថ្វាយបាតីមានសារសព្វ ។

៣២០៥- ហនុមានប្រុងប្រាណក្រឡាប់ ហិចហោះប្រញាប់
រួសរាន់រំពេចជ្រៀវជ្រៃ ។

៣២០៦- បើកខ្យល់ប្រាណសាហាសវៃ ច្រើនថាន់ជិតក្រៃ
កម្រនូវធូលីជ្រែកជ្រៀត ។

៣២០៧- ទៃនទិព្វបន្ទុំសោតជ្រៀត អស់តតន្ល្វទៀត
រូបលាយនូវមុខព្រះបន្ទុំ ។

៣២០៨- ហនុមានហោះឡើងកាច់កំ- ពូលពេជ្រឧត្តម
របើកដល់ពិមានមាស ។

៣២០៩- ដល់ដោះកំពូលរត្នមាស ជិបមន្តអភិកាស
ក៏បដ់និទ្រារំងាប់ ។

៣២១០- ស្រីស្តារបរិវារពេញខ្នាប់ ដេកដូចគេស្លាប់
ពុំអាចក្រើកភ្ញាក់ប្រាណ ។

៣២១១- ធូលម្ហូមទៃនទិព្វហោះស្ទាន ស្អុយទាំងពិមាន
សហ័សនៃមហាជន្ម ។

៣២១២- ទៅតាន់អង្គទនៅឆ្ងូរ អង្គទថាតិល្លូរ
ក៏ណាំងអញហោះពុំដាប់ ។

៣២១៣- ហនុមានថាបងមកជាប់ ស្មាអញឲ្យខ្ជាប់
កុំបងហោះហាត់ព្រួយប្រាណ ។

៣២១៤- អង្គទឱបស្មាហនុមាន ហនុមានហោះស្ទាន
លុះស្ពានព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២១៥- ដំកល់មណ្ឌលទិព្វថ្លៃ បូជាទិសនៃ
ក្រុងលាសម្តេចដេស្មា ។

៣២១៦- ស្រេចទូលព្រះអង្គមហា- នរបលក្សអនុជា
ជិតជំនាភាយជីវិត ។

៣២១៧- បពិត្រខ្ញុំទៅតម្រូវ ឆ្មានមហាជន្ម
មិញមកអង្គព្រះអាជ្ញា ។

៣២១៨- ហនុមានថ្លែងដោយក្រុងមហា- ជន្មស្មើកោសា
មហាពន្លឺកខ្វាល់ក្រៃ ។

៣២១៩- ព្រះលក្ស្មណ៍ប្រាប់ព្រះមហាជ័យ បន្លួលថាថៃ
សុក្រីពនូវភាពសោភា ។

៣២២០- ហនុមានស្រេចបានយកមហា- ជន្មមិញមហិមា

មកជួបព្រះរាជអាជ្ញាប្រើ ។

៣២២១. ជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិខ្លះតើ   យើងរកកលធ្វើ
ស្ដេចម្ដើយឲ្យបានរាបសា ។

៣២២២. មិនមកដល់ដោយនូវជំពារ   មាសផុលស្នេហា
សំណោះនូវមេត្រីសោត ។

៣២២៣. ហនុមានយកបានបរក្រោធ   ត្រូវទោសជីពិរោធ
ក៏រិះនូវមាយាកល ។

៣២២៤. និទ្រាទ្រំតាំងមណ្ឌល   ទិញមិនកែវស្គាល់
មកដល់តម្រូវពុំភ្ញាក់ ។

៣២២៥. សុគ្រីពនឹងតេដោដាក់   មហាជម្ពូប្រត្យក្ស
ប្រាកដនូវចេស្ដាស្ដែង ។

៣២២៦. បពិត្រអង្គអញខ្ញុំស្ដែង   កំហឹងនូវកំហែង
អំណាចនៃភ្នែកគាត់នេះ ។

៣២២៧. ក្រេវក្រោធក្រឡេកផុរផេះ   ឆាប់ដាងជ័ផេះ
សំអិតវិនាសបីរណាយ ។

៣២២៨. មានតែឯកអង្គព្រះនារាយ   នោះនៃគាត់ថ្វាយ
បង្គំប្រណម្យខ្លួនខ្លាច ។

៣២២៩. ទោះក្សត្រទ្រើសទ្រង់ព្រះអំណាច   រំមហាជម្ពូរាជ
ពុំខ្លាចអំណាចសោតណោះ ។

៣២៣០. សូមទានព្រះបាទស្ដេចស្ដោះ   ព្រះអាជ្ញាស្នោះ
បន្ទូលត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ (1) ។

៣២៣១. ទៅសូមការណាព្រះនារាយ   ពីព្រះឥស្សូរសាយ
ឫទ្ធីនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

៣២៣២. នោះមហាជម្ពូរាជពង្សពា-   នរយល់ការណា
នារាយនៃទើបគាត់កោត ។

៣២៣៣. ទើបប្រាសលះបង់ក្រេវក្រោធ   អាចអត់ជីពិរោធ
ពិរុលពិរុធសម្លាយ ។

៣២៣៤. ក្សិណនោះព្រះអនុជនាថនារាយ   ត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ
បន្ទូលបណ្ដាំជីសំរេច ។

៣២៣៥. បុត្រពាយស្ដាប់ព្រះបន្ទូលស្រេច   ណាបោះមួយរំពេច
ទៅលុះកៃលាសបព្វតា ។

៣២៣៦. ថ្វលទូលព្រះឥស្សូរជីមហា   បពិត្រព្រះលក្ស្ម
ប្រើខ្ញុំអញ្ជូស់មកនៃ ។

៣២៣៧. ផ្កានព្រះរឹងឫទ្ធិជើងដៃក្រ   សូមព្រះពរថ្លៃ
នារាយការណាសក្ដិសិទ្ធិ ។

(1) RIB : proe hau braḥ bāy

៣២៣៨- បរមមហាជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិ ខាំងខែងបពិត្រ (1)
សម្ដេចនារាយរាមា ។

៣២៣៩- តាំធុលព្រមព្រះអាជ្ញា សូមព្រះករុណា
ជំរើនឫទ្ធីពារហោង ។

៣២៤០- ព្រះឥស្សូរបន្ទូលរឹងស្នង ងារអញឯងរង
ជានាជួយព្រះរាមា ។

៣២៤១- កាលគាត់ជាកពីនិទ្រា នោះឲ្យយល់ជា
នារាយឯកអង្គសក្តិសាង ។

៣២៤២- ជង់នោះបុត្រពាយក្រាបបាទ ឥស្សូរនរនាថ
ជំរើនព្រះពារសិទ្ធិសក្តិ ។

៣២៤៣- រឹងទៅទូលព្រះនរបលក្ស ស្ដែងស្ដេចស្ដាប់ជាក់
ព្រះបាទឥស្សូរករុណា ។

៣២៤៤- ស្រេចទើបព្រះលក្សអនុជា ត្រាស់ប្រើសេនា
ប្រជាប់ប្រដាស្រេចស្រាប់ ។

៣២៤៥- រៀបរាជមុខមន្ត្រីខ្ជាប់ បរិពារដ៏សិរាប់
អណ្ដាប់អណ្ដោយឆ្វេងស្ដាំ ។

៣២៤៦- ពលពានរនៅចោមចាំ គ្រឿងគ្រប់ចំណាំ
កំណាន់អាវុធសស្ត្រា ។

៣២៤៧- រ៉ព្រះលក្សព្រះអនុជា ស្ដេចស្ដែងនូវនា
ជំពោះបល្ល័ង្ករត្នស្អល់ ។

៣២៤៨- ប្រើមានុមានដ្ឋមមណ្ឌល ជម្ពូរាជឫទ្ធីពល
ជិកល់លើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២៤៩- ទើបទូលជ្រាបព្រះហាឫទ័យ ព្រះរាមទេពាឡៃ
គឺត្រើសព្រះភក្ត្រក្បត្រក្បាន្ត ។

៣២៥០- ស្រេចស្ដេចត្រាស់ប្រើមានុមាន ស្រូបស្រោយមន្តមាន
នូវទិព្វដ៏មាយាកល ។

៣២៥១- មហាជម្ពូរាជស្ទុំលក់ស្កល់ ក្បីណាស្ការភ្ញាក់យល់
មណ្ឌលព្រះពន្លាជ័យ ។

៣២៥២- ក្រមេឃ្មុកឆ្វេងស្ដាំក្រោកដៃក្រ ពើព្រួចមាឫទ័យ
ឥត្រើតប៉ងក ខាំមាត់ ។

៣២៥៣- ក្បិណានោះព្រះបាទពាង្សក្បត្រ បើកបល្ល័ង្ករត្ន
ក្រណាសម្ដេចដ៏ឧត្តម ។

៣២៥៤- ត្រៃសីង្ហសម្លាត់សោតសម ឥន្ទ្រីយបីរងំ
ត្រសាក់ឈ្វេងឆ្វើយស្លូតសល់ ។

៣២៥៥- ឯមមហាជម្ពូរាជយប់យល់ មាកនារាយទសពល

(1) RIB : khān khaetr pabitr

ក៏ស្ដេចផ្ទើងលើព្រះពន្លា ។

៣២៥៦. ទ្រង់ពាហុប្អូនមហិមា កាន់សិរីងចក្រគទា(1)
ជភាស្វូលីសក្តិជ័យ ។

៣២៥៧. យល់ព្រះអង្គនារាយណ៍ថ្លៃ ត្រីត្រួចភិតភ័យ
រន្ធត់ចំប្រប់អស់អង្គ ។

៣២៥៨. លុះលុតជាមបរង្ហិញជង្ឃ ករកោមលង្វង់
នខាកេសាភយភត់ ។

៣២៥៩. ដោមដំរីដ៏សិរសាឆ្ងាត់ ឆ្ងាយវិវទ្ទក្សត្រ
មហាតិស្វរដ៏ប្រដាន ។

៣២៦០. គិតជាអង្គមានុមាន ផ្ញើកលអញបាន
អញជាញ់នូវកលគាត់ឃ្លាយ ។

៣២៦១. បើជាអាជ្ញាព្រះនារាយ អញតើពាយឃ្លាយ
តាំកោតព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣២៦២. ក្សិណានោះព្រះបាទរាមា ស្ដេចយល់ជិត្តមហា-
ជម្ពូរាជរឹងខ្លាចខ្លប ។

៣២៦៣. លុតជង្ឃទិនអង្គបីរនាប កាយករប្រួញក្រាប
ក៏ឆ្ងាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣២៦៤. ស្ដេចវៃងកាណានារាយបង្គ ក្រាកឯងជាអង្គ
ព្រះរាមទេពារឹងគ្លាស់ ។

៣២៦៥. ហេតុសម្ភារបារមីក្រាស់ ស្ដែងស្ដេចត្រេចត្រាស់
ដ៏ជាកំពូលភពត្រៃ ។

៣២៦៦. មហាជម្ពូយល់ឫទ្ធិថ្លៃ ជាអ្នកនេះនៃ
គឺអង្គនារាយមហិមា ។

៣២៦៧. រំនបនឹងព្រះរាមទេពា ជាឯកអង្គា
អញស្មានព្រះអង្គស្មើងៗ ។

៣២៦៨. គន់គិតក្នុងចិត្តដ៏គន្លង គតចិត្តគិតស្មើង
រឹងខ្លបខ្លាចព្រះជេស្ដា ។

៣២៦៩. លុះដល់មណ្ឌលសុរិយា ស្មេរស្ថិតបូព៌ា
ពន្លឺត្រចះឆាយឆា ។

៣២៧០. ដោយនាពេលាវៃឯងវាល រៀបពោធថ្កុំឆ្ងារ
បីដូចសព្វថ្ងៃប្រក្រតី ។

៣២៧១. នាកាលមានុមានដ៏ក្រូបី នាំក្សត្រដ៏ឫទ្ធិ
ក៏ឆ្ងាយសម្ដេចរាមា ។

៣២៧២. ក្រោយនោះឯងកើតកោណា- ហាលរំលស់មហិមា
នាក្នុងនគរស្ថិតស្ថេរ ។

(1) RIB : cakr kradā

៣២៧៣- មានមហាយោធាទាំងពីរ នាមហៅខុននិល
ខុននលនុភោសេនា ។

៣២៧៤- ស្តេចស្តំសិរាប់នៃមហា- ជម្ពូភាជា
មហាមហោស្សូរិត្រៃ ។

៣២៧៥- សឹងឯកមន្ត្រីធ្មើងជ័យ សឹងមានឫទ្ធិដៃ
បំណាច់បំណានសត្វត្រា ។

៣២៧៦- ជាមហាជម្ពូក្សត្រា មានខុនពីរជា
ស្មើស្លកកាំងពីរពេជ្រស្និទ្ធ ។

៣២៧៧- ទោះមានទុក្ខទោសទុច្ចរិត ខុនពីរជ័ជំនិត
ជំនាញជំនឿហឫទ័យ ។

៣២៧៨- ក្សិណនោះខុនពីរជាញជ័យ ប្រុងប្រាណទៃ
ក៏ឡើងទៅគាល់មហាក្សត្រ ។

៣២៧៩- យល់ដៃ្ធក្រោងរម្យសួន្យស្ងាត់ មហាក្សត្រសោកផាត់
នាព្រះទីនាំងក្សត្រក្សាន្ត ។

៣២៨០- ទេពីស្រីស្នំយំសឹន ក្នុងប្រាសាទស្ថាន
ក៏កងរំពងសោកសល់ ។

៣២៨១- ខុនពីរស្តាប់ជាក់ហើយគិតឆ្ងល់ អះអង្គីកល
និមិត្តអស្ចារ្យសល់ខ្វាត ។

៣២៨២- គួរតយុទ្ធយកកុំឃ្លាត លុះជីវាជន្មជាតិ
ស្លាប់ហើយនោះទើបគេបាន ។

៣២៨៣- ត្រាប់ហៅរស់នៅរូបធាន ឈ្មោះស្តេចគេបាន
អម្ចាស់នេះទៅទាំងឆាយ ។

៣២៨៤- ស្ងួនបង់ជីវជន្មអន្តរាយ សត្រូវមើលងាយ
នេះតើប្រសើរកលអ្វី ។

៣២៨៥- នឹងជានិន្ទាលោកីយ ឯលំបរលោកក្តី
ជំណាលជំនៀលជេរកាល ។

៣២៨៦- ទៅតាមព្រះបាទនួវនាថ ឲ្យស្លាប់នៅកណ្តាល
សង្គ្រាមទាល់ក្ស័យជីវិ ។

៣២៨៧- ខុនត្រិះរកិរិះអស់ក្តី ម្លេះហោងស្រែចលី-
លារកនៃមហាក្សត្រា ។

៣២៨៨- ខុននិលហោះទិលទេវហា ទាល់ឆកាមា
ស្លូតាសោម្យសព្រហ្មនាយ ។

៣២៨៩- ទើបអស់តេជ្រព្រហ្មសង្ហាយ យល់ត្រាប់សព្វសាយ
ពុំយល់សម្តេចក្សត្រា ។

៣២៩០- ខុននលឫទ្ធិមហិមា ត្រៀតព្រៃកមហា-
ពន្សុធាធារាភ្លាយឆ្លុះ ។

៣២៩១- ឯលំមហានរកបុខបុះ ទាំងប្រាំបីសព្វសុះ

អសុភ[1] សោឮសបរិវារ ។

៣២៩២. ស្នូរសព្ទពិភពនាគា ពុំយល់គូថា
ត្រកាលតស្នូរជ័ប្រជាន ។

៣២៩៣. ខុនតីរហោះទីងវិលង្កាន ដើមដៃលក្បួមក្បាន្ត
ប្រទះប្រសប់ដូចគ្នា ។

៣២៩៤. ខុននលហោះដល់បូពា ខុននីលមហិមា
ក៏ទៅបដ្ឋិមាគ្គង ។

៣២៩៥. ពុំយល់ក្សត្រាឡើយហោង ខុននលហោះដ្បូង
ក៏ទៅទក្សិណាសោតស្ងោះ ។

៣២៩៦. ខុននីលវិលវៃវៀវហោះ ទៅឧត្តរស្ពោះ
ប្រយោជន៍នូវរកមហាក្សត្រ ។

៣២៩៧. ខុននលទីងវិល់ត្រវាត់ ខុនតីរនិព្វ
សីងទៅរកតាំងទិសរស ។

៣២៩៨. ក្នុងក្រៅចក្រវាលជ័បង្គស់ សព្វស្ថានសព្វទិស[2]
លទ្វៀកជះស្លោះជ្រោះភ្នំ ។

៣២៩៩. ព្រៃយបាតសុមេរុត្តរម្យ ស្ថានតស្នូរសម
ផ្កាសារប្រសើរជ័ប្រជាប់ ។

៣៣០០. ពុំយល់មហាក្សត្រត្រឡប់ មកដល់ទីងតាប់
ក៏លុះសំនៅអាត្មា ។

៣៣០១. ទាំងពីរជំនុំគ្នាថា ស្តេចស្ថិតស្ថានណា
ក៏យើងនូវរកពុំយល់ ។

៣៣០២. យើងរកទំនាមតែដល់ ពោះស្គាល់ពុំស្គាល់[3]
ឲ្យយល់សម្តេចក្សត្រា ។

៣៣០៣. ក្សិណាមហាជន្តូភាជា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថឯកអង្គ ។

៣៣០៤. ទន្ទឹងមន្ត្រីពីរពង្ស បទបាត់យូរលង់
ប្រមាណពុំយល់ឡើយណា ។

៣៣០៥. ស្បៀមស្ងប់ដៃដប់មហិមា វិងវិះចិន្តា
ក៏លុងហាឫទ័យសោតសល់ ។

៣៣០៦. ជាអះខុននីលខុននល ម្តេចពុំខ្វាយខ្វល់
មករកនៃអញនេះតិច្បូវ ។

៣៣០៧. ឲ្យអញឯកអង្គឯងនៅ និងសេនាភូ-
ជទេវ្រ្តនាភយភាមា ។

(1) MBN : osuddh
RIB : osubh
(2) RIB : sabv sthān nāy nis
(3) RIB : doḥ sgāl' buṃ sgāl'

៣៣០៨- ជានៅឬទៅស្ថានណា អញអនាថា
ក៏នៅស្រណុកឯងឯណៃ ។

៣៣០៩- អញគិតស្មើចិត្តសព្វថ្ងៃ គិតស្មើហឫទ័យ
ណោ[1] ដែលដល់ទុរជនសោះ ។

៣៣១០- មហាជម្ពូរាជគិតម្ល៉េះ ហាក់ពាក្យមានស្មោះ
ប្រាប់ខុនមន្ត្រីទាំងពីរ ។

៣៣១១- ក្បិណានោះខុននលខុននិល ករកាន់ពេជ្រវិល
គទា[2] ឫទ្ធជ័យស្រី ។

៣៣១២- ហិចហោះផ្លាយផ្លុះប្រថពី ជ្រែកជ្រៀតនូវឫទ្ធិ
ក៏លុះលំនៅព្រះពន្លា ។

៣៣១៣- ដុសធ្មៀងទ្រនុំនៃមហា- ជម្ពូរាជា
ក៏ផ្ងាយបង្គំឆ្វេងស្តាំ ។

៣៣១៤- ខូសរិងខេរខិងខាស់ខាំ ម៉ាត់មុះបិលលំ
លលានសឹងត្រើសព្រមភ្លាត់ ។

៣៣១៥- ជ្រៀវជ្រើមនូវឯត្តើមមហាក្សត្រ ប៉ុនប៉ងបំប្រយ័ត្ន
បំរោជន៍ប្រយុទ្ធជើណារង្គ ។

៣៣១៦- យល់ព្រះរាមរាជស្តេចគង់ មុខមន្ត្រីពង្ស
ពានរក៏គាល់ខ្ញាប់ស្លាច ។

៣៣១៧- ខុនពីរមមីពុំខ្លាច ពុំភ្លឹកព្រះអំណាច
ក៏គិតប្រទះពះពល ។

៣៣១៨- ក្បិណាមហាជម្ពូរាជយល់យល់ ខុននិលខុននល
ប៉ងប៉ះនូវឫទ្ធិព្រះនារាយ ។

៣៣១៩- ហឫទ័យគិតភ័យគិតស្តាយ ខ្លាចក្រែងអន្តរាយ
នូវឫទ្ធិរាមសេនា ។

៣៣២០- បង្គំប្រណម្យរាជា ជានិលនលផា
ផាផ្ងាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣៣២១- ថាស្នានក្សត្រសាធារណ៍ពង្ស នេះពន្លកអង្គ
ព្រះរាមនារាយឫទ្ធិពល ។

៣៣២២- នោះទើបខុននិលខុននល ជុំករដាក់ដល់
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៣៣២៣- ករកាយផ្ងាត់ផ្ងាយអភិវាទ អភិវន្ទព្រះមហា-
រាមនារាយន៍ត្រកូល ។

៣៣២៤- ឯងនោះព្រះរាមេស្វរ ព្រះឱស្ឋមធុរ
បន្ទូលមធុរសមេត្រី ។

(1) RIB : lok
(2) RIB : kradā

៣៣២៥. ឱយាមហាជម្ពូរាជធិបតី ពញ្ញូរាជជ័គ្របី
ត្រកូលអំបូរបរិសុទ្ធ ។

៣៣២៦. អញប្រើយានុមានអង្គទ ទៅអញ្ជើញមកបទ
នូវគិតជំនុំជងថ្កល់ ។

៣៣២៧. ឲ្យអ្នករិះរួយខ្វាយខ្វល់ បរពានរពល
មកជែងលើពានរយើង ។

៣៣២៨. កាច់ភ្នំតូចដំបីរលើង ដោះឲ្យខ្ពស់ឡើង
ជាថ្កល់ទៅជល់លង្កា ។

៣៣២៩. អញនូវនាំក្សត្រពញ្ញូតា- នរពលយោធា
មហាក្របិន្ទ្រសិទ្ធិសាយ ។

៣៣៣០. ពិមិត្តរក្ខ័សសម្លាយ ឯងឲ្យអន្តរាយ
វិនាសទាំងលង្កាសូន្យ (1) ។

៣៣៣១. មហាជម្ពូរាជស្ដាប់បន្ទូល ពិពោះសព្វមធូរ
ពិសេសព្រះករុណាត្រាស់ ។

៣៣៣២. ករក្សញសុំលីទូលទាស់ បពិត្រតើយខ្លួននេះបាស់
កំលាំងឫទ្ធិជយហើយ ។

៣៣៣៣. កុំយល់ដូចកាលមុនឡើយ សូមព្រះត្រាណត្រើយ
ស្ដេចទ្រង់កំសាន្តទយា ។

៣៣៣៤. ខ្ញុំថ្វាយអភិវាទក្រាបលា សូមព្រះករុណា
វិសេសបើកឲ្យទៅនាយ ។

៣៣៣៥. ខុននិលខុននលឫទ្ធិសាយ ស្មើខ្លួនខ្ញុំថ្វាយ
តាមតែសម្ដេចចក្រី ។

៣៣៣៦. ទៅលុះលង្កាបុរី ថ្លាញយក្សអប្រិយ
ទិដ្ឋីគីទសមុខយោង ។

៣៣៣៧. ខ្ញុំស្មើលើព្រះអង្គជង ពោះខុសស្គាំស្គង
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៣៣៨. មហាជម្ពូរាជពញ្ញូតា- នរថ្វាយអភិវាទ៍
មហាមហោសូរសល់ ។

៣៣៣៩. ស្ដេចថ្វាយខុននិលខុននល វិរបាទយុគល
តាភាយនរេសរឹងឫទ្ធិ ។

៣៣៤០. ក្រុំញក្រាបលុតណាព្រះបពិត្រ បោះស្ពោះស្លានស្អិត
សំនៅប្រាសាទអាត្មា ។

៣៣៤១. សព្វសូរប្តូទាល់លង្កា ជាព្រះភាមា
ព្រះលក្សជិរាជនរបតី ។

៣៣៤២. ជានូវជាងថ្កល់ជលធី នូវរំលាងបុរី

(1) RIB : dāṃṅ laṅkāsūr

បរមបុរាណលង្កា ។

៣៣៤៣- ឯឯនោះព្រះនារាយរាមា ត្រេកសោមនស្ស
សង្វាតរនិន្ទះឡើណារត្ត ។

៣៣៤៤- ស្រេចស្តេចមានជ័យពីរព្យូរ ក្បួរត្រូជិបតីគង់
លើព្រះពន្លាជ័ពិជិត្រ ។

៣៣៤៥- ព្រះរាមតិសូរស្តេចស្ថិត លើគ្រាសាទជ័ពិជិត្រ
ពិពណ៌សុវណ៌រត្នមាស ។

៣៣៤៦- ខាងឆ្វេរសាគរជ័ពិណាស ត្រសាក់អភិការ
ត្រសៀកព្រះពាយផ្សាយគន្ធ ។

៣៣៤៧- ឆ្ងួរឮពៅរំពេចពេញម- ណ្ឌលរាជបរិនិរន្ត
មហាភិនិស្ក្រមវាំង ។

៣៣៤៨- គូរឿតន្ត្រីយត្រៃសូរស័ព្ទ ភេរីនូវរគាំង
កង្ស៊ូរតាលរាជក្រសាល ។

៣៣៤៩- មន្ត្រីពានរគង់គាល់ សំរាប់រាជអំបាល
កង្ហាញ់នៃមហាសាគរ ។

៣៣៥០- រីកង្ហាញ់មហាសាគរ អនេករូបពលពានរ
គគឹកគង់គាល់ឆ្វេរលើ ។

៣៣៥១- ដូចសាគរពីរខ្ទឹមស្មើ ដូចអ្នកសហ័សព្រើ
ប្រដាប់សម្តេចក្បូរត្រា ។

៣៣៥២- ព្រះឡើមនូវព្រះអនុជា រីឯឫទ្ធិចេស្តា
ជិរាជជ័ពីរចក្រី ។

៣៣៥៣- រីឯម្ហូពានឈ្លាសអាជំសេចក្តី រមិលត្រីនុជ័ក្របី
គប់គាល់សម្តេចទសទិស ។

៣៣៥៤- សឹងឯង្វាយបញ្ចូក្តជ័ប្រិតិ- ស្ពានង្វាយវិរពិស្ត
ព្រះបាទកំដូលឆ្វែងជង់ ។

៣៣៥៥- បពិត្រឱ្យគន់គូរយល់ អសូរសេនាពល
ពន្លកពន្លឹករលាញ្ឈូហ ។

៣៣៥៦- ចេះឆ្លាំងង្វាញ់រាជជ័សត្រូវ ចេះសារលក្ខណ៍ឮហ(1)
នូវលវែបលោកលើសកល ។

៣៣៥៧- នាកាលពៅចាប់សួគ៌ដល់ ប្រះទេពតាល
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៣៣៥៨- អសូរខ្លាំងឫទ្ធិសាយត្រា- កងឈ្មោះទេពតា
ជិរាជកំបានតក្ខិងឯង ។

៣៣៥៩- នេះតម្ងួវពានរពីព្រៃឯ ខេះចំណោលឯ
លលោកបំពានសាខា ។

(1) RIB : ceḥ sār lakkh(ṇ) bhlūv

៣៣៦០- បេះបានបីបៀមដណា ដោះដឹងពណា
នូវយុទ្ធក៏យកជ័យដល់ ។

៣៣៦១- លែងដឹងចក្រព្យូហមណ្ឌល ចតុព្យូហគ្រងពល
មហិន្ទ្រគឺព្យូហពលព្យូហា ។

៣៣៦២- លែងចេះចៀសចរព្រឹត្យូវ ស្វាញ់រាជជ័សត្រូវ
ឧបាយប្រាជ្ញាកិច្ចកល ។

៣៣៦៣- ស្ដេចស្ដាប់ដម្បូមានពន្យល់ បន្ទូលប្រើពលសល់
សហ័សជ័សឹងយោធា ។

៣៣៦៤- ស្រាលយោធាស្ដាំស្ដេចច្រា - កងយោធាអា -
នុភាពនាំផ្លូវសោតស្រាល ។

៣៣៦៥- ស្លូតសេតស្លូតថ្រាលបីសំគាល់ វាស់ខ្វែងខ្លាតខ្លាល់
នាគីកំពែងពេជ្រតឹង ។

៣៣៦៦- ព្រះប្រើប្រតិរពរូសរឹង រុករានបីប្រតឹង
ប្រជំដណ្ដើមតេជះ ។

៣៣៦៧- ស្រេចអស់មានរណព្រះ ហោះឡើងជ័នភះ
សំដែងនូវឫទ្ធិឡើណារគ្គ ។

៣៣៦៨- ហោះកាច់បព្វតានាទ្រង់ ចតុបព្វតាអគ្គ
ដីមួយដីមួយកាងកាន់ ។

៣៣៦៩- ផ្ទូលខ្នាប់បីមកខែងខាន់ [1] ប្រយុទ្ធយកដើងដាន់
ស៊ើសិខរាធ្លាក់ធ្លាយ ។

៣៣៧០- ដកព្រឹក្សរំលើងភ្នំខ្ទាត់ខ្ចាយ មានវវាត់វាយ
ប្រវាយនូវព្រឹក្សបីប្រជំ ។

៣៣៧១- ដាក់ព្រឹក្សវិនាសយកភ្នំ គួសភ្នំ [2] ធ្លាយភ្នំ
ប្រជ្រោះប្រពៃបកភ្លើងថ្រាល ។

៣៣៧២- អាប់អស់ទសទិសជ័ប្រហារ ស៊ើកសេណាឆា
ជ្រោះឈើនឃ្លាតរល់ពុំប្លួន ។

៣៣៧៣- ខ្ទាត់ភ្នំនូវស្លៃត្រូវដែន មានរក្រាយដែន
ឈរលេកណ្ដាលទេហា ។

៣៣៧៤- លុះភ្នំស្អិតស្លៃមហិមា ឱ្យធំអាប់អា -
ភាសងារត្រឡប់អាយនាយ ។

៣៣៧៥- ដោយស្ប្រាក្រពាដាត់ដាយ មានវវាត់វាយ
ករក្រែកអំពើកពសុធា ។

៣៣៧៦- អណ្ដាឫទ្ធពល់ចក្រា - ពលពេញមហិមា
គួរគិតត្រកាលស្ងប់ស្ងៀង ។

(1) MBN : cūl snām mīr mukh khaeṅ khan'
(2) RIB : gus bhnaṃ

៣៣៧៧- ស្រេចថ្វាយបង្គំទូលថ្លែង សឹងមានឫទ្ធិស្តែង
ពានរជ័យក្រៃអសុភ ។

៣៣៧៨- ពានររឹងឫទ្ធិដេស្តា លើសវែងយក្សា
សំដែងកណ្តាលជើណរដ្ឋ ។

៣៣៧៩- ព្រះរៀមព្រះអនុជតាំរពង្ស ព្រះបន្ទូលព្រះគង់
លើព្រះពន្លា(1) ពិពណ៌ ។

៣៣៨០- នរេន្ទ្រពានរអង្គុយផ្ទប់គាល់ រីករាយខ្មៀវខ្វារ
គាល់គិតនូវបែកការ(2) ធំ ។

៣៣៨១- ថ្កល់ព្រះតាំងពានរជង រង្គះគារនូវប្រលង
នូវអាលជំនើបយកជ័យ ។

៣៣៨២- អាលយុទ្ធរក្សាសាវៃវ ពានរដាញជ័យ
រង្គះនូវអាលចូលច្បាម ។

៣៣៨៣- ស្រេចព្រះនរពន្ធ(3) នានាំ ពលពានរគ្រាំ
សមុទ្ររង្គះជលធី ។

៣៣៨៤- ព្រះប្រើពានរធិបតី ពានរមន្ត្រី
ជំនុំនូវពានរពល ។

៣៣៨៥- ស្តេចត្រាស់នានូវឆ្លងជំ- លធីវែងជឹងកល
ក្របិន្ទ្រដងនូវចូលចិត្ត ។

៣៣៨៦- ស្តេចបើកព្រះនេត្រាត្រិត្យ វិរាជព្រះគំនិត
ពិសេសព្រះយសព្យួរស្វាយ ។

៣៣៨៧- ឲ្យបាពានរជងសម្បាយ នូវមានកេរតិនិយាយ
ប្រសើរនូវឆ្លងឆ្នេរជល ។

៣៣៨៨- គួរយើងសំដែងឫទ្ធិជងថ្កល់ ដោយតេជោពល
ដំព្យូកក្របិន្ទ្រយាត្រា ។

៣៣៨៩- ស្រេចព្រះបន្ទូលអាជ្ញា នូវព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា
ជិភាជស្តេចរកពលខ្ពស់ ។

៣៣៩០- រកខុនសុគ្រីពជំជឹងកល ហេតុជាតស្វរពល
ក៏ស្គាល់លង្កាជ័យសេនា ។

៣៣៩១- រកខុនតំរួចខុនអាជ្ញា រកខុនក្រណា-
បញ្ញើនូវឆ្នេរភ្នាក់ងារ ។

៣៣៩២- រកខុនបន្ទាល់មាគ៌ាការ ប្រវែងប្រមាណផ្លូវ
នាជិងកំពីអភិប្រាយ ។

៣៣៩៣- ជិងកលកំពីអធិប្បាយ ឆ្លងឆ្នេរត្រើយនាយ

(1) RIB : loe braḥ pandāt'
(2) RIB : p̈aek kār
(3) RIB : braḥ narabandhu

ប្រសប់សមុទ្រយាត្រា ។

៣៣៩៤- រកអ្នកនោះមកបីគណនា យោងដៃសែនសិក្សា
គណនាសមុទ្រដ៏ប្រវាល ។

៣៣៩៥- ចែកងារស្មើតតដូន់ស្រាល ពានរគូរក្តារ [1]
នូវអាលដំណើរមគ្គងគ្គ ។

៣៣៩៦- ស្រែងពានរកាន់ដាដួរ ខ្វាយដល់សែនសូរ្យ
កម្រាស់ដំពៅទេវតា ។

៣៣៩៧- ពានរដែងកាច់បព្វតា នាំបពិតតាមអា-
នុភាពនៃពានរពៃក្រ ។

៣៣៩៨- ពានរនាំបព្វតាដ៏ថ្ងៃ ដូចសូរ [2] នូវប្រល័យ
ប្រពៃលងនៃដេយាករ ។

៣៣៩៩- ខ្លះបើកបពិតស្មួយព- ពិតណោតព្យាយា
រយះសេណាបែកខ្ចាយ ។

៣៤០០- បែកថ្មដាបែកភ្លើងព្រាយ គគ្រែងពុសពុម្ពាយ
រំជួយទាំងទេពគណនា ។

៣៤០១- អស់ម្រឹគសិង្ហសីហាខ្លាខ្លា ភិតខ្លួនភិតអា-
នុភាពនៃពានរដង ។

៣៤០២- ពានរនាំបពិតស្នួង ដូចនូវប្រលង
ប្រពៃលងនៃទេវតាយោះ ។

៣៤០៣- ស្មួយបពិតនោះហោះ [3] ផ្ទោះ ទៅសមុទ្រនោះ
គិរិន្ទ្រទាំងពៃព្រឹក្ស ។

៣៤០៤- ខ្ចាយភ្នំខ្ចាយថ្មខ្ចាយទឹក ខ្ចាយសាគរគឹក
ងងឹតទាំងជលសាគរ ។

៣៤០៥- អនន្តនាគតិន្ទុងងករ ពុលពលពានរ
រំជួយទាំងជលដ៏ជាភ ។

៣៤០៦- ក្បូរណោះព្រះសមុទ្រក្រោធា ត្រីទាំងនានា
មករនូវខុនត្រីគ្រួច ។

៣៤០៧- ផុលដីកថ្មដាលបល្លួច ចាំនាំចេញរួច
រំណាងរំលាយបព្វតា ។

៣៤០៨- នរបតីពាហ្សប្រើពា- នរពលយាត់យា
តុំយល់នូវដាស្ពែងការ ។

៣៤០៩- ព្រះសមុទ្រគម្ពីរជ្រៅថ្លា រលកដូចគជសារ
នូវសារប្រដេញដីរំដែង ។

(1) MBN : bānar ko ktāl
RIB : bānar ktoḥ ktāl
(2) RIB : sūry
(3) RIB : hoḥ

៣៤១០- រលកព្រះសមុទ្រ បែកផ្កាត្រែង ភមាពលស្នែង
សមុទ្រក៏គោកស្គាំងស្គោក ។

៣៤១១- ទោះមើលដូចជលនូវមេឃឃ្លាក ដូចដីនូវពាពក
រលករលើងត្រែងត្រា ។

៣៤១២- កាលនោះអស់ពលពានរ(1) ជញ្ជូនបព្វតា
បោះចោលក្នុងមហាសាគរ ។

៣៤១៣- ខាស់ខំពុំបានឈប់ឈរ អស់ពលពានរ
នឿយណាស់ផ្លាស់មរត្តញ្ញូជា ។

៣៤១៤- យើងចោលថ្មក្នុងគង្គា ច្រើនក្រៃមហិមា
សោណាក៏បាត់ពុំយល់ ។

៣៤១៥- ខ្លះជាអះអគ្គីកល ខ្លះជាគួរឆ្ងល់
និងថ្នល់នេះពេកក្ដាត់ណា ។

៣៤១៦- ថ្ងៃម្សិលមើលយល់សោណា ស្មើខ្នងគង្គា
ស្មានជាគោកកើតជាថ្នល់ ។

៣៤១៧- ថ្ងៃនេះបាត់ថ្នល់ពុំយល់ ឬយក្សកំហល់
ទៃកកលមកលួចទៅបាន ។

៣៤១៨- យើងយកថ្មមកសព្វស្ថាន ច្រើនក្រៃដ៏ប្រមាណ
មិនមានហៅបានឈប់ឈរ ។

៣៤១៩- ចោលចងប៉ងឲ្យកើតថ្នល់ចរ យើងប្រមាណថ្មី
គួរកើតជាថ្នល់ឡើងបាន ។

៣៤២០- ម្ដេចឡើយទីងជាអន្តរធាន មិនកើតជាស្ពាន
ថ្នល់ផ្លូវទៅដល់លង្កា ។

៣៤២១- ឯអស់ខ្លួនយើងគ្រប់គ្នា ហត់នឿយពលា
និងព្រំធ្វើថ្នល់ពុំបាន ។

៣៤២២- គួរយើងប្រែប្រាប់ប្រួញព្រាហ្មណ៍ ចរចូលទៅថ្កាន
ប្រមាណដ៏រាជមន្ត្រី ។

៣៤២៣- ខ្លះជាអើនេះសមសេចក្ដី គួរទៅឃ្លាតខ្មី
ទៅប្រាប់មន្ត្រីសេនា ។

៣៤២៤- យើងហើយទើបពានរនុវិតា- នរនាំគ្នាយា-
ត្រាទៅជំរាបដល់នាយ ។

៣៤២៥- បពិត្រតើយយើងខ្ញុំទាំងឡាយ យល់ខ្លៅខ្វល់ស្ដាយ
នឹងថ្នល់នេះពន់ដ៏ប្រមាណ ។

៣៤២៦- យើងខ្ញុំខំខែងគ្រប់ប្រាណ នឹងជាឲ្យបាន
កើតឡើងជាថ្នល់ដល់ត្រើយ ។

៣៤២៧- ម្សិលយើងខ្ញុំឃើញគោកហើយ ថ្ងៃនេះម្ដេចឡើយ

(1) St. 3412-3430 : manquent dans RIB.

ក៏ធ្វើរណោះបាត់ទៅ ។

៣៤២៨- បុត្រកែវសមុទ្រទ្រូតទ្រៅ ឬយក្សក៏ពៅ
មកលួចរំលាយកុំឲ្យកើត ។

៣៤២៩- បុត្រីពីងសមុទ្រជាកំណើត រំលាយកុំឲ្យកើត
ជាថ្នល់នេះឡើតទាំងខ្លួន ។

៣៤៣០- ឯកំណាំងយើងខ្ញុំនេះតម្រូវ ជួបជួយដោយនូវ
មន្ទិលនឹងថ្នល់សាគរ ។

៣៤៣១- កាលនោះមន្ត្រីវានរ ស្តាប់ឮកនិករ (1)
រន្ធត់ហឫទ័យទូគ្នា ។

៣៤៣២- ហើយទើបវានរន្ទ្រវា- នរទូលអនុជា
ធិរាជក៏គ្រោងជ័ប្រហារ ។

៣៤៣៣- ព្រះអនុជស្តេចស្តាប់បរិវារ ស្តេចនាំសារសា
សំណាក់សម្តេចជេដ្ឋា ។

៣៤៣៤- ឱនក្រាបនបនមាត ទូលព្រះករុណា
នរិន្ទ្រនាថនាំពលក្តិង ។

៣៤៣៥- បពិត្រខ្ញុំយល់ស្ពានឯង ឃាត់ឡើយដីកន្លង
កំណាំងនូវថ្នល់បព្វតា ។

៣៤៣៦- សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា ដោយទិព្វព្រះប្រាជ្ញា
ព្រះបាទទ្រង់ត្រាស់ឯលធី ។

៣៤៣៧- ឯឯនោះព្រះបរមធិបតី (2) ប្រើទូឯនូវទេវី
រវិន្ទ្រក្របិន្ទ្រជ័យោធា ។

៣៤៣៨- ក្បីណាពេញមិមកសិងវា- នរយុវរាជា
នូវព្រះអនុជធិបតី ។

៣៤៣៩- លុះព្រះបវរត្រៃត្រី បើករាជជ័ក្របី
មន្ត្រីវានរយោធា ។

៣៤៤០- ទូលពេញខ្ញុំផ្កាព្រះក្រណា តំនាល់ខ្ទាប់ត្រា
ទំរង់អាវុធជ័សហ័ស ។

៣៤៤១- ស្តេចបើកព្រះឧង្ការត្រាស់ ស្ទុះចចន្ទ្រទៃងឃ្លាស់
ក៏ត្រាស់កណ្តាលតារា ។

៣៤៤២- ឲ្យវានររាជនូវវា- នរជងឲ្យនា
កំណាំងព្រះទ្រង់ឃាត់ឃោង ។

៣៤៤៣- នោះយើងលងឫទ្ធិជង ថ្នល់សាគរខ្លង
ឲ្យដឹងកំណាំងយោធា ។

(1) RIB : ascāry balabrind bānar
brind brān jhap' jhar

(2) RIB : braḥ bin bhab dharaṇī

៣៤៤៤- ហេតុពានរជេងឲ្យនា ជានូវចាប់លង្កា -
ទ្វីប[1] ដីនូវក្រាបចតុទ្វីប ។

៣៤៤៥- ក្បិណានោះពានររាជសុគ្រីព ថ្វាយការសូមជីព
កណ្តាលពពួកយោធា ។

៣៤៤៦- បពិត្រខ្ញុំសូមអាសា ខ្ញុំនូវប្រែរូបា
នុភាពអញខ្ញុំថ្លៃថ្លៃ ។

៣៤៤៧- ជាព្រះព្រហ្មធំលើសត្រៃ ខ្ញុំផ្ងារផាត់ឯង
ក្នុកអស់ពពួកពានរ ។

៣៤៤៨- ជាស្ពានចម្លងព្រះភូធរ ទាំងពលនិករ
នូវក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គ ។

៣៤៤៩- ទាំងបរមមណ្ឌលទិព្វទ្រង់ ព្រះពន្លាខ្ទង់
ពិចិត្រនូវរត្នរេខា ។

៣៤៥០- ខ្ញុំនូវលើកថ្កល់លើសិរសា ពោះឆ្ពោះលង្កា
អំលុងជង្ហាស់ឯងដល់ ។

៣៤៥១- ហានុមានក្រាបថ្វាយកីយល់ សុគ្រីពសំដែងពល
កណ្តាលពពួកពានរ ។

៣៤៥២- បពិត្រខ្ញុំសូមព្រះពរ អាសាព្រះភូធរ
ចម្លងនិករយោធា ។

៣៤៥៣- កុំបីព្រួយដល់ព្រះមា ជារខ្ញុំអាសា
សម្តេចជិបេសពន្ទាយ ។

៣៤៥៤- វីកន្ទុយខ្ញុំពាត់ឆ្វេរនាយ ឯងចាប់ឆ្វេរកាយ
នូវខ្លួនឯងគិរីរូបកាន់ ។

៣៤៥៥- វីដំភៅច្រាំបីម៉ឺនបួនពាន់ យោធីខ្ញុំនូវពាន់
នូវស្រែង[2] សមុទ្ររបះល់ ។

៣៤៥៦- ឲ្យអស់ពានរត្រីនុពល កាំបិទពាយម្លាយ
ទំនើងសម្តេចយាត្រា ។

៣៤៥៧- ស្មើស្មែងស្តេចលើពសុធា រំលែងល្មះលង្កា
រំលោងអសូរសម្លាយ ។

៣៤៥៨- ក្បិណានោះអង្គទេបង្គំការកាយ ទូលថ្វាយដំណាយ
កណ្តាលវាយានខេងធំ ។

៣៤៥៩- បពិត្រព្រះបាទខ្ញុំសូម សំដែងដោយខ្ញុំ
គីបួពិមហាយោធា ។

៣៤៦០- កុំបីព្រួយហានុមានណា ខ្ញុំសូមអាសា
សម្តេចទាំងឃមិនគឺ ។

(1) RIB : laṅkāṇah
(2) RIB : nai khvaeṅ

៣៤៦១. ទុំនូវគ្រែបទឹកឯលជី ស្នួតដង់ផុលី
កុំនៅតំនូចចុងភ្លាំង ។

៣៤៦២. ឲ្យអស់មហាណាពក្រៀមក្រាំង រីងស្នួតទៅកាំង
ដំរើនៃយោធិគណា ។

៣៤៦៣. ឲ្យអស់ពលពាលទាំងពា- នរពលធិបា
ជម្លូងនៃបរមមណ្ឌល ។

៣៤៦៤. អាប់អស់ទសទិសត្រាំនុពល យាត្រាដើរដល់
តិសេសតិភពលង្កា ។

៣៤៦៥. ស្រេចពានរកងនូវពា- នរយុវភាជា
ជយានុភាពបីប្រដែង ។

៣៤៦៦. ផ្កាយត្រីអង្គអាសាស្ដែង ត្រីបុត្រគិតថ្លែង
គំនិតបីដ៏គួរផ្កាយ ។

៣៤៦៧. ជិងនោះភាមិត្រិសន្ធាភាយ ប្រិមប្រិយអតិក្រាយ
ប្រសើរនូវព្រះគ្រាស្លាញាណា ។

៣៤៦៨. ជាវៃបាក្របិត្រិភាជជ័ប្រធាន ទ្រង់តេជគឺជ័មាន
គំនិតនូវប្ញទ្ធិ៍ផ្កាយ ។

៣៤៦៩. ក្រែងមនុស្សជិងសម្ពាយ (1) ជាភាមនូវនាភាយ
នូវលក្សតឹងប្ញទ្ធិក្របិត្រិភាជ ។

៣៤៧០. ជ៏អាចយកព្រះអំណាច ព្រះអង្គឯងអាច
តិជ័យតស្មូរលង្កា ។

៣៤៧១. នាគេដោជ័យជ៏ភមា តេជៈអនុជា
កុំយល់នូវស្ដែងប្ញទ្ធិ៍ទ្រង់ ។

៣៤៧២. វៃឃាពានរជងអញនូវជង់ សិដែងប្ញទ្ធិ៍ទ្រង់
អធិកបរក្រមក្រាស់ ។

៣៤៧៣. ឲ្យដឹងជើមព្រះនារាយក្រាស់ ប្រាកដកេរតិខ្លាស់
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

៣៤៧៤. នោះទើបព្រះនារាយភមា ចេញពីព្រះពន្លា
តិជ័យជ៏រត្នមាសថ្លៃ ។

៣៤៧៥. ស្ដេចឈរឈានរូភងសីហា សីហានាទផ្សាថ្លៃ
កណ្ដាលអស់ត្រាំនុពលពាន់ ។

៣៤៧៦. ក្បួណនោះតំណើងកោទណ្ឌ ទ្រង់កោទណ្ឌកាន់
មហាសភាប្ញទ្ធិ៍ក្រៃ ។

៣៤៧៧. យោអគ្គីវាសជ៏រិជ័យ ជ័យក្រៃភពពួ
ពន្លឺកនៃលោកព្រស្មែង ។

(1) MBN : kraeṅ luḥ amṇoes vaeṅ chṅāy

៣៤៧៨- ផ្ទាត់សរ (1) ដោយតេជក៏នូវថ្លែង ខុរដួមនាសំដែង
គឺសែនរន្ទះជ័គណនា ។

៣៤៧៩- ស៊ុតសាគរធុះធេះសា - គរអាប់អស់ផា
មហាធុះអាប់សែងងៃ ។

៣៤៨០- អាប់អស់ទិនករកាលក្រៃ ដូចសុរ្យនូវប្រល័យ
ងងឹតទាំងមេឃាកាស ។

៣៤៨១- កក្រើកបព៌តតន្ត្រាវាស កក្រើករត្នដ៏កៃលាស
កក្រើកព្រះហោមពានព្រៃ ។

៣៤៨២- កក្រើកមណ្ឌលពិភពត្រៃ មហាពាតដ៏វិស័យ
វិសុទ្ធបុទ្ធីងាររជល ។

៣៤៨៣- ដោយតេជះសរវិគតដេរដល់ គឺជាសស្តែងយល់
មហាសមុទ្រសូន្យសោះ ។

៣៤៨៤- ពពួកសត្វពីងសមុទ្រនោះ ទេពារក្សាឈ្មោះ
សមុទ្រដ៏សោតស្ងប់ស្ងៀង ។

៣៤៨៥- រលកព្រះសមុទ្រប្រាប់ថ្លែង ព្រះសមុទ្រយល់ស្តែង
ក៏ភ្លឹកអង្គឯងតក្កមា ។

៣៤៨៦- រត់រកឈលាំមេខលា វរទេពធីតា
រក្សាសមុទ្រសម្លាយ ។

៣៤៨៧- ជំទៅទូលទេពនារាយ នបទារបរង្វាយ
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៤៨៨- សូមព្រះទ្រង់ព្រះមុនុតា អាសូរសត្វសំខ្យា
ដ៏សីងនៃសាគររមា ។

៣៤៨៩- កាលនោះព្រះសមុទ្រនាំវរ - មកុដរតនាករ
មហាពិពិធភូសា ។

៣៤៩០- ប្រតិបត្តិជាភាជបណ្ណា - ការង្វាយភាមា
ជិបេសបរមបពិត្រ ។

៣៤៩១- ប្រណម្យទូលថ្លែងសុចរិត មោះភជដ៏ពិជិត្រ
មហាសមុទ្រនេះណា ។

៣៤៩២- មោះស្តេចមានបើប្រាជ្ញា ស្តេចង្វាញ់គង្គា
ក្ខុវិកប្តីភាណាញបាត់ ។

៣៤៩៣- ឲ្យអស់និករបរិស័ទ សូន្យសាគរង្វាត់
បុភណដ៏ជាឲ្យរឆ្អែរ ។

៣៤៩៤- ព្រះបើកព្រះឧស្ការកេរ កាលព្រះអង្គគង់ស្នេរ
ស្និតលើក (2) ក្រុងពាលពល ។

(1) RIB : ṭal' gok
(2) Il s'agit de "loe ka", non de "loek".

៣៤៩៥. ស្វាញ់ក្រៃអសុរិន្ទ្រពាហុល　　នូវពលាយុទ្ធយល់
អធិកនៃយុគត្រៃតា ។

៣៤៩៦. នេះឥឡូវមានតែអសុរា[1]　　មួយឈ្មោះរាពណា-
សុរិន្ទ្រសោកសហ័សឃ្លង ។

៣៤៩៧. ទ្វាបរយុគដ៏ប្រលង　　ស្វាញ់ឫទ្ធិទេពឯង
អសូរសោកនូវនិរន្ត ។

៣៤៩៨. ទើបទេពធិរាជនិមន្ត　　អញមកប្រតិសន្ធ
ក៏ស្វាញ់នូវពង្សអសុរា ។

៣៤៩៩. អញចងផ្ទល់ផ្លូវដលសា　　ករកៀរនាគា
រំលាងរំលាយផ្ទាលផ្ទល់ ។

៣៥០០. យល់ជាដ៏សាគរដល　　ឯរាពណាខ្វល់
ដណ្ដើមទំលាងមាគ៌ា ។

៣៥០១. ហេតុនោះអញស្វាញ់ដលសា　　រីវំឃ្លាតពិតដ៏ជា
ឫទ្ធិនូវនាំពលត្រឹន្ទ ។

៣៥០២. ព្រះសមុទ្រក្រាបបាទនរិន្ទ[2]　　ទូលព្រះភូមិន្ទ្រ
រន្ធត់ញើកករវន្ទា ។

៣៥០៣. បពិត្រសត្វដងតីវតា　　សូមស្ដេចករុណា
ជីវិតអស់សត្វសព្ទាយ ។

៣៥០៤. ខ្ញុំសូមផងផ្ទល់ថ្វាត់ថ្វាយ　　សូមព្រះអង្គត្រាយ
តិរោជទ្រង់ព្រះកំសាន្ត ។

៣៥០៥. នោះសូមព្រះអង្គប្រោសប្រាណ　　ប្រណីសត្វដ៏មាន
ភយាពន្លឹកសោះសា ។

៣៥០៦. ស្ដេចបើកជលធីឡូរថ្លា　　គម្ពីរមហិមា
មហាពិសុទ្ធពលតាម ។

៣៥០៧. មករពិន្ទុងផ្លុំងផ្លាម　　រៃហាបរៃហាលបីរវាម
សំរានសំរាប់សុខសល់ ។

៣៥០៨. ឯងនោះព្រះសមុទ្រថ្វាយខ្វល់　　ត្រួតត្រាត្រីពល
ពពួកមករពិន្ទុង ។

៣៥០៩. ពាំនាំបតិតចូលចង　　ផ្ទល់ថ្វាយប្រលង
ប្រកួតប្រដាប់បត្តា ។

៣៥១០. រៀបថ្មដាដាសសិលា　　ដាសសាគរសា
ប្រកិតកណ្ដាលជលធី ។

៣៥១១. វីរំហាំអស់យោជរូជី　　ដាញដ៏យដ៏ឫទ្ធី
ចរិតបារិន្ទ្រយាត្រា ។

(1) RIB : neḥ iḷūv prāṇ trī asūrā
(2) RIB : krāp pād narabind

៣៥១២- សាងមន្ទីរប្រាសាទ(1)ប្រា- កងដូចសួគ៌ា
ពិមានទេពទិព្វរត្នរាយ ។

៣៥១៣- សូមសព្វព្រះរាជវរថ្វាយ លុះឆ្នេរត្រើយនាយ
ប្រសើរសឹងរត្នមាសស្ទង់ ។

៣៥១៤- និម្មិតមយូរឆត្របាយសាង ផ្កាក់ផ្កាន ជាសរង់
ហែ ៗ កែក្រាយសោភា ។

៣៥១៥- អស់ពានរសែនសិខ្យា ស្ដេចស្ដែងចេស្ដា
នុភាពដ៏ពីរព្រះភ្លើង ។

៣៥១៦- វរថ្វាយកររកាយបីបន្ថើង ដល់ដុះដាលឡើង
នៅដោយសម្ដេចរាជា ។

៣៥១៧- អស់ពានរមន្ត្រីត្រា ត្រួតសែនសេនា
សំរាប់នូវយុទ្ធពលខិន ។

៣៥១៨- ត្រួតពលសារពើកាងកាន់ ក្ដស់វែងខែលខិន
ប្រដាប់សម្ដេចយាត្រា ។

៣៥១៩- ប្រដាប់នូវយាមនគររការ សំដែងតន្ត្រីយសារ
ពិណាសស្នៀយស្នែងសព្ទសង្ខ ។

៣៥២០- គោះគងជ័យកក្រើកកន្ទាំង ធរណីនូវកំណាំង
ស្ទើតស្ដេចនូវឆ្លងដលសា ។

៣៥២១- ស្ដេចគង់លើសុគ្រីពមហា- វានរបក្ខអា-
នុភាពដ៏បីប្រាកដ ។

៣៥២២- ដូចឥន្ទ្រលើឰរាពត ពលត្រីនុសែនសុទ្ធ
សង្ហាកក្រើកថ្វាយពរ ។

៣៥២៣- ដូចព្រះពិស្ណុពាហាគ្រុឌដ៏ធរ ចក្រស័ង្ខគទាធ-
រណីនាថនៃវេហាសហា(2) ។

៣៥២៤- នាស្ដេចស្ដែងលើផ្នាល់សា- គរដើលមហិមា
កំភាស់និករពានរ ។

៣៥២៥- ដើលដូចរលកជលសាគរ រលកសាគរខ្នរ
ប្រណាម្យតាំងពីរយោធា ។

៣៥២៦- រលកខ្ទង់រលកឆត្ររលកធា ដីដើលរលកអា-
វុធទ្រូងប្រដាប់សែនស ។

៣៥២៧- ស្ដេចចរលុះដ៏ឆ្នេរសាគរ ចាត់ទ័ព(3)ស្ថានពល
នៅក្បិមានជ័យដ៏ជំនះ ។

(1) RIB : saṅ' maṇīprāsād
(2) RIB : cakr săṅkh kradā dhar
nanād nai vehā(s) hā
(3) RIB : catudăb

៣៥២៨- ដ្កើងអង្គដ្កើងពញ្ញដ្កើងព្រះ- ធ្មារមីនូវតេជះ
តបះឫទ្ធិដេស្តា ។

៣៥២៩- ភាយទៀបមន្ត្រីសេនា ទាហានយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។

៣៥៣០- សព្វកងបីរំពាងខ្មារខ្មុរ ដោយទសទិសាករ
អំពើកកក្រើកពសុធា ។

កណ្ឌទី១៦

៣៥៣១- ក្រុងភតាត្រព្រះរាមា ធិបតិន្ទ្រាធិរា
ធិរាជក៏ឆ្លងជលធី ។

៣៥៣២- លុះត្រើយលង្កាភូមី ពីរព្រះចក្រី
ក៏រៀងរន្ទះរឿណារង្គ ។

៣៥៣៣- សឹងត្រៀបសឹងរៀបពលផ្ទប់ ស្លូតថងគងគប់
គ្រប់អគ្គទីទៃបីអធិក ។

៣៥៣៤- ប៉ុនប៉ងនូវប្រទះសារសឹក បានឃ្លាតតតភ្លឹក
ចំពាំងរឿណារង្គភៃរី (1) ។

៣៥៣៥- ភពាវិះរួមរាជសេនី សេនាធិបតី
នូវរាជវង្សពាង្គា ។

៣៥៣៦- តម្រូវព្រះរាជក្សត្រា ចរម្ចល់ឆ្លងសា-
គរភាគម្ពីរម្លាជ្រៅ ។

៣៥៣៧- ដល់ត្រើយស្តេចនាក់ទ័ពនៅ ជ័យវត្តភូមិជៅ
ជីជារៀបរៀងហើយណា ។

៣៥៣៨- គួរយើងរិះគិតពិភាក្សា លើកនេះយល់មហា-
សហ័សសាបារពេកពន់ ។

៣៥៣៩- គួរយើងត្រៀបឆ្លាប់អ- ន្ធការយើងប្លន់
បង្អើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។

៣៥៤០- យើងលើកក្លស់រត្នឆត្រជ័យ យាំងឲ្យឃាត់ខៃ
តាតាវង្វាប់ទុរពល ។

(1) RIB : soḥ sā
St. 3535-3634 : manquent dans RIB

៣៥២៨. ផ្ដើងអង្គផ្ដើងពង្សផ្ដើងព្រះ- ធ្វារមីនូវតេជះ
ករុះឫទ្ធិដេស្ដា ។

៣៥២៩. ភាយទៀបមន្ត្រីសេនា ទាហានយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។

៣៥៣០. សព្វកងបីរំពងខ្ញារខ្ញូរ ដោយមេសទិសាករ
អំពើកកក្រើកពសុធា ។

កណ្ឌ ទី១៦

៣៥៣១- ក្រុងភាតាព្រះរាមា ធិបតីស្ត្រីរាជា
ធិរាជក៏ឆ្លងដងលងី ។

៣៥៣២- លុះត្រើយលង្កាភូមី តីរព្រះចក្រី
ក៏រឹងរន្ទះឡើណារង្គ ។

៣៥៣៣- សឹងត្រៀបសឹងរៀបពលផ្លូង់ ស្លូតជងគងគង់
គ្រប់អង្គទីទៃបីអធិក ។

៣៥៣៤- ប៉ុនប៉ងនូវប្រៃទះសារសឹក បានប្លូសតតភ្លឹក
ជំទាំងឡើណារង្គកៃរី (1) ។

៣៥៣៥- ភពិរះរួមរាជសេនី សេនាធិបតី
នូវរាជវង្សពង្សា ។

៣៥៣៦- តប្បូវព្រះរាជក្សត្រា ចរផ្តល់ផ្លូវសា-
គរាគម្ភីរថ្លាជ្រៅ ។

៣៥៣៧- ដល់ត្រើយស្តេចដាក់ទ័ពនៅ ជ័យវត្តភូមិជៅ
ជីជារៀបទៀបហើយណា ។

៣៥៣៨- គួរយើងរិះគិតពិភាក្សា លើកនេះយល់មហា-
សហ័សសាហាវពេកពន់ ។

៣៥៣៩- គួរយើងផ្ញើបង្គាប់អ- ង្គការយើងប្លន់
បង្អើលឲ្យវត់ភិតភ័យ ។

៣៥៤០- យើងលើកក្បួនរត្នត្រជ័យ ទាំងឲ្យបាត់ខ្ញែ
តាតារំងាប់ទុរពល ។

(1) RIB : soh sā
St. 3535-3634 : manquent dans RIB

៣៥៤១. ហើយឲ្យគ្នាប្អូនបួនជល់ ទ័ពដំពុំយល់
ទំនងវាកាប់រួយដៃ ។
៣៥៤២. ឲ្យស្ដីលភិតរត់ទីទៃ ជម្រៀមម៉េស្រែកថ្ងៃ
តាំងពីងងឹដល្វូវរត់រួច ។
៣៥៤៣. ហើយស្រោស់ជំរុងដែកស្រួច សព្វច្រកជិល្លួច
ជ័នៅនាផ្លូវទ្វារទ័ព ។
៣៥៤៤. ឲ្យរត់ជាន់លើត្រឡប់ ជាន់គ្នាឯងស្លាប់
រវល់តាំងទ័ពនោះហោង ។
៣៥៤៥. ឯអស់មុខមន្ត្រីជង ស្ដែងស្ដេចទំនង
ទំនើងបន្ទុលភពណា ។
៣៥៤៦. សឹងចូលប្រមូលអស់គ្នា ជ្វាយអភិវាទ៍
បង្គំនៃទសមុខមារ ។
៣៥៤៧. នាព្រះប្រាជ្ញាពិស្ដារ បន្ទូលពិរោះសារ
ពិសេសព្រះគំនិតគាប់ ។
៣៥៤៨. ងាររើយខ្ញុំឲ្យរណ្ដាប់ បរពលឲ្យស្រាប់
សំរាប់សំរៀបភរី ។
៣៥៤៩. ភពឲ្យរួងជ័ភេរី ករគ្រឹកកាំងប្រជំពី
ប្រាំបីម៉ឺនចតុរា ។
៣៥៥០. បរពលនូវពលសេនា គំគួរយោធា
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសារសឹក ។
៣៥៥១. មារមីជាសជីបីអធិក សីហនាទបីកគឹក
ពន្លឹកនៃលោកធាត្រី ។
៣៥៥២. គ្រៀបរៀបពលសែនសេនី ចតុរង្គមន្ត្រី
បីជាចតុព្វបាយុទ្ធ ។
៣៥៥៣. កុម្ភការក្លៀវក្លាមុះមុត រៀណរង្គប្រយុទ្ធ
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នចេស្ដា ។
៣៥៥៤. ក្រុងភពគង់ជាប្អូណា សង្គ្រាមភាសា
ក៏គ្រងអស់ពលសែនសត្វ ។
៣៥៥៥. សឹងគិតសឹងគង់និរព័ទ្ធ សឹងហៅហានក្ដាត់
សឹងស្ដាត់ចំបាំងមហិមា ។
៣៥៥៦. សឹងជ្រាវសឹងជ្រើសសឹងក្លា សឹងប៉ងជ័អាសា
ប្រទះប្រទប់សឹកសារ ។
៣៥៥៧. ជងនោះក្រុងទសមុខមារ យល់ភពបរិពារ
អនេកអនន្តមកជ្វាត់ ។
៣៥៥៨. ស្ដេចឲ្យលើកលងស្វេតឆត្រ គោប្ដូសរូតរត្ន
ប្រដាប់នូវត្បូងរចនា ។
៣៥៥៩. ជាំកែវមាលមាសមុក្ដា បើកដាំងក្បូត្រា-

ផិរាជអធិកក្ដៅឯព្រៃ ។

៣៥៦០- អាប់អស់សែងសុរិយោទ័យ អន្ធការអស់នៃ
សោឡសមហាព្រហ្ម ។

៣៥៦១- ងងឹតទាំងខួចក្រា - ពាលពាសដូចនា
រនោចនៃរាត្រីកាល ។

៣៥៦២- ឯងនោះព្រះបាទគូវិនាថ នាភយភាមពិស្ដារ
ប្រសើរនូវឫទ្ធិព្រៃ ។

៣៥៦៣- ស្ដេចទតយល់អស្ចារ្យ ដ៏អាកាសនៃ
ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។

៣៥៦៤- ស្ដេចដណ្ដឹងជម្ពូពានភោគ - ចារ្យចប់សាស្ត្រា
នៃជោតិសាស្ត្រប្រតិពល ។

៣៥៦៥- យាជម្ពូពានអាកាសមណ្ឌល ហេតុអ្វីពុំយល់
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៦៦- ជម្ពូពានថ្វាយអភិវាទ ទូលព្រះរាជា
ពិសេសព្រះអង្គមហាក្សត្រ ។

៣៥៦៧- បពិត្រនេះភាពចេញភោបរត្ន ស្ដេចឲ្យលើកឆត្រ
ជយាពិជ័យឫទ្ធិពល ។

៣៥៦៨- ទើបងងឹតអាប់អស់មណ្ឌល ពាល់ស្លូតក្ដើងក្ដល់
ពុំយល់រស្មីសុរិយា ។

៣៥៦៩- ក្សួរស្ដេចប្រើសុក្រីពរាជា ក្របិន្ទ្រភាជវេលា
ទៅដើលនៃប្រការកល ។

៣៥៧០- ឯាយត្រិះឯាយតៀបរៀបពល ជាប៉ៃកចេញដល់
ចំបាំងអសូរភាវី ។

៣៥៧១- ឯងនោះព្រះបាទនរបតី ត្រេកអររួសរ្វី
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣៥៧២- ត្រាស់ប្រើសុក្រីពរាជា នាំពលត្រីគ្គពា -
នរាជដ៏សឹងឫទ្ធិ ។

៣៥៧៣- ហាចបោះជ្រែកជ្រៀតប្រជតី ទៅលុះបុរី
បុរាណពាល់ទៀបទសមុខ ។

៣៥៧៤- ស្រែចត្រេចដល់ទីពភានរុក ដាន់យក្សរៃបកបុក
បញ្ឆើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។

៣៥៧៥- សុក្រីពចូលកាច់ឆត្រជ័យ ក្បែរណាពន្លឺថ្ងៃ
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៧៦- នោះអស់ទាំងទេពស្លួគា ថ្វាយរត្នមាលា
សំរាប់នូវកងកណ្ដា ។

៣៥៧៧- ជាសាធុការភាជត្របី ហើយទេពតាលី -
លាលុះដ៏ស្ថានសួគ៌ា ។

៣៥៧៨- ឯនោះក្រុងទសមុខមារ ទឹងទាវទឹងខារ
រន្ធត់ហឫទ័យសោះសា ។

៣៥៧៩- ជើងបួនជាន់ឈរពសុធា ក្រោមទ្រូតភ្លុកមហា-
ប្រជតីពន្លឹកស្លប់ស្មែង ។

៣៥៨០- ស្រេចហៅអនុជនាជជីកំហែង កុម្ភការស្តេចស្តែង
នូវឫទ្ធិអំណាចជេស្តា ។

៣៥៨១- ថាកុម្ភការភជអនុជា ជានាំយោធា
ទៅចាប់អស់ស្វាជាបី ។

៣៥៨២- ឲ្យពលយក្សយើងហែកដី ខ្ញុំប៉ុនធុលី
កុំឲ្យមានសល់ឡើយណា ។

៣៥៨៣- ឯងនោះកុម្ភការក្រាបលា វរព្រះជេស្ឋា
មហាអសូរភូវនាថ ។

៣៥៨៤- កុម្ភការជាធំជើងទ្វារ ថ្វដ់ជមិសាធារ
មកុដប្រដាប់សិរសា ។

៣៥៨៥- រឹកពាស់សពាស្បូវយោធគណា ឯទំហំសោតជា
សម្លឹជ័យយោធគីជីមាន ។

៣៥៨៦- សក់សិររូពៃ២ហោមពាន ធ្មេញសោតប្រមាណ
ក្រាំមួយនៃហត្ថគីជ័ចប់ ។

៣៥៨៧- រឹជក្កួមជប់ហត្ថជភាព គោមាពណ៌ស្រាប់
ប្រដាប់សឹងពេជ្រមុតផ្លា ។

៣៥៨៨- ភ្នែកច្រាលដូចសុរិយោភា ក្រមៀកក្រឡៀនេត្រា
បីដូចនូវផ្លេកបន្ទោរ ។

៣៥៨៩- ក្រោតក្រើមបីសំបើមគហោរ ស្រៀវស្រែកពាក្យពោល
បីដូចរន្ទះអសនី ។

៣៥៩០- ករកាន់មូលសក្តិជ័យសូលី ប្រឹងប្រែងជ័យក្រវី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៣៥៩១- ជមិរក្ខចេញជាឬណា នាំពលយោធា
ប្រដាប់ខាមានស្មេងស្តាំ ។

៣៥៩២- ករកាន់សស្ត្រាវុធភំ ទឹកខ្លួនទឹងខាំ
រញៀនរញោនរត់ធូល ។

៣៥៩៣- ស្រេចស្រែកសន្ធាប់សព្ទស្នូរ រត់ធូលមិតមួល
គ្រលំនូវពានរពល ។

៣៥៩៤- ក្រុងភពាភជរមិលយល់ យក្សស្រូតរូតដល់
ប្រក្ខតប្រកាប់មហិមា ។

៣៥៩៥- ដូចរលកសមុទ្រជលសា បែកក្អាត្រែងត្រា
រដឹរទៃជងជេរងាស ។

៣៥៩៦- ពួសពុស្ញរឯអាកាស ខ្ទរខ្ទារពេញពាស

ភូមិពិភពមណ្ឌល ។

៣៥៩៧. ដូចប្រថពីក៏ជុះដល់ នរកដ៏កង្វល់
រលំក៏ភ្លូកប្លែកភ្លាំង ។

៣៥៩៨. អង្គទសបិមាស្លោះខ្លាំង គ្រវីច័ននូវកំណាំង
ក៏បាត់ជមិរកូនោះមរ ។

៣៥៩៩. អស់ពលត្រីនុពានរអរ បើកខ្សៀវខ្ទុរខ្ទុរ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៣៦០០. ឯងនោះកុម្ភការមហា- យក្សយល់យោធា
នូវខុសពលដារមមី ។

៣៦០១. ខេរទឹងប្រឹងពាហុពីរ ------------(1)
ពពារនៃកាលនាគរាង ។

៣៦០២. ជរចេញសីហនាទនូវអំណាច និរភិតតតខ្លួច
ចំបាំងកណ្តាលពសុធា ។

៣៦០៣. ធូលយុទ្ធងណ្តើមមេស្តា ដូចអាកាសា
ក៏រះកណ្តាលថ្ងៃក្រោម ។

៣៦០៤. ព្រះបើពានរចេញចោម រកួសរួមរោម
ប្រទប់ប្រទះសេនី ។

៣៦០៥. កុម្ភការចាប់ត្រីនុជ៏ក្របី ក្បង់អកធូលដី
ក្របីលេចត្រង់កាមា ។

៣៦០៦. ខ្លះលេចដោយលង្វែកទន្តា ខ្លះលេចដោយនាសា
រូន្ធូវដំណើរនិរន្តរ ។

៣៦០៧. កុម្ភការចាប់ហ្វូងពានរ គន្ធរសជីបវិរ
តិដោរនូវរសគន្ធា ។

៣៦០៨. ចាប់បានល្អីលាបមាត្រា បោយកុម្ភការភាងា-
ងិរាងក៏ដេញភាលដល់ ។

៣៦០៩. សុគ្រីពក្របិន្ទុភាងខុនពល កើតកោលាហល
រំលស់អស់ត្រីនុជ៏ក្របី ។

៣៦១០. សុគ្រីពការខ័នជ៏ត្រៃវី ដូចសីហក៏នូវសីហ
ប្រទះប្រពាញសាញដល់ ។

៣៦១១. ដូចភ្នំពេជ្រពីរធ្មើងក្តល់ ដូចដល់ជិតដល់
សង្កត់សង្កិនលើគ្នា ។

៣៦១២. កុម្ភការកំណាំងមហិមា លើសលែងនូវពា-
នរអស់មុខមន្ត្រី ។

៣៦១៣. ប្រឹងការខាស់ខែងសោះសី សោះសានូវឫទ្ធី
ក៏ចាប់សុគ្រីពភាងា ។

៣៦១៤. រិតរូបកំរុងពីរនៃដពា- នរនឹងមហិមា
ក៏យួរនៃភាងាក្របី ។

(1) Vers manquant dans MBN .

មើលឫក្សសព្វក្លាយនូវគ្រោះរាស្ត្រ　　សំឌិតនៃរាជលង្កា ។

៣៦៥១. ព្រះព្រហស្បតិ៍ព្រះសុក្រព្រះសៅរ៍ស៊ីងពាក្រងា[1]
សសីសូរ្យនូវរា -　　ហូកេតុកើតត្រដើតថ្ងៃ ។

៣៦៥២. រស្មីព្រាលព្រាស់ពីដូចខ្ទង់ដែងដាសអាកាសនៃ
ផ្កាផ្គាពផ្គាហេតុប្រលយ　　ប្រលស់ពិភពនៃរាជលង្កា ។

៣៦៥៣. អស់គ្រោះអស្ចារ្យអស់ទិសា
អស់ចោរជ័ដា　　អស់ឧត្បាតអសនីអស្សុរស្នៀង ។

៣៦៥៤. នោះទើបពិភេកពិភាក្សាបង្គំថ្លែង
ទូលដោយឫតំហេតុនូវសិដែង　　សណ្តាប់សម្តេចនៃលង្កេស្សូរ ។

៣៦៥៥. បពិត្រអើយអញ្ចុ ខ្ញុំគឺនាមពិភេកអនុជាធិរាជទូល
ស្តូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបូ -　　ពិត្រករុណានៃពិនោលសាស្ត្រ ។

៣៦៥៦. ខ្ញុំមើលព្រះគ្រោះព្រះអង្គបរមបពិត្រនូវគ្រោះរាស្ត្រ
រាហូចាប់សសីសូរ្យសះ　　ពិគ្រោះត្បៀនត្បាន់ព្រះលគ្នា[2] ។

៣៦៥៧. ព្រះកេតុសំដែងជុមកេតុពិពណ៌ជ័ពេញអា -
កាសកើតជ័យា -　　យីយល់ដីជ័យធ្ងើង ។

៣៦៥៨. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្ររិពឹងពិភពាបណ្តូលយើង
ស្តាយយសតស្សូរគីជ័ធ្ងើង　　កំលុងពិភពនៃរាជលង្កា ។

៣៦៥៩. នាសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហោសីគឺសីតា
ដូចថ្នែកតតពិចារណា　　ក៏ពាំនូវកែវស្សូរ្យកាន្ត ។

៣៦៦០. សសុរបីធំហាតទៅទេរ៉កនាសំបុកស្ពាន
លុះត្រូវកំដៅសូរ្យកាន្ត[3]　　ក៏ឆេះរលាយនៃសំបុកបង់ ។

៣៦៦១. ទោះពុំនោះពីដូចសង្វៃងយកនុយបិតសន្ធុជផ្លូង
ត្រីលេបពួជ័មាត់ពុំលង់　　បីឡើយលុះដីក្បូណាក្បូយ ។

៣៦៦២. នាព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហោសីគឺសីតានៃ
ដោយពាក្យស្សូរបនខាហេតុប្រល័យ　　ប្រលស់ពិភពាប្បិតពាំនោលស្រី ។

៣៦៦៣. នាអំបាលជាក្សត្រក្រុងរាស្ត្រ ពីមុននី[4]
ពុំដែលយកតំនោលស្រី　　ពីមុនមកពាំដែលមាន ។

៣៦៦៤. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រគិតជូនមហោសីគឺសីតាថ្កាន
ថ្វាយសម្តេចព្រះរាមាក្សត្រក្សាន្ត　　ក៏ក្សាន្តព្រះទ័យពុំក្រោធា ។

៣៦៦៥. ទើបតាប់ដោយនូវជមិនល់បរលោកតតទេវា
ធៀសវៃលងអកុសលមហា -　　ទុរយសដ័បរិបូណ៌ ។

៣៦៦៦. ក្រុងរាពាស្តាប់ពិភេកទូល　　ខាយឧត្បាតបូព៌
កំនូរព្រះគ្រោះអស្ចារ្យ ។

(1) RIB : sịk bāk' kryādhā
(2) RIB : sūry sārboe groḥ tpīet tpān' braḥ lakkh(ṇ) gnā
(3) RIB : sūryachān
(4) RIB : bī mun nī

៣៦៦៧- មើលដោយកំពីយោគជមិ ស្ដេចលង្កាខ្វល់
ក៏តាំងរំពឹងសាស្ត្រា ។

៣៦៦៨- ជាលក្រែងក្រោធក្រៃមហិមា ស្រែកសព្ទឃោសនា
មហាពន្លឹកគួរស្ញែង ។

៣៦៦៩- ជាខែឃាតពិភេកព្រះស្ដែង ភាចអាចស្ដេចថ្លែង
តាំងនោលដំនៀលនិន្ទា ។

៣៦៧០- ថាអញដូចក្អែកសត្វសា- វាឡមិនឧបមា
អញសោតដូចគ្រឹតវិហ្គាន ។

៣៦៧១- មឹងអួតព្រះរាមពោលបាន ដូចកែវស្បូវកាន្ត
នូវដែកសន្ធួចសោតនៃ ។

៣៦៧២- គួរអញពិឃាតមឹងឲ្យក្ស័យ គ្រែងតុំយល់ជ័យ
ពិជ័យនៃអញដ៏ឫទ្ធិ ។

៣៦៧៣- មឹងគឺអួតពាលសត្រូវ ចរចេញទៅនៅ
ឫទ្ធិសត្រូវយាត្រា ។

៣៦៧៤- អញនូវខ្លាញ់ហរិន្ទ្រពលរាម ខ្លាញ់លក្ខអនុជា
ក៏ខ្លាញ់ទាំងមឹងមរក្សិណា ។

៣៦៧៥- ទោះមឹងតុំធៀសវៃឯម - ណ្ឌាលទោសមឹងធ្ងន់ (1)
មហាតំអឹងព្រះអាជ្ញា ។

៣៦៧៦- អញនូវមរត្យុឯមឹងនឹងគតា វែកបែកសិរសា
ដ៏ជាគ្រាំពីរភាគផង ។

៣៦៧៧- ពិភេកយល់ក្រុងក្រោធខ្លាំង ក្រោធក្រីត្យក្សត្រផង
តុំអាចនូវទូលពាល់បាន ។

៣៦៧៨- លុតណាយាត្រាទៅដ្ឋាន ដាយទ្រព្យឲ្យពាន
ស្រណោះនៃបុត្រភរិយា ។

៣៦៧៩- ឯកអង្គត្រេចត្រង់យាត្រា ចេញវៃឯលង្កា
ទៅលុះនាស្ថានទ័ពជ័យ ។

៣៦៨០- ពើប ពះពានរនិរភ័យ ភយឃ្លាំណូចខ្ញៃ
ក៏យល់ពិភេកស្ដែងជាក់ ។

៣៦៨១- យល់រូបាការសិទ្ធិសក្តិ (2) ដឹងដើមស្រុកយក្ស
បបួលនូវគ្នាដោមជាប់ ។

៣៦៨២- ខ្លះខ្លៅចិត្តចង់នូវសម្លាប់ ខ្លះយល់អាជីតាប់
តុំឲ្យពិភេកអន្តរាយ ។

៣៦៨៣- ពានរពលពានរនាយ គិតគាប់គួរថ្វាយ
ក៏នាំពិភេកទូលដល់ ។

(1) RIB : ....ma-
ndil dos mịṅ dhnan'
(2) RIB : yal' rūp prakā sit sakti

៣៦៨៤. ជំនុំនូវសុគ្រីពខុនពល អស់ពានរជងយល់
ក៏ស្គាល់ពិភេកលោភា ។

៣៦៨៥. នាំចូលទូលព្រះករុណា បពិត្រនេះអនុជា
នៃរាពណឯងឯកជ័ខុរ ។

៣៦៨៦. មកជានៅជារាជប - វិពារព្រះភូធរ
តាំងជេរនូវព្រះករុណា ។

៣៦៨៧. យើងខ្ញុំខ្លោលូដ់សង្កា កលកិច្ចយក្សា
កបិចកុមាកនេះតប្បូវ ។

៣៦៨៨. ប្ដៀតជាអនុជរាជសត្រូវ អញខ្ញុំសូមនូវ
ពិឃាតបំបាត់ជន្មា ។

៣៦៨៩. ជងនោះជម្ពូពានលោភា ទូលទាស់យោធា
សំដែងទំនាយនិរភ័យ ។

៣៦៩០. កាលស្ដេចញ្ញើងព្រះពន្លាជ័យ យាមយាមីថ្ងៃ
ប្រកបនូវឫក្សពេលា ។

៣៦៩១. ជានូវបានអ្នកមានប្រាជ្ញា មួយមកនៅជា
អមាត្យជំនិតភក្ដី ។

៣៦៩២. ពោះតាំងនូវយាមយាមី មានជ័យជ័នី -
មិត្តបាននគរលង្កា ។

៣៦៩៣. នោះព្រះនាភយភមា រំងឫទ្ធិចេស្ដា
ស្ដេចថ្កើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣៦៩៤. ស្ដេចបើកព្រះខុង្ការថ្ងៃ រួសរេភះពិសម័យ
ជល្ដឹងពិភេកលោភា ។

៣៦៩៥. ជាវៃហអស្សូរមោះប្រា - ការព្រះស្ដេចជា
សត្រូវនឹងយើងជំឯអាយ ។

៣៦៩៦. ក្រែងមកធ្វើកលឧបាយ រណារង្គអន្តរាយ
វីរាមកេរតិក៏នូវបាត់ ។

៣៦៩៧. មួយព្រះស្ដេចមកជ័ប្រយ័ត្ន ប្រយោជន៍យសយាត់
ជំនះនូវមន្តមាយា ។

៣៦៩៨. ចូលពោលពិតកុំមុសា ពោះមកពាជា
មកលេះមកល្បងលើឯកល ។

៣៦៩៩. ព្រះស្ដេចដូចអគ្គីគល់ ជ្រុះចុះលុះដល់
កណ្ដាលប្រវាលជលធី ។

៣៧០០. ពោះមកធ្វើឲ្យអប្រិយ អប្រយោជន៍យាមី
ជយាអាយុដឹងមរ ។

៣៧០១. បើបាមកជារាជប - វិពារពិតអញអរ
អញនូវថប់ដឹងដើមអាទិ ។

៣៧០២. ពិភេកខុនសិរអភិវាទ ក្រាបក្រោមវរបាទ

បង្គំប្រណម្យទូលជា ។

៣៧០៣- ទូលអស់ឧត្តមលង្កា ដូចទូលអស់សុភ-
ជិភាជនៃក្រុងភពនោះ ។

៣៧០៤- បពិត្រខ្ញុំមើលអស់គ្រោះ អស្ចារ្យទូលស្ពោះ
អំបាលអំបូរជាតា ។

៣៧០៥- ក្រុងភពសៅខុមលក្ខណា(1) ឈសិសូរ្យនូវភា-
ហូជាប់ពន្លឺភក់សើកស្វែង ។

៣៧០៦- សីងជាទិព្វឧត្តមស្តែង ខ្ញុំទំទូលថ្លែង(2)
ខ្ញុំស្មានជាក្រុងភពអរ ។

៣៧០៧- ភពគ្រោងនលពោលបរ ខ្ញុំខ្លាចក៏យមរ
ក៏មកបង្គំនរបតី ។

៣៧០៨- ឯកអង្គឯងសុំធ្វើជី- វិតព្រះអង្គត-
សូភានៃអញខ្ញុំហោង ។

៣៧០៩- ទោះមានជីវិតខ្ញុំប៉ង សូមអាសាស្នង
ព្រះគុណព្រះករុណាខ្ញុំ ។

៣៧១០- ពោះព្រះពុំជឿខ្ញុំសុំ ក្របិត្តិភាជជំនុំ
ជំនឿព្រះគ្រោះសាស្ត្រា ។

៣៧១១- នាងឱ្យពានពង្សពា- នរយារហោភ
ជំនុំជំនឿព្រះគ្រូ ។

៣៧១២- សូមមើលយាមយាយីនូវ ជាតាភជជ័សត្រូវ
នូវគ្រោះព្រះនគរលង្កា ។

៣៧១៣- បើពិតដូចពាក្យខ្ញុំជា សូមព្រះជឿជា
អញខ្ញុំសុភាពពិតហោង ។

៣៧១៤- ពោះពុំទូនោះខ្ញុំគ្គង ជាខ្ញុំប៉ុនប៉ង
ប្រមាថព្រះបាទព្រះអង្គ ។

៣៧១៥- សូមស្ដេចពិឃាតខ្ញុំបង់ កុំបីស្ដេចទ្រង់
ករុណានៃអញខ្ញុំឡើយ ។

៣៧១៦- ឯងនោះឱ្យពានទូលឆ្លើយ បពិត្រខ្ញុំមើលហើយ
មែនដូចពិភេកទូលហោង ។

៣៧១៧- ដោយយាមនោះពិភេកក៏ប៉ង ជាខ្ញុំស្និទ្ធរង
ទម្ងន់ព្រះបាទជ័អាសា ។

៣៧១៨- ទើបព្រះទ្រង់ព្រះជិន្តា ស្និទ្ធស្មើអនុជា
ជំនិតព្រះហឫទ័យទុក ។

៣៧១៩- ឲ្យស្ថិតមពន្ធ្លាភាណ៍គោ- ក្ដាសោយសេពសុខ

(1) RIB : saur khum lakkh(ṇ) gnā
(2) MBN : khñuṃ khus dūl thlaeṅ

សំរានក្រសាលសប្បាយ ។

៣៧២០- ព្រះបើកព្រះឱស្ឋពន្លាយ　　រួសរោះអភិប្រាយ
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

៣៧២១- ជាវៃរាពិភេកលោភា　　អញនូវស្ដេចដ្ឋា
ឲ្យអស់លង្កាសេតសោយ ។

៣៧២២- ជាក្សត្រស្នងក្សត្រឯក្រោយ　　ក្រឹត្យក្រមអញឲ្យ
ព្រះស្ដែងជាកតវេទី ។

៣៧២៣- អស់ពង្សពានរក្របី　　ថ្វាយករអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជករុណា ។

៣៧២៤- សឹងឲ្យគ្រឿងអម្ពរពស្ត្រា　　ព្រះភូសាជា
រង្វាន់ពិភេកគ្រប់ក្រៃ ។

៣៧២៥- គាប់កាលបីខ្ទន់ល្វាចថ្ងៃ　　ពេញដីនុំនៃ
ស្ដេចរិះនូវការបីសម្រាម ។

៣៧២៦- ពិភេករត់ចូលព្រះរាជ　　ភពបរពលតាម
ពុំទាន់ក៏រីងក្រោធក្រៃ ។

៣៧២៧- ពិភេកជរជូលទ័ពជ័យ　　ពាំរពង្សក្សត្រថ្លៃ
ពិសេសព្រះករុណាក្សាន្ត ។

៣៧២៨- រីភពទិវរឹងពៅង្កាន　　មិនទិញដីពិមាន
ជំនុំនូវមុខមន្ត្រី ។

៣៧២៩- នគ្រគ្រាលជុំចតាភោហិនី　　រួបានវៃនអគ្គី
ក៏ដេះខិភក្ដៅក្ដាត់ ។

៣៧៣០- តតម្អកនូវឲ្យលពស់ក្សត្រ　　មានតែទេពីរត្ន
ដីជាព្រះមហាមហេសី ។

៣៧៣១- នាមនាងមមន្ដោគិរី　　ទូលពស់នូវគតី
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិថ្វាយ ។

៣៧៣២- បពិត្រអើយពិភេកនេះមិនងាយ　　ដេះជប់សិល្បសាយ
ក្រោកនិប្រកបសាស្ត្រា ។

៣៧៣៣- ពាយទៀងចុតឆាប់មហិមា　　ឈឺព្រះអង្គជា
ព្រះទៀមតស្មូរគាត់ឯង ។

៣៧៣៤- គាត់គិតគូរគន់យល់ល្បែង　　ងារម្ដៃក្រក្រែង
ខ្លាចស្មូន្យពិភពលង្កា ។

៣៧៣៥- ឈឺជួយស្ដេចជាដេសា　　ឈឺជួយមាតា
នូវរាស្ត្រប្រជាសព្វស្ថាន ។

៣៧៣៦- វិក្រែងកើតកោលាហលមាន　　ឲ្យអន្តរធាន
បុរាណាបុរីលង្កា ។

៣៧៣៧- ទោះពុំយកពាក្យពិភេកក្ដី　　ក្សរព្រះចិន្តា
ក៏ពុកកំលុងបាបូរ័យ ។

៣៧៣៨. ស្ដេចជាលដល់ក្រេវក្រោធក្រៃ ក្រៃពៃលែងវិស័យ
បរមបុរាណក្សត្រា ។

៣៧៣៩. ខាលនោះព្រះសុពណ៌ជាត ជោកជោះសិរសា
ពិភេកកណ្ដាលវេជរង្គ ។

៣៧៤០. មុខមន្ត្រីជុំជ្រើនក្លាត់ ពុំអាសូរគាត់
ជាឯកឧទរមាតា ។

៣៧៤១. គាត់ខ្លាសអស់អគ្គសេនា ខ្លាសព្រះភជា
នឹងនៅពុំបានល្បើយហោង ។

៣៧៤២. ប្រែប្រាំងលាកលះបង់បង រត់ទៅនៅឯង
ជាវិន្ទ្រភាមជំពិភេក ។

៣៧៤៣. ឯណាភាមរឿងឫទ្ធិក្រោធ បានពិភេកសោត
ទៅជាលោកាធិបតី ។

៣៧៤៤. ហើយនូវវិលវឹងមកយាយី ក្រែងក្រុងបុរី
ប្រល័យប្រលប់លង្កា ។

៣៧៤៥. ក្រុងភពស្ដែងស្ដាប់វាចា ភពក្រោធរេះជា
ពះវាមស្ដោគិរី ។

៣៧៤៦. លោកដៃលមាត់មឹងជ.ស្រី អាងអួតឫទ្ធី
នៃអ្នកជំជាសត្រូវ ។

៣៧៤៧. មឹងអួតព្រះភាមនេះតិប្លូវ ខ្សិតដេះសិល្បន្ទូ.
ក៏លបទៅបាញ់ពាលី ។

៣៧៤៨. បងប្អូនគេទឹងការអ្វី យកតែពាក្យពី
សុគ្រីពអង្វរជេស្ដា ។

៣៧៤៩. ម្ល៉េះក្លូវល្អួចទៅបាញ់ពា- លីល្អះមរណា
ហើយយករាជ្យខាត់ខិនបុរី ។

៣៧៥០. យកនាងតារាទេវី ភក្ត្រមុខមន្ត្រី
មកឲ្យនៃសុគ្រីពក្រឯង ។

៣៧៥១. មឹងអួតឫទ្ធិភាមជំកន្លង ខ្សិតបានបាញ់បង់
នៃស្វាមិញលុះមរក្ស័យ ។

៣៧៥២. មឹងអួតព្រះភាមជាញជ័យ ជ័យតើជ័យក្រៃ
រំលោងសង្គ្រាមកាលណា ។

៣៧៥៣. មឹងមើលអញនូវព្រះភមា ខ្លួរសរដងគ្នា
ឲ្យយល់ជេស្ដាស្ដែងជាក់ ។

៣៧៥៤. មាននៃព្រះភាមនូវព្រះលក្ស ពលស្វាបីសំណាក់
នោះឯងជាធ្វើងមហិមា ។

៣៧៥៥. នាងទូលតស់ទៀងវឹងថា សូមព្រះភជា
កុំអាលស្ដេចទ្រង់ព្រះក្រោធ ។

៣៧៥៦. តែព្រះភាមនោះយល់ដោត ព្រះអង្គឯងសោត

កុហកនូវកលមាយា ។

៣៧៥៧- ប្រើមហារីកប្រែកាណ៍ ជាប្រើសប្រីតា
គឺឲ្យព្រះរាមថ្លៃងសារ ។

៣៧៥៨- ព្រះលក្ស្មណ៍តាមព្រះភូធរ វេលាចេញចរ
គឺបង់ស្រីរត្នឃ្លាតឃ្លា ។

៣៧៥៩- ហើយព្រះអង្គយកគៀសជា ព្រាហ្មព្រឹទ្ធវេលា
គឺលបទៅលួចឆក់បាន ។

៣៧៦០- សីតាមកុកនាស្ថាន អសោកឧទ្យាន
ប្រដូចនូវតស្ករ(1)ក្រៃ ។

៣៧៦១- បើជាតិជាក្សត្រជាញជ័យ សីហនាទនិរភ័យ
គឺចេញកណ្ដាលវៀណារង្គ ។

៣៧៦២- នោះនាប៉ីក្រមាធ្វើសទ្រង់ ពះអង្គនូវអង្គ
ប្រយុទ្ធដំណើមចេស្ដា ។

៣៧៦៣- ពះករពះកាយនូវគ្នា ពះពលនូវពលា
គឺស្លាញព្រះរាមលក្សក្ស័យ ។

៣៧៦៤- បានសីតាដោយតេជវៃ នោះយល់ថ្កើងវៃក្រៃ
ប្រាកដព្រះកេរតិស្ដេចស្ដែង ។

៣៧៦៥- នេះតិរច្ឆានយល់កោតឫទ្ធិខែង តាំងម្រាងម្ល៉ឿយវែង
គឺលបទៅលួចពនិតា ។

៣៧៦៦- ជាតេជយោតុនូវណាញលង្កា ដូចពាក្យពិភេកជា
ទំនាយទំនួលសោតស្ដែង ។

៣៧៦៧- ក្រុងរាពណស្ដាប់ទេពីថ្លែង ខ្ញុលកាត់ប៉ីសិដែង
តាំងនោលពាំនិតវ៉ែងគ្នង ។

៣៧៦៨- រាពណរឹងក្រេវក្រោធទឹងស្មុង បើដោយពាក្យហាង
គឺមូលនឹងពិភេក្ស្សា ។

៣៧៦៩- មឹងយកពិភេកនោះជា ប្ដីមឹងស្នេហា
ចំណាចចំណាប់ចិត្តហង(2) ។

៣៧៧០- ឆ្ងរមឹងរត់ទៅនៅដង ឲ្យពិភេកគ្រង
ជាខ្ញុំព្រះរាមលក្ស្មា ។

៣៧៧១- អញនូវចេញស្លាញព្រះរាមា ស្លាញលក្សអនុជា
គឺស្លាញទាំងពានរពល ។

៣៧៧២- ស្លាញទាំងពិភេកកំហល់ ទាំងមឹងឯងដល់
ជីវិតលុះមរណងគ្នា ។

(1) MBN : tāssatar
RIB : tastar
(2) RIB : camṇot camṇaṅ' citt hoṅ

៣៧៧៣- មឹងមិនដឹងទសមុខមារ ជាតស្នូរលង្កា
បីសេពសម្បត្តិទិព្វថ្លៃ ។

៣៧៧៤- បរិភោគអាហារបីប្រពៃ ស្រីសួគ៌ាល័យ
ពិសុទ្ធពិស្ទូរស្នេហា ។

៣៧៧៥- មឹងអាងរូបឯចេស្ដា រាមលក្សអនុជា
អម្ចាស់នៃស្វាពានរ ។

៣៧៧៦- រស់ដោយដើមព្រឹក្សាករ បេះផលាប-
រិភោគ្គជ័ជាអាហារ ។

៣៧៧៧- ទាំងក្សត្រទាំងពលបរិវារ សឹងបរិភោគ្គ
អាហារអាស្រ័យដើមឈើ ។

៣៧៧៨- ដឹងរូបឫទ្ធិរាមស្មានស្មើ អញនូវរកកលធ្វើ
បង្ខាំងបង្ខានអស់ពល ។

៣៧៧៩- សឹងព្រួយព្រមព្រើសផងថ្ងល់ ទាំងយប់ថ្ងៃងល់
សង្វាតតាំងឈប់ឈរឡើយ ។

៣៧៨០- ជាអំណុងលុះផងថ្ងល់ហើយ ខ្លងខ្លួនងល់ត្រើយ
លង្កានៃយើងឯអាយ ។

៣៧៨១- ពានរពលពានរនាយ ជាច់ស្ពៀងបីរពាយ
ទទឹះទទីលគិតគ្នា ។

៣៧៨២- រីជំណោះជំណាប់នៃស្វា ដេកដើមព្រឹក្សា
រដើបរចល់ពះពាន ។

៣៧៨៣- បេះផ្កានបរិភោគដោយឃ្លាន អរឯងស្មោះស្មាន
ជាព្រៃវិស័យសាន្តត្រោះ ។

៣៧៨៤- អញនូវឱ្យយក្សកៀរគោះ គ្នាដាំព្រៃនោះ
ដោយសព្វអន្លើខ្លាត់ចាប់ ។

៣៧៨៥- ធុលាព្រៃយក្សឃើងបីសម្លាប់ រត់ជ័យទៅទ័ព
ក៏ស្លាប់និងជាច់ពោះឯង ។

៣៧៨៦- ទោះបីរស់សឹងជ័ឆោងឆេង(1) ព្រមព្រួយចិត្តឯង
រំពៃរំពឹងវិងវិល ។

៣៧៨៧- លុះឃើញទ័ពជ័យបីវិកិល ឃើញនូវក្ស្មមខ្លាត់ខ្លោ
សម្រុកក៏ដេញដោយរាន ។

៣៧៨៨- ព្រះរាមព្រះលក្សណ៍ហោកហាន ឫទ្ធិនោះប៉ុន្មាន
ប្រមូលនូវភ្លើងឆេះខ្យល់ ។

៣៧៨៩- គិតសំរាមមួយនិតនឹង ភ្លើងឆេះអស់កល
រណាយរលត់ផុតផង ។

៣៧៩០- ព្រះរាមរូបហានភ្លើងអង្គ អស់ពានរពលពង្ស

(1) RIB : ṭă sgam dhoṅ dheṅ

ប្រដូចសំភាមខ្យល់បោកង ។

៣៧៩១. ភពរិះមុខមន្ត្រីផង　　កាលព្រះស្ដេចផ្លូង
ក៏ក្រោកបណ្ដោញអនុជា ។

៣៧៩២. ក្រោកទាំងទេពីពនិតា　　ដើរពោលបីរំអា
បណ្ដោចបណ្ដាលទោសស្រៀវ ។

៣៧៩៣. បោតុំមោហា[1]ដូម្ភោខ្លួនខ្លៅ　　ដូជាតិបីកំដៅ
ក៏ដឹងនូវពិសកាយា ។

៣៧៩៤. ភពប្រើរក្ខសេនសេនា　　នាំពលយោធា
នូវពលយក្សាសល់សែន ។

៣៧៩៥. សឹងបោកយានភ្លាភ្លៀវវែកួន　　ចូលចាំដោយដែន
តំបន់នៃត្រីកូដស្កាត់ ។

៣៧៩៦. គយតាំងឃ្លោឃ្លាបីប្រយ័ត្ន　　ប្រយោជន៍ក្លួមក្លាត់
រង្គាត់ជ្រួវាត់ដោយព្រៃ ។

៣៧៩៧. វែងខាំងពកាំងក្រាស់ក្រៃ　　សាយសព្វត្រីកូវព្រៃ
បរិបារនូវខ្មែរសាគរ ។

៣៧៩៨. មិនឲ្យអស់ពលពានរ　　ស្ទះស្ទើងបានប-
រិភោគ្គាដណាផង ។

៣៧៩៩. កាលព្រះរាមរាជស្ដេចចង　　ថ្កល់ហើយស្ដេចផ្លូង
ដល់ត្រើយនៃលង្កាកេរតិ ។

៣៨០០. ពលពានរនោះមកបី　　ណោតណេងណើខ្មែរ
សមុទ្រក៏សឹងអួតអរ ។

៣៨០១. ម៉ឿវទ្ទើសព្រមព្រើសងាងរ　　ប្រៃងប្រឹងកាងករ
ប្រលូកប្រវែងនូវគ្នា ។

៣៨០២. ព្រះប្រើក្របិន្ទ្រភពយោធា　　ជួយម៉ុះមហិមា
សន្ធតនៃនាមរុក្ខរៈ ។

៣៨០៣. នាំពលក្រុំមឹនមានៈ　　មនោពាលពះ
ប្រទះប្រទូសនិរភ័យ ។

៣៨០៤. ដើរដើរចេញពីទីពជ័យ　　ព្រាយចរចូលព្រៃ
ប្រយោជន៍នូវរកដណា ។

៣៨០៥. ខ្លះពានបេះបានភោគ្គា　　ខ្លះចាប់សាខា
ប្រយុងប្រយោលស្រៀវស្រែក ។

៣៨០៦. ខ្លះពានឡើងបានលើលង្វែក　　ឈើឈរគ្រប់បែក
ជ្រួវាត់ដំណើមដណា ។

៣៨០៧. ពើបពះរក្ខសេនសេនា　　ពលសែនយក្សា
ក៏ក្រោកគ្រជួរក្លួមក្លាត់ ។

(1) RIB : moḥ

៣៨០៨- រុក្ខរះមានះនិរត្យ៍ ពលក្រំាអ៊ឹនស្កាត់
ក៏តះប្រយុទ្ធយក្សា ។

៣៨០៩- យក្សរំសែនសឹងសាញមហិមា ករកាន់អាវុធា
ក្រោធផ្ទួលផោមក្រាស់ក្រាល ។

៣៨១០- ពលពានរនោះដេញដាល ដេញដំប្រហារ
ប្រេះប៉ប្រេះបីសំបើម ។

៣៨១១- ស្រៀវស្រែកនូវសំរែកដ្រែកផ្ញើម កាន់កាច់ឯកឯីម
ត្រឹក្សាសង្រ្យកសូរសព្ទ ។

៣៨១២- ខាស់ខែងដាញដែងផ្ទួលផាប់ ៗវាយទិលផាប់
ក្រឡាស់ក្រឡាប់ឈោតះ ។

៣៨១៣- ផ្កាក់ត្រៃត្រឹក្សាបីរគ្គះ ឆោកបតិតប្រះ
ប្រុកឹងប្រកួតក្រៃក្រៃ ។

៣៨១៤- រក្ខសេនសោះសាធិរភ័យ ផាត់ធំស្លឹមស្កៃ
មមាមមីតតភ្លឹក ។

៣៨១៥- ចាប់ពានរនោះបីក្រញឹក រុក្ខរះផ្ទួលផឹក
សិរៈនៃរក្ខសេនក្តាត់ ។

៣៨១៦- រក្ខសេនទិលវៃវឹងវាត់ ខេរខឹងខាំមាត់
សំពងដំបងដែកដំ ។

៣៨១៧- រុក្ខរះមានះខែងខំ ស្ទុះស្ទុយក្តាទុំ
សេណាក៏ផោកប្រះប្រួត ។

៣៨១៨- រុក្ខរះរក្ខសេនបីប្រកួត ខេរខឹងបីសំរួត
សំរេចឯស្តើមដាញដ៏យ ។

៣៨១៩- ពលយក្សពលពានរក្ស័យ មជីទាំងត្រៃ
រនាលរនាបស្លាប់ស្លូត ។

៣៨២០- រុក្ខរះរក្ខសេនបីចំបាត សឹងសាញដ៏ប្រយុទ្ធ
ប្រឡាក់ប្រឡូកលុះលង់ ។

៣៨២១- សឹងពេញពាលពះវឿណារង្គ សឹងផ្ទួលចិត្តចង់
សង្ហាតតិឃាតឃោរក្រៃ ។

៣៨២២- សឹងត្រូវដំណាំទីទៃ អស់អង្គក្រៃក្រៃ
លុះក្ស័យទាំងពីរព្រមគ្នា ។

៣៨២៣- រស់រួចច្រើនឯពលស្វា វិពលយក្សា
មួយសែនក៏សឹងអន្តរាយ ។

៣៨២៤- រួចតែយក្សមួយរត់ឆ្ងាយ ទៅទូលអតិកាយ
ក៏ប្រាប់ដំណើរពាតិមាន ។

៣៨២៥- យក្សយល់រុក្ខរះហោះហាន ចាដាបានុមាន
ប្រយុទ្ធនូវរក្ខសេនឯង ។

៣៨២៦- ខ្លួនដាបានុមានគិតក្រែង នាំពលមកលេង

កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាស្ពាន ។

៣៨២៧. ពលពានរនោះរុករាន រឹងរូសតះតាន
ដណ្ដើមជិតណាភោក្តា ។

៣៨២៨. យក្សសែនរក្សសេនយក្ស ផ្ទួលដាប់ពលពា-
នរហនុមានស្មោះ ។

៣៨២៩. ហនុមានតះតានបោកបោះ លាយលុកបីទំលុះ
ក៏បោកបំភ្លូកខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៣៨៣០. ឯកដើមព្រឹក្សារាត់រាយ ខ្ចាយខ្ចាត់ផ្លាក់ផ្លាយ
រលើងរលំមហិមា ។

៣៨៣១. រក្សសេនតប់ទះពលពា- នរសឹងរួញរា
ប្រយុទ្ធនូវហនុមានឯង ។

៣៨៣២. ហនុមានគះគាននិតក្រែង ក្រោធក្រៃបីប្រជែង
ប្រជាញវិជ័យសុជយា ។

៣៨៣៣. រក្សសេនហនុមានមហិមា មរមួយដងគ្នា
កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាករ ។

៣៨៣៤. អស់យក្សអស់ពលពានរ សោតសឹងតែមរ
រង្គំរង្គះទាំងព្រៃ ។

៣៨៣៥. ព្រះរាមឮហនុមានក្បៀយ ស្ដេចដោះមិតាជ័យ
ក៏ដេយលេលាទៅហើយ ។

៣៨៣៦. ខ្ញុំមើលជិតជាក់ត្រង់ត្រើយ ទីមិតានោះហើយ
ក៏ដោះរង្គោះសូន្យស្ងាត់ ។

៣៨៣៧. ឯងនោះអតិកាយអាក្ដាត់ នាំពតិមានជ្វាត់
ទៅទូលនៃក្រុងរាពណា ។

៣៨៣៨. ខ្លួងដោយដំណើរយក្សជា រក្សសេនសេនា
ប្រយុទ្ធនឹងហនុមានមរ ។

៣៨៣៩. រាពអរក្រៃក្រាស់[1] ឡើងឈរ ទះករកាងករ
ក៏ប្រង់អម្ពររពស្ត្រ ។

៣៨៤០. អរអ្នកអង្គឯងសោះសា ស្រួលសើចហះហា
ហះហាយហៃមេធីមនោ ។

៣៨៤១. សរសើររតិភេកម្ហូម្ហោ ម្ហូម្ហែរជ័ពាលោ
កំហល់កំហុសផ្ទួសផ្ទើ ។

៣៨៤២. មេមើលរាពរិះក្ដោះមេ រាពទៀមឃងមេ
មេយល់ជាម្ដេចនេះតិច្ឆូវ ។

៣៨៤៣. មេអ្នកជាចេះញុះញង់ហា ត្រិះត្រែងត្រង់ត្រូវ
ដំណែងដំណើរឫទ្ធិរាម ។

(1) RIB : krai krodh

៣៨៤៤- កកេរតិចាន់ពីព្យាយាម　　គគាតបីលណាម(1)
　　លន្លៀកលន្លោចផ្លាស់ផ្លង ។

៣៨៤៥- ស្មោះស្មានជាបានដូចបំណង　　បំណាច់ប៉ុនប៉ង
　　អសារអាសូរសូន្យសោះ ។

៣៨៤៦- លុះលះវៃលែងគំនិតនោះ　　ចោលចេញបាចបោះ
　　រណាយកណ្ដាលជ័សមុទ្រ ។

៣៨៤៧- បងកាត់ឫសកែវបីកំពុត　　ជាលជោះទ័ពរត់
　　រលះរលាំងភិតភ័យ ។

៣៨៤៨- ទសមុខមារអរម្លុតក្រៃ　　ឲ្យលើកឆត្រជ័យ
　　ទីឃោមយាសាយា ។

៣៨៤៩- ពាសពេញទាំងមហាទេវា　　ខ្ពុងខ្ពស់ដេយា
　　ងងឹតទាំងអាកាសកល ។

៣៨៥០- ហុំងបាត់សែងសូរ្យជ័មណ្ឌល　　អាប់អស់ពុំយល់
　　ប្រដូចនូវរាត្រីកាល ។

៣៨៥១- បើកហុំងទាំងឆត្របរិពារ　　មន្ត្រីក្រាស់ក្រាល
　　សំភាប់អស់អង្គជ័ទីទៃ ។

៣៨៥២- ឯងនោះព្រះបាទដេស្នជ័យ　　តសូរគពាក្រៃ
　　គីភមនាភយភមា ។

៣៨៥៣- ស្ដេចក្រាលមាលមាសសយនា　　លើទិរូពាជា
　　សុគ្រីពក៏ជួមស្ដេចផ្ទំ ។

៣៨៥៤- រំដួលមនោជ័ភិរម្យ　　ទីព្រះបាទជ័ឧត្ដម
　　ទាំងពីរពានរជួមជាំ ។

៣៨៥៥- ហានុមានជួមព្រះហស្ដស្ដាំ　　អង្គទគយគាំ
　　ក៏ជួមព្រះហស្ដឯឆ្វោយ ។

៣៨៥៦- ពិភេកស្ថិតនាឯក្រោយ　　ស្ដេចគន់(2)ទតដោយ
　　អាកាសយល់អន្ធការ ។

៣៨៥៧- ឯងនោះព្រះបាទភូវនាថ　　ស្ដេចតើនបីត្រអាល
　　ដណ្ដឹងពិភេកយោភ ។

៣៨៥៨- ជាវៃយាពិភេកព្រះសុរិយា　　ពន់ពីនភា
　　ទុំយពុំទៀងប្រក្រតី ។

៣៨៥៩- នេះតប្បូវអន្ធការកលអ្វី　　អាប់អស់រិសរី
　　ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។

៣៨៦០- ពិភេកថ្វាយវររន្ទា　　ទូនអង្គសិរសា
　　បង្គំប្រណម្យទៀងទូល ។

(1) RIB : gaṅgā pī lalām
(2) RIB : stec toen

៣៨៦១- បពិត្រអើយនេះភពណាសួរ យក្សាដ៏ត្រកូល
ដ៏ស្ដេចលេណាសីហានាទ ។

៣៨៦២- ចេញឯឧត្តរប្រាសាទ មន្ត្រីអមាត្យ
មួយម៉ឺនប្រាំមួយពាន់នៃ ។

៣៨៦៣- ស្ដេចឲ្យបើកជាំងឆត្រជ័យ ពាសពេញទាំងក្នុង
អាកាសអាប់អស់អម្ពរ ។

៣៨៦៤- មកមើលអស់ពលពានរ ឮថាព្រះភូធរ
ក៏ដោះទ័ពជ័យវេលា ។

៣៨៦៥- ហេតុនោះពុំយល់សុរិយា អាប់អស់ទិសា
ប្រដូចនូវកាលរាត្រី ។

៣៨៦៦- បើកឆត្រនាយានភី គ្រប់មណ្ឌលទី
ស្មើនៃព្រះសុរ្យសែង ។

៣៨៦៧- ព្រះស្ដាប់ពិភេកទូលថ្លែង ទើបព្រះនូវសំដែង
អារម្ភធ្នូសរជ័យ ។

៣៨៦៨- ព្រះករព្រះកាន់សរថ្លៃ ព្រះពត់សរជ័យ
រំពៃឯអាកាសស្មោះ ។

៣៨៦៩- ព្រះកាន់ព្រះគោទណ្ឌផ្ដោះ សរសក្តិបីជំពោះ
រលាងរំលាយឆត្រជ័យ ។

៣៨៧០- រីក្រុងភពវិះអរគ្រៃ ត្រែះត្រែកហាឫទ័យ
ដណ្ដឹងលោកាធិបតី ។

៣៨៧១- ថាថៃហាប្រហោតមន្ត្រី រាមលក្ស្មបតី
តម្បូវញាំងជ័យទ័ពហើយ ។

៣៨៧២- ប្រហោតហោភទូលថ្លើយ ថាទេនៅឡើយ
តម្បូវព្រះរាមស្ដេចជំ ។

៣៨៧៣- លើស្លៀកសុគ្រីពដ៏ភិរម្យ រីព្រះបាទដ៏ឧត្តម
ទាំងពីរពានរថ្នមជាំ ។

៣៨៧៤- ហនុមានថ្នមព្រះហស្ដាំ អង្គទសោតជាំ
ក៏ថ្នមព្រះហស្តឯឆ្វេង ។

៣៨៧៥- ភពស្ដាប់ប្រហោតទូលថ្លែង ភពក្រោធបើកន្លែង
ក្រឡេកក្រឡៅនេត្រា ។

៣៨៧៦- អញឮអតិកាយឯងថា រក្សសេនសេនា
ក៏ឈ្លាំងនូវពានរនៃ ។

៣៨៧៧- ហនុមានរក្សសេនតឹងក្បួយ មជ្ឈក្នុងព្រៃ
ទាំងយក្សទាំងពានរនាស ។

៣៨៧៨- ទំនាយឯហោរាសាស្ត្រ ទាយទៀងអភិកាស
ថាហនុមានរស់នៅ ។

៣៨៧៩- ថាព្រះរាមដោះទ័ពទៅ ព្រះរាមនោះនៅ

ស្ដេចមិនមកភូតភុសា ។

៣៨៨០- អតិកាយក្រេវក្រាបទូលថា សូមព្រះរាជា
ព្រះអង្គតស៊ូរស្ដេចឈ្មោង ។

៣៨៨១- ខ្ញុំពុំអាចហ៊ានទូលបង្វែង ពលរក្សសេនឯង
រត់មកជាបានជួយផ្សាំង ។

៣៨៨២- យក្សរម៉ើងពលពានរខ្លាំង សឹងជាញជ័យខ្លាំង
ប្រណាំងប្រយុទ្ធលុះក្ស័យ ។

៣៨៨៣- ក្រែងយល់ពានរដង៉ៃ រីងរូសឫទ្ធិក្រៃ
ស្រវៃមជាមានុសមានស្មោះ ។

៣៨៨៤- ប្រហោតហោរាទូលដោះ ជាពានរនោះ
ប្រយុទ្ធនឹងរក្សសេនសេនា ។

៣៨៨៥- នាមហៅរុក្ខរះមហិមា គាត់ជំពានក្លា
ក៏ល្មមនឹងពាក្យអតិកាយ ។

៣៨៨៦- បតិត្រស្ដេចព្រះនារាយ វិស្វាទាំងឡាយ
សំរាប់សម្ដេចរាមា ។

៣៨៨៧- សឹងជំនូន់ស្វាបានក្លា ចេះសិល្បសាស្ត្រា
ត្រកូលនៃពានររាជ ។

៣៨៨៨- នរនពាទោទៀងអង់អាច ទ្រើសទ្រង់នូវអំណាច
ស្រាំបីជណ្ដប់អង្គា ។

៣៨៨៩- សឹងមុតមួនមានចេស្ដា ស្ដែងដូចឫទ្ធ
នៃមានុស្សមានជ័យជានោ ។

៣៨៩០- នាំពលជិតសិបអក្ខោ សឹងពាលពរណោ
ក៏ព្រមនឹងព្រះចក្រី ។

៣៨៩១- រាពាវិះវៃហាប្រហោតមន្ត្រី រាមលក្សបស្វី
ឥឡូវប្រការគិតស្ដេច ។

៣៨៩២- ប្រហោតហោរាគួរស្រេច ទូលជាអ្នកម្ដេច
ព្រះនេត្រឯម្ដាយពត់សរ ។

៣៨៩៣- មួយឈ្មោះអារទ្ធចក្រជ័យបវរ ព្រះកាន់នូវព្រះករ
អង្គើលឯឯងកំនោះ ។

៣៨៩៤- ដើលមកឯអាកាសស្លោះ ហាក់ហើយបីនូវកោះ
សភាក៏ខ្លែងវេហា ។

៣៨៩៥- ឥឡូវប្រែព្រះភក្ត្រា ទៅឯក្រោយជា
នឹងព្រះពិភេកប្រាជ្ញប្រាយ ។

៣៨៩៦- ហើយប្រែដើលៗមកអាយ សមឆ្លាយខ្វាត់ខ្វាយ
ឥឡូវនេះពុំលែងហើយ ។

៣៨៩៧- ប្រហោតស្រែកជាខ្មេរឡើយ ព្រះកោះសរហើយ
តាំងមកត្រង់នេះដ្ឋាត់ ។

៣៨៩៨- ប្រហោងច្រាប(1) ប្រើប្រយ័ត្ន   តាំងពាន់ពលដងាត់
ក៏ធ្លាយនៃមហាមេឃា ។

៣៨៩៩- ព្រះផ្លែងអាវុធច្រុំសរថ្លា   សព្វសរជ័យមហា
សន្ធឹកងអាកាសក៏ង ។

៣៩០០- ហាក់ដែនអសនីព្រមដង   ស្ទុះស្ទើរបីរំពង
កក្រើកពិមានសួគ៌សឹង ។

៣៩០១- សព្វសុមេររាជបីប្រមាំង   ស៊ុចនូវភ្នំកពៃត្រត្រំង្ស
ក្រឡាប់ហាក់ស្លាប់ប្រជតី ។

៣៩០២- រីឯនោះព្រះបាទនរបតី   ដាក់ទំពាជ័យស្រី
បីផ្គឹងលើព្រះពន្លា ។

៣៩០៣- ពីរអង្គនូវព្រះអនុជា   អស់សព្វយោធា
អនេកអនន្តពានរ ។

៣៩០៤- គប់គាល់សេរងាសអស់ប-   រិពារត្រំនូវរឹករវ
អនេកអក្ខោភិនី ។

៣៩០៥- សេពសមមូលពិតជក្រី   ឬទ្ធអាងឫទ្ធិ
នុភាពនូវខ្លាំងដាញជ័យ ។

៣៩០៦- ខាលស្កាលុះនាកណ្តាប់ដៃ   យើងខ្ញុំហើយនៃ
បុំឃ្នុនអសុររាពណា ។

៣៩០៧- ព្រះបន្ទូលពៅនឹងសេនា   ទាហានយោធា
ពិតពីងឫទ្ធិកំណាំង ។

៣៩០៨- សឹងមានតេជនៃងក្លោះខ្លាំង   ពិឃាតយក្សខ្លាំង
កុំឲ្យគប់ពូជអំបូរ ។

៣៩០៩- កាលនោះក្រុងរាពណាសូរ   យក្សាជីត្រកូល
សំដែងឫទ្ធិដាញជ័យ ។

៣៩១០- ទ័ពរថពាជីមកនៃ   ស្គាំងអង្គបីប្រពៃ
ជំនិះហោះលើវេហា ។

៣៩១១- នាំព្រះទេពីសីតា   ព្រះរាជជាយា
ប្រសើរព្រះអគ្គមហេសី ។

៣៩១២- ហោះស្ទានមកដោយឫទ្ធិ   អំណាចអសុរី
អសុរមកថ្កើនលើណា ។

៣៩១៣- លើកងត្រជ័យផ្ដើងមហិមា   តាមដោយវេហា
អណ្តែតទៅទៀបទ័ពជ័យ ។

៣៩១៤- រសៀលសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ   វរវង្សក្សត្រថ្លៃ
ទតយល់រាជរថយក្សា ។

(1) RIB : prāp'

៣៩១៥- ទឹមទៀម[1] ភពរថអស្សពាហ ហោះស្ទុះមហិមា
កណ្ដាលវេហាដើតឆាយ ។

៣៩១៦- រស្មីបីសន្សៀពន្រាយ ពិពណ៌ក្រោងក្រោយ
រុងរឿងកណ្ដាលវេហា ។

៣៩១៧- ព្រះឯណ្ដឹងពិភេកហោភ ដៃឃាតពិភេកផា
អ៊ីសោតសន្សៀមកនោះ ។

៣៩១៨- ពិភេកបង្គំទូលស្ដោះ ឆាភជរថនោះ
គឺអង្គតសូរភពណា ។

៣៩១៩- ឯក្រោយភពរថនោះណា គឺព្រះសីតា
មហាមហោសីថ្លៃ ។

៣៩២០- ព្រះអង្គឯាល ខ្វាល់ព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ព្រះក្រោធក្រៃ
អសុរចិត្តទ្រើសមហិមា ។

៣៩២១- ព្រះទ្រង់ឫទ្ធីសរថ្លា យកពាយុវាសមហា
ឫទ្ធីពន្លឺកក្ដូរស្មែង ។

៣៩២២- ព្រះកោះពាយុវាសថ្លាថ្លែង រត់ខ្វាយនិល់កំពែង
កណ្ដាប់ចក្រវាលនោះនៃ ។

៣៩២៣- ថ្លាយរថពេជ្ររថដ៏ប្រពៃ ទង់ជ័យឆត្រជ័យ
ខ្ទាត់ខ្វាយរពាយនាសណា ។

៣៩២៤- មេឃមីអាប់អន្ធការ កក្រើកទិសា
អាកាសជំប្រប់ស្អប់ស្មែង ។

៣៩២៥- អស់ទេពនិករក្រៃក្រែង ភ្លឹកភ្លាំងហោះដែង
ភិតភ័យរន្ធត់អស់អង្គ ។

៣៩២៦- វីភពណាសូរដ៏ទ្រនង់ ហៅពិស្ណុការទ្រង់
មកស្អាងនៃភពរថា ។

៣៩២៧- ឈ្មុំដូចដើមដៃលរថនា ទ្រង់ឆត្រជ័យា
ប្រាកដដូចដៃលដើមនោះ ។

៣៩២៨- ក្សិណាភពណាសូរបរហោះ អស្សពាហរថស្មោះ
នោះមកវិញទៀតសោតហោង ។

៣៩២៩- ហេតុចិត្តអសុរទ្រើសឈ្លួង ប្រទូសដ៏ប្រឡង
ពុំគិតនៃមាត្រាឡើយ ។

៣៩៣០- ព្រះអង្គរឹងខ្វាល់ពេកពើយ ព្រះហឫទ័យតតស្បើយ
ស្ងួរក្អុងកំលុងព្រះប្រាជ្ញា ។

៣៩៣១- ជាដៃឃាតពិភេកហោភ ព្រះអនុជលក្ខណា
ស្ងួរអស់ហោឆាពលជង ។

(1) RIB : diṃ dām

៣៩៣២- នេះតម្បូរអសុរទ្រើសឃ្លង លេះ[1]អាចដ៏កន្លង
រឹងជាប្រទូសឡើនណា ។

៣៩៣៣- អញនូវថ្លែងព្រហ្មាសសរដ្ឋា ត្រូវអង្គអសុរា
ជំហាយពិសត្រូវនាងនាថ ។

៣៩៣៤- ព្រះលក្ខណ៍ពិភេកបរិពារ ជ្រោមទូលប្រការ
ក៏ឃាត់សម្ដេចភាមា ។

៣៩៣៥- ទើបព្រះយកមន្តគាថា ទិញតេជោមហា-
នុភាពព្រះតស្សូរនៃ ។

៣៩៣៦- ព្រះជង្ឃលសិទ្ធិសក្ដិពេកក្រៃ ភពនោះឃាល់ខ្ទី
សន្លប់ចំប្រប់មហិមា ។

៣៩៣៧- រន្ធត់ប្រះប្រាណអង្គា ដេកលើរជា
ភ្ញាស់នានូវមរក្សិណហោង ។

៣៩៣៨- សារជីជិះបរពោះដំរូវ ភងរថសេះឆង
កណ្ដាលទេពាទិលរឹង ។

៣៩៣៩- ដល់ស្ថានភពគិតរពឹង ឱអញនេះនឹង
មកមររមាត្មាឯងហោង ។

៣៩៤០- គេជិះបារមីអញក្រង ដ៏រិតអញហោង
ទើបរួចដល់ស្ថាននេះណា ។

៣៩៤១- ភ្លឹកគេជបារមីភាមា ទ្រង់អំណាចសោះសា
នូវមន្ត្រីត្បាពេកក្រៃ ។

៣៩៤២- ក័ញជាអញសោតមិនក្ស័យ ព្រះភមនោះនៃ
គឺអង្គព្រះនារាយណ៍កាលណា ។

៣៩៤៣- បារម្ភខ្ទីក្រោមលង្កា គេឆ្លងហើយណា
ម្រាងអញនូវនឹងទប់បាន ។

៣៩៤៤- បារម្ភអង្គអញឯងបាន គ្រោះកាចដ៏ប្រធាន
ក៏ឃាត់ព្រះគ្រោះជាតា ។

៣៩៤៥- ឃាត់លំគួឃាត់ព្រះជន្ម្រា សឹងខំឃាត់ប្រា-
កដអស់ទាំងសន្តិតភជ ។

៣៩៤៦- ហើយគ្រោះលង្កាសោតកាច គ្រោះភស្ដ្រកំណាច
ក៏ព្រមទាំងមណ្ឌលា ។

៣៩៤៧- នោះហោងពិភេកតាត់ជា ពាយដោយសាស្ត្រា
អញឯងតុំយកពាក្យប្អើយ ។

៣៩៤៨- លុះខឹងបរគាត់ចេញហើយ ឱអង្គអញអើយ
នឹងជាកំជឹងហើយហោង ។

(1) RIB : ṇās'

៣៩៤៩- ខុសគាប់បងប្អូននៅឯង ឲ្យសត្រូវត្រង
គេបានជាភ្នែកគេណា ។

៣៩៥០- តែឯគួរជាអាជ្ញា ចេះសិល្បសាស្ត្រ
ជំនុំឲ្យគេបានជ័យ ។

៣៩៥១- ឈមអញនឹងលុះបានថៃង ជីវិតប្រល័យ
លង្កានឹងបានគេយោង ។

៣៩៥២- សមអញសោតមរនេះម្តង មុះសីតាឯង
មរណាញទាំងស្រុកអាត្មា ។

៣៩៥៣- ណាញអស់ព្រះវង្សសេនា ណាញអស់យោធា
ទាំងពលអមាត្យពហាន ។

៣៩៥៤- អស់រាជបុត្រសោតជំមាន អំណាចហៅមាន
មិញសមនឹងមរណាណា ។

៣៩៥៥- ឯងនោះតស៊ូលង្កា ឲ្យច្រាប់សេនា
ដំរីអស់យោធាសាមពាន់ ។

៣៩៥៦- មីមកអនេកខ្ជាប់ខ្ជាន់ ពលត្រីន្ទុច្រើនជាន់
អនេកអនន្តមហិមា ។

៣៩៥៧- គប់គាល់សេពសមភាជា រៀបរោងក្រលា
ជំនុំនៃទសមុខមារ ។

៣៩៥៨- រាពគប់លើទិព្វព្រះក្រាល ប្រាសាទពិស្តារ
ព្រះរោងរត្នរាជមន្ទីរ ។

៣៩៥៩- ឯកិត្យឯបង្គួជរត្នរោចិ៍ ពោះនឹងគន់រមិល
ដូចស្ពានពិមានតន្ត្រា ។

៣៩៦០- នៅក្រៃត្រីវង្សសុខសួគ៌ា ដូចអស់ទេពតា
មកគាល់នាសួគ៌នាយនៃ ។

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- ទាំងព្រះបាទដេស្ឋជ័យ ប្រើអង្គទនៃ
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- តាំងព្រះស្រេចជុំពលវា- នរព្រឹន្ទយោធា
អនេកអនន្តដេរដាស ។

៣៩៦៣- ស្ដេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស [1] ស្ថានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្បូរត្រត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជាភជិទូតនាំសារ ឆ្ពានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រូវារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្រុបី ដើងរុងរង្សី
ដ៏មានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះចាំអាជីអង្គាស្រ័យ សារពើក្តីវៃ [2]
ប្រកបនូវលោកាស្ដែង ។

៣៩៦៧- ដេះចាំដេះស្ដើយដេះថែង ពោលពិរោះថ្លែង
កំហែងក៏វែងបមហិមា ។

៣៩៦៨- ពូជពង្សពានរវង្ស ជាក់ជាតិដ៏មហា-
យក្សាជិភាជដ៏ពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតចុងពិស្ដារ ពណាពណការ [3]
ប្រកបដ៏ពលជ្រើងវៃក្រ ។

៣៩៧០- ថ្កើងអង្គថ្កើងពង្សថ្កើងជ័យ ថ្កើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- រីឯព្រះបាទដេស្ឋុជ័យ ប្រើអង្គទនៃ
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- តាំរព្រះស្រេចដ្ឋំពលពា - នរត្រីត្ន យោធា
អនេកអនន្តដេរដាស ។

៣៩៦៣- ស្តេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស (1) ស្ថានរត្នអភិកាស
ត្រាសាក់នូវក្សត្រត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យដាភដិទូតនាំសារ ថ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រុវារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្របី ជើងរុងរឿង
ដ៏មានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះចាំអាចិអង្សាស្រ័យ សារពើក្តីវៃ (2)
ប្រកបនូវណោកាស្តែង ។

៣៩៦៧- ដេះចាំដេះឆ្លើយដេះថែង ពោលពិរោះថ្លែង
កំហែងក៏វៃឯបមហិមា ។

៣៩៦៨- ពុងពង្សពានរវង្សា ជាក់ជាតិដ៏មហា-
យក្សាធិរាជដ៏ពិតណា ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតទ្រង់ពិស្តារ ពណាពណាការ (3)
ប្រកបដ៏ពលជ្រើងក្រៃ ។

៣៩៧០- ជ្រើងអង្គជ្រើងពង្សជ្រើងជ័យ ជ្រើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- ទាំងព្រះបាទដេស្ណុជ័យ ប្រើអង្គទៃន
ដកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- ពាំរព្រះស្រេចដ្ធំពលពា - នរព្រឹន្ទយោធា
អនេកអនន្តជើរងារ ។

៣៩៦៣- ស្ដេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រអាស[1] ស្ពានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្បូរត្រត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជាភាជទូតនាំសារ ថ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រូវរារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្រុបី ជើងរុងរឿង
ជីមានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះចាំអាជិអង្សាស្រ័យ សារពើក្តីវៃ[2]
ប្រកបនូវលោកាស្ដែង ។

៣៩៦៧- ដេះចាំដេះស្ដើយដេះថែង ពោលពិពោះថ្លែង
កំហែងកំរែងបមិមា ។

៣៩៦៨- ពូជពង្សពានរវង្ស ជាក់ជាតិជ័ឋយា-
យក្សាធិរាជជ័ពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតទ្រង់ពិស្ដារ ពណ៌ពណ៌ការ[3]
ប្រកបជ័ពលជើងក្រៃ ។

៣៩៧០- ជើងអង្គជើងពង្សជើងជ័យ ជើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

ក្រៃវែងក្របិន្ទុរាជកុមារ ។

៣៩៧១. ស្រេចស្តេចមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មធុសារ
នូវនៃសព្វសព្វសត្វា ។

៣៩៧២. ព្រះបណ្តាំហៃយាអង្គទេវា នាំសារជីអាជ្ញា
អញ្ញពៅដល់ទេសមុខមារ ។

៣៩៧៣. ធានាំព្រះអាជ្ញាសារ ព្រះរាជឱង្ការ
សម្តេចនារាយរាមា ។

៣៩៧៤. ប្រើមកដល់ក្រុងរាពណា ឲ្យធាថ្លែងថា(1)
នូវអស់ប្រការប្រាប់ប្រាយ ។

៣៩៧៥. ព្រះរាមគឺអង្គព្រះនារាយ ឯងប្រែរូបកាយ
ពីក្លាយកាណមកស្ថិត ។

៣៩៧៦. ឱ្យតទេសមុខមារមោហាមិច្ឆ មោហោចោរចិត្ត
ទេយា(2)ព្រះទ្រិសបរការ ។

៣៩៧៧. កាមកិច្ចបណ្តិចបណ្តាល ពោសទៀងដីរង្គាល់
ចុំចាលចុំចេះថ្លែតដួន ។

៣៩៧៨. ទើបអស់ទេពតានិមន្ត ព្រះនារាយបរិសន្ធ
ជាព្រះរាមាធិបតី ។

៣៩៧៩. នេះតប្បូវទេសមុខធាបី ឈ្នួចព្រះទេពី
ពន្លូកព្រះធារទរាមា ។

៣៩៨០. ស្តេចតាមមហោសីសីតា ស្តែងស្តេចវេលា
មកជាអំណុងនេះហើយ ។

៣៩៨១. ស្តេចព្រះស្តែងនៅព្រៃដើយ ចាំរំពឹងល្បើយ
នាសរព្រះអត់អាហារ ។

៣៩៨២. ស្តេចឆ្កាំប្រើទេសមុខមារ ដុំពលបរិពារ
នោះចាកចេញសែនលង្កា ។

៣៩៨៣. ស្តេចយកទេសមុខឯងជា អាហារសរថ្លា
ប្រាកដកណ្តាលរឿណរង្គ ។

៣៩៨៤. កុំទេសមុខមារស្បូរស្បូង ល្បើយបទព្រះអង្គ
រឹងរង់នៃអសុរា ។

៣៩៨៥. ព្រះឆ្កាំអង្គទហើយណា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចនារាយនរនាថ ។

៣៩៨៦. អង្គទយាក្រាគគាត ដូចនឹងពិឃាត
អស់អង្គអសុរបុរី ។

៣៩៨៧. ហើយប្រែកាណនូវឫទ្ធិ ជាមហាគិរី

(1) RIB : oy añ thlaeṅ tha
(2) RIB : bhayā

ផ្កាំពីរកំព្រោងព្រោយព្រាល ។

៣៩៨៨- រស្មីដូចសូរ្យដែងឯងឆាល សែងសូរ្យបីរន្ទាល
រន្ទះព្រះព្រៃជ័យមណ្ឌល ។

៣៩៨៩- រស្មីភ្លឺផ្លុះឆាសឆល់ ទសមុខយក្សយល់
ពន្លឺកពន្លឺព្រោងព្រោយ ។

៣៩៩០- ក្រវីនក្ដួឆ្ពួវាត់វាយ ប្រជតីស្មើរផ្កាយ
ប្រមាណផ្កាំពីរឯងជុំ ។

៣៩៩១- ទាំងមហាសមុទ្រដារធំ ខ្វាយខ្វរបីរជុំ
រំដែងឯនូវវង្កាត្រែងត្រា ។

៣៩៩២- កក្រើកកក្រៃក្រុងភពភារ ដូចនូវវត្ថុកលង្កា
រង្គើរង្គាត់ញាប់ញ័រ ។

៣៩៩៣- ភពវិះជាអះអស្ចារ្យ សត្វអ្វីខូរខ្វូរ
កំពារកំរេរមហិមា ។

៣៩៩៤- ភពព្រើអមាត្យមួយសោះសា វិងនាយអស្សុរពាហា
ទៅដើលដល់ទូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៥- យក្សយល់អង្គទពន្រាយ នង្គុដ្ឋដ៏តប្លាយ
បង្អួសវែងលើប្រជតី ។

៣៩៩៦- យក្សទូលភពណាសូរធិបតី ជាយានក្របី
ពានរមួយមកមហិមា ។

៣៩៩៧- ក្សិណនោះភពព្រើយក្សា ទៅប្រាប់អសុរ
រក្សាសត្វទូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៨- អស្សុរពលអសុរនាយ ទាំងទូរបន្ទាយ
ប្រកិតអាវុធដារដាំ ។

៣៩៩៩- ឯងនោះអង្គទដ៏លលាំ ណោណោតបីទន្ទុំ
ភគាតពុំភ្លឹកយក្សា ។

៤០០០- ងាក់ទូរធ្លាក់ធ្លាយសោះសា សីហនាទយាត្រា
ទំណាយបន្ទាយច្រើនជាន់ ។

៤០០១- ពោកបាក់ស្លាប់យក្សផ្អាំពាន់ នូវបន្ទាយថ្មខាន់
មួយជាន់បង្អួស់ឯក្រៅ ។

៤០០២- កន្លងកាត់បន្ទាយទៅ លុះដើរដល់ក្រៅ
កំពែងបន្ទាយដែកជា ។

៤០០៣- អង្គទគិតជាតឥតការ សម្លាប់ថ្មីដ្បិតទូរ
អាសាអស្សុរដ៏សាមាន្យ ។

៤០០៤- អង្គទគិតស្រេចហើយឈាន កន្លងបន្ទាយដែកបាន
កន្លងបន្ទាយសំរិត ។

៤០០៥- ដល់កំពែងទង់ដែងពិចិត្រ កន្លងទៅពុំគិត
កន្លងលើកំពែងស្ពាន់ ។

ក្រវែងក្របិទ្ធិរាជកុមារ ។

៣៩៧១- ស្រេចស្តេចមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មច្ឆូសារ
នូវនៃសព្វសព្វសត្វា ។

៣៩៧២- ព្រះបណ្តាំនៃហាអង្គទបា នាំសារជីអាជ្ញា
អញ្ជូពៅដល់ទសមុខមារ ។

៣៩៧៣- បានាំព្រះអាជ្ញាសារ ព្រះរាជឱង្ការ
សម្តេចនារាយរាមា ។

៣៩៧៤- ប្រើមកដល់ក្រុងរាពណា ឲ្យបាថ្លែងថា(1)
នូវអស់ប្រការប្រាប់ប្រាយ ។

៣៩៧៥- ព្រះរាមគឺអង្គព្រះនារាយ ឯងប្រែរូបកាយ
បីក្លាយការណាមកស្ថិត ។

៣៩៧៦- ដ្បិតទសមុខមារមោហាមិច្ឆា មោហោចោរចិត្ត
ទយា(2)ប្រុះទ្រឹសបរទារ ។

៣៩៧៧- ការមកិច្ចបណ្តិចបណ្តាល ទោសទៀងជីវក្ខាល់
ពុំចាលពុំចេះខ្វែតខ្ទួន ។

៣៩៧៨- ទើបអស់ទេពតានិមន្ត ព្រះនារាយបដិសន្ធ
ជាព្រះរាមាធិបតី ។

៣៩៧៩- នេះតប្បូវទសមុខបាបី ល្មួចព្រះទេពី
ពន្លកព្រះបាទរាមា ។

៣៩៨០- ស្តេចតាមមហេសីសីតា ស្តែងស្តេចវេលា
មកជាអំណុងនេះហោយ ។

៣៩៨១- ស្តេចព្រះស្តែងនៅព្រៃដើយ ពុំរំពឹងឡើយ
នាសរព្រះអត់អាហារ ។

៣៩៨២- ស្តេចខ្លាំប្រើទសមុខមារ ដុំពលបរិវារ
នោះចាកចេញវៃដលង្កា ។

៣៩៨៣- ស្តេចយកទសមុខឯងងា អាហារសរដ្ឋា
ប្រាកដកណ្តាលរឿណរង្គ ។

៣៩៨៤- កុំទសមុខមារស្ទើរស្ទើង ឡើយបទព្រះអង្គ
រឹងរដ់នៃអសុរា ។

៣៩៨៥- ព្រះខ្ញុំអង្គទហើយណា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចនារាយនរនាថ ។

៣៩៨៦- អង្គទយាក្រោតគាត ដូចនឹងពិឃាត
អស់អង្គអសុរបុរី ។

៣៩៨៧- ហើយប្រែកាណនូវឫទ្ធិ ជាមហាគិរី

(1) RIB : oy añ thlaeṅ tha
(2) RIB : bhayā

ផ្កាំតីរកើតព្រោងព្រាយព្រាល ។

៣៩៨៨- រស្មីដូចសូរ្យដែងដាល ដែរសងសូរ្យជីរន្ទាល
រន្ទះព្រះព្រៃជ័យមណ្ឌល ។

៣៩៨៩- រស្មីភ្លឺផ្លុះដាសដល់ ទេសមុខយក្សយល់
ពន្លឺកពន្លឺព្រោងព្រាយ ។

៣៩៩០- ក្រវិនក្តិដ្ឋដូរខាត់ខាយ ប្រជតីស្មើរផ្កាយ
ប្រមាណផ្កាំពីរដងដុំ ។

៣៩៩១- ទាំងមមហាសមុទ្រធារធំ ខ្វាយខ្វរបីរជុំ
រំដែងងនូវផ្កាត្រែងត្រា ។

៣៩៩២- កក្រើកកក្រែកក្រុងភពភារ ដូចនូវភ្លូកលង្កា
រញ្ជើរញ្ជាត់ញាប់ញ័រ ។

៣៩៩៣- ភពាពិះជាអះអស្ចារ្យ សត្វអ្វីខ្វរខ្វារ
កំពារកំរេរមហិមា ។

៣៩៩៤- ភពព្រើអមាត្យមួយសោះសា ដែនដាយអសូរពាហា
ទៅមើលដល់ទូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៥- យក្សយល់អង្គទេពន្រាយ នង្គុដ្ឋដ៏តប្លាយ
បង្អួសវែងលើប្រជតី ។

៣៩៩៦- យក្សទូលភពណាសូរធិបតី ជាមានក្របី
ពានរមួយមកមហិមា ។

៣៩៩៧- ក្សិណានោះភពព្រើយក្សា ទៅប្រាប់អសុភ
រក្សាសត្វទូរបន្ទាយ ។

៣៩៩៨- អសូរពលអសូរនាយ ភាំងទូរបន្ទាយ
ប្រកិតអាវុធធារធំ ។

៣៩៩៩- ឯងនោះអង្គទេដ៏លលំ លោលោតបីទន្ទុំ
គគាតតុំភ្លឹកយក្សា ។

៤០០០- ដាក់ទូរផ្លាក់ផ្លាយសោះសា សីហានារយាត្រា
ទំលាយបន្ទាយច្រើនជាន់ ។

៤០០១- ជោកជាក់ស្លាប់យក្សផ្កាំពាន់ នូវបន្ទាយថ្មខាន់
ដួលជាន់បង្អស់ឯក្រៅ ។

៤០០២- កន្លងកាត់បន្ទាយទៅ លុះដើរដល់ក្រៅ
កំពែងបន្ទាយដែកដា ។

៤០០៣- អង្គទេគិតជាតតការ សម្លាប់ថ្មីដ្បិតទូរ
ភាសាអសូរដ៏សាមាន្យ ។

៤០០៤- អង្គទេគិតស្រេចហើយឈាន កន្លងបន្ទាយដែកធ្មាន
កន្លងបន្ទាយសំរិត ។

៤០០៥- ដល់កំពែងទង់ដែងតិចិត្រ កន្លងពៅពុំគិត
កន្លងលើកំពែងស្ពាន់ ។

៤០០៦. សិទ្ធិសក្តិព្រះភយនេស នៅជាកំណាន់ ភ្លាងមឿងខែត្រខណ្ឌ
ចុះប្រែជាមហុរមុខនៅ ។

៤០០៧. អាចារ្យព្រាហ្មណ៍ត្រីទ្ធបូជាក្រៅ តាំងបោមពិធីនៅ
ឯបឈានសមាធិឲ្យជ័យ ។

៤០០៨. ឲ្យស្រុកក្រុមក្សាន្តឥតភ័យ បំបាត់អស់ចង្រៃ
ឈ្នះនៃសត្រូវពាលា ។

៤០០៩. ឲ្យក្រុមមហាក្សត្រនូវប្រជា រម្យរាជរដ្ឋា
នៃរាជត្រកូលសុខសាន្ត ។

៤០១០. សេនាយោធាទាហាន និរភោគសព្វប្រាណា
ហោយនូវឫទ្ធិបារមី ។

៤០១១. ឲ្យក្រុមក្សាន្ត រម្យរាជបុរី សៃយសាស្ត្រប្រក្រតី
តែងតាយទៀងនៃក្សត្រា ។

៤០១២. ឲ្យក្រុមសុខសួស្តីសព្វសា- រពើព្រឹក្សដណា
នូវអស់អាហារនោះផង ។

៤០១៣. ឯងនោះអង្គទទ្រើសឃ្លង ស្រេចវេលាក្លង
ទៅទៀបក្លាងមឿងមហិមា ។

៤០១៤. គិរីព្រះច័នពេជ្រថ្លា គំរាមស្រែកថា
ពះអង្គអសូរអញមក ។

៤០១៥. អញនូវដាប់អស់លង្កាត្បូក ក្បាលឲ្យពុរពាក
ស្រោមជ្រុះទាំងសក់សិរសា ។

៤០១៦. អញឯងអង្គទមហិមា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចព្រះរាមសន្ធាភយ ។

៤០១៧. ក្បិណានោះព្រះភយនេសថ្លាយ បែកប្រែងហូរខ្ចាយ
ពីខ្លួចស្រោបឯល់មាត់ឯង ។

៤០១៨. បៀរបាតុលយុទ្ធឥតក្រែង នូវអង្គទឯង
ក៏សីងកំណាំងមហិមា ។

៤០១៩. ពះយុទ្ធប្រតិយុទ្ធនូវគ្នា ធ្វើលអង្គអសុរា
ត្រឡប់ធូលីខួរខ្ចាយ ។

៤០២០. កុម្ភណ្ឌភិតភ័យព្រាត់កាយ បំពាត់ជាខ្ចាយ
រន្ធត់បាឬទ័យអស់គ្នា ។

៤០២១. ពួណាន់អាកាសនភា ឆ្លូចឮះញោមា
គម្ពារលកពោរខ្ចាយ ។

៤០២២. កក្រើកអំពើកសព្វសាយ សព្វផងព្រាត់ព្រាយ
ដំរីសេះរោងឯាលឯាស ។

៤០២៣. ផ្ដើលឌួពៅអស់ទាំងភស្ត្រ អង្គទសោភាស
ប្រយុទ្ធនូវព្រះភយនេស ។

៤០២៤. អង្គទពះយុទ្ធក្រៃអស ដាប់អង្គភយនេស

សង្កត់កខ្ជាប់ហើយជា ។

៤០២៥- ហោយាងភយនេសមោហា ព្រះស្តេងនេះណា
អញខ្លាញតម្ហូវនេះមរ ។

៤០២៦- ក្រែងញពោសញអស់ប- រទេសនងខ្លួយខួរ
ជាអញនាំព្រះអាជ្ញា ។

៤០២៧- មកតនឹងរាជគជសារ[1] សមគោកព្រះអាជ្ញា
អម្ចាស់ប្រើប្រាណដ៏អប្រិយ ។

៤០២៨- នឹងអាប់ចេស្តានរបតី ប្រយុទ្ធនឹងដំរី
ជាប្រដែងជាំក្លាងហ្មើង ។

៤០២៩- នឹងមានកេរតិអ្វីធ្លាក់ល្បើង គ្រាន់នឹងទុកជាកៀង
ជាកេរតិយសល្បូរជើងប្រាណ ។

៤០៣០- ហៃយាព្រះភយនេសនៃភាន ជំនោរព្រះស្តេងមាន
ភយាពន្លឹកមហិមា ។

៤០៣១- ព្រះតស្សូរសន្ធតនាមា ឲ្យព្រះស្តេងជា
អង្គាគឺនាមភយនេស ។

៤០៣២- ស្តេចព្រះស្តេងមកប្រហែស អាជ្ញាដ៏វិសេស
សម្តេចព្រះនារាយរឹទ្ធិ ។

៤០៣៣- ព្រះនារាយព្រះតស្សូរដ៏បពិត្រ ឯស្តេចសន្ធិត
ព្រះស្តេងមកកើតរូបា ។

៤០៣៤- ហើយស្នេកក្បួនដល់ព្រះភមា អ្នកខ្លាញលង្កា
តាំងភពណានាសបង់ ។

៤០៣៥- រំលាងអស់អសូរពួងពារ្យ អស់អង្គយក្សយង់
សោះសូន្យនគរលង្កា ។

៤០៣៦- ព្រះស្តេងទុកខ្លួនទៅឯណា រួចនឹងសរខ្លា
មហាព្រហ្មាសដ៏វិជ័យ ។

៤០៣៧- ក្បៀលាព្រះភយនេសភិតភ័យ ស្តាប់សូរសម័យ
ព្រះរាជសារដ៏អាជ្ញា ។

៤០៣៨- រន្ធត់ជំប្រប់អាត្មា រត់ចូលម្ញីម្ញ៉ា
ក្នុងស្ពានអាស្រមជ្រប់[2] នៅ ។

៤០៣៩- ជាអង្គរហើយអ្នកទៅ អញស្ថិតស្ពានត្រៅ
តាំងអាជគូវទាស់ល្បើយហោង ។

៤០៤០- អ្នកនាំព្រះអាជ្ញាថ្វើសឃ្លង់ ព្រះនារាយកន្លង
អ្នកទៅបោយកិច្ចអ្នកណា ។

៤០៤១- សមអ្នកនូវបានលង្កា ខ្លាញតាំងភពណា

(1) RIB : markat nịṅ añ rājagajasār
(2) Var. : srap'

ការអ្វីល្អជាកិរិយាលោក ។

៤០៤២- ហេតុចិត្តសាមាន្យជួជោក តាំងពីដើមលោក
នូវថ្លាញអស់អង្គអាត្មា ។

៤០៤៣- មានាសព្រះអនុជបុត្រភ្វា អស់ពលយោធា
សេនាពាហានអស់ទៅ ។

៤០៤៤- នេះម្តងសមព្រាងនឹងនៅ សមអស់ទាំងនៅ
ទាំងអង្គតស៊ូរភាពណា ។

៤០៤៥- បង់អស់នគរលង្កា លុះកណ្តាប់ដៃណា
ព្រះរាមព្រះលក្ស្មណ៍នោះច្បាត់ ។

៤០៤៦- ឯងនោះទសមុខមហាក្សត្រ ពុសពុសល់ក្តាត់
ព្រះភយនេសអង្គទ ។

៤០៤៧- ឬទ្ធិជាញជ័យបីប្រយុទ្ធ ឲ្យអមាត្យរត់
ដកមើលប្រយុទ្ធយល់ស្តែង ។

៤០៤៨- ទៅទូលទសមុខស្ទប់ស្បែង អះពានរខែង
ប្រយុទ្ធនូវភយនេសនៃ ។

៤០៤៩- ពុំលង់តម្បូរលុះក្ស័យ បទចាញ់គេដដែ
ព្រះភយនេសនៅបាន ។

៤០៥០- អមាត្យមួយណោតរឹងថ្កាន ចូលទូលពាតិមាន
បតិត្រព្រះភយនេសមិញ ។

៤០៥១- ដល់ជ័យកំលាំងលុះចាញ់ អង្គទគាត់ចេញ
បំពាត់រត់រកជ្រកដីអាស្រម ។

៤០៥២- បទអង្គទគាត់ទឹងទំ នាំរាជសារធំ(1)
អំពីព្រះរាមឱង្ការ ។

៤០៥៣- តើបនឹងភយនេសនៅឆ្ងូរ មូរមីដេញជាល
ខុតារជ្រើងប្រែងបីសន្ទាប់ ។

៤០៥៤- អង្គទសង្កត់ស៊ើរស្លាប់ បំរះចូលថ្ងាប់
នៅក្នុងអាស្រមសុបសៅ ។

៤០៥៥- ស្រេចអង្គទលេណាទៅ ឈររសិភននៅ
សាណាលុកឃុនខាងស្តាំ ។

៤០៥៦- ភាពពុសារពីព្រះរាម ភាពត្រាស់ប្រើប្រាម
ប្រដាប់កំភលភោជរត្ន ។

៤០៥៧- ទៀបមុខមន្ត្រីត្រាស់ក្តាត់ ប្រុងប្រាណជ័ប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍បារម្ភសារសឹក ។

៤០៥៨- កងសីហាគងសីហាបំគគឹក គងសារសន្ធឹក
ពន្លឺកនូវគ្រឿងច្រើនជាន់ ។

(1) RIB : jā rājasār dhaṃ

៤០៥៩- ភងរងពាជីបីកំណាន់ ត្រវីរឹបងដែកកាន់
អាវុធសរផ្លាគ្រឿងគ្រប់ ។

៤០៦០- ចៅពញាយពលនាយសាយសព្វ សាយសាចជាគ្រប់
ចន្លោះលង្វែកមាគ៌ា ។

៤០៦១- ស្រេចប្រើអមាត្យទៅថា ឲ្យអង្គទយាត្រា
ចរចុលទៅថ្វាយបង្គំ ។

៤០៦២- អង្គទនាំនិតដោយក្រម ក្រឹត្យរាជសារធំ
សម្តេចរាមាធិបតី ។

៤០៦៣- អញនោតបុត្រក្រុងពាលី ហើយព្រះចក្រី
ព្រះរាមតស៊ូរប្រើប្រាណ ។

៤០៦៤- ទសមុខឲ្យអញស៊ើតស្ពាន ស្មើអ្នកណាមាន
ប្រមាណដំកើងព្រះអាជ្ញា ។

៤០៦៥- ក្បួនណានោះអមាត្យយាត្រា ទូលទូលភាពណា
ដោយនូវបណ្ដាំអង្គទ ។

៤០៦៦- ភពារីងក្រោធក្រៃរន្ធត់ រឹងរំសង្កត់
ចិត្តហើយបន្ទូលត្រាស់ថា ។

៤០៦៧- ហៅមុខមន្ត្រីសេនា ប្រយ័ត្នអង្គា
ទីទៃកុំបីភ្លេចប្រាណ ។

៤០៦៨- មុនមិញស្វាសសាមាន្យ មួយមកមិតបាន(1)
ប្រយុទ្ធដំណើមឯណា ។

៤០៦៩- ឈុះណាញពលរេសេនា ហាំងកូនស្នួនស្វា
សហាសកុមារមរឯង ។

៤០៧០- ឈុះតន្ត្រិជិតទ្រើសឃ្លង ថ្លែងសរពាន់ចង
ប្រទង់ប្រទាញយោងយក ។

៤០៧១- ភាដាក់ខ្លួលដេញជ្រប់ជ្រក ថ្ងាស់នឹងបានមក
ហើយភាកុហកធ្វើកល ។

៤០៧២- វាផ្លាញអស់ហាំងមណ្ឌល ពោសហាំងនេះយល់
គំនិតនៃយើងពុំឈ្លៀង ។

៤០៧៣- នេះតម្រូវកូនពាលីឯង ក្បួរយើងគិតក្រែង
ប្រយ័ត្នប្រវៃយឹងឲ្យខ្ជាប់ ។

៤០៧៤- យើងធ្វើកលឲ្យបានសឹប ទូលមកប្រទប់
ប្រទរប្លូតគ្នាតិឃាត ។

៤០៧៥- កុំឲ្យរួចដល់ប្រាណទ យើងឲ្យពិឃាត
កណ្ដាលព្រះលានឈុះក្បួយ ។

៤០៧៦- យើងជាធ្វើងាតម្លៃ អាឈនាធ្វើងក្រៃ

(1) RIB : muoy mak pad pān

រូបចិត្រពិចិត្ររចនា ។

៤១១៣. រូបដីឡែខអនេកសុវណ្ណា រៀបរៀងដង្វាល
តារារូបរឿងរង្សី ។

៤១១៤. ផែនទិព្វពិមានមាសមណី ឆ្លាក់ឆ្លៅជាភ្ញី
ក្រណាកញ្ចក់បីកញ្ចាំង ។

៤១១៥. សព្វសារគ្លីប្រាល(1) ទ្រើសទ្រង់ ពិចិត្រនូវអង្គ
អនេកអនន្តអម្ពរ ។

៤១១៦. មើលស្រីព្រះស្នំជំបវរ ដូចទេពអប្សរ
សុរិន្ទ្រនៅត្រៃត្រិង្ស ។

៤១១៧. ខ្លះកាន់បទុមមាលា បេះបកបុប្ផា
ត្របកបទុមក្រាលក្រង ។

៤១១៨. ខ្លះផាត់ភក្ត្រាបីបំព្រង ខ្លះសិតសក់ចង
កសៀតកំភ្លឹងមាសសុវណ្ណា ។

៤១១៩. មាលាកងករពាក់ពាន់ ចិញ្ចើមរូបកៅទណ្ឌ
ទ្រទេសទ្រទ្រូយសល់ស្រី ។

៤១២០. ខ្លះលេងខ្លះសើចស្រដី ស្នេហាស្ពាលប្រិមប្រិយ
ត្រសមត្រសងនូវគ្នា ។

៤១២១. នេត្រយង់យល់ត្រើសភក្ត្រា ឱស្ឋាជិតស្លា
ញញឹមញញៀមធ្មេញខ្មៅ ។

៤១២២. ខ្លះសមជងខ្លួនល្អេញល្អៅ ទ្រង់ទ្រូងដោះនៅ
រូបផ្លៃទ្លាប់មាសជ្រាប់ ។

៤១២៣. ផ្កាល់ពេញត្រចៀកជីប្រជាប់ កណ្ដាលតាងស្រាប់
ត្រសោះត្រសូលសោភា ។

៤១២៤. ទសមុខមារផ្តើងមហិមា ស្រីស្ងួតកញ្ញា
សំរាប់សំរៀបគប់គាល់ ។

៤១២៥. មើលយល់សក្តិសែងសមា មន្ត្រីធំផ្ទារ
សម្បត្តិសំបូណ៌ជ័កន្លង ។

៤១២៦. អស់សព្វសត្វបក្សីផង ពុំអាចហើរឆ្លង
កំពស់កំពែងលង្កា ។

៤១២៧. ឯងនោះអង្គទសោះសា គិតភ្លឹកពលមារ
កំឡើងលើប្រាសាទជ្រាត់ ។

៤១២៨. ពលឯអង្គតន្ទ្រជិត ជរាធូលពៅស្ថិត
ទន្ទឹមនឹងទសមុខមារ ។

៤១២៩. យល់ទសមុខខ្ពស់លើព្រះក្រាល ផែនកែវមសារ(2)

(1) RIB : sabv sār paricāl
(2) RIB : daen kaev maṃsā

ពពាលនូវរត្នរចនា ។

៤១៣០- អង្គទដំកើងព្រះអាជ្ញា ថ្វាយនគ្គជ្ជដ៏មហា-
ទីយោគឃ្លាយទៃវង្កត់ ។

៤១៣១- បំពេនជាភ្ញេនពេនពាត់ ថ្វាយជ្រើនជាន់ក្តាត់
អង្គទអង្គុយផ្ទើងវៃក្រ ។

៤១៣២- ស្រៀកសើសនឹងទសម្ពុខនៃ ទសម្ពុខក្រោធក្រៃ
ក្រឡេកក្រឡេបំសិម្បីង ។

៤១៣៣- អង្គទបង់ជំទាញទ្រេតទៅរឹង ភពរឹងខេរខឹង
ភ័ទបក់កំបាំងផ្ទើក្សាន្ត ។

៤១៣៤- បទនូវចង់ស្លូរសាកពតិយាន ស្រេចជាក់ហើយបាន
នូវចាប់តិឃាតជ័ក្រាកង ។

៤១៣៥- ភពចាវៃបាបាអង្គទ បាឯងជាបុត្រ
នៃនាងមន្តោគិរី ។

៤១៣៦- បាកើតនឹងក្រុងពាលី អញសោតជាប្តី
ជននីម្តេចបាពុំកោត ។

៤១៣៧- អញជាទិពុកចុងបាសោត លោកដែលអ្វីសោត
កំហូតអង្គទក្តាស [1] ក្រៃ ។

៤១៣៨- បើបាពុំគួរលើកនៃង បាអញ្ជាស្រ័យ
អង្គទអង្គុយយកគួរ ។

៤១៣៩. បើបាចង់ដឹងសាកសួរ ពូជពង្សរដួរបួរ
បាក្រែងពុំត្រឹមក្សត្រា ។

៤១៤០- មន្តោគិរីម្តាយបា បាទបរិចារិកា
មហាទេពីជ័សំឡាញ់ ។

៤១៤១- បើបាពុំប្រតិបត្តិអញ ហើយម្តាយបាមិញ
ម្តេចបាពុំគួរប្រតិបត្តិ ។

៤១៤២- ភពប្រើអមាត្យជួយថ្វាត់ ទៅយោវទេពីរត្ន
មន្តោគិរីមកដល់ ។

៤១៤៣- អង្គទអញ្ជាស្រ័យសល់ ម្យ៉ាងម៉េលទៅយល់
ក៏ស្គាល់ជាមាតាជាក់ ។

៤១៤៤- សើកនៃងផ្ទេងសំពះដាក់ ស្មើនៃជាអ្នក
ខ្ញុំថ្វាយបង្គំត្រែកត្រង់ ។

៤១៤៥- ស្មើបញ្ចាបទមខ្ញុំរង គុណាធ្ងន់ដ៏កន្លង
ក្រៃលែងតម្កើរសាគរ ។

៤១៤៦- នាខ្ញុំថ្វាយឯការ អញ្ជាលីថ្វាយវរ
រលឹកព្រះគុណាក្សត្រី ។

(1) RIB : opas

៤១៤៧. កាលខ្ញុំជាប់ប្រតិសន្ធិ   គ្រប់បញ្ចខន្ធហើយ
អាស្រ័យកណ្ដាលព្រះឧទរ ។

៤១៤៨. ក្រុងពាលីរាជពានរ   ស្ដេចទៀលព្រះឧទរ
ក៏យកអញខ្ញុំរក្សា ។

៤១៤៩. ខ្ញុំស្ដៀតនឹងព្រះអាជ្ញា   ដែងស្ដេងនេះណា
បង្គំព្រះឧទរនៃខ្លួ ។

៤១៥០. ទោះព្រះពុទ្ធត្រាស់ក្រាស់ក្រៃ   អំបាលខ្សាច់នៃ
ពុំចៀសនូវជាប់ប្រតិសន្ធ ។

៤១៥១. សឹងសរសើរមាតាគុណគុន   យោព្រះមាតុគុណ
វិសេសតិតឯខ្ពុំមហើយ ។

៤១៥២. វិរសមុខឯងឥតត្រើយ   គុណភាប់អ្វីហើយ
ក៏បានប្រើអញប្រតិបត្តិ ។

៤១៥៣. មានចិត្តទ្រុះទ្រើសសព្វសត្វ   បរទារការក្ដាត់
បណ្ដាច់បណ្ដាលទោសជ្រៅ ។

៤១៥៤. កាលទីពុកអញអ្នកនៅ   អ្នកជាប់ចងទៅ
ទុកដើងអង្រឹងអញហោង ។

៤១៥៥. ឲ្យយោលហើយបំពេជង   មាត់ឯប់ច្រៀងកង
រំពងនូវសព្ទស្នូរសម ។

៤១៥៦. បើអញលើកដៃជីបង្គំ   ហោមមហាក្ដុមតជុំ
ក៏ភ្លេចស្មារតីបីរង្វេង ។

៤១៥៧. សំពះឯខ្ញុំបន្ទែង   ដើងអង្រឹងឯង
ជាកេរតិជាំទៀលនិន្ទា ។

៤១៥៨. រាំងព្រះបាទរាមា   ប្រើអញមកជា
សំណោះនឹងទសមុខមារ ។

៤១៥៩. ជូនស្ដាប់ព្រះរាជនិក្ការ   ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្ដេចតស្នូរផ្លាដៃខ្លួ ។

៤១៦០. ព្រះរាមអង្គីអ្នកឯដៃ   ព្រះនារាយណ៍ឯងនៃ
ទេពាហំងទិសទសនិមន្ត ។

៤១៦១. បទទសមុខមារចោរជួន   លបលួចសម្ពន្ធ
ទេពីទេពតាសព្វសាយ ។

៤១៦២. ហំងជការមាសួគ៌ាយ   សឹងជាសប្បាយ
នឹងទសមុខមារជីមាយា ។

៤១៦៣. មិនលួចតែទេពីទេពតា   ហើយលួចពានិតា
មហាមហោសីបីពន្លក ។

៤១៦៤. នេះគឺឬវស្ដេងស្ដេចតាមមក   ប្រយោជន៍បីនូវរក
មហាមហោសីដៃខ្លួ ។

៤១៦៥. ស្ដេចមកជាអំលុងហើយនៃ   រីអស់សរជ័យ

សន្ធូសន្ធឹក អត់អាហារ ។

៤១៦៦ - ស្ដេចនាំឲ្យរៀបបរិពារ ពលចេញកណ្ដាល
សង្គ្រាមដោយដាច់យាត្រា ។

៤១៦៧ - ស្ដេចនូវយកទសមុខឯងជា អាហារសទ្ធា
ក្រោកឯកណ្ដាលជើងណាវង្គ ។

៤១៦៨ - កុំឲ្យភពាវិះស្បូរស្បូង បទសរព្រះអង្គ
សឹងឃ្លានអាហារនៃស្ដុស្ដំ ។

៤១៦៩ - អង្គទង្គែងហើយឈោងស្លា ពីពានភពណា
ក៏ស៊ីអំស្លាងពុំកោត ។

៤១៧០ - ឯក្រុងភពរីងក្រែវក្រោធ ក្រៃក្ដួយសាសោត
ក៏សាកំហឹងពុំអត់ ។

៤១៧១ - ក្រោកទៅទះឯអង្គទ អង្គទគេចជុត
ក៏ទះនៃឯភពខ្ទាតចេញ ។

៤១៧២ - ទះទៅទសមុខបារវិញ ត្រូវដំណំមិញ
ក៏ដួលសន្លប់លង់ក្ដាត់ ។

៤១៧៣ - អស់អង្គអសូរច្រើនក្ដាត់ ប្រុងប្រាណប្រយ័ត្ន
ក៏ស្ទើលរដោរស្រៀវស្រោម ។

៤១៧៤ - អង្គទអត់ឲ្យរួតភោម ខ្លះដាប់ខ្លះដោម
ក៏ប្រួតសង្កត់ក្ដំងក្ដាត់ (1) ។

៤១៧៥ - នគ្គុជ្ជអង្គទនិវងវាត់ រួតរឹងពាន់ពាត់
ត្រូសោបអសូរប្រុងប្រាណ ។

៤១៧៦ - ស្រេចស្នុះ បោះដក់ដូរដាន ស្ទួងកែវស្បូវកាន្ត
អំពីព្រះសិរភពណា ។

៤១៧៧ - រីឯអស់អង្គអសុភ ក្នុងនគ្គុជ្ជបា
កំណំងអង្គទស្នុះបោះ ។

៤១៧៨ - ដាច់ស្បូជអ្នកយកវិនឡោះ កាត់ចេញដាច់សោះ
ដ៏ដាក់ណាត់ខ្ចត់ខ្ចាយ ។

៤១៧៩ - កំពូលប្រាសាទសោតស្លាយ អង្គទទំលាយ
ទំលុះបោះឃ្លួសវេហា ។

៤១៨០ - វិភពស្លាស្លាក់នេត្រា ក្រោកដាប់ទ័នប្លា
មហាពាដីររត្នចក្រ ។

៤១៨១ - ក្សិណានោះកុម្ភណ្ឌប្អូនរាក់ ជានាយអង្គទក្បូរ
ដ៏រុងនូវរូបហានក្លា (2) ។

(1) RIB : ktoṅ ktāt'
(2) Deux leçons RIB : (a) kǎ raṅ' nūv rūp hān klā(k)
(b) raṅ' raksā aṅg dasamukhamār

៤១៨២. ធូលទូលឃាត់ក្រុងភពណា   យើងសូមអាសា
ទៅយកអង្គទឲ្យបាន ។

៤១៨៣. បពិត្រយើងខ្ញុំសូមទាន   ព្រះអង្គក្សត្រក្សាន្ត
កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

៤១៨៤. ជិងនោះយក្សប្អូនស្គុមស្គៃ   ពោះប្លូសធ្លាប់ក្រៃ
រដែងសង្វាតដេញដោយ ។

៤១៨៥. អង្គទពោះហើយមើលក្រោយ   ឃល់យក្សដេញដោយ
ក៏វិលទេភតុំស្បូង ។

៤១៨៦. កុម្ភណ្ឌពោះទាន់រួសរង   ពះពាយុទ្ធជង
អណ្តែតកណ្តាលអម្ពរ ។

៤១៨៧. យក្សប្រួតបីប្រកួតខ្ទឹមខ្ទរ   ពុំព្រីពានរ
សិកកសិកាំងឋបហិមា ។

៤១៨៨. ស្រែកសព្ទសន្ធាប់អសុភ   វិលវាត់សិរសា
មហាកុម្ភណ្ឌជីអង្គរក្ស ។

៤១៨៩. អន្តរាយណាញហាំងប្អូននាក់   កំបុតក្បាលធ្លាក់
លុះលើព្រះធរណីស្ថាន ។

៤១៩០. អង្គទវិលវិញទៅស្ថាន   ក្រាបទូលតាតិមាន
សម្តេចនារាយធិបតី ។

កណ្ឌទី១៨

៤១៩១- ឯងនោះក្រុងភាតាអសុរី(1) ជ្រាបរឿងសេនី
នូវភាជនវង្សពង្សយក្ស ។

៤១៩២- ស្លាប់ស្លូតរលត់លាញច្រើននាក់ ភាតក្រោធញ័រញាក់
រូបានអគ្គីឆេះកល្ប ។

៤១៩៣- ត្រាស់ថាខូចសក្តិមហាសាល ខូចកេរតិ៍ត្រកាល
ជាវង្សព្រះព្រហ្មដ៏ក្រៃ ។

៤១៩៤- មិនគួរបើនឹងក្សិណក្ស័យ ពាលពាញ់តែឯឯង
អាវែងឯមនុស្សស្វាតិរិច្ឆាន ។

៤១៩៥- ម្ល៉េះហើយអញនឹងសង្ហារ(2) សម្លាប់ឲ្យបាន
ទាំងមនុស្សទាំងស្វាព្រៃព្រោល ។

៤១៩៦- សងសឹកឲ្យភ្លឹកកម្លងមើល កុំឲ្យឯងដើល
ឯងាពុំស្គាល់ឫទ្ធិភាព ។

៤១៩៧- គ្រានេះគួរអញប្រើច្រាប កុម្ភការនុភាព
ចេញច្បាំងយកជ័យចេស្តា ។

៤១៩៨- ដ្បិតគាត់មានឫទ្ធិមហិមា មនមានសក្តិថ្លា(3)
អាចគ្រាបភពទាំងត្រៃចក្រ ។

៤១៩៩- ព្រះព្រហ្មប្រសិទ្ធិទុកដាក់ ទុកដៃឲ្យអ្នក
ជាជយទំពទីងអសុរា ។

៤២០០- ឯងនោះភាតត្រាស់បញ្ជា ឲ្យភាជសេនា

(1) St. 4191-4228 : manquent dans MBN
(2) RIB : saṅhān
(3) RIB : mān moṅg sakti thlā

៤១៨២. ធូលទូលឃាត់ក្រុងភពណា យើងសូមអាសា
ទៅយកអង្គទឲ្យបាន ។

៤១៨៣. បពិត្រយើងខ្ញុំសូមទាន ព្រះអង្គក្សត្រក្សាន្ត
កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

៤១៨៤. ដងនោះយក្សប្អូនស្ពឹមស្ពៃ ហោះហួសផាប់ក្រៃ
រថែងសង្ខាតចេញដោយ ។

៤១៨៥. អង្គទហោះហើយមើលក្រោយ ឃល់យក្សចេញដោយ
ក៏វិលទេវាតុំស្ទួង ។

៤១៨៦. កុម្ភណ្ឌហោះពាន់រួសរង ពះពាយុនិង
អណ្តែតកណ្តាលអម្ពរ ។

៤១៨៧. យក្សប្រែតបីប្រក្បួតខ្ទីមខ្ទុរ ពុំព្រឺពានរ
សិកកសិកកាំងមហិមា ។

៤១៨៨. វៃស្រែកសត្រុសន្លាប់អសុរា វិលវាត់សិរសា
មហាកុម្ភណ្ឌដីអង្គរក្ស ។

៤១៨៩. អន្តរាយណាញទាំងប្អូននាក់ កំបុតក្បាលផ្លាក់
លុះលើព្រះធរណីស្ថាន ។

៤១៩០. អង្គទវិលវិញទៅស្ថាន ក្រាបទូលពតិមាន
សម្តេចនារាយធិបតី ។

កណ្ឌ ទី១៨

៤១៩១- ឯងនោះក្រុងភពអសុរី(1)   ប្រាបរៀងសេនី
នូវភាគនិវង្សពង្សយក្ស ។

៤១៩២- ស្លាប់ស្លុតរលត់ណាស់ច្រើននាក់   ភពក្រោធញ័រញាក់
រូបបានអគ្គីឆេះកល្ប ។

៤១៩៣- ត្រាស់ថាខូចសក្តិមហាសាល   ខូចកេរ្តិ៍ត្រកាល
ជាវង្សព្រះព្រហ្មធំក្រៃ ។

៤១៩៤- មិនគួរបើនឹងក្បួរណាក៏រួយ   ផាលផាញ់តែឯងឯង
អាថ៌ឯងមនុស្សស្វាតិរិដ្ឋាន ។

៤១៩៥- ម្ល៉េះហើយអញនឹងសង្ហារ(2)   សម្លាប់ឲ្យអស់
ទាំងមនុស្សទាំងស្វាព្រៃព្រើល ។

៤១៩៦- សងសឹកឲ្យភ្លឹកភ្លួងមើល   កុំឲ្យឯងមើល
ឯងងាពុំស្គាល់ឫទ្ធិភព ។

៤១៩៧- គ្រានេះគួរអញប្រើប្រាប   កុម្ភការនុភាព
ចេញច្បាំងយកជ័យជេស្ដា ។

៤១៩៨- ដ្បិតគាត់មានឫទ្ធិមហិមា   មនមានសក្តិថ្លា(3)
អាចប្រាបភពទាំងត្រៃចក្រ ។

៤១៩៩- ព្រះព្រហ្មប្រសិទ្ធិទុកដាក់   ទុកនៃឯងឲ្យអ្នក
ជាជយទិពទីវ៉ងអសុភ ។

៤២០០- ឯងនោះភពត្រាស់បញ្ជា   ឲ្យភាគសេនា

(1) St. 4191-4228 : manquent dans MBN
(2) RIB : sañhān
(3) RIB : mān moṅg sakti thlā

ទៅទូលកុម្ភការអនុជនាថ ។

៤២០១. កុម្ភការលេណយាវយាត្រ ទូលគាល់ព្រះបាទ
ព្រះបងទេសមុខឆាប់ទៅ ។

៤២០២. ទេសកណ្ឌវិត្តងការនោះនៃ ឲ្យព្រះអនុជថ្លៃ
ស្តែងស្តាប់សព្វសាររឿងរាល់ ។

៤២០៣. កុម្ភការជាក្សត្រទ្រង់ជមឺ ដឹងហេតុអំពាល
នោះហើយទូលតាស់រឹងស្នង ។

៤២០៤. ទូលជាបពិត្រព្រះបង ព្រះបាទកុំជង
ទេវានុទេវឆ្មេះណា ។

៤២០៥. សារហេតុរឿងនេះព្រោះថា នាងសូរបនខា
ចចើសចង់ប្រុសខុសក្រិត្យ ។

៤២០៦. ព្រះអង្គតាំទ្រង់ទេសពិត ទៅទូលតំនិត
លបលួចយកនាងសីតា ។

៤២០៧. ជាឯកទេតីព្រះមហា – នារាយរាមឫទ្ធ
ស្តេចត្រេចដើរព្រៃទ្រង់ព្រត ។

៤២០៨. ធ្វើឆ្មេះខុសនឹងរាជវិត្ត ខុសនឹងធម្មបទ
សូមទ្រង់លះលោភតណ្ហា ។

៤២០៩. ចូរបញ្ជូនខ្លួននាងសីតា ទៅព្រះរាមវិញភ៏
នោះទើបសុខសាន្តរឿងទៅ ។

៤២១០. សុខទាំងប្រជារាស្ត្រក្នុងក្រៅ សុខទាំងព្រះចៅ
ព្រះជមពិភពអសុភ ។

៤២១១. ស្បិតរាមជានារាយអវតារ មិនមាននរណា
នឹងអាចយុទ្ធយកជ័យសឹក ។

៤២១២. រាពស្តាប់កុម្ភការរំលឹក ក្រោធក្រៃក្រពន្លឹក
ព្រះបាទតន្ត្រិគ្រាំគ្រែង ។

៤២១៣. ត្រាស់ថាអានេះឥតក្រែង បានទូលតាស់លេង
ជាអញលុះលោភតណ្ហា ។

៤២១៤. ខ្លួនវាខ្លបខ្លាចសត្រូវ ខ្លាចមនុស្សទេហា
តុំហ៊ានអើតកចេញច្បាំង ។

៤២១៥. មកទូលមកតាស់រារាំង តុំហ៊ានតតាំង
ម្លតអាងឫទ្ធិរាមរំងក្រៃ ។

៤២១៦. ស្តាយពូជស្តាយពង្សអសុរៃ – សូរញ៉ាមតេជវៃង
ចុះតេជវៃនរាមនូវលក្ស្ម ។

៤២១៧. កុម្ភការពុទ្ធិស្ការជាក់ វៃក្រៃក្រុងទេសភក្ត្រ
កំព្រើសហាឬទ័យទូលថា ។

៤២១៨. ខ្លួនខ្ញុំឥតខ្លាចនរណា បើសប់ទេយា
ឱ្យច្បាំងហើយនោះនូវថ្វាយ ។

៤២១៩- ជីវិតពុំគិតរូបកាយ ស៊ូណាញរណាយ
យុទ្ធយកថ្វីដៃជង្វាយព្រះ ។

៤២២០- រាពណ៍ឮស៊ូឈ្មោះអរណាស់ ប្រែប្រាណជាអះ
នេះចាំជាប្អូនអញបង ។

៤២២១- ចូលជាចូលយុទ្ធប្រលង យកជ័យនេះម្ដង
មុកឈ្មោះតេជថៃដល់កប្ប ។

៤២២២- ត្រាស់ឲ្យមហោទរថែងទ័ព ឲ្យស្រេចឆាប់ៗ
នូវបានលើកទៅទាន់ការ ។

៤២២៣- ឯងនោះកុម្ភការក្រាបលា ថែងអង្គសោភា
ប្រដាប់គ្រឿងយុទ្ធយ៉ាងយក្ស ។

៤២២៤- នាំទ័ពខ្លោះទៅសំណាក់ ព្រះរាមនូវលក្ស្ម៍
ដោយចិត្តប៉ុនប៉ងសង្សឹក ។

៤២២៥- ទើបទ័ពចេញចរគគ្រឹក ពលត្រឹង្គអធិក
រង្គាត់កាត់ព្រៃព្រឹក្ស ។

៤២២៦- គ្រានោះព្រះរាមរាជា ស្ថិតក្រុងព្រះពន្លា
ត្រចះដូចរង់ព្រះចន្ទ្រ ។

៤២២៧- កណ្ដាលសេនាពលខន្ធ(1) ដេរដាសតាប់តាន់
នៅគាល់បំរើព្រះបាទ ។

៤២២៨- មានពលវានរសល់ខ្វាត ជ្រៀវជ្រើមសង្វាត
ប្រកួតប្រកាប់អាសា ។

៤២២៩- អស់អសុរសេនយោធា ហែកុម្ភការជា
ប៉ែកឆ្វេងប៉ែកស្ដាំព្រមគង ។

៤២៣០- អឺអឹងសព្ទហ៊ឹងយោកកង អាងអួតប្រលង
ប្រកួតប្រកាប់ជ្រៀវជ្រែង ។

៤២៣១- រុករានលើពានាគ្រឹកគ្រេង ស្នូរសព្ទផ្ទើងផ្ទែង
កក្រើកអំពើកប្រថពី ។

៤២៣២- លើកទៀបទ័ពព្រះនរបតី ត្រៀបទៀបសេនី
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធចក្រញូហា ។

៤២៣៣- បែកបោះភាំងភាងសត្រូវ តយុទ្ធសព្វផ្លូវ
ចន្លោះលង្វែកមាគ៌ា ។

៤២៣៤- លុះដល់អម្ពរនិស្សា(2) រាត្រីអាប់អា-
កាសងងឹតបាំងបាត់ ។

៤២៣៥- កុម្ភការមហិមាមហាពន្ធ(3) ស្រេចវេលាស្ងាត់

(1) RIB : senā balakhandh
(2) RIB : luh tal' ambar nisā
(3) RIB : mahābaddh

ក៏លបមើលទំពព្រះមហា ។

៤២៣៦. ក្សត្រពីរគង់លើព្រះពន្លា ជ័យរត្នរចនា
មហាប្រាសាទមាសថ្កើង ។

៤២៣៧. ដូចព្រះចន្ទ្រប្រាលបិចពើង រស្មីភ្លឺឡើង
កណ្ដាលពពួកតារា ។

៤២៣៨. អស់ពានររាជយោធា មន្ត្រីសេនា
ក៏គាល់សម្ដេចសន្ធាភាយ ។

៤២៣៩. ស្ដេចទតឡើងអាកាសនាយ យល់កលដូចឆ្ងាយ
ព្រះសុក្ររស្មីប្រាលប្រាស់ ។

៤២៤០. ស្ទុះឆ្ងាយពន្រាយស្ដែងឆ្លាស់ ឥតមន្ទិលពាស់
ពន្លឺត្រចះសោភា ។

៤២៤១. មណ្ឌលទឹមទៀបនូវគ្នា ឥតពពកដួយណា
នៅជាមន្ទិលបាំងបាន ។

៤២៤២. ព្រះអង្គព្រះមហាវិរញ្ញាណ ស្ដេចបន្ទូលទៅឆ្កាន
ឧត្តីងពិភេកយោភ ។

៤២៤៣. ឱហាតិភេកនាយើងយាត្រា នឹពលយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។

៤២៤៤. ចងថ្នល់ឆ្លងមហាសាគរ ប្អូតជាប់នគរ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។

៤២៤៥. នាឆ្ងាយព្រះសុក្រកើតឡ នាអាកាសនៃ
ទាំងពីរទន្ទឹមនឹងគ្នា ។

៤២៤៦. ជានិមិត្តកាចមួយប្អូនា(1) ព្រះស្ដែងពិចារណា
ដោយនូវទំនាយកលអ្វី ។

៤២៤៧. ពិភេកបង្គំព្រះនរបតី ទូលព្រះចក្រី
ទាំងពីរព្រះអង្គភាជា ។

៤២៤៨. បពិត្រនេះប្អូនភាពណា សូរឯងមហិមា
ចេស្ដាជិការលើសត្រៃ ។

៤២៤៩. ហៅមហាកុម្ភការជាញជ័យ ជាឧបរាជនៃ(2)
សម្ដេចនៃក្រុងភពណា ។

៤២៥០. នាយល់ដូចកលតារា ឆ្ងាយព្រះសុក្រទឹមគ្នា
នោះគឺកែវរត្នរង្សី ។

៤២៥១. ឯកំនៅលើកំពូលមោលី មហាមកុដសិរសី
ព្រះបាទកុម្ភការរាជា ។

៤២៥២. នេះគាត់ឯងត្រេចយាត្រា មកមើលទ័ពនា

(1) RIB : jā mtec kāc ṝ muoy jā
(2) RIB : jā uparājay

ព្រះបាទបរមបពិត្រ ។

៤២៥៣- ស្ដេចស្ដាប់ពិភេកទូលសុចរិត ថ្លែងរូបាក្រឹត
នូវឫទ្ធិអំណាចចេស្ដា ។

៤២៥៤- នៃកុម្ភការភាជិមហា- យក្សយសមហិមា
កំណាំងឥទ្ធិឫទ្ធិរីកក្រៃ ។

៤២៥៥- រឹងរួសរូបរុងបីប្រពៃ ក្រូនក្លាបានវៃ
ពន្លឹកពន្លឺជីឧពារ ។

៤២៥៦. ស្រេចព្រះមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មធុសារ
បន្ទូលទៅពិភេកភាងា ។

៤២៥៧- ហៃហាពិភេកធូរបាយាត្រា ទៅឋានដេស្ទា
បាឋា(1) បាឃាត់គាត់ហោង ។

៤២៥៨- កុំឲ្យគាត់ប្រទូសនូវប្រលង ឫទ្ធិតេជះជង
នៃអញតប្បូវពុំងាយ ។

៤២៥៩- អង្គអញគឺអង្គព្រះនារាយ សរអញសម្លាយ
នេះគឺអម្រឹតប្បូវហោង ។

៤២៦០- ទោះជល់សែនសត្រូវឃ្លង ពុំដែលរួចរំលង
នូវសរនៃអញឡើយណា ។

៤២៦១- ហេតុនោះអញស្ដាយក្រុងមហា- កុម្ភការពង្សា
ត្រកូលអំបូរយក្សក្សត្រ ។

៤២៦២- ធូរព្រះស្ដែងទៅតប្បូវថ្វាត់ ព្រះស្ដែងដាឲ្យគាត់
មកនៅនឹងយើងហោងណា ។

៤២៦៣- រីអញនូវឲ្យយសសក្ដា ក្រៃលែងអសុភា
សុវត្ថិនៃលង្កេស្វូរ ។

៤២៦៤- ពិភេកឱនស្ដាប់ព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធុរ
ពិសេសព្រះករុណាផ្សាស់ ។

៤២៦៥- ស្រេចធូលចិត្តចាំព្រះតម្រាស់ ព្រះឱង្ការត្រាស់
ដំកល់ដាក់លើសិរសា ។

៤២៦៦- ពិភេកបង្គំក្រាបលា នាំសារអាជ្ញា
ព្រះបាទព្រះរាមតស្វូរ ។

៤២៦៧- លុះដល់ស្ថានកុម្ភការត្រកូល យក្សយសអំបូរ
បុរាណនៃរាជទសកណ្ឋ ។

៤២៦៨- ជងនោះកុម្ភការរុករាន់ នាយយក្សកំណាន់
ពាបានតាំងឆ្វេងស្ដាំមក ។

៤២៦៩- ឲ្យស្រាលពលយក្សរើសរក ណាបានរែងយក
អាសាប្រកាប់ថ្វាត់ថ្វាយ ។

(1) RIB : pā thā

៤២៧០- ឲ្យយកមុខគ្រប់សព្វនាយ ពលយក្សសម្លាយ
បីដោយជំពូកខុនពល ។

៤២៧១- ស្រេចហើយកុម្ភការមើលយល់ ពិភេកព្រះអនុជដល់
គ្រជូរក៏ក្រេវក្រោធា ។

៤២៧២- ជាបៃបាពិភេកយោធា - ទើសទ្រុះដេស្នា
ប្រែជាសត្រូវវិញឃ្មាំង ។

៤២៧៣- ពីឯអាចក្បត់អញជាបង នាំព្រះរាមឆ្លង
សមុទ្រមកបៀតលង្កា ។

៤២៧៤- អញនូវពិឃាតពីឯឲ្យមរណា បទពីឯឯងជា
អប្បលខិត(1) លោកយោង ។

៤២៧៥- ក្សត្រណានោះពិភេកឆ្លើយវិញស្នង បពិត្រព្រះបង
កុំបីអាលស្តេចក្រោធា ។

៤២៧៦- ខ្ញុំមកនេះតាំងត្រាថ្នា ប្រមាថព្រះអង្គជា
ព្រះរៀមបរមបពិត្រ ។

៤២៧៧- ខ្ញុំនាំព្រះរាជសារសុចរិត ព្រះរាមរឹងឫទ្ធិ
សំរិទ្ធិសំរេចព្រះចេស្តា ។

៤២៧៨- ស្តេចមានព្រះរាជទយា មេត្តាមុទិតា
ប្រសើរពិសេសពេកយោង ។

៤២៧៩- ព្រះអង្គទ្រង់ឥទ្ធិជ័យខ្លាំង នូវនាំសត្វឆ្លង
ឲ្យលុះនៃសុខសួគ៌ា ។

៤២៨០- នេះគឺឫទ្ធិព្រះរាជអាជ្ញា ត្រាស់លើសិរសា
ប្រើខ្ញុំអម្ចាស់មកឆ្លង ។

៤២៨១- ផ្សានព្រះរៀមឫទ្ធិជ័យខ្លាំង ក្រៃពេកឯងអស្ចារ្យនឹង
ប្រសើរជ័យមហិមា ។

៤២៨២- នេះគឺឫទ្ធិព្រះបាទរាមា សំរេចឫទ្ធិចេស្តា
មហានុភាពក្រាកជ ។

៤២៨៣- ព្រះអង្គរក្សាសីលព្រត សិល្បសាស្ត្រសឹងឧត្ត
ជំពាក់បីដូចព្រះទយា ។

៤២៨៤- ហេតុអាលកើតយុគត្រៃតា ព្រះអង្គនៅជា
ព្រះនារាយគឺសូរភពត្រៃ ។

៤២៨៥- លុះដូចបរយុគនេះនៃ ទើបព្រះអង្គចូ
សូរេចជាព្រះរាមា ។

៤២៨៦- នេះគឺឫទ្ធិព្រះនូវមានទយា មេត្តាមុទិតា
ពិសេសពិសាលសាទរ ។

៤២៨៧- មកព្រះរៀមរាជជ័យបវរ ខ្លាចស្តេចលុះជ័យមរ

(1) MBN et RIB : upalakhit

នូវសារសម្ដេចថ្លាញថ្លា ។

៤២៨៨. ហេតុនោះស្ដេចប្រើខ្ញុំជា ទូតនាំព្រះអាជ្ញា
មកថ្កានព្រះរៀមបពិត្រ ។

៤២៨៩. ប្រើព្រះរៀមគិតតាំងចិត្ត ស្វាមីភក្ដិស្នេហាស្និទ្ធ
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា (1) ។

៤២៩០. ចូលទៅជារាជបរិពារ ព្រះបាទភូវនាថ
សម្ដេចនារាយរាជា ។

៤២៩១. ស្ដេចទ្រង់ព្រះក្សាន្តករុណា ឲ្យយសសក្ដា-
ធិការព្រះរៀមថ្កើងថ្កៃ ។

៤២៩២. ឲ្យបាំងស្វេតឆត្ររួតថ្លៃ លើព្រះរាងនៃ
ទន្ទឹមនូវព្រះអនុជា ។

៤២៩៣. ក្សិណនោះកុម្ភការរាជា ស្ដាប់សារព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចព្រះរាមឥស្សូរ ។

៤២៩៤. ជាវៃយាពិភេកនាំព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធុរ
ពិសេសព្រះរាជករុណា ។

៤២៩៥. គឺមោះអញកាន់ព្រះអាជ្ញា ព្រះបាទដេស្សា-
ធិរាជឥស្សូរអញនៃ ។

៤២៩៦. បង់ម្ដេចអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ ក្រៃងក្រៅនូវវិស័យ
នាច្បាប់ក្រឹត្យក្រមរាជអាជី (2) ។

៤២៩៧. អញខ្លាសក្ដីបីប្រការ មួយដូចនាកាល
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤២៩៨. ឯងថ្លៃឯងសរក្ដួលក្រុងពា- លីល្មុះមរណា
យល់មហាតតជមិពេកហោង ។

៤២៩៩. គេតិតទោសមួយមួតជង តែប្អូននឹងបង
គេឯងនូវជាគេទនូវគ្នា ។

៤៣០០. ការអ្វីនូវព្រះរាមា យកព្រះអង្គមហា-
ពិសេសឲ្យជាជំនៀល ។

៤៣០១. រីក្ដីកម្មវេរាពៀរ នោះព្រះអង្គទៀរ
នូវចៀសពុំបានមួតហោង ។

៤៣០២. មួយនីទោះបីអញនៅជង ជាខ្ញុំអ្នកហោង
ពិភេកនូវរាជអនុជា ។

៤៣០៣. ស្ដីកជល់អញសោតនូវបា ជាគេទនឹងគ្នា
សមអញដូចពាលីហោង ។

៤៣០៤. ជំនៀលមួយដូចនូវបាឯងហោង បង់អ្នកជាបង

(1) RIB : brah aṅg prasoer sambhār
(2) RIB : krity kram rājakār

ទៅនៅនឹងព្រះភមា ។

៤៣០៥. ហៅស្រៅធ្លាប់ធមិជ័យបុភ   នាងាមកជា
សត្រូវនឹងអ្នកជាបង ។

៤៣០៦. អ្នកស្មើព្រះជនកងាហោង   ពុំគួរងាចង
ទោសានុទោសរឹងផ្កាន ។

៤៣០៧. អ្នកជាតិសូរជ័ប្រធាន   ស្ដេចងាអាចហាន
ប្រមាណប្រមាទលើស្នា ។

៤៣០៨. ម្លួយសោតពុំគួរនូវងា   នាំព្រះអាជ្ញា
ជិភជិនូវពលក្របី ។

៤៣០៩. សង្វាតចងថ្នល់ជលធី   មកទំលាយបុរី
បុភណាខៃនភារៀលង្កា ។

៤៣១០. យល់ចិត្តងាយោរមហិមា   ពុំយល់ក្ដីជា
ដំណាលជំនៀលចេរស្ដាយ ។

៤៣១១. រីធ្លាប់អ្នកប្រាជ្ញសម្លាយ   លោកពុំគិតងាយ
ត្រង់ក្ដីជំនៀលនិន្ទា ។

៤៣១២. ក្ដីម្លួយឆ្លូចក្រុងភពណា-   ស្មរសោតមហិមា
យសសក្ដិសម្បត្តិលើសត្រៃ ។

៤៣១៣. ព្រះស្នំស្រីង្គារបីប្រពៃ   ច្រើនជាអ៊ីនទៃ
សីងសុន្ទរស្រីទេពកញ្ញា ។

៤៣១៤. នាព្រះអង្គព្រះភមា   មាននាងសីតា
តែមួយជាភជទេពី ។

៤៣១៥. មកផ្តៀតល្អចព្រះមហោសី   ពីព្រះនរបតី
យល់ក្ដីតតជមិពេកហោង ។

៤៣១៦. ហេតុការក្ដីលោកជាឆ្ងង   ពុំដឹងដើមនូវរង
មហាអងាយទុក្ខទល់ ។

៤៣១៧. ហាតិទោកហេតុនោះអញយល់   ខ្លាចជំនៀលនូវជល់
ចាំងអញតប្តូវជងណា ។

៤៣១៨. ស្មូវស្លាប់អញពុំទៅជា   ខ្ញុំព្រះភមា-
ជិភជិនោះឡើយនេះតប្តូវ ។

៤៣១៩. ឆ្នូរងាទៅទូលដោយនូវ   បណ្ដាំអញគូ-(1)
ជនេន្ទ្រជិភជិពីរអង្គ ។

៤៣២០. សូមស្ដេចរណ្ដាប់ពលជូន   ចេញកណ្ដាលរៀលណរង្គ
ប្រយុទ្ធជម្ដើមចេស្ដា ។

៤៣២១. រីត្រង់អញនឹងទៅជា   ខ្ញុំព្រះភមា
នោះអញពុំគិតម្ដងហោង ។

(1) RIB : paṇṭāṃ aññ kūv

៤៣២២. ពិភេកក្រាបលាបាទបង វិលវិញទៅក្នុង
ព្រះបាទសម្ដេចភាមា ។

៤៣២៣. ពិភេកនឹងថ្វាយអភិវាទ៍ ក្រាបទូលភាជា
គ្រប់ដូចបណ្ដាំកុម្ភការ ។

៤៣២៤. ព្រះអង្គទាំងក្សត្រកើតខ្វល់ គួរយើងឲ្យសា (1)
នូវក្ដីដំនៀលនិន្ទា ។

៤៣២៥. ហៃណាពិភេកចូរជាយាត្រា ទៅសាក្ដីណា
នាំអញមកថ្លែងពាលី ។

៤៣២៦. ហេតុកើតកាលដើមមុនី ម្ល៉ឺយក្រុងពាលី
ក៏មានពាក្យសត្យប្ដេជ្ញា ។

៤៣២៧. ជាឲ្យទេពីតារា សុគ្រីពអនុជា
ស្រេចហើយក្រុងពាលីបង់ ។

៤៣២៨. ពាក្យសត្យចម៌ឯងពុំគង់ សត្យាពុំត្រង់
ទេវាមកថ្លាញជន្មា ។

៤៣២៩. ទើបត្រូវសរសក្ដិថ្លាញថ្លា ព្រហ្មាសរ័មហា-
វិជ័យវិជិតសិល្បសរ ។

៤៣៣០. ជូនពាលីភជិន៌បរិវ ឲ្យរួចជល់នគរ
សម្បត្តិសំបូណ៌សួគ៌ា ។

៤៣៣១. ក្បៀណានោះពិភេកអភិវាទ៍ ក្រាបទូលភាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៤៣៣២. នាំព្រះបន្ទូលដោយចម៌សុចរិត ពិសេសព្រះគំនិត
ប្រសើរនូវប្រាជ្ញាញាណ ។

៤៣៣៣. វ៉ខ្ញុំនូវទៅឯងពុំបាន ដ្បិតគាត់ពុំមាន
មេត្រីខន្តិនូវពិចារណា ។

៤៣៣៤. ខ្ញុំសូមទានព្រះអនុជា ធិរាជស្ដេចវេលា
ទៅជងនៃទើបគាត់កោត ។

៤៣៣៥. ស្ដេចស្ដាប់យល់គាប់ពិតណោត ទើបព្រះអង្គពោ-
ធិសត្វទ្រង់ព្រះចិន្ដា ។

៤៣៣៦. ស្រេចស្ដេចប្រើព្រះអនុជា នាំពលត្រីន្ទុពា-
នរានូវមុខមន្ត្រី ។

៤៣៣៧. ពិភេកនូវព្រះនរបតី ក្រាបថ្វាយអញ្ជលី
ក៏ណាសម្ដេចជេស្ឋា ។

៤៣៣៨. នាំសារព្រះបន្ទូលអាជ្ញា ព្រះបាទភាមា-
ធិរាជព្រះបាទទ្រង់ចម៌ ។

៤៣៣៩. ទៅលុះដល់ស្ពានកុម្ភការ កុម្ភការទ្រើសជារ
ក្រមៀកក្រមៀវមើលយល់ ។

(1) RIB : sār

ទៅនៅនឹងព្រះរាមា ។

៤៣០៥. ហៅគ្រៅធ្លាប់ឥតមិនបុក នាថាមកជា
សត្រូវនឹងអ្នកជាបង ។

៤៣០៦. អ្នកស្មើព្រះជនកថាហោង តុំគួរថាចង
ទោសានុទោសវីងថ្កាន ។

៤៣០៧. អ្នកជាតស្ទួរដីប្រធាន ស្តេចថាអាចបាន
ប្រមាណាប្រមាទជេស្ឋា ។

៤៣០៨. ដួយសោតតុំគួរនូវថា នាំព្រះអាជ្ញា
ដិភាជនូវតាលត្រិបី ។

៤៣០៩. សង្ខាតចងផ្ទល់ជលធី មករំលាងបុរី
បុរាណាវនរាជ្យលង្កា ។

៤៣១០. យល់ចិត្តថាយោរមហិមា តុំយល់ក្តីជា
ដំណាលដំនៀលចេរគ្លាយ ។

៤៣១១. រីធ្លាប់អ្នកប្រាជ្ញសង្កាយ លោកតុំគិតងាយ
ត្រង់ក្តីដំនៀលនិន្ទា ។

៤៣១២. ក្តីមួយម្តុចក្រុងភាពណា - សូរសោតមហិមា
យសសក្តិសម្បត្តិលើសគ្រៃ ។

៤៣១៣. ព្រះស្មំស្រីម្ការបីប្រពៃ ច្រើនជាអ៊ីនវៃ
សីងសុន្ទរស្រីទេពកញ្ញា ។

៤៣១៤. នាព្រះអង្គព្រះរាមា មាននាងសីតា
តែមួយជាភាជទេពី ។

៤៣១៥. មកផ្ទៀតល្អចព្រះមហេសី តីព្រះនរបតី
យល់ក្តីឥតឥតមិនពេកហោង ។

៤៣១៦. ហេតុការក្តីលោកជាធ្លុង តុំនឹងដើមនូវរង
មហាអធ្យាយទុក្ខទល់ ។

៤៣១៧. ឱហាតិគេកហេតុនោះអញយល់ ខ្លួចដំនៀលនូវដល់
ចាំងអញតប្បូវងងណា ។

៤៣១៨. សូវស្លាប់អញតុំទៅជា ខ្ញុំព្រះរាមា -
ឥតភាជនោះឡើយនេះតប្បូវ ។

៤៣១៩. ផ្សារថាទៅទូលដោយនូវ បណ្តាំអញគូ[1] -
ជេស្ឋិដិភាជពីរអង្គ ។

៤៣២០. សូមស្តេចរណ្តាប់ពលដ៏ខ្ពង់ ចេញកណ្តាលបៀលារង្គ
ប្រយុទ្ធដណ្តើមជេស្តា ។

៤៣២១. រីត្រង់អញនឹងទៅជា ខ្ញុំព្រះរាមា
នោះអញតុំគិតម្តុតហោង ។

(1) RIB : paṇtāṃ aññ kūv

៤៣២២. ពិភេកក្រាបលាបាទបង វិលវិញទៅក្នុង
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤៣២៣. ពិភេកខិនថ្វាយអភិវាទ ក្រាបទូលរាជា
គ្រប់ដូចបណ្ដាំកុម្ភការ ។

៤៣២៤. ព្រះអង្គទីរក្សត្រកើតខ្ញាល់ ក្បូរឃើញឲ្យសា (1)
នូវក្ដីដំណៀលនិន្ទា ។

៤៣២៥. ឯយាពិភេកផ្សរបាយាត្រា ទៅសាក្ដីណា
នាអញមកផ្ទួងពាលី ។

៤៣២៦. ហេតុកើតកាលដើមមុះនី ឡើយក្រុងពាលី
ក៏មានពាក្យសត្យប្ដេជ្ញា ។

៤៣២៧. ជាឲ្យទេពីតារា សុគ្រីពអនុជា
ស្រេចហើយក្រុងពាលីបង់ ។

៤៣២៨. ពាក្យសត្យចមិងឯងពុំគង់ សត្យាពុំត្រង់
វេរាមកផ្ទាញជន្មា ។

៤៣២៩. ទើបត្រូវសរសក្ដិផ្ទាញផ្លា ព្រហ្មាសង៍មហា-
វិជ័យវិជិតសិល្បសរ ។

៤៣៣០. ជូនពាលីរាជឌីបវរ ឲ្យរួចដល់នគរ
សម្បត្តិសំបូណ៌សួគ៌ ។

៤៣៣១. ក្បួណានោះពិភេកអភិវាទ ក្រាបទូលរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៤៣៣២. នាំព្រះបន្ទូលដោយចមិសុចរិត ពិសេសព្រះគំនិត
ប្រសើរនូវប្រាជ្ញាញាណា ។

៤៣៣៣. រីខ្ញុំនូវទៅឯងពុំបាន ដ្បិតតាត់ពុំមាន
មេត្រីខន្តីនូវពិចារណា ។

៤៣៣៤. ខ្ញុំសូមទានព្រះអនុជា ធិរាជស្ដេចវេលា
ទៅជងនៃទើបតាត់កោត ។

៤៣៣៥. ស្ដេចស្ដាប់យល់តាប់ពិតសោត ទើបព្រះអង្គពោ-
ធិសត្វទ្រង់ព្រះចិន្ដា ។

៤៣៣៦. ស្រេចស្ដេចប្រើព្រះអនុជា នាំពលត្រីន្ទុពា-
នរានូវមុខមន្ត្រី ។

៤៣៣៧. ពិភេកនូវព្រះនរបតី ក្រាបថ្វាយអញ្ជលី
ក៏ណាសម្ដេចដេស្នា ។

៤៣៣៨. នាំសារព្រះបន្ទូលអាជ្ញា ព្រះបាទរាមា-
ធិរាជព្រះបាទទ្រង់ធម៌ ។

៤៣៣៩. ទៅលុះដល់ស្ពានកម្ពុការ កុម្ភការទ្រើសធារ
ក្រមួកក្រមៀវមើលយល់ ។

(1) RIB : sār

៤៣៤០. ព្រះលក្ស្មណ៍ទូវពិរោធដ៏ពន់ ស្តេចក្រោធកំហល់ (1)
ក៏ហោះតាមបានយោធា ។

៤៣៤១. ក្បិលណានោះពលពេញដាក សិងសុទ្ធយក្ស
ក៏ស្លាប់គឺដេលសាគរ ។

៤៣៤២. ខ្លះអួតពួតវៃងងាងរ ខ្លះអាងលំពែងស្នួ
ត្រដាស់អាវុធឃុតខ្លា ។

៤៣៤៣. ខ្លះក្រាបថ្វាយបុណ្យឲ្យនា កុម្ភការរាជា-
ធិរាជជំនាញសឹកសារ ។

៤៣៤៤. កុម្ភការយល់អស់បរិពារ ទ្រើសទ្រៀវឧតារ
ក៏ត្រើសក៏ព្រមមហិមា ។

៤៣៤៥. កុម្ភការកាន់រោងសក្តា មាមើមហិមា
តន្ត្រែងតន្ត្រំធរណី ។

៤៣៤៦. និរភិតភើចប្រឹងគ្រីវី ដួលសរសូលី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៤៣៤៧. ពោះទៅត្រូវវររថាថា ព្រះជាមអនុជា
ធិរាជសន្លប់ស្លប់ស្មែង ។

៤៣៤៨. ឯងនោះឯរ៉ាឯុះខ្ទាប់ខ្ទែង លេចណាស់ស្លឹកស្លែង
សំដែងនូវអាកាសកល ។

៤៣៤៩. ធុងធុះជ្រៀវជ្រៃកមណ្ឌល ពល់ឋាតាលដល់
ព្រះទៀមព្រះរាមភិតភ័យ ។

៤៣៥០. ព្រះធុះពីព្រះពន្លាជ័យ ថ្នមព្រះអនុជនៃ
ដាក់លើទ្រូរាជដ្វាត់ ។

៤៣៥១. ព្រះហស្តអង្អែលឧបអនុជ ថ្វាព្រះកន្សែងសោកក្តាត់
ក្តៅព្រះហឫទ័យរន្ធត់ ដាត់ស្មារតីតាំងវង់ថ្លែង ។

៤៣៥២. អះជាអនុជអាណិតក្តាត់ ត្រូវសិល្បស្ទូលអស្សូរស្មែង
ជាបជាខេរភស្តែង សំញែងនូវទុក្ខតារុណាក្រៃ ។

៤៣៥៣. ជាទៅនឹងបងគី មោះនិរមន្ទិលនៃ
ថែងពាក្យតាំងនោលវៃម- ត្រីដ៏ត្រង់អនុជស្ម័ន ។

៤៣៥៤. ជានិត្យនឹងបងដូច ស្រមោលដ៏និតជោយខ្លួន
ម្លេះហើយមកដួន ជំហុតបង់ភាតាស្និទ្ធ ។

៤៣៥៥. ស្តេចសោយសោកានលគិត កុណាព្រះអនុជតត
កណាតានូវកុណាស្នងបាន (2) ។

៤៣៥៦. ព្រះរីងសោយសោកប្រះប្រាណ ពួប្រជតីស្ពាន
តិភេកទូលព្រះករុណា ។

(1) MBN : krodh kolāhal
RIB : krodh kohal
(2) RIB : smoe pān

៤៣៥៧- បពិត្រកុំបីព្រួយព្រា- រម្ភអនុជា
ជិភាជព្បើយនេះតិច្ចូវ ។

៤៣៥៨- ងាររន្ធុំព្រះបាទឯងនៅ មើលព្រះអនុជក្ស-
ត្រនេះឱ្យសះសាន្ត ។

៤៣៥៩- ទូលព្រះស្នងព្រះហនុមាន នូវប្រើទៅហោមពាន
ឱ្យយកនៃថ្នាំទិព្វថ្លៃ ។

៤៣៦០- ហនុមានមហិមាលើសត្រៃ ក្រាស់អក្សាស្រ័យ
ដំណាច់នូវចង់អាសា ។

៤៣៦១- ពិភេកមើលយល់នូវតំរា ប្រើហនុមានជា
ជំនិតជំនឿព្រះចក្រី ។

៤៣៦២- ឱ្យយកព្រះសង្ករណី(1) មួយយកបុស្សវី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៦៣- មួយយកនពតដាកមហា- ស្រះស្រង់រងថ្លា
នូវមូត្រឧសភភាជខ្វាត់ ។

៤៣៦៤- ហនុមានមហិមានិរព័ន្ធ ណាព្រះវីរក្សត្រ
ក៏ហោះស្តោះត្រៃហោមពាន ។

៤៣៦៥- ដើររត្រែចក្រប់ភ្នំរុករាន ទៅល្មះដល់ស្ថាន
តានពតដាកស្រះស្រី ។

៤៣៦៦- នាគរាជក្រវៃវលពលអសុរី យល់រាជដ៏ក្របី
ក្របិន្ទ្រសេនាភាម ។

៤៣៦៧- ក៏ទៅជូលដងទឹកមហា- នពតដាកនោះជា
សំរាប់អម្រឹតពិសេស ។

៤៣៦៨- ដឹងដើមពិភេកឧបទេស(2) នាគពុំប្រហែស
ក៏លើកពពារក្របក្រង ។

៤៣៦៩- ពុំឱ្យហនុមានជូលដង ទឹកបានដូចបំណង
ដំណាច់នាចិត្តប្រាថ្នា ។

៤៣៧០- ហនុមានរឹងឬទ្ធិដេស្ដា ហោះហិចទៅហា
សំដែងនូវតេជឬទ្ធិ ។

៤៣៧១- ផ្សំងប្រែរង់រុងឬទ្ធិ លោតត្រង់សិរសី
ពពារនៃនាគព្រោមព្រួត ។

៤៣៧២- ពាល់ខ្លួងស្រះស្រង់បរិសុទ្ធ ហនុមានដ៏ជំហុត
ក៏ដងទឹកទិព្វនោះបាន ។

៤៣៧៣- ហើយហោះហិចទៅដល់ស្ថាន ឧសភរាជគីជ័យមាន

(1) MBN : saṅgh karaṇīy
RIB : saṅgaraṇī
(2) RIB : appades

៤៣៤០- ព្រះលក្ស្មណ៍នូវពិរោធដ៏ដល់ ស្ដេចក្រោធកំហល់[1]
ក៏បោរាតបានយោធា ។

៤៣៤១- ក្សិណានោះពលពេញឆាក សិងសុទ្ធយក្ខា
ក៏ស្វាចតីដលសាគរ ។

៤៣៤២- ខ្លះអួតពួតនៃងងារ ខ្លះអាងលំពែងស្នូ
ត្រដាស់អាវុធរុតថ្លា ។

៤៣៤៣- ខ្លះក្រាបង្វាយបុណ្យឲ្យនា កុម្ភការរាជា-
ធិរាជជំនាញសឹកសារ ។

៤៣៤៤- កុម្ភការយល់អស់បរិពារ ទ្រើសទ្រៀវឧតារ
ក៏ត្រើសក៏ព្រមមហិមា ។

៤៣៤៥- កុម្ភការកាន់ដោងសក្តា មាមើមហិមា
តន្ត្រិងតន្ត្រំធរណី ។

៤៣៤៦- និរភិតភើចប្រឹងគ្រវី មូលសរសូលី
ករក្រើកអំពើកពសុធា ។

៤៣៤៧- ម្នោះទៅត្រូវវរបាត ព្រះបាទអនុជា
ធិរាជសន្លប់ស្លប់ស្ដែង ។

៤៣៤៨- ឯងនោះជាំធុះខ្ទប់ខ្សែង លេចណាស់ស្លឹកស្លែង
សំដែងនូវអាការសកល ។

៤៣៤៩- ធុងធុះស្រៀវស្រៃកមណ្ឌល ពាល់បាតាលដល់
ព្រះទៀមព្រះរាមភិតភ័យ ។

៤៣៥០- ព្រះធុះពីព្រះពន្លាជ័យ ថ្នមព្រះអនុជនៃ
ដាក់លើឱរូរាជដង្វាត់ ។

៤៣៥១- ព្រះហស្តអង្អែលឱបអនុជ ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកាក្តាត់
ស្ដៅព្រះហឫទ័យរន្ធត់ បាត់ស្មារតីតាំរង់ថ្លែង ។

៤៣៥២- អះបាអនុជអាណិតក្តាត់ ត្រូវសិល្បស្ទូលីអសូរស្មែង
បាបបាទេវាស្ដែង សំពៀងនូវទុក្ខតារុណាក្រៃ ។

៤៣៥៣- បានៅនឹងបងតី ដោះនិរមន្ទិលនៃ
ថៃងពាក្យតាំនោលវៃ- ត្រីជ័ត្រង់អនុជស្ងួន ។

៤៣៥៤- បានិត្យនឹងបងដូច ស្រដោលជីជិតដោយខ្លួន
ម្លេះហើយមកដួន ជំហុតបង់ភាតាស្និទ្ធ ។

៤៣៥៥- ស្ដេចសោយសោកានលគិត គុណាព្រះអនុជតត
គណនានូវគុណាស្មូងបាន[2] ។

៤៣៥៦- ព្រះរឹងសោយសោកប្រះប្រាណ ពួប្រជពីស្ពាន
ពិរោធឲ្យលព្រះករុណា ។

(1) MBN : krodh kolāhal
RIB : krodh kohal
(2) RIB : smoe pān

៤៣៥៧- បពិត្រកុំបីព្រួយព្រា- រម្ភអនុជា
ជិភាជព្បើយនេះនិប្បូវ ។

៤៣៥៨- ងារខ្ញុំព្រះម្ចាស់ឯងនៅ មើលព្រះអនុជក្ស-
ត្រនេត្រនេះឲ្យសះសាន្ត ។

៤៣៥៩- ទូលព្រះសូមព្រះហនុមាន នូវប្រើទៅហោមពាន
ឲ្យយកនៃថ្នាំទិព្វនៃថ្លៃ ។

៤៣៦០- ហនុមានបហិមាណើសវៃក្រ ក្រាស់អង្សាស្រ័យ
ដំណាង់នូវចង់អាសា ។

៤៣៦១- ពិភេកមើលយល់នូវតំរា ប្រើហនុមានជា
ជំនិតជំនឿព្រះចក្រី ។

៤៣៦២- ឲ្យយកព្រះសង្ករណី (1) មួយយកបុស្សរវី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៦៣- មួយយកនពតជាកបហា- ស្រះស្រង់រងថ្លា
នូវបុត្រខុសភាជិង្វាត់ ។

៤៣៦៤- ហនុមានបហិមានិរព័ន្ធ ណាព្រះវរក្សត្រ
ក៏ហោះឆ្ពោះព្រៃហោមពាន ។

៤៣៦៥- ដើរត្រេចត្រប់ភ្នំក្រភាន ទៅលុះដល់ស្ថាន
នានពតជាកស្រះស្រី ។

៤៣៦៦- នាគភាជក្រវៃលពលអសុរី យល់ភាជដ៏ក្របី
ក្របិន្ទ្រសេនាភាមា ។

៤៣៦៧- ក៏ទៅដូលជងទឹកបហា- នពតជាកនោះជា
សិភាប់អម្រឹតពិសេស ។

៤៣៦៨- ដឹងដើមពិភេកឧបទេស (2) នាគពុំប្រហែស
ក៏លើកពពារក្រមក្រង ។

៤៣៦៩- ពុំឲ្យហនុមានដូលជង ទឹកបានដូចបំណង
ជំណាប់នាចិត្តប្រាថ្នា ។

៤៣៧០- ហនុមានរឹងឫទ្ធិចេស្តា ហោះហិចទេហា
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។

៤៣៧១- ប្រឹងប្រែរង់រងឫទ្ធិ ណោតត្រង់សិរសី
ពពារនៃនាគព្រោមក្រុត ។

៤៣៧២- ពាល់ខ្លួងស្រះស្រង់បរិសុទ្ធ ហនុមានដ៏ចំហុត
ក៏ដងទឹកទិព្វនោះបាន ។

៤៣៧៣- ហើយហោះហិចទៅដល់ស្ថាន ខុសភាជគឺជ័យមាន

(1) MBN : saṅgh karaṇīy
RIB : saṅgaraṇī
(2) RIB : appades

អំណាចរូបរាងសិង្ហសីហា ។

៤៣៧៤- ទសករាជយល់រាងដ៏ក្របី អង្រួនស្នែងគ្រវី
កំសួលនូវខ្យល់ពីនាសា ។

៤៣៧៥- ខ្យល់ព្រះទសករាជមហា- ខ្លាំងរូវាតា
យុគាន្តរកប្បកាល (1) ។

៤៣៧៦- បក់ខ្ចាត់ពាយុបុត្រដ៏ពាណ សហ័សនូវឫទ្ធា
គណនានៃយោជន៍ជ្រួចឆ្ងាយ (2) ។

៤៣៧៧- ទៅទាល់ដល់ចក្រវាលនាយ ស្មើសំឡីនូវព្រះពាយ
បង្ហើរឡើងអាកាសី ។

៤៣៧៨- ហនុមានមហិមានូវឫទ្ធិ ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ដេះទុរះផ្ញើមផ្ញា ។

៤៣៧៩- ក្សិណណាបោះវិលវិញឆោះសា ដោយតេជឫទ្ធា-
នុភាពនៃឫទ្ធិអំណាច ។

៤៣៨០- ទៀរបានក្រោយទសករាជ និរភិតតតខ្លាច
ក៏ចាប់ក្របួចកន្ទុយខ្ទាប់ ។

៤៣៨១- គ្រវីនូវកំណាំងឆុរឆាប់ ទសករាជស្មើរស្លាប់
ក៏រាកនូវបុត្រខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៣៨២- ហនុមានឯកអង្គពន្លាយ ងើងាករក្រោយ
គ្រវីព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៣៨៣- បានបុត្រទសករាជឈ្មោះខ្វី ហៅយកបុស្សវី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៨៤- រីព្រះសង្ករណីនោះណា ហនុមានមហិមា
ពាំស្លាល់នៃដើមថ្នាំនោះ ។

៤៣៨៥- ជ្រងជ្រួយស្អុយទាំងគុំបោះ នូវកំណាំងនោះផ្ដោះ
វិញដល់ពិភេករាជា ។

៤៣៨៦- ពិភេកទទួលទិព្វឱសថា បានគ្រប់តំរា
សំដែងនូវគុណថ្នាំនោះ ។

៤៣៨៧. ហនុមានស្រេចលើកភ្នំនោះ វិលវិញទៅផ្ដោះ
ក៏លុះនៃស្ថានដើមនាយ ។

៤៣៨៨- ពិភេកក្រាបទូលអភិប្រាយ សំដែងសណ្ដាប់ព្រះនារាយ
សរសើរនៃគុណហនុមាន ។

(1) RIB : yogantarakalp nās nā
(2) MBN : pak' khcāy bāyuputr ṭa udār
ṭoy nūv riddh sahā
sahas nai yoj cruoc chṅay

៤៣៨៩- ថ្នាំគ្រប់ដោយតំរាមាន ក្រឡាបស់ខាន
ពិភេកក៏ទូលបារមេ ។

៤៣៩០- ថ្មងារឡើងរន្ធបរកត កែវកើតកំណត់
សំរាប់នៃថ្នាំនោះណា ។

៤៣៩១- ថ្មទៀតឡើងពិសពុំងា ថ្មនៅលង្កា
នគ្សូរស្តេចឯងញ្យាបារ ។

៤៣៩២- ប្រាសាទប្រាំពីរជាន់ទ្វារ កុំពេញច្រើនជាសជា
កម្រាស់កម្រក្រៃក្រៃ ។

៤៣៩៣- ព្រះប្រើបានុមាននិរភ័យ និរភិតជាញជ័យ
បោះទៅតាំងភក្ដីស្ងាត់ ។

៤៣៩៤- ក្សិណាបោះទៅដល់រោងរត្ន មើលទៅយល់ស្ងាត់
នូវពលអស្សូរនិទ្រា ។

៤៣៩៥- បើកទ្វារដែកដើងយក្ស យក្សសែនសេនា
ក៏តាំងកក្រើកមួយប្រាណ ។

៤៣៩៦- យះយ័ន្តកាច់កុំពេញប្រាន ទ្វារប្រាសាទស្ពាន
របើករបកបែកបាក់ ។

៤៣៩៧- ដោយមន្តបានុមានសិទ្ធិសក្តិ វងាប់អស់ពលយក្ស
អំនួតអំណាចបោកបាន ។

៤៣៩៨- ចូលក្នុងប្រាសាទសូរ្យកាន្ត កែវង្វាណមាន
រមិលនារីស្អាតស្អាង ។

៤៣៩៩- ខ្លាប់នៅនិទ្រាសងខាង ទៃនទសមុខនាង
មន្ទោគិរីផ្ទឹមជុំ ។

៤៤០០- ទៃនកែវខ្មើយខ្នល់សក្តិសម ស្មេតផត្រភាយរម្យ
សម្បត្តិសំបូណ៌មហិមា ។

៤៤០១- ទុករកដោយនូវកុសា ឃើញថ្មនោះណា
ក៏ក្រោមព្រះកេសកើយបោង ។

៤៤០២- លបល្បួចស្រែចបានហើយចង សក់ទសមុខនិង
មន្ទោគិរីត្រអាល ។

៤៤០៣- រួចចេញសរសេរក្តិតទ្វារ ផ្តាំទុកយក្សពាល[1]
ចាំនោលតេជះតេជោ ។

៤៤០៤- ប្រើដៃផ្សេងនាងមន្ទោ ឲ្យទះសិរោ
នោះទើបរសាយកេសី ។

៤៤០៥- បើពុំដោយពាក្យនូវកើតអប្រិយ អាប់ប្រយោជន៍យាយី
ជយានុភាពអន្តរាយ ។

៤៤០៦- ពោះធ្វើដោយពាក្យនូវកើតសុខសាយ សំរិទ្ធិសម្ដាយ

(1) RIB : phtām̤ duk yak brāl

ជយានុភាពសក្តិសល់ ។

៤៤០៧. សរសេរស្រែងហើយហោះជល់ ថ្វាយថ្ងៃមង្គល
សំដែងសំណើចអួតអរ ។

៤៤០៨. ពិភេកគិតស្រោះអាស្ចារ្យ[1] ពិសមោងសក្តិសរ
នូវជន្មព្រះលក្ស្មទូលជា ។

៤៤០៩. កុំលង់នៅមួយនាឡិកា ក្នុងព្រះអនុជា
ឆិភជិរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១០. ទូលព្រះព្រះប្រើហនុមាន ហនុមានហោះហាន
ដំណាប់នូវអាសាស្មោះ ។

៤៤១១. លាព្រះវររាមហើយហោះ ទៅអាកាសស្ដោះ
ពិមានព្រះសុរ្យមណ្ឌល ។

៤៤១២. ទៅយោយតេជះតេជោពល ពន្លឺកល្បះក្បែរលាជល់
ក៏ភាន់និងអាលទូលជា ។

៤៤១៣. អម្ចាស់កុំបីយាត្រា ឈប់ស្នេះអាជ្ញា
ព្រះរាមស្ដេចប្រើខ្ញុំឃាត់ ។

៤៤១៤. ព្រះលក្ស្មអនុជចមក្សត្រ ទុក្ខតារុណាក្ដាត់
ក៏ត្រូវលំពែងកុម្ភការ ។

៤៤១៥. កើតកោលាហលអស្ចារ្យ ថ្ងៃក្រោមឧងញ៉ែរ
ទាំងទេពនិករករុណា ។

៤៤១៦. ពិភេកហោរាយវៀងជា ពោះអម្ចាស់យាត្រា
ពន្លឺកពន្លឺជីទ័យ ។

៤៤១៧. ពោះសុរ្យបូកាយលស់ថ្ងៃ ស្គួនព្រះលក្ស្មក្ស័យ
នោះសូមអម្ចាស់ករុណា ។

៤៤១៨. កុំលង់នៅមួយនាឡិកា ក្នុងព្រះអនុជា
ឆិភជិរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១៩. ព្រះសុរ្យឆ្លើយថាហនុមាន ពោះបាននូវបង្ហាន
បង្ហាតមហានាទី ។

៤៤២០. វៀងទាំងពួរសរភសី បានឫក្សអសនី
នាវាំងត្រយាងយាត្រា[2] ។

៤៤២១. យប់តិចខ្លួចឃ្លាតជាយា អញពុំយោយបា
កុំបាស្រជីសូមឃាត់ ។

៤៤២២. ហនុមានក្រេវក្រោធវាយវាត់ សេះសារជី[3] ខ្វាត់

(1) Pour : ascāry
(2) MBN : nā vāṅ' trayāṅ yātrā
RIB : (a) nā vāṅ krayāṅ yātrā
(b) nāṅ rāṅ trayāṅ yātrā
(3) RIB : seḥ sādhār

រាជាចំហុតកាន់ខ្ជាប់ ។

៤៤២៣- ដោយមិត្តរលាន់ញុសញុ ស្ទូរ្យមណ្ឌលអាប់
អាកាសគោណអាវហោង ។

៤៤២៤- ព្រះចន្ទ្រតារាកាំងដង (1) នឹងនៅពុំថ្លុង
ពិទ្យាធរភាំងព្រិលព្រាយ ។

៤៤២៥- ពិភេកបស់ថ្នាំលាយលាប ពិសមោងសក្តិសាប
សរិរៀងនូវគុណថ្នាំនោះណា ។

៤៤២៦- លុះឮខាវទៅអសុភ ជាព្រះអនុជា
ក៏មានព្រះជិន្នក្សេមក្សាន្ត ។

៤៤២៧- ដ្បិតព្រះរាមប្រើហនុមាន លួចថ្នាំបស់បាន
បង្សំនូវទិញជ័ន្ទសជ ។

៤៤២៨- ពិភេកឯងឲ្យប្រាកដ ថ្នាំនោះដាប់ផុត
ក៏សះព្រះអង្គអនុជា ។

៤៤២៩- ទាំងក្រេវក្រោធក្រៃមហិមា អះត្រង់ពុតវា
មហាប្រុះមិត្រតតជម៌ ។

៤៤៣០- ត្រាស់ថាវៃហាបាកុម្ភការ បាមើលអស្ចារ្យ
ពិភេកមហាប្រុះក្រៃ ។

៤៤៣១- ព្រះលក្ស្មណ៍ត្រូវមោងសក្តិជ័យ ហើយហៀបនឹងក្ស័យ
ជីវិតពុំទាន់ស្លាប់រួច ។

៤៤៣២- ពិភេកឯងណែជំនួច ហនុមានចូលលួច
យកថ្នាំបស់បានបរិបូណ៌ ។

៤៤៣៣- ទៅផ្សំថ្នាំលាបពុំយូរ លក្ស្មក្សត្រត្រកូល
តម្លូវសះជាវិញហើយ ។

៤៤៣៤- នេះម្តងកុំប្រហែសឡើយ ស្លាញលក្ស្មណ៍លុះត្រើយ
ផ្ញើត្សូវយប់យល់ជាងជាក់ ។

៤៤៣៥- ឯងនោះកុម្ភការមហាយក្ស ក្រាបលាវៀមរ័ក
រង្គុះពាហានយាត្រា ។

៤៤៣៦- ក្តីពាលក្តិពាលអសុភ ឆ្លងស្លាបណ្ណា
សេនានុសេនានិត្យ ។

៤៤៣៧- នៃបនិរភ័យភារអារ្វែង សាំងសាញសឹងសិទ្ធិ
ក៏ស្និទ្ធ (2) ប្រយុទ្ធយ៉ង់ឃ្លាង ។

៤៤៣៨- ជៀវរៀងឯងធ្លើងថ្កើងគោះគង- ជ័យជ្រើមហោកង
រំពាដកក្រើកពសុធា ។

៤៤៣៩- ឯងនោះព្រះលក្ស្មណ៍រង្សា ក្រាបបាទជេស្ឋា-

(1) St. 4424 et 4425 : manquent dans RIB
(2) RIB : kă svit

ដំរាជក៏សូមកែថ្មី ។

៤៤៤០- ខ្ញុំខ្មាសក្រៃវែងកេរតិ៍ វេះលក្ស្មណ៍ពេញត្រើ
របួសរបើងយក្សយស់ ។

៤៤៤១- ខ្ញុំសូមក្រាបលាព្រះអង្គ យកយក្សទ្រើសទ្រង់
ពុំលង់តម្រូវង្វាយង្វាត់ ។

៤៤៤២- ខ្ញុំនឹងវៃស្លឹងសរសក្តិក្តាត់ ស្លេះសិរសាកាត់
ដាក់ក្រៃបែលធ្លោះបង់ ។

៤៤៤៣- សូមមានព្រះបាទស្តេចទ្រង់ ករុណាចំណង់
តម្រូវសូមក្រាបលាយោង ។

៤៤៤៤- ទើបព្រះបន្ទូលស្នេហាស្នង ដាលក្សកើយបង
បើកឲ្យបាចេញយុទ្ធណា ។

៤៤៤៥- បងមើលដឹងតេជដេស្តា បាយកយក្សា
មហាកុម្ភការតម្រូវ ។

៤៤៤៦- ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រាបលាព្រះភូ- ជរទ្រង់ឫទ្ធិធ្នូ
សភាវិសេសចេញចរ ។

៤៤៤៧- ក្តងពលរៀបពលពានរ សុរិយោធុជធរ[1]
សន្ធឹកដាភប្រជតី ។

៤៤៤៨- ព្រះលក្ស្មណ៍លើករីពជ័យស្រី ព្រះបាទនរបតី
ស្តេចទេតអនុជយាត្រា ។

៤៤៤៩- ចេញចរពានរសិងក្លា សិងសូមអាសា
ក៏ក្រមព្រះបាទនរលក្ស្ម ។

៤៤៥០- លុះលើករ័ពទៅរៀបដាក់ ពានរនូវយក្ស
រដោររដើបប្រុងប្រាណ ។

៤៤៥១- ដោះដោកបីកញ្ឆោកពះពាន រុករត់រុកភាន
របាលរបឹងសឹងឫទ្ធិ ។

៤៤៥២- បាញ់បាចសរសាចនូវអាវុធ ខាំងខែងដើងជិត
ប្រកិតប្រក្លូតបីប្រកាប់ ។

៤៤៥៣- កុម្ភការខ្នុរខ្នុរដីសន្ធាប់ ឈារឈានចូលចាប់
ប្រយុទ្ធនូវព្រះអនុជា ។

៤៤៥៤- កុម្ភការកាន់ដោងសក្តិថ្លា កាងករបីក្រព
តន្ត្រិងតន្ត្រំខាំមាត់ ។

៤៤៥៥- ព្រះលក្ស្មណ៍វៃស្លឹងសរ ៗ កាត់ ដោងសក្តិខ្ចាយខ្ចាត់
ក៏ធ្លាក់ពីដៃងងល់ដី ។

៤៤៥៦- យក្សចាប់ដោងសក្តិសូលី មួយសោតត្រៃវី

(1) RIB : sūrayodhādhar

ខ្ញុំតំរង់ប៉ីនូវឡោះ ។

៤៤៥៧- ព្រះលក្ខណ៍ថ្លៃងសក្សិណានោះ ដាច់សិរសាស្មោះ
មហាកុម្ភការអន្តរាយ ។

៤៤៥៨- ពលយក្សស្លុកដាក់ធ្លាក់ធ្លាយ រពេនព្រាត់ព្រាយ
ប្រពុនប្រពានរនេល ។

៤៤៥៩- ដាច់ក្បាលដូចគេក្រៃបេល ខ្លះធ្លាយច្រៀងច្រៀល
រនេលរណោលលើភ្នា ។

កណ្ឌទី១៩

៤៤៦០- ក្រុងរាពណ៍ឮសព្ទអសុរា ជាកុម្ភការមហា-
ធិរាជក៏ផ្អួលបរលើ ។

៤៤៦១- អស់យក្សាសែនសេនី (1) ភ្លុកភ្លឹកគិរី
រំជួលទាំងភពបណ្ដាល ។

៤៤៦២- ក្រុងរាពណ៍ពោលលោកានល ក្រោធកោលាហល
ក៏ហៅពាហានត្រៃ:ជិង ។

៤៤៦៣- ហៅឥន្រ្ទជិតបុត្រច្បង ឆ្លៀតជាប់ឥន្រ្ទជង
ធិរាជក៏បានប្រាកដ ។

៤៤៦៤- ប៉ាអាចនាំឥន្រ្ទមកក្ដិត ថ្វាយព្រះបាទបទ
បង្គំប្រណម្យគង់គាល់ ។

៤៤៦៥- យសប៉ាប្រាកដដល់កល្ប ឮលើសួរទាល់
នៃត្រលោកក៏ភ្លឹកស្ញប់ស្ញែង (2) ។

៤៤៦៦- ប៉ានាំកុម្ភណ្ឌពលខែង ខុតារជាញដែង
ក៏ចេញរំលាងរាត្រី ។

៤៤៦៧- ថ្លាញរាមថ្លាញលក្សបសី ថ្លាញព្រៃនូវដ៏ក្របី
វិនាសនូវសរសក្តិថ្លា ។

៤៤៦៨- ឥន្រ្ទជិតបង្គំក្រាបលា នាំពលសេនា
ពាហានប្រញាប់ឆ្វេងស្ដាំ ។

៤៤៦៩- សឹងកាន់អាវុធរេរាំ កាន់កៅរណ្ដាកាំ

(1) Var. : sen senī
(2) MBN : yas pā prākaṭ ṭal kāl
ī loes dūr dāl
ṅai lok ka bhlịk sñap' sñaeṅ

ក៏កាន់គទាកាឯករ ។

៤៤៧០- ខ្លះកាន់វែលខិនតោមរ ខ្លះកាន់ស្នាស្នូ
សេណាលំពែងទង់ជ័យ ។

៤៤៧១- ឥន្រ្ទជិតជានាយនាជិតូ - សូរសេនាក្រៃ
ក៏ស្ដេចឡើរថសេះសារ ។

៤៤៧២- ទ្រង់អម្ពរភូសាកាសា (1) មន្ត្រីជាសជា
ប្រដុចសម្ដេចឥន្ទ្រា ។

៤៤៧៣- ដាំត្បូងភាត់ភាយរថា មណីមាសមុក្តា
ពិតិតពិពណ៌អភិកាស ។

៤៤៧៤- ទង់ជ័យឆត្រចាមរមាស ភ្លឺងភ្លូស់ទុភាស
ត្រសាក់គឺសែងសុរិយង ។

៤៤៧៥- ពលរថទឹមរថត្រៀមប្រុង អាវុធអានដូង
ក៏ដាក់នៅលើរថមាស ។

៤៤៧៦- ពលដើងដើរដើងដេរដាស ពលពាលពេញពាស
ដាភាផ្លូលីដយដង់ ។

៤៤៧៧- សឹង (2) ឆោតសីហនាទទ្រើសទ្រង់ សារពើយុទ្ធយង់
ប្រដាប់ប្រដាអស្សុរិន្ទ ។

៤៤៧៨- រៀបពលឧត្តរាទក្សិណ បស្ចិមពលត្រឹន្ទ
អនេកអនន្តគណនា ។

៤៤៧៩- អស់ពលកុម្ភណ្ឌទ្រើសដារ ទិសបូព៌ាការ
សំរឹទ្ធិភាជរុកភាន ។

៤៤៨០- យក្សស្រែកឲ្យជ័យឃុកឃាន ដូពាល់ព្រហ្មស្ថាន
ល្វេងនូវជ័សញ្ញុសេនា ។

៤៤៨១- ពលយក្សឲ្យជ័យកោលា- ហាលកងទេវា
ក៏ហ៊ោកញ្ជ្រៀវខ្ញាវខ្ញុរ ។

៤៤៨២- ឥន្រ្ទជិតនាយរថអាស្ចារ្យ (3) ពលយក្សនិករ
ក៏ជាសត្រូបប់ខ្ញុំខ្ញូរ (4) ។

៤៤៨៣- ដោយតេជឥន្ទ្រជិតកាឯករ ត្រៀបរៀបពលដរ (5)
ដជិតបាំងបាត់សុរិយា ។

៤៤៨៤- ព្រះទតព្រះនេត្រយល់ ឥន្ទ្រជិតសោភា
ស្ដេចស្ដោះពិភេកហោភា
បន្ទូលព្រះភានិទ្ទារ ។

(1) MBN : draṅ' ambar bhūsā kā
(2) RIB : siṅh
(3) Pour : ascāry
(4) MBN : ka hae ṭī tās khmuol khmau
(5) MBN : ṭoy tej indajit kān' kau-
dand loek dāb dau

៤៤៨៥- នរណាជិះរថរាជសីហ៍ទេះទឹមសេះសារ
អធិកមហិមា   សហាស្សកោដិអសំខេយ្យា ។

៤៤៨៦- ទ្រង់ក្អិមពន្លាភារណ៍ភាយរត្នជ័យរេខា
កែវកងកុណ្ឌលា   នូវអង្គរគុលបិវ្ទជក្លៀង ។

៤៤៨៧- អាភរអង្គរមរកតកងករជ័ក្តុំក្តើង
អង្គអាត្មាអធិកតម្កើង   ធ្នូសរសំដែងជ័យ(1) ។

៤៤៨៨- ពលក្រឹទ្ធិរូសាគរជ័ក្រាស់ក្រៃ
គគ្រេងនៃជាត្រី   ស្រឡប់គឺកេសររាជជ័សំរែក ។

៤៤៨៩- អស់ពលជ័កុម្ភណ្ឌពេជ្រិករកាន់គទាដែក
តេជះវ៉ូជនូវស្រែក   ដរណាំជ័ប្រេះប្រះ ។

៤៤៩០- នាគីហោរជរេជ័ស្រោមស្រែងស្រែកជ្រះ
អស់ពលពាហុមានះ   មហិមាក្រាកងស្នែង ។

៤៤៩១- តិសេកមកុងអញ្ចលីករស្នែង
មូលបារបង្គំថ្លែង   វររាជជ័ភក្តី ។

៤៤៩២- អញខ្ញុំបង្គំបង្គំជាបាទ(2)ជ័ចក្រី
បពិត្រខុននេះអធិបតី   កុមារនូវមន្តមាយា ។

៤៤៩៣- កាលមួយក្រុងរាពនាំពលក្រាបទាំងស្ទួគ៌ា
កលគឺឥន្ទ្រជ័មយា   វរទេពជ័រិទ្ធិឫទ្ធិ ។

៤៤៩៤- អស់ទាំងទេពស្ទួគ៌ាប្រតិរពប្រដែងប្រជិត
ខុននេះថ្លែងសរជ័ពិត   នូវសិល្បសក្តិមន្តមាយា ។

៤៤៩៥- ជាប់ចងសម្តេចសុរិន្ទ្ររាជអាប់ព្រះចេស្តា
ជាប់តន្ទ្រជ័ឫទ្ធា   អតិរេកជ័លើសក្រៃ ។

៤៤៩៦- ហេតុនោះប្រកបហៅឥន្ទ្រជិតជ័ជាញជ័យ
ជាញយុទ្ធជ័តេជវៃ   ទោះទេពមនុស្សស្ទួគ៌ា ។

៤៤៩៧- សឹងខ្លាចពុំអាចប្រលងឫទ្ធិចេស្តា
សឹងភ្លឹកមហិមា   ដោះជាលមកបង្គំថ្វាយ ។

៤៤៩៨- ស្រេចស្តេចស្តែងស្តាប់អភិប្រាយ   នរនាថសប្បាយ
ក៏ត្រាស់ព្រះភក្ត្រប្រិមប្រិយ ។

៤៤៩៩- ជាវៃហាសុគ្រីពជ័ក្របី   ចេញជំរុំមន្ត្រី
ពាហាននូវពលយោធា ។

៤៥០០- ស្រេចព្រះប្រើព្រះអនុជា   ចេញក្តុងពលពា-
នរានូវរាជជ័ក្របី ។

៤៥០១- ក្តងក្ត្បូសេនានុសេនី   ជំរុំរាជជ័ក្របី
ក្របិន្ទ្រនូវពានរក្រៃ ។

(1) MBN : dhnū sar lamṃbaeṅ jăy
(2) RIB : paṅgaṃ pad pādā

៤៥០២. ត្រៀបទៀបពាននិរភ័យ　　និរភិតជាញជ័យ
　　ពន្លឺកឫទ្ធិមហិមា ។
៤៥០៣. ព្រះអនុជបង្គំក្រាបលា　　នាំពលសេនា
　　ដិតជិតនាំពលចរ ។
៤៥០៤. ក្រាលក្រាស់យោធាពានរ　　ពលសេនាករ
　　កកុះសេណោកាងកាន់ ។
៤៥០៥. ទ្រទ្រង់ស្រែកស្ទុះសព្វរូបសរាន់　　ក្រាន់ក្រប់ខែលខ័ន
　　ដំហុតនូវយុទ្ធយក្សា ។
៤៥០៦. ស្តេចចង់លើមានុមានជា　　ឫទ្ធិមហិមា
　　កណ្តាលយោធាក្រាលក្រាស់ ។
៤៥០៧. ទ្រង់មកុដកងករបីដំភាស់　　ពាហូរក្សក្រាលក្រាស់
　　ស្រឡប់នូវសុរិយោភា ។
៤៥០៨. ទ្រង់សិល្បសរសក្តិថ្លាញថ្លា　　ឫទ្ធិចេស្តា
　　កណ្តាលពិជ័យរៀណរង្គ ។
៤៥០៩. ក្បៀលានោះតគ្រុជិតទ្រើសទ្រង់　　ស្ករបីទ្រនង់
　　ត្រទ្រីព្រះខ័នសោះសា ។
៤៥១០. គឿនពលឆ្វេងស្តាំប្រណា　　ផុលជោមពលពា-
　　នរនូវព្រះចក្រី ។
៤៥១១. តគ្រុជិតជាទើយបត្សី　　ទ្រង់ព្រតជាគតិ
　　តាំងដឹងភយាស្លួចដល់ ។
៤៥១២. តាំងជាបត្សីជ័កំហាល់　　លេះអាចរប់រល់
　　ឫទ្ធិនៃអញ្ញមហិមា ។
៤៥១៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយទើយអស្សុរា　　ស្គុតឫទ្ធិចេស្តា
　　អាងជាប់តាំងទេពស្ថិតស្ថាន ។
៤៥១៤. មីងចោរកៀចកាចសាមាន្យ　　មីងគិតមីងស្មាន
　　អញ្ញស៊ូចសម្តេចតគ្រុ ។
៤៥១៥. មីងដូជាតិគតប្រាជ្ញា　　លេះយកអាត្មា
　　មកតះអនុជចក្រី ។
៤៥១៦. អញ្ញនូវថ្លាញរជតាជី　　ថ្លាញអស់សេនី (1)
　　តិឃាតតាំងមីងលុះជ័មរ ។
៤៥១៧. មីងតុំដឹងតេជព្រះភូធរ　　ទ្រង់សិល្បសក្តិសរ
　　ឫទ្ធានុឫទ្ធិចេស្តា ។
៤៥១៨. ក្បៀលានោះតគ្រុជិតសោះសា　　ជាប់រត្នជ័គតា
　　ក៏កាន់តគ្រុខ្វាឃាត ។
៤៥១៩. រត់ផុលពោះព្រះមហាក្សត្រ　　ព្រះអនុជវាយវាត់

(1) RIB : phlāñ as' indrīy

កំចាត់គគានោះបង់ ។

៤៥២០- ឥន្រ្ទជិតក្រេវក្រោធបីទ្រនង់   ចាប់យោងសក្តិទ្រង់
ក៏ផោះត្រូវអង្គហនុមាន ។

៤៥២១- លុតជង្ឃទើបប្រែប្រឹងប្រាណ   ហនុមានដោះដាន
ក៏ស្ទួមនូវធ្នូលយុទ្ធឯង ។

៤៥២២- ហនុមានរត់ធ្នូលតិតក្រែង   លេះយកប្រវែង
ប្រលងនូវឫទ្ធិតបះ ។

៤៥២៣- ចាប់សេះសីហាសិង្ហប្រួតប្រះ   ចាប់គជតាំពាះ
រនេលរនាបនាសមរ ។

៤៥២៤- ឥន្រ្ទជិតដាយឫទ្ធិកាងករ   ដាលដេញពានរ
កំចាត់កំចាយសោះសា ។

៤៥២៥- ពើបពាះព្រះលក្ស[1]អនុជា   ដូចរាជសីហា
ប្រទះតាំងតីរដាញជ័យ ។

៤៥២៦- ឥន្រ្ទជិតខឹងក្រេវក្រោធក្រៃ   មហិមានិរភ័យ
ក៏ផ្លែងសភាបីសន្ធាប់ ។

៤៥២៧- ព្រះលក្សក្សត្រផ្លែងសរដាប់   សរភាជក៏ចាប់
សភាអសូរសោះសា ។

៤៥២៨- ភោរភាវសែងសុរិយោភា   ឥន្រ្ទជិតមាយា
ក៏ផ្លែងសភាសរស្នង ។

៤៥២៩- គុរដាប់ដេះទេវហាស្ទួង   ព្រះអនុជព្រះស្នង
នូវសរគឺជលសាគរ ។

៤៥៣០- លត់ភ្លើងសិល្បយក្សនិករ   អនុជរាជជ័យវរ
មហាអធិកសត្យា ។

៤៥៣១- ឥន្រ្ទជិតទ្រើសទ្រង់គ្រូសា-   ហ័សចេញបែកជា
រន្ទះនូវភ្លៀងដោរជល ។

៤៥៣២- ព្រះលក្សទ្រង់តេជោពល   ផ្លែងសរជាខ្យល់
វាតាក៏បក់ខ្ចាយខ្ចាត់ ។

៤៥៣៣- ឥន្រ្ទជិតក៏ខឹងខាំមាត់   ប្រះគ្រួសរផ្ចាត់
ក៏ភើចកាំភ្លើង[2]បីតំរង់ ។

៤៥៣៤- ផោះព្រះអនុជព្រះហរីពង្ស   អនុជព្រះហរិទ្រង់
ព្រះខ័នក៏ស្ដេចវាត់កាយ ។

៤៥៣៥- បែកធ្លាក់សរជ័យខ្ចាត់ខ្ចាយ   អនុជនាថសប្បាយ
រីភាយព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៥៣៦- អង្គទសន្ធាប់ភេរី   កាន់ទណ្ឌជ័ត្រវី

(1) RIB : doep braḥ braḥ laksm(ṇ)
(2) MBN : kǎ bhoec laṃbaeṅ

គឺយោធទណ្ឌបីតន្ត្រង ។

៤៥៣៧. ពិចពោះហៀវហាមុខវង់ - ដំយកាច់កាំកង់
រង៉ាកន្ត្រាក់ឈ្លូវឈះ ។

៤៥៣៨. ដាក់សេះសារជីប្រួតប្រេះ ដាប់គងពាពះ
ពន្លូកភេរីសោះសា ។

៤៥៣៩. ឥន្ទ្រជិតវាន់យក្សយោធា ពោះឡើងទេវា
កំដុំតាមហានជបមន្ត ។

៤៥៤០. វិន្លងមាយាសិល្បសរពាន់ ភុលនាគដ៏អនន្ត
ក៏ពាន់ទាំងពលពានរ ។

៤៥៤១. ពាន់ព្រះរាមព្រះភូធរ ទាំងពីរដ៏បវរ
ក៏ស្លប់នូវសិល្បយក្សា ។

៤៥៤២. ដូចព្រះចន្ទព្រះសុរិយា ឯងអស់ដូចរា-
ហូដាប់សសីទិនករ ។

៤៥៤៣. ក្សិណនោះឥន្ទ្រជិតដាកជ័រ ចូលវិញព្រះនគរ
បង្គំព្រះរាជបិតា ។

៤៥៤៤. នាខ្ញុំនាំពលសេនា ចេញដេញពលពា-
នរេន្ទ្រនៃរាមនូវលក្ស្ម ។

៤៥៤៥. ខ្ញុំដាប់ចងបានប្រត្យក្ស បពិត្រគួរសរសក្តិ
ព្រះបាទសម្តេចផ្លាញឯង ។

៤៥៤៦. ក្រុងរាពណាអរតែតក្រែង ភ្លូតអះឈេះវែង
នូវឥន្ទ្រជិតមហិមា ។

៤៥៤៧. ទាំងទេពនិករអមា សេះលក្សរាមា
នូវជាអ្វីឡើយរួចបាន ។

៤៥៤៨. ក្រុងរាពប្រើពលយក្សយាន ទៅតាល់ឧទ្យាន
ក៏នាំសីតាមកថ្វាត់ ។

៤៥៤៩. ក្រុងរាពណាខេរវិងក្ដាត់ ជាមិនអសត្យ
មហាកំភររភូតត្រៃ ។

៤៥៥០. មិនភ្លូតរាមលើសទាំងត្រៃ - ភពដងសោតនៃ
មហាពន្លឹកៗស្មែង ។

៤៥៥១. នេះតិម្បូវឥន្ទ្រជិតជាញដែង ជបសិល្បសរវិន្លង
ក៏ចងទាំងពលពានរ ។

៤៥៥២. ចងរាមចងលក្ស្មណ៍ដ៏មរ ចងហោយទេដសរ
រនាបនូវនាគគណា ។

៤៥៥៣. យល់មិនកាចតិតឧបមា សេះយកប្ញត្ត
បស្ទីមកភ្លូតប្រាយប្រាប់ ។

៤៥៥៤. ស្រែចរាជសីតាស្ដែងស្លាប់ ភ្លួលទ្រូងស្មើស្លាប់
វន្ធឥហាប្ញទ័យសុបសោក ។

៤៥៥៥- ស្រេចមានស្មារតីគង់នៅ ប្រាយប្រាជ្ញាជ្រៅ
ក៏រិះរំពឹងព្រះអង្គ ។

៤៥៥៦- អះព្រះអង្គព្រះតីរពង្ស ម្ល៉េះព្រះទល់ទ្រង់
ទុក្ខាអនាថសោកា ។

៤៥៥៧- ពោះពិតដូចពាក្យយក្សថា ដោះព្រះគ្រូថា
ជិភាជក៏អាចនៅបាន ។

៤៥៥៨- ឯងនោះព្រះរាមស្ដេចមាន ព្រះហឫទ័យថ្កាន
រំលឹកដល់ព្រះអនុជក្សត្រ ។

៤៥៥៩- ក្សណានោះពិភេកវិងថ្វាត់ ទូលទូលប្រណិប័ត
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤៥៦០- បពិត្រសម្ដេចអនុជា ស្ដេចផុកអបរា-
ជយាពិជ័យរឿណារដ្ឋ ។

៤៥៦១- តន្ត្រិជិតបហិមាទ្រើសទ្រង់ ក្ដួសរសឹងដូង
ជិភាជជានាគបាសពិស ។

៤៥៦២- នៅតែមួយនាឡិកានឹងអស់ ព្រះជន្មនាសនិស
ទាំងពលសកលយោធា ។

៤៥៦៣- ស្ដេចស្ដាប់ទូលព្រះករុណា ដើមព្រះអនុជា
ជិភាជក៏ទល់ទុក្ខធ្ងន់ ។

៤៥៦៤- ព្រះហឫទ័យអួលអាក់អន់ បារម្ភព្រះជន្ម
ព្រះអនុជក៏ខ្លាចលះជីវរ ។

៤៥៦៥- ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងគក់គរ ទ្រូងទ្រុតខ្ទរ
រន្ធត់ហឫទ័យបីសោកា ។

៤៥៦៦- ស្ដេចគង់លើសុគ្រីពរាជពា- នរស្រេចវេលា
លះដល់ព្រះអនុជរាជថ្វាត់ ។

៤៥៦៧- ស្ដេចយល់ព្រះអនុជចមក្សត្រ ត្រូវនាគបាសពាត់
ក៏រិតព្រះអង្គអនុជា ។

៤៥៦៨- ទល់ទុក្ខវិបាកមហិមា ស្ទើរក្ស័យជន្មា
ជីវិន្ទុវពិសនាគស្ដែង ។

៤៥៦៩- ស្ដេចសោកសន្លប់ស្លប់ស្មែង ពុំចេញពាំនោលថ្លែង
រន្ធត់ហឫទ័យបីជំប្រប់ ។

៤៥៧០- ស្ដេចសោកានលស្ដុល់ស្ដុប់ ពុំអាចបីនូវទប់
ពិលាបទំនួញនោះបាន ។

៤៥៧១- ជាតិលក្ស្មណ៍ហើយជីប្រធាន សម្បូរសមានញាណា
ប្រសើរគិតឯកណានា ។

៤៥៧២- បងបានបាដូចនេត្រា ដូចត្របករក្សា
ប្រស្រីពុំឲ្យមានហ្មង ។

៤៥៧៣- ពុំឲ្យសំរាមនូវល្អង ធូលីខ្លាច់ឯង

រកាំរកៀសចូលបាន ។

៤៥៧៤. ម្លួយលោតនាអញបងមាន ជាដូចវិញ្ញាណ
ក៏និតដោយនូវរូបកាយ ។

៤៥៧៥. តាំងដែលឃ្លាឃ្លាតចេញឆ្ងាយ ម៉ោះជាអន្តរាយ
រីអៀមជាតាំងរស់ឡើយ ។

៤៥៧៦. ព្រះឱញនូវទំនួញតតស្បើយ ប្រដូចដូចហើយ
ជីវិតនៃមរណា ។

៤៥៧៧. កុរុណានោះពិភេកភាជអសុភ ចូលថ្មីមកក្សត្រា -
ធិរាជក៏ថ្លែងក្រាបទូល ។

៤៥៧៨. បពិត្រសូមស្តេចប្រមូល ព្រះស្មារតីឲ្យមូល
អាស្សូរសម្តេចរាជា ។

៤៥៧៩. បើស្តេចសោយសោកថ្ងៃណា រីព្រះអនុជា -
ធិរាជក៏លុះក្តីមរ ។

៤៥៨០. សូមស្តេចរំលឹកព្រះសិទ្ធិពរ ព្រះតិស្សូរបវរ
ប្រសើរប្រសិទ្ធព្រះអង្គ ។

៤៥៨១. ស្រេចស្តេចបន្ទោសោកបង់ ហើយព្រះអង្គទ្រង់
តំរង់ស្មារតីរាជា ។

៤៥៨២. ស្រេចស្តេចឈរឡើងឃោសនា ជាវៃហាទេវតា
ម្តេចសមនូវយក្សតិរិយ ។

៤៥៨៣. នាអញសេពសាងជាបារមី រៀបមកអំពី
ប្រជុមនាអតីតកាល ។

៤៥៨៤. អញសូមស្ទាញ់អសូរពាល តាំងទសមុខមារ
រជាលឲ្យដឹងតេជដៃ ។

៤៥៨៥. នេះតិក្ខូវទេវតាជួយជ័យ ឯអសូរនៃ
ក៏យល់ទេវតាតិតជាមិ ។

៤៥៨៦. បើព្រះអនុជអញលុះជីវិតកាល អស់ទេវតាអំបាល
នៅនាពិភពស្ទួគ៌ា ។

៤៥៨៧. អញនូវថ្លែងសរអញជ័យហា - សិទ្ធិសក្តិមុតថ្លា
ឲ្យសុស្សពិមាននាសបង់ ។

៤៥៨៨. ឲ្យស្អិតជាពពុរនេះផង ឲ្យគង់តែត្រង់
ស្ថានព្រះតិស្សូរស្តេចស្ថិត ។

៤៥៨៩. ពោះបីគណនារីងឫទ្ធិ អញនូវតិជិត
ពិជ័យនៃអស់ទេវតា ។

៤៥៩០. ធ្នូនេះរាមបរមសូរា ថ្វើសទ្រង់ឫទ្ធា -
នុភាពក៏ឲ្យអញនៃ ។

៤៥៩១. ធ្នូនេះឫទ្ធីលើសក្រៃ អញនូវថ្លែងថ្លាញញួ
អសូរនានៅលង្កា ។

៤៥៩២. អញនូវរកកាន់កាច់ចេញជា ពីរកំណាត់ហើយណា
អញចោលឡើងទៅអាកាស ។

៤៥៩៣. ឲ្យដេះភវគ្គព្រហ្មសុទ្ធាវាស ឲ្យណាញវិនាស
ធ្លាក់ចុះមកដល់ប្រិថពី ។

៤៥៩៤. មួយកំណាត់អញកាន់គ្រវី ចោលទៅស្រុកស្រី
នគរនៃអយុធ្យា ។

៤៥៩៥. ឲ្យដឹងដល់ព្រះមាតា ដើមអញនេះណា
ជាក្ស័យជីវិតសូន្យហើយ ។

៤៥៩៦. កុំឲ្យសន្ទិះឆ្ងល់ឡើយ អង្គអញដល់ត្រើយ
ព្រះអម្រឹត្យូវកាលហោង ។

៤៥៩៧. ហេតុព្រះបារមីស្ដេចធ្ងៀង ឃោសនាជំរំពង
អស្ចារ្យពន្លឹកចេស្ដា ។

៤៥៩៨. ស្ដេចទ្រង់កោទណ្ឌមហិមា ស្ទើរលោះសា
ដូចតន្តុជន្លូពីរឡើង ។

៤៥៩៩. ផ្ទាស់ផ្ទាលផ្ទួលផ្ទៃផ្ទួចឡើង គោរគាវដូចភ្លើង
ដាប់ផ្សួញពិមានទេពតា ។

៤៦០០. ក្បែរណានោះទេពទាំងសួគ៌ា ស្លប់ស្លៀងកើតជា
កោលាហលទាំងសួគ៌ស្ថាន ។

៤៦០១. ពុំអាចដើម្បីនូវចប់បាន ភិតភ័យប្រះប្រាណ
បារម្ភខ្លាចដល់ជន្មា ។

៤៦០២. យល់ព្រះរាមមិញក្រោធា មានះក្សត្រា -
ធិរាជនោះខ្លាំងពេកហោង ។

៤៦០៣. អស់តន្ត្រីនូវព្រហ្មទេពផង ហាចហោះបិត្រលង
ក៏លុះក្រៃកណាសបតុតា ។

៤៦០៤. ធូលទូលព្រះតស្សរមហា - មុនីនាថសេដ្ឋា
ប្រាកដនូវកេរតិយសថ្លៃ ។

៤៦០៥. បពិត្រយើងខ្ញុំលុះជ័យភ័យ តិតឯអាស្រ័យ
ពាំនាក់ក្រៃនឹងព្រះអង្គ ។

៤៦០៦. នេះតប្បូវព្រះរាមស្ដេចទ្រង់ ព្រះក្រោធាត្រង់
នៃយើងខ្ញុំអស់ទាំងគ្នា ។

៤៦០៧. ហេតុស្ដ្បិតបុត្រច្បងភពណា - សូរមួយមហិមា
កុហកនូវកលកិច្ចកាច ។

៤៦០៨. នាមហៅតន្ត្រីជិតឯងអាច នាំពលបីសម្លាច
នូវគ្រឿងអាវុធសស្ត្រា ។

៤៦០៩. ចេញច្បាំងជងព្រះអនុជា ព្រះបាទរាមា -
ធិរាជបរមបពិត្រ ។

៤៦១០. ពុំច្បាំងដោយនូវច្បាប់ក្រិត្យ វិស័យសឹកសិទ្ធិ

នូវឫទ្ធិអំណាចតេជវៃង ។

៤៦១១. សិងបន្តសណ្ដំហើយនៃ ទើបថ្លែងសរជ័យ
ជានាគបាសពិសថ្លែង ។

៤៦១២. ស្រៀតស្រែកប្រជពីរបៀងស្តែង រួបរួតសំពៀង
កំសួលនូវពិសសោះសា ។

៤៦១៣. ពាន់ពាត់ទាំងព្រះអនុជា អស់ទាំងពលស្វា
រវៃលរវោកបីរងាប់ ។

៤៦១៤. សុបសៅហាឫទ័យស្មើរស្លាប់ គម្ពុរស្វាជិងអ-
បរាជ័យនារៀណារង្គ ។

៤៦១៥. គម្ពុរព្រះរាមស្ដេចទ្រង់ ព្រះក្រោធព្រះអង្គ
នូវកោះកោរណ្ដាសរថ្លា ។

៤៦១៦. ដើមនូវថ្លែងស្ពាញទេពតា ស្ទួមព្រះករុណា
អាសូរនៃយើងខ្ញុំផង ។

៤៦១៧. ព្រះតស្មុរស្ដេចបន្ទូលស្នង ទោសទាំងនេះហោង
ស្បិតព្រះព្រហ្មឯងណា ។

៤៦១៨. ទើបតន្ត្រៃជិតបបិមា បានសរសក្តិថ្លា
ពីព្រះព្រហ្មជបឲ្យហោង ។

៤៦១៩. ក្ស័រឲ្យព្រះព្រហ្មហោះស្ទួង ទៅអញ្ជើញគ្រុឌហោង
ធិភជជ័ជុងសិម្ពលី ។

៤៦២០. មកស្ដួយព្រះអនុជក្រី ទើបរលាយនាគពី
ព្រះអង្គសម្ដេចព្រះអនុជា ។

៤៦២១. បើព្រហ្មពុំជរលេណ ទៅរកគ្រុឌា
ហើយពុំរលាយនាគសោត ។

៤៦២២. គម្ពុរនរិន្ទ្ររាមពាង្សពោធិ ទ្រើសទ្រង់ឫទ្ធិក្រោធ
រឹងកាច់ធ្នូសិល្បសរថ្លា ។

៤៦២៣. ហើយនូវបោះត្រង់ពិមានទេពតា ឲ្យវិនាសជា
លំអងធូលីខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៦២៤. រួចទាំងឧកាមានាយ នូវកើតអន្តរាយ
វិនាសនេះស្បិតព្រហ្មហោង ។

៤៦២៥. ឈ្មោះនាអង្គអញឯងរង ជានាទេពផង
កុំឲ្យវិនាសនិរស្ថាន ។

៤៦២៦. បើព្រះរាមទេពជំប្រហារ បោះធ្នូសរក្ដាន
ដោយតេជតេជះអ្នកទ្រង់ ។

៤៦២៧. ឲ្យដេះពិមានទេពផង អញយកតែអ-
ង្គុលីមេនៃជួយជាំង ។

៤៦២៨. ឈ្មោះស្មើរធ្នូពេជ្រមកភាំង កុំឲ្យដេះទាំង
ពិមាននៃទេពតាផង ។

៤៦២៩. រីស្ថានព្រហ្មដោយកលលោង មញ្ញពុំអាចរង
ឆានានូវការពុំបាន ។

៤៦៣០. ក្សិណាព្រះព្រហ្មឮពតិមាន ព្រះឥស្សូរដ៏ប្រធាន
បន្តួលបន្ទោសបីកំហិត ។

៤៦៣១. ដ្បិតព្រហ្មឲ្យសិល្បតន្ត្រជិត ព្រហ្មភាំងភ័យភិត
ក៏ញ័រជំប្រាប់អង្គា ។

៤៦៣២. ព្រហ្មាបាចលោះថ្កានគ្រុឌា សូមគ្រុឌយាត្រា
ទៅថ្វាយព្រះរាមទេពថ្លៃ ។

៤៦៣៣. ស្រេចប្រាប់គ្រប់សេចក្ដីនៃ អាត្មានូវប្រល័យ
បទពិតព្រះរាមពុំក្សាន្ត ។

៤៦៣៤. ក្សិណានោះគ្រុឌរាជចាកស្ថាន ចេញចររត្នពិមាន
ក៏ហើរនៃវេហាសហា ។

៤៦៣៥. ស្រៀវស្រែកសព្ទរាជអស្ចារ្យ នាគសែនសង្ខា
ក៏ពាន់ទាំងត្រីនុគ្របី ។

៤៦៣៦. នាគពាន់ព្រះអនុជនរបតី ដែកក្រាបធរណី
រសាយទាំងពលយោធា ។

៤៦៣៧. ពីរព្រះអង្គព្រះភជា ព្រះបាត្តសោភា
ក៏យកធ្នូសរសិល្បថ្វី ។

៤៦៣៨. ពិភេកនូវសុគ្រីពរៀបរង់ ភយពលថ្មីសថ្វី
ក៏ស្រាលហាបាននិរព័ន្ធ ។

៤៦៣៩. ខ្លះភាយឯអាកាសថ្ងាត ខ្លះដោយថ្លូវឃាត់
ដំណើរអសុរវៃរី ។

៤៦៤០. ខ្លះឯកឈើព្រឹក្សដ៏គ្រវី ខ្លះខ្លាំងលើកលី
គិរីនូវព្រឹក្សាករ ។

៤៦៤១. ការក្រោយគ្រប់បូពិឧត្តរ ទក្សិណអម្ពរ
ពុំឲ្យអសុររៀបទ័ព ។

៤៦៤២. ស្រេចគ្រងភពណាសូរប្រាប់ ភជសីតាស្ដាប់
រំពឹងដូចចិត្តចិន្តា ។

៤៦៤៣. ក្សិណានោះយកក្បួយល់គ្រុឌា ដេញនាគកណានា
រសាយទាំងពលវានរ ។

៤៦៤៤. ព្រះទាំងពីរអង្គថ្វីសរ យល់ស្ដែងសាគរ
ក៏ការន់អាវុធនិស្ចល ។

៤៦៤៥. ធូលធូលភពដោយការយល់ ភពក្រោធានល
ដនោមានះដូចភ្លើង ។

៤៦៤៦. ដុខជប់ជាលដោយស្រែកឡើង សូរសព្ទសូរលើង
គិរីទាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

៤៦៤៧. ភ្នំសីង្ហជយាសស្ត្រា- វុធថ្វីថ្វីអា-

ករណ៍ព្រះព្រោងព្រាយរស្មី ។

៤៣៤៨. សព្វស្រែកប្រាប់ប្រើមន្ត្រី អស្សភាអស្សុរី
របររៀបស្រីង្គារ ។

៤៣៤៩. រៀបគងរៀបរថអស្សពាហា ជ្រើសព្រមបរិវារ
ពិពិធនូវពលពាហា ។

៤៣៥០. ស្រេចនាំអគ្គអគ្គជាយា ក្រុងភពវេលា
ក៏ស្ថិតលើយានដ៏ពន្លឹក ។

៤៣៥១. ហាចបោះនូវគិរីដ៏អធិក ពលពាលដ៏គគឹក
បីដូចតាភករនិង ។

៤៣៥២. ហៀវបោះលើទេហាស្ទួង ទៅធ្វើនូវបំណាង
កុហកនូវកលមាយា ។

៤៣៥៣. ភពបោះទៅដល់បព្វតា នាំវរជាយា
ក៏លុះលើខ្ពង់បពិត ។

៤៣៥៤. ស្រេចស្ដួចខ្មាំពិសដ៏ប្រាកដ ក៏នូវសាចពលសត-
សហាស្សពានរឲ្យណាញ ។

៤៣៥៥. ពិភេកហោរឯកដែងជាញ ហោរសាស្ត្របញ្ញាញ
គឺទិព្វចក្ខុយល់យល់ ។

៤៣៥៦. ទូលព្រះនរបតីដោយកល បពិត្រខ្ញុំយល់
ក៏ឃ្លាញ់កុហកមាយា ។

៤៣៥៧. ភពនាំទេពីវេលា ទៅដល់បព្វតា
សមារ[1]នូវរកឫទ្ធិ ។

៤៣៥៨. ធ្វើព្រតដូចគ្រឹស្យមុនី ឫសីបញ្ចិន្ទ្រិយ
តំរង់មនោនិមល ។

៤៣៥៩. ទើបបញ្ជីសាងនូវសាស្ត្រសិល្ប[2] មានពិសដោយកល
ក៏ថ្លែងគឺពិសនានា ។

៤៣៦០. ពិសនោះមានឈ្មោះដ៏នានា ហៅហៃហកស្បូអា-
នុភាពពន្លឹកអស្ចារ្យ ។

៤៣៦១. ទោះក្រុងភពធ្វើសធម៌ ក៏ត្បូក្រមអស់អាជិ
បញ្ចូលដ៏ចរិយាបថ ។

៤៣៦២. ពិសនោះប្រែប្រួលប្រាកដ ផ្លាក់ផ្លាយណាញបថ
មានះដ៏ពុំក្សេមក្សាន្ត ។

៤៣៦៣. ស្រេចស្ដេចត្រាស់ប្រើហនុមាន ហាចបោះទៅស្ថាន
ក៏លុះលើខ្ពង់បព្វតា ។

(1) RIB : sammā
(2) RIB : doep sla bis nūv sās tal

៤៦៦៤- ហានុមាននិម្មិតរូបា ជាព្រាហ្មណ៍ឈេណា
ផ្ទាប់ខាងមន្ទោគិរី ។

៤៦៦៥- វិទ្ធះស្លាងកីកឹះកាន់ស្រី អសុភអសុរី
អសុរសេនាយប់យល់ ។

៤៦៦៦- ក្បិណានោះហានុមានធ្វើកល មន្ទោសោតសល់
កន្ត្រាក់ផ្លាក់គ្រៀងពន្ត្រា ។

៤៦៦៧- អស់អសុរស្រោមនុទិតា - នរនៃបព្វតា
អនេកអសុរសម្លាយ ។

៤៦៦៨- ហានុមានខ្ទប់ខ្ទុងខ្ទុះផ្លាយ ផ្លាក់ពិសអន្តរាយ
សិរេធសំរិទ្ធិប្រាជ្ញា ។

៤៦៦៩- ហានុមានរាយពលយក្សា ហើយហោះទេវហា
បង្គំសម្តេចព្រះរាម ។

៤៦៧០- ទូលថ្លែងដោយសារសង្គ្រាម យុទ្ធយកក្នុងស្នាម
ត្រឡប់លើក្នុងបព្វតា ។

កណ្ឌ ទី២០

៤៦៧១- ឯក្រុងពពលុះលង្កា ក្រេវក្រោធដ៏ក្រពា
ក៏ដ្ឋំនូវគ្រឿងអាវុធ ។

៤៦៧២- ប្រើឥន្ទ្រជិតរាជបុត្រ ដោយតេជោយុទ្ធ
នូវយក្សាពលទ្វេគុណា ។

៤៦៧៣- រៀបពលមហិមាលើសមុន ក្រោយត្រៀងស្ដាំលន់
ពាន់ពោកនូវពលកុម្ភណ្ឌ ។

៤៦៧៤- ឥន្ទ្រជិតណាក្រុងមេឃសកំណ កាន់ធ្នូសរខ័ន
ក៏ឡើងដ៏ឆ្កានយាត្រា ។

៤៦៧៥- រស្មីឥន្ទ្រជិតសោភា ដូចថៃ្ងឯចន្ទ្រ
ពន្លឺពន្លឺកក្រោបក្រោយ ។

៤៦៧៦- ឥន្ទ្រជិតក្រៀសក្រវ៉ាត់ឆោមឆាយ ទឹមសេះរថរាយ
សិបុរបីដូចមរកត ។

៤៦៧៧- ឥន្ទ្រជិតថ្កើងលើរាជរថ រស្មីបីប្រាកដ
ប្រដូចនូវថៃ្ងចន្ទ្រា ។

៤៦៧៨- ជាជាយរន្ទះសេះសោះសា ទៅទៀបព្រះមហា-
ធិរាជសម្ដេចជេស្នូជ័យ ។

៤៦៧៩- ព្រះនារាយឆ្ពោះព្រះនេត្រនៃ យល់ឥន្ទ្រជិតក្រៃ
ក៏ស្ថិតលើរថសោះសា ។

៤៦៨០- យល់អស់អស្សុរបរិវារ ភយរៀបក្រាស់ក្រាល
អាវុធប្រកិតចោមចរ ។

៤៦៨១- ពលសឹកបីសន្លឹកកប្តូរ ខ្លាស់គ្រឿងគ្រប់ពណ៌
ប្រដាប់ប្រដូចឥន្ទ្រា ។

៤៦៨២- ទើបស្ដេចទ្រង់ព្រះចិត្តា ត្រាស់ប្រើអនុជា

ជាហៃហាបាលក្សស្នេហាស្នាល ។

៤៦៨៣- បងគិតក្នុងចិត្តសព្វកាល ខ្សឹតបុណ្យសម្ភារ
សម្តេចផកម្ពុយមណ្ឌល ។

៤៦៨៤- ស្មើផ្ទើមឯផ្ទើមស្មើខ្យល់ ធុរធាដំ ពល
ពានរក៏ចេញជាញជ័យ ។

៤៦៨៥- យុទ្ធយកតន្ត្រិជិតឯវៃ ធាមានថ្វីវៃ
ពិជ័យនៃធាច្រើនគ្រា ។

៤៦៨៦- ព្រះលក្សស្ដាប់ព្រះជេស្ឋា ទ្រង់អម្ពរពន្លា
ពិតិធពិពណ៌រស្មី ។

៤៦៨៧- វិក្តុណាព្រះនរបតី ធិភជិជាតិ -
ស្ទុរទៀមជ័ភជិជេស្ឋា ។

៤៦៨៨- ផ្ទើងអង្គផ្ទើងពាង្សផ្ទើងពា - នរផ្ទើងចេស្ត
កណ្ដាលពពួកពានរ ។

៤៦៨៩- ព្រះលក្សដុចព្រះចន្ទ្រចរ អស់ពួកពានរ
ប្រដុចតារាចោមចន្ទ្រ ។

៤៦៩០- រុងរឿងរស្មីសោភ័ណ ពលពានរការ
ព្រីក្សាជាគ្រឿងពន្លឹក ។

៤៦៩១- ខ្លះលីគិរីដីអធិក ស្ទុរសព្ទពលសឹក
សហ័សសហិចខួរខ្វាយ ។

៤៦៩២- ធូលដល់ពលយក្សសម្លាយ ពលយក្សបីប្រញាយ
ប្រមេះប្រមេរន្ធូវិត្ថា ។

៤៦៩៣- តន្ត្រិជិតផ្លែងសរសក្តិថ្លា ស្ទុរសក្តិដីមហា
ន្ធូវិកលកបជាជ័សហ័ស ។

៤៦៩៤- ព្រះលក្សផ្លែងជាពេព្រិខាស់ សរយក្សដីក្រឡាស់
ជានាគក៏ពេញពសុធា ។

៤៦៩៥- ព្រះលក្សផ្លែងជាគ្រុឌា ឯសរអសុរា
ក៏ផ្លែងជាភ្លើងជ្រួចជ្រូល ។

៤៦៩៦- ព្រះលក្សផ្លែងជាភារុធស្មូល ផ្លែងសរសរម្ហូល
ក៏ជោរជាជលសាគរ ។

៤៦៩៧- តន្ត្រិជិតរផ្ទេះរបជ័បរ បុកពលពានរ(1)
ប្រហារប្រហួសហៀវហារ ។

៤៦៩៨- ព្រះលក្សនរនាថជ័សមារ(2) ព្រះអង្គស្ដេចខ្លាល់
ផ្លែងសរជំភាស់សព្វស៊ង ។

(1) RIB : ....rath ṭǎ pavar
mukh bal bānar

(2) RIB : sammā

៤៦៩៩. ត្រូវសរអសុរទ្រើសឃ្លង សរព្រះអង្គចង
អស់សរអសុរនោះបាន ។

៤៧០០. តន្រ្តជិតកាន់យក្សរុករាន ពលយក្សពះពាន
ក៏ភ្លូកពានរបីត្រឡប់ ។

៤៧០១. ព្រះលក្ស្មណ៍មហិមាស្តេចទប់ ពានរឈរឈប់
សញ្ហា(1) ក៏ប្រែប្រាណប្រែង ។

៤៧០២. ពានរតីរព្រះពិស្ណុពង្ស ដាប់រងយក្សយ៉ាង
រទេះរទាឃកាច់កង ។

៤៧០៣. ស្លាញរងណាញឥន្ត្រូតរង់ - ជ័យសេះបីទ្រនំ
ក៏ណាញអសុរឃោរឃៅ ។

៤៧០៤. តន្រ្តជិតដាយដាហ្វៀងទៅ ដាប់មេឃានៅ
ក៏ថ្លៃងសភាឫទ្ធិខ្លាំង ។

៤៧០៥. ឈឹងឈ្លប់អាប់អន្ធការតាំង ទសទិសក៏កំបាំង
ត្រឡប់ដំរាស់ទិនករ ។

៤៧០៦. ព្រះរាម ព្រះលក្ស្មណ៍ពានរ មៀងមើលអម្ពរ
ពុំយល់ឯអង្គអសុរា ។

៤៧០៧. ឯអសុរយល់អង្គា នាគយកនាគអនុជា
និរាជិនូវពានរពល ។

៤៧០៨. ព្រះអនុជស្តេចថ្លែងសរសល់ សររាជវិលវល់
នរេន្ទ្រក៏ដាលភ្លេសភ្លង់ ។

៤៧០៩. តន្រ្តជិតជ័យដាញទ្រើសទ្រង់ សន្ដោរ៉ុំចង្វាង់
ជ័យឿងជ័សប្រាមា ។

៤៧១០. ឯងនោះហេតុបារមីតា ពីរពង្សក្សត្រា
មហាពន្លឹកលើសត្រៃ ។

៤៧១១. អស់ទេពតន្រ្តព្រហ្មជួយជ័យ ពីរពង្សក្សត្រថ្លៃ
ពន្លឺកពន្លឺលោកា ។

៤៧១២. ស្រេចស្រោប់ស្រប់ព្រះភក្ត្រា ទាំងពីរភាជា
នូវពលពានរស្ងាងស្រិះ ។

៤៧១៣. យល់អង្គតន្រ្តជិតបីស្រវះ ដាប់មេឃបីត្រដះ
អំណាចព្រះលក្ស្មណ៍សោះសា ។

៤៧១៤. អភិមុខយុទ្ធយកអសុរា សរសក្តិជ័យមហា
គឺព្រហ្មាវិជិតជ័វិជ័យ ។

៤៧១៥. ព្រះថ្លៃងសរព្រះអង្គថ្លៃ សរសក្តិឫទ្ធិត្រៃ
ក៏ដាត់ពពកបីស្រវះ ។

(1) RIB : paṅhār

៤៧១៦. ត្រូវអង្គឥន្ទ្រជិតបីរយៈ ឃាក់ផ្លាយជីនតៈ
កក្រើកអំពើកធរណី ។

៤៧១៧. ពលយក្សាសូរទិរីយ រត់ទៅនាទី
បុរីនៃលង្កេស្សូរ ។

៤៧១៨. លង្កាភ្ញាក់ផ្អើលរីកឌុរ ផ្អើរភ្លូកក្នុងនគរ
ក៏ញ៉ាំរន្ធត់ដើងដៃ ។

៤៧១៩. ក្រុងរាពណ៍ឯឫទ្ធិតៃក្រៃ កូនឥន្ទ្រជិតក្ស័យ
កណ្ដាលទឿលណរង្គពាំសុផា ។

៤៧២០. ស្ដួលដោយគេជនៃជលក្សា ក្រុងក្រេវក្រោធា
ឈឺបុត្រពាំងជាជំទុះ ។

៤៧២១. រាពណ៍ឲ្យខ្ញុំរងទៅរីទុរ ក្ដុំកាំងព្រះនគរ
បុរីពិភពលង្កា ។

៤៧២២. ក្រុងរាពណ៍ឲ្យយកសីតា ពីអសោកឧទ្យាន
មកជល់ជំនុំរាជស្ថាន ។

៤៧២៣. រាពណ៍ឈឺបុត្រសល់ប្រមាណ ពុំអាចទប់បាន
ក៏ឈឺដុះស្បៀបដូចដុំក្ដូ ។

៤៧២៤. យក្សក៏កាន់កេសសីតា ដៃស្ដាំយក្សា
ជិតរាជកាន់ខ័នបីតន្ត្រា ។

៤៧២៥. គិតនឹងវាត់កាត់សិរបង់ គរក្ដាប់ខ្ជាប់ទ្រង់
ព្រះខ័នសង្ហាបិត្រីទ្រី ។

៤៧២៦. ជងនោះមានមុខមន្ត្រី មួយទៀតជេះក្ដី
តាំបើលបំណាំអស្ចារ្យ ។

៤៧២៧. អមាត្យនោះឈ្មោះពិតរក្ខ័ស ក្រាបបាទទូលទាស់
ទំនៀមនឹងក្ដីឧបមា ។

៤៧២៨. បពិត្រសូមទូលព្រះករុណា សូមព្រះរាជា-
ធិរាជគិតសួរស្ដេចស្ដាប់ ។

៤៧២៩. បរមនាថបរមបពិត្រនឹងស្ដាប់ សីតាល្មុះកណ្ដាប់
ព្រះហស្ថហើយនៃពុំឆ្ងាយ ។

៤៧៣០. ពោះបៀតសីតាឲ្យអន្តរាយ ព្រះរាមទេពងាយ
នឹងរំជាច់អ្វីឯព្រះអង្គ ។

៤៧៣១. ព្រះរាមដូចត្រីក្សាទ្រង់ ដុះដើមខ្ពស់ខ្ពង់
ត្រូវឈើងត្រូវៃឈេសាខា ។

៤៧៣២. សីតាដូចវល្លិមួយណា ដុះក្រោមត្រីក្សា
សំពៃនសំពង់វល្លិពាត់ ។

៤៧៣៣. ពោះនាបៀនឈើនោះឲ្យបាត់ រោចតែវល្លិកាត់
ឈើនោះពុំដែលអន្តរាយ ។

៤៧៣៤. ក្ដីមួយខ្ញុំឧបមាថ្វាយ អ្នកមួយទ្រង់រូបកាយ

អ្នកមួយនូវបៀនពាសា ។

៤៧៣៥- ទោះដើរទៅយល់នាយា ទោះនូវយកសស្ត្រា
ក៏កាត់នាយាអ្នកនោះ ។

៤៧៣៦. ដល់បែកឆែបនារបីរស្គោះ តុំដែលត្រូវឆ្តោះ
ត្រង់អង្គអ្នកនោះឡើយណា ។

៤៧៣៧- ក្តីមួយខ្ញុំនុបមាថា ពាស់មួយមបិមា
កំស្លួលនូវពាសយប់ឃ្លួដ ។

៤៧៣៨- រីពាស់នោះខាំបៅយលុនទៅបោាង យល់តែគន្លង
ដែលសកសំណកពាស់នៅ ។

៤៧៣៩- ទោះបីនាបៀតបៀនពាស់នាលុនទៅ យល់តែសកនៅ
វាយវាត់កំចាត់សកនោះ ។

៤៧៤០- ដល់ដាច់ខ្ចាត់ខ្ចាយខ្ចាយរោះ តុំដែលត្រូវឆ្តោះ
ត្រង់អង្គពាស់នោះឡើយណា ។

៤៧៤១- ពាស់នោះគឺព្រះភមា សកដូចសីតា
ទេពីស្រីរត្នមារយាទ ។

៤៧៤២- ទោះបីនូវបៀតបៀនសីតាឲ្យឃាត សីតាក៏អាត់
តុំដាបង្គលចំរើនរាជា (1) ។

៤៧៤៣- ស្តេចស្តាប់រង្វើសទូលថា ត្រើសមាឬទ័យថ្លា
ព្រះអង្គនូវចង់ទ្រង់ឆ្លាប់ ។

៤៧៤៤- ថាតិរោះរង្វើសទូលគាប់ ព្រះមាឬទ័យរំងាប់
ស្តេចដាក់ព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៧៤៥- ភាពឲ្យនាំនាងទេពី សីតាបុត្រី
ទៅទុកនៅនៃឧទ្យាន ។

(1) RIB : sītā bum̩ āt
bam̩ñā cam̩roen rājā

កណ្ឌទី២១

៤៣៤៦- លុះបន្ទោសោកក្រោកក្រាន ហើយហៅទាហាន
មហាមាត្យមុខមន្ត្រី ។

៤៣៤៧- ជំនុំយក្សាសេនី ក្នុងរាជបុរី
ពិភពលង្កាបីរំជួល ។

៤៣៤៨- គក់ព្រួញដាអះតុំគួរ ឥន្ទ្រជិតដល់ជួល
នូវតេជវៃឯលក្ស្មាសរ ។

៤៣៤៩- ត្រាស់ថាវៃហាជាមហោរ ធូរជាចេញចរ
ក្រីទានាំពល[1] ព្យូហាជ័យ ។

៤៣៥០- ជាសោតថែនមានថ្មីវៃ ខ្ញុំចឥន្ទ្រជិតនៃ
ប្រាកដនូវកេរតិចេស្តា ។

៤៣៥១- ដងនោះមហោរក្រាបណា នាំយក្សយោធា
មហាសេនាមុខមារ ។

៤៣៥២- ភាយរៀបពលពាលដាសដា ឋីមកក្រាស់ក្រាល
ប្រកិតអាវុធរកុំស ។

៤៣៥៣- គោះគងហើមហូតសាស្ត្រ ជាវតោមរក្រាស់
ប្រទាស់ប្រទើសនូវគ្នា ។

៤៣៥៤- ក្រុងមហារមហោទរមហិមា ករកាន់នូវគទា
ណោហាអសូរចេញយុទ្ធ ។

៤៣៥៥- ទីមណាវេលាដ៏ប្រាកដ ពលពាលភាជរថ
សង្ហារៃនទេវហាក្សស ។

៤៣៥៦- ព្រះឮសព្ទអសូរកង លើកទ័ពបីរំពង

(1) RIB : kradā nāṃ bal

កណ្ឌ ទី២១

៤៧៤៦- លុះបន្ទោសោកស្រាកស្រាន ហើយហៅទាហាន
មហាមាត្យមុខមន្ត្រី ។

៤៧៤៧- ជំនុំយក្សាសេនី ក្នុងរាជបុរី
ពិភពលង្កាបីរំជួល ។

៤៧៤៨- គក់ទ្រូងជាអះតុំគ្នា ឥន្ទ្រជិតដល់ជួល
នូវតេជដៃដលក្សាសរ ។

៤៧៤៩- ត្រាស់ថាហៃហាងាមហោរ ឲ្យរាចេញចរ
ក្រីតានាំពល[1] ឮហាជ័យ ។

៤៧៥០- ថាសោតមែនមានថ្វីនៃ ដូចឥន្ទ្រជិតនៃ
ប្រាកដនូវកេរតិចេស្ដា ។

៤៧៥១- ជងនោះមហោទរក្រាបណា នាំយក្សយោធា
មហាសេនាមុខមារ ។

៤៧៥២- ភយរៀបពលពាលជាសជា មីមកក្រាស់ក្រាល
ប្រកិតអាវុធរង្វឹស ។

៤៧៥៣- គោះគងហើយហូតសាស្ត្រ ជាវគោមរក្រាស់
ប្រទាស់ប្រទើសនូវគ្នា ។

៤៧៥៤- ក្រុងមហាមហោទរមហិមា ករកាន់នូវគទា
ណោហាអសូរចេញយុទ្ធ ។

៤៧៥៥- ទីមណាវេលាដ៏ប្រាកដ ពលពាលភាងរង
សង្ហានៃវេហាស្នួង ។

៤៧៥៦- ជិះឆ្ពុសត្វអសូរកង លើកទ័ពបីរំពង

(1) RIB : kradā nāṃ bal

ពន្លឹកសន្លឹកទេវតា ។

៤៧៥៧. ស្ដេចត្រាស់ហៅពិភេកជា នេះទ័ពអសុរា
ឯណាពីអាចចេញចរ ។

៤៧៥៨. ពិភេកបង្គំសារ ទូលថាយមហារ
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៧៥៩. រីឯកុម្ភការមហិមា មហាបាសបុត្រា
នូវឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ។

៤៧៦០. ចោះសីងមរណាហើយហោង ឲ្យមហោទរគ្រង
អស់ពលអសុរមារា ។

៤៧៦១. ភាត់នេះសោតសីងមហិមា ឈ្មោះសីកច្រើនគ្រា
របីងរបាញថ្មើសឃ្លង ។

៤៧៦២. ព្រះប្រើអង្គទរួសរង បើណារង្គងំកន្លង
ទទួលមហាមហោទរ ។

៤៧៦៣. អង្គទគ្គត់គ្គំពានរ ក្រាបណាព្រះអុងដះ
ក៏ឡើងព្រះខ័នពេជ្រផ្លា ។

៤៧៦៤. ត្តងពលធ្វេងត្តំាឃ្លូណា ភាយរៀបតៀបត្រា
ពណានុភាពជ័ប្រាកង ។

៤៧៦៥. ខ្លះកាន់ខែលខ័នជីចិហុត ខ្លះស្នឹយបពិត
មហាសិលាលើកលី ។

៤៧៦៦. ខ្លះកាន់ដែកឌាលជីត្រីវី សេណាសេលី
ពេជីរអាវុធមុតថ្លា ។

៤៧៦៧. ខ្លះករកាន់ពេជ្រជ័គទា ដកដើមព្រឹក្សា
សំញែងតេជោជ័យខ្ទរ ។

៤៧៦៨. មហិមាយក្សានិករ ដះពលពានរ
មហាមយាជាញជ័យ ។

៤៧៦៩. សីងសាញ្ញាសោះសាជ័ទីទៃ អង្គទឫទ្ធិក្រៃ
ក៏ប៉ះប្រយុទ្ធយក្សយាង ។

៤៧៧០. យក្សយុទ្ធអង្គទថ្មើសថ្មង ពលពានរពាឡ្យ
ពន្លឹកពន្លកប្រតិរព ។

៤៧៧១. ហោរយកណាយលកបីត្រឡប់ ជាញដែងពាស់ទប់
ប្រចេសប្រចាសខាស់ខាំ ។

៤៧៧២. ឃ្លុលដែកមពីត្រាត្រាំ ឈាមជោរជោកជាំ
រនាបរនេលលើគ្នា ។

៤៧៧៣. វិនាសពេញពាសពសុធា ពលយក្សពលពា-
នរលុះណាញបីទតក់ ។

៤៧៧៤. មហោទរអង្គទប្រត្យក្ស ឌុលថាប់ពាន់ពាក់
ដំពាក់ប្រយុទ្ធលុះលង់ ។

៤៧៧៥. សឹងពេញពាលពះរឿណរង្គ ពះអង្គនូវអង្គ
អង្គទនូវអសុរបុត្រ ។

៤៧៧៦. មហោទរស្ទុះស្ទុះអង្គទ អង្គទកាច់រថ
ទំលាយលំអិតយ្សូរយះ ។

៤៧៧៧. កាន់កាច់កង់កាំព្រួញព្រះ ផ្កោកផ្កាក់ច្រិចច្រេះ
ជំត្រវិត្រវាត់វាត់វាយ ។

៤៧៧៨. កាប់កាត់សិង្ហសីហាអន្តរាយ ភាជរថខ្ទាត់ខ្ចាយ
តត្រាយដំបងដែកដាច់ ។

៤៧៧៩. ចោណោតប្រាសលើកខិនពេជ្រ ពុះវាត់សិរដាច់
សិរេថអសុរសូន្យក្ស័យ ។

៤៧៨០. លុះឮទៅទសមុខនៃ ទសមុខក្រោធក្រៃ
ក៏ញ៉ីរបាឬទ័យបីរន្ធត់ ។

៤៧៨១. ថាហៃអតិកាយកុលបុត្រ(1) ផាបរភជរថ
ប្រយុទ្ធសង្គ្រាមពានរ ។

៤៧៨២. អតិកាយក្រាបលាចេញចរ ករកាន់ធ្នូសរ
លើរាជរថទឹមខ្លា ។

៤៧៨៣. ផ្ទង់ពលអសុរសេនា រៀបអស់អសុរា-
និករកោលាហលក្រៃ ។

៤៧៨៤. អតិកាយគាត់សឹងជាញជ័យ មារមុតនិរភ័យ
ពុំភ្លឹកសង្គ្រាមរឿណរង្គ ។

៤៧៨៥. ឯងនោះព្រះរាមវីរវង្ស ស្ដេចត្រាស់ប្រើអង្គ
ព្រះរាមសម្ដេចអនុជា ។

៤៧៨៦. ថាហៃវីរលក្សណ៍ធុលធា ចេញនាំពលពា-
នរប្រទះរឿណរង្គ ។

៤៧៨៧. តបតយុទ្ធយកយក្សយង់ ឃ្លងឃ្លើសច្រើលច្រង់
អាវុធពុំគិតអន្តរាយ ។

៤៧៨៨. ធ្នូរជាថ្លែងអង្គអតិកាយ ឯងឲ្យអន្តរាយ
រលាយហោយតេជះសរ ។

៤៧៨៩. ព្រះលក្សណ៍ស្ដាប់ព្រះឧទរ លុតលើកទសករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៧៩០. ឯងនោះព្រះលក្សណ៍យាត្រា សព្វស្មូរសេនា
សន្ធឹកធារាខ្ចាយខ្ចរ ។

៤៧៩១. ស្ដេចច្រង់កៅទណ្ឌាសិទ្ធិសរ ផ្ទុំពលពានរ
ក៏ហោកកញ្ជៀវកញ្ជែង ។

(1) RIB : thā hai atikāy kal' putr

ពន្លឺកសន្លឹកទេវតា ។

៤៧៥៧. ស្តេចត្រាស់ហៅពិភេកជា នេះទំពអសុរា
ឯណាបីអាចចេញចរ ។

៤៧៥៨. ពិភេកបង្គំសារ ទូលថាមហោទរ
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៧៥៩. រីឯកុម្ភការមហិមា មហាបាសបុត្រា
នូវឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ។

៤៧៦០. នោះសីងមរណាហើយហោង ឲ្យមហោទរគ្រង
អស់ពលអសុរមារា ។

៤៧៦១. ភាត់នេះសោតសីងមហិមា ឈ្មោះសឹកច្រើនគ្រា
របឹងរបាញទ្រើសឫទ្ធ ។

៤៧៦២. ព្រះប្រើអង្គទរូសរង បើណារង្គជ័កន្លង
ទទួលមហាមហោទរ ។

៤៧៦៣. អង្គទក្តត់ក្តំពានរ ក្រាបលាព្រះភូធរ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៧៦៤. ក្តងពលឆ្វេងស្តាំឃ្លាណា ភាយរៀបត្រៀបត្រា
ពណានុភាពជ័យប្រាកដ ។

៤៧៦៥. ខ្លះកាន់ខែលខ័នជំជុំបាត ខ្លះស្ពាយបពិត
មហាសិលាឈើកលី ។

៤៧៦៦. ខ្លះកាន់ដែកឃាលជ័ត្រទី សេណាសេលី
ពេជីរអាវុធមុតថ្លា ។

៤៧៦៧. ខ្លះការកាន់ពេជ្រជ័គទា ដកដើមព្រឹក្សា
សំពៀងតេជោជ័យខ្លុរ ។

៤៧៦៨. មហិមាយក្សានិករ តះពលពានរ
មហាមមារជាញជ័យ ។

៤៧៦៩. សឹងសាញសោះសាជ័ទីទៃ អង្គទឫទ្ធិក្រៃ
ក៏ប៉ះប្រយុទ្ធយក្សយាង ។

៤៧៧០. យក្សយុទ្ធអង្គទទ្រើសទ្រង់ ពលពានរពាក្ស
ពន្លឹកពន្លកប្រតិរព ។

៤៧៧១. ហេរាយកណាយលុកបីត្រឡប់ ជាញដែងតាស់ទប់
ប្រចេសប្រជាសខាស់ខាំ ។

៤៧៧២. ឃ្លលដេកមពីត្រាត្រាំ ឈាមដោរដោកដាំ
រនាបរនេលលើគ្នា ។

៤៧៧៣. វិនាសពេញពាសពសុធា ពលយក្សពលពា-
នរាលុះណាញបីទពាក់ ។

៤៧៧៤. មហោទរអង្គទប្រត្យក្ស ទូលចាប់ពាន់ពាក់
ជំពាក់ប្រយុទ្ធលុះលាង ។

៤៧៧៥.   សឹងពេញពលពះរឿណរង្គ   ពះអង្គនូវអង្គ
អង្គទនូវអសុរបុត្រ ។

៤៧៧៦.   មហោទរស្មុះស្មុរអង្គទ   អង្គទកាច់រថ
ទំលាយលំអិតឃ្លូរយះ ។

៤៧៧៧.   កាន់កាច់កង់កាំប្រួតប្រះ   ចោកចាក់ច្រិច្រះ
ដ៏ត្រវិត្រវាត់វាត់វាយ ។

៤៧៧៨.   កាប់កាត់សិង្ហសីហអន្តរាយ   រាជរថខ្ចាត់ខ្ចាយ
តត្រាយដំបងដែកដាច់ ។

៤៧៧៩.   ណោណោតច្រាសលើកខ័នពេជ្រ   ពុះវាត់សិរដាច់
សិរេចអសុរសូន្យក្ស័យ ។

៤៧៨០.   លុះព្រួទៅទសមុខនៃន   ទសមុខក្រោធក្រៃ
ក៏ញ័ររហាឫទ័យបីរន្ធត់ ។

៤៧៨១.   ថាហៃអតិកាយកុលបុត្រ[1]   ចាប់រាជរថ
ប្រយុទ្ធសង្ហារពានរ ។

៤៧៨២.   អតិកាយក្រាបលាចេញចរ   ករកាន់ធ្នូសរ
លើរាជរថទឹមខ្លា ។

៤៧៨៣.   ក្តងពលអសុរសេនា   រៀបអស់អសុរ-
និករកោលាហលក្រៃ ។

៤៧៨៤.   អតិកាយគាត់សឹងជាញជ័យ   មារមុតនិរភ័យ
ពុំភ្លឹកសង្គ្រាមរឿណរង្គ ។

៤៧៨៥.   ឯងនោះព្រះបាទវិរវិរុឡ្ហ   ស្តេចត្រាស់ប្រើអង្គ
ព្រះបាទសម្តេចអនុជា ។

៤៧៨៦.   ថាហៃវីរលក្ស្មធុលចា   ចេញនាំពលពា-
នរប្រទះរឿណរង្គ ។

៤៧៨៧.   តបតយុទ្ធយកយក្សយង់   ឃ្លងឃ្លើសទ្រើសទ្រង់
អាវុធពុំគិតអន្តរាយ ។

៤៧៨៨.   ធ្នូរបាដ្ឋែងអង្គអតិកាយ   ឯងឲ្យអន្តរាយ
រលាយដោយតេជះសរ ។

៤៧៨៩.   ព្រះលក្ស្មស្តាប់ព្រះភូធរ   លុតលើកទសករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៧៩០.   ឯងនោះព្រះលក្ស្មយាត្រា   សព្វសូរសេនា
សន្ធឹកធារាខ្ចាយខ្ចរ ។

៤៧៩១.   ស្តេចទ្រង់កៅទណ្ឌសិទ្ធិសរ   ថ្កុំងពលពានរ
ក៏ហោកក្រោញៀវកញ្ជ្រែង ។

(1) RIB : thā hai atikāy kal' putr

៤៧៩២. សត្វស្វរយោធាភ្លើងភ្លេង គោះគងជ័យដែងដែង
ប្រគំតន្ត្រីខែលខ័នខ្ញាប់ ។

៤៧៩៣. ស្ដេចស្ដែងលេណលើកទ័ព ដូចព្យុហព្យុះគាប់
ប្រញាប់អាជ្ញាសារសឹក ។

៤៧៩៤. តៀនពលពានរបីគគឹក ឯកដើមព្រៃព្រឹក្ស
ពន្លឺកន្ទុំសិលាសិលា ។

៤៧៩៥. យោះស្ទុះស្ទួយគិរីភារ យោយគេឯពលពាល
ពានរសិតាប់ភជា ។

៤៧៩៦. ឯងនោះព្រះលក្ខ្មណ៍មហិមា ចុះយុទ្ធយក្សា
មហាប្រេះឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៧៩៧. ពលយក្សនូវពានរក្សួយ លុះណាញនាសនៃ
ពិជ័យពិឃាតយោរឃុក ។

៤៧៩៨. មានះពោរពះណាយលុក វាយពលបោកបុក
សំរុកសំរូតខែងខំ ។

៤៧៩៩. វាយវាត់ស្ទុះស្ទាត់ឯាលដំ សត្វសេណាគ្គិ
រត្តំនូវសត្វជ័សហ័ស ។

៤៨០០. មហិមាសិល្បសាស្ត្រសឹងណាស់ ពានរយក្សផ្ទាស់
មហាពន្លឹកអន្តរាយ ។

៤៨០១. ព្រះលក្ខ្មណ៍ពះអគ្គអតិកាយ អតិកាយករក្រាយ
ក្រវីសរេន្ទ្រងរឯា ។

៤៨០២. កាន់កោទណ្ឌព្រួញសរផ្លា ផ្លែងផ្លាស់នូវគ្នា
ប្រយុទ្ធប្រញាប់ជ័យឯាញ ។

៤៨០៣. សិង[1]សិល្បសិទ្ធិសក្តិសាញ សិង[1]សរផ្លាផ្លាញ
សន្ធឹកនៃទេវាខ្វាយ ។

៤៨០៤. ព្រះលក្ខ្មណ៍ព្រះអនុជសង្គ្រាម ចាប់អគ្គអតិកាយ
សង្កត់សង្កិននូវពានរ ។

៤៨០៥. អតិកាយកាងករបីក្រាព ចាប់ព្រះអនុជា
ព្រះលក្ខ្មណ៍ស្ដេចឯាត់ដើរឯាយ ។

៤៨០៦. ពះករពះសរសាចសាយ ដូចមហាមេឃផ្លាយ
បីខ្វាយស្រពាប់ស្មៀរស្ទុះ ។

៤៨០៧. ព្រះលក្ខ្មណ៍ផ្លែងសរបីពន្លុះ ឯាច់ដើមសិរះ
អសុរបុត្របង់សូន្យក្សួយ ។

៤៨០៨. ទសមុខមារក្រេវក្រោធក្រៃ ញាប់ញ័រឃាប្ញរ័យ
ក៏ហៅត្រីសិរបុត្រភ្ជា ។

៤៨០៩. ឯាហៅត្រីសិរមហិមា ជាបុត្រស្នេហា

(1) RIB : sịṅ

ពន្លឹកពន្លកឃាប្ឫទ័យ ។

៤៨១០- ផាងឯងជាតិជាញឫទ្ធិក្រៃ   មហិមាតេជរៃង
ប្រាកដតបៈផាសាយ ។

៤៨១១- ផាមើលមហោទរអតិកាយ   សឹងក្បួយអន្តរាយ
វិនាសទាំងពលនានា ។

៤៨១២- ចូលផាចេញដេញពលពា-   នរនុវយក្ខា
រាមាធិរាជជាញឈរ ។

៤៨១៣- ឯឯនោះត្រីសិរឫទ្ធីពារ   ក្រួញក្រាបកាយករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបណា ។

៤៨១៤- ទ្រង់ធ្នូសរសិល្បសក្តិថ្លា   ចេញចរយាត្រា
ក្រុមពាសើរចេរត្នផ្ចង់ ។

៤៨១៥- ទសកភាជទីមទៀមតៀមទ្រង់   ច្បាំងរាជរឿណរង្គ
កទៀបទាំងពលអសុរា ។

៤៨១៦- ទំប៉ែកឆ្វេងប៉ែកស្តាំឃ្លាណា   សត្វសូរយោធា
គគឹកពន្លឹកផ្ទើងផ្ទើង ។

៤៨១៧- ឯឯនោះព្រះរាមស្តេចថ្លែង   យល់អសូរជិះសំពៀង
សំដើមសំដាយក្បួយយង់ ។

៤៨១៨- ព្រះចង់ចេញពាះរឿណរង្គ   ដាប់កោរទណ្ឌទ្រង់
ពិភេកបង្គំទូលឃាត់ ។

៤៨១៩- បពិត្រពុំគួរមហាក្សត្រ   ចេញច្បាំងនឹងគាត់
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៨២០- ក្រែងនូវអាប់ព្រះយសចេស្តា   កេរតិព្រះរាមា
ប្រយុទ្ធនឹងអសុរបុត្រ ។

៤៨២១- គាត់ដូចភ្លើងភ្លឺប្រាកដ   នេះនាបនូវរលត់
រលាយតិច្ឆូវពុំលង់ ។

៤៨២២- ផាច់អ្វី (1) ព្រួយដល់ព្រះអង្គ   សូមស្តេចប្រើពង្ស
ពានរជិនទៅផាន ។

៤៨២៣- ឯឯនោះព្រះត្រាស់ទៅឆ្កាន   ចាវៃហាយានុមាន
ទសកសេនាពង្សតីរ ។

៤៨២៤- ចេញតយុទ្ធយកត្រីសិរ   ឃ្លោងឃ្លើសមមី
នូវពលអសូរហោបាន ។

៤៨២៥- ឯឯនោះទសកហានុមាន   ក្រាបទូលផាទផាន
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នយាត្រា ។

៤៨២៦- គ្គិគ្គិកពលច្បាំងយោធា   គ្រឿងគ្រប់តៀបត្រា
រង្គុះពាហានញាប់ញ័ក ។

(1) RIB : mtec avī

៤៧៩២- សត្វស្វាយោធាស្អើងស្អើង គោះគងជ័យរងំង
ប្រកិតនូវខែលខ័នខ្ជាប់ ។

៤៧៩៣- ស្តេចស្តែងវេលាលើកទ័ព ដូចព្យូហព្យុះផាប់
ប្រញាប់អាជ្ញាសារសឹក ។

៤៧៩៤- តឿនពលពានរបីគគឹក ឯកដើមព្រៃព្រឹក្ស
ពន្លឹកនូវសិលាផា ។

៤៧៩៥- បោះស្ទុះស្ទួយគិរីភារ ផោយតេជពលពាល
ពានរសំពាប់ភជា ។

៤៧៩៦- ផងនោះព្រះលក្ស្មណមហិមា ចុះយុទ្ធយក្សា
មហាប្រទះឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៧៩៧- ពលយក្សនូវពានរក្ស័យ លុះណាញផាសៃ
ពិជ័យពិឃាតឃោរឃុក ។

៤៧៩៨- ដានះពោរពះណាយលុក វាយពលបោកបុក
សំរុកសំរួតខែងខំ ។

៤៧៩៩- វាយវាត់ស្ទុះស្ទាត់ផាលជំ សព្វសេណាភ្នំ
រង្គំនូវសព្វជ័សហ័ស ។

៤៨០០- មហិមាសិល្បសាស្ត្រសឹងណាស់ ពានរយក្សផ្ទាស់
មហាពន្លឹកអន្តរាយ ។

៤៨០១- ព្រះលក្ស្មណ៍ពះអង្គអតិកាយ អតិកាយករក្រាយ
ក្រវីសរន្ទ្រុងរងា ។

៤៨០២- កាន់កៅទណ្ឌប្រដ៏សរថ្លា ថ្លែងថ្លាស់នូវគ្នា
ប្រយុទ្ធប្រញាប់ជ័យជាញ ។

៤៨០៣- សិង[1]សិល្បសិទ្ធិសក្តិសាញ សិង[1]សរថ្លាថ្លាញ
សន្ធឹកនៃទេវាខ្វាយ ។

៤៨០៤- ព្រះលក្ស្មណ៍ព្រះអនុជសន្ធាកាយ ចាប់អង្គអតិកាយ
សង្កត់សង្កិននូវពានរ ។

៤៨០៥- អតិកាយកាងករបីក្រុធ ចាប់ព្រះអនុជា
ព្រះលក្ស្មណ៍ស្តេចជាត់ជើរជាយ ។

៤៨០៦- ពះករពះសរសាចសាយ ដូចមហាមេឃផ្លាយ
បីខ្វាយស្រពាប់ស្មៀរស្ទុះ ។

៤៨០៧- ព្រះលក្ស្មណ៍ថ្លែងសរបីពន្លះ ផាច់ដើមសិរះ
អសុរបុត្របង់សូន្យក្ស័យ ។

៤៨០៨- ទសមុខមារក្រេវក្រោធក្រៃ ញាប់ញ័របាឫទ័យ
ក៏ហៅត្រីសិរបុត្រភ្លា ។

៤៨០៩- ជាហៃត្រីសិរមហិមា មាបុត្រស្នេហា

(1) RIB : sịṅ

ពន្លឺកពន្លកហឫទ័យ ។

៤៨១០- ឃាងឯងជាតិជាញឫទ្ធិក្រៃ   មហិមាតេជវែង
ច្រាកជិតបះឃាសាយ ។

៤៨១១- ឃាមើលមយោទរអតិកាយ   សឹងក្ស័យអន្តរាយ
វិនាសទាំងពលនានា ។

៤៨១២- ឈូលឃាចេញដេញពលពា-   នរន្ធវិយក្ស
រាមាជិតរាជិជាញឈរ ។

៤៨១៣- ឯឯនោះត្រីសិរឫទ្ធីពារ   ក្រួញក្រាបកាយករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបណា ។

៤៨១៤- ថ្វាយឆ្កួសរសិល្បសក្តិថ្លា   ចេញចរយាត្រា
ក្រទាសើរជិរត្នថ្ងៃ ។

៤៨១៥- ទសកណ្ឋរាជិទីមទៀមតៀមថ្វាយ   ព្យុហរាជិរឿណរឹទ្ធ
កំរៀបទាំងពលអសុរា ។

៤៨១៦- រំប៉កស្នេងរំប៉កស្ពាឃ្លាណា   សត្វស្ទូរយោធា
គគឹកពន្លឺកផ្គើងរំផ្គង ។

៤៨១៧- ឯឯនោះព្រះរាមស្តេចរំស្តែង   យល់អសូរដ៏សំញៀង
សំដើមសំឃាយក្ស័យយ៉ង ។

៤៨១៨- ព្រះឆង់ចេញពះរឿណរឹទ្ធ   ដាប់កៅទណ្ឌថ្វាយ
ពិភេកបង្គំទូលឃាត់ ។

៤៨១៩- បពិត្រពុំគួរមយាក្សត្រ   ចេញផ្សាំងនឹងគាត់
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៨២០- រំក្រែងនូវអាប់ព្រះយសចេស្តា   កេរតិព្រះរាមា
ប្រយុទ្ធនឹងអសុរបុត្រ ។

៤៨២១- គាត់ដូចភ្លើងភ្លឺប្រាកដ   ដេះដាបនូវរលត់
រលាយតិប្បូវពុំលង់ ។

៤៨២២- ឃាត់អ្វី(1)ព្រួយជិល់ព្រះអង្គ   សូមស្តេចប្រើពង្ស
ពានរជិទៃទៅឃាន ។

៤៨២៣- ឯឯនោះព្រះត្រាស់ទៅឃ្មាន   ឧរៃឃាឃានុមាន
ទសកសេនាពង្សតីរ ។

៤៨២៤- ចេញតយុទ្ធយកត្រីសិរ   ឃ្មងឃ្មើសមមី
នូវពលអសុរយោវយាន ។

៤៨២៥- ឯឯនោះទសកយានុមាន   ក្រាបទំរបាទឃាន
កំថ្វាយព្រះខ័នយាត្រា ។

៤៨២៦- គ្គិគ្គិពលព្យុហាយោធា   គ្រឿងគ្រប់តៀបត្រា
រំខ្ទុះពាយានញាប់ញៀក ។

(1) RIB : mtec avī

៤៨២៧. ពានរហ៊ោស្រុះស្រេបស្រែក ខ្លារខ្មៅរដាត់បែក
រវៃកនូវពលពាលសឹក ។

៤៨២៨. ផ្លេងស្តាប់លលាំពុំភ្លឹក ចេញចរបីគគឹក
សន្ធឹកដាភាកាសកង ។

៤៨២៩. ពានរពះយក្សយង់ឃ្លង ពួណាន់បីរំពាង
គគ្រេងគគ្រាំផ្ទើងក្ទើង ។

៤៨៣០. ខ្លារខ្ទរអម្ពរបីទ្រហឹង ភ្លេងភ្លឺដ៏វវឹង
វវីកាំងមហាវេហា ។

៤៨៣១. សឹងជោះសឹងជោកបត្តា ខ្ទប់បែកសិលា
បីខ្ចាយនូវភ្លើងភ្លឺច្រាល ។

៤៨៣២. ច្រាលផ្លួចក្រលួចដីដុំស្ងាល មេឃមណ្ឌលហាល
រន្ទាលរន្ទះស្ទុះស្មៀរ ។

៤៨៣៣. ទសទិសទេវតាដ៏សង្គៀរ ហិចបោះដ៏សំទៀរ
មហាខាងខែត្រចក្រពាល ។

៤៨៣៤. ពលពានរនឹងពលមារ មហិមាតិស្តារ
ប្រហារប្រហាប់ដាញដែង ។

៤៨៣៥. ហនុមានឧសភ(1) សឹងខែង ត្រីសិរដ៏សំញែង
សំបើមបរាក្រមក្រៃ ។

៤៨៣៦. យក្សាពានរនិរភ័យ និរភិតសុវិជ័យ
លះក្បួយកាំងពលសឹងក្រាប ។

៤៨៣៧. មរមី (2) ហាសដេរស្លួលហាប ឈោមដោរដលស្រាយ
របួតរយាបក្រៀមក្រំា ។

៤៨៣៨. ត្រីសិរទឹងខេរខាស់ខាំ មាត់ផុះបីលលាំ
ទន្សាំកីស្ទុះផ្លូលដល់ ។

៤៨៣៩. ហនុមានឧសភនិស្ទួល ទ្រើសទ្រង់ពាលពល
ពណានុភាពដ៏ទីទៃ ។

៤៨៤០. ហនុមានឧសភសឹងក្រៃ ផ្តាញត្រីសិរក្បួយ
ប្រល័យកាំងពលយក្សយង់ ។

៤៨៤១. ពួកទាំងទសមុខទ្រង់ - កន្សែងតោកបុត្រយង់
រន្ធត់ហឫទ័យស្ងួន្យសោះ ។

៤៨៤២. ក្រោធក្រៃអាល័យអាឡោះ គគលះមារមោះ
អាសន្នសង្គ្រាមជូនក្រៃ ។

៤៨៤៣. ទឹងក្រោធទឹងតោកបុត្រខ្លៃ ទឹងក្តៅហឫទ័យ
រូហានទឹងពាពោរខូរ ។

(1) RIB : usabharāj
(2) RIB : mamī

៤៨៤៤. ភាពប្រើនភាគ័កបុត្រធរ ភាជិរជិរីមមករ
កីទ្រង់ទូរសរកោះណា ។

៤៨៤៥. ខ្លួនពលប្បាណារូបសភន់ គ្រឿងគ្រប់ករកាន់
មហាកម្ពុណាដែងជិត ។

៤៨៤៦. ឯឯនោះព្រះប្រើតិពិធ(1) ពានរវីងឫទ្ធិ
មហាក្របិន្ទ្រចេញធរ ។

៤៨៤៧. តិតិធក្រាបណាព្រះភូធរ រៀបពលពានរ
ប្រកិតតកាពេជ្រិតៈ ។

៤៨៤៨. សីងហៅបានភ្លានិមានៈ ទ្រើសទ្រង់គេជិះ
គេដោឌិយាបីពន្លឹក ។

៤៨៤៩. សីងភ្លូក្លៀវក្លែនសារសឹក តិតធុញតិតគ្នឹក
គយាដីព្យូហារឿណារ័ក្ត ។

៤៨៥០. តិតិធពិពណ៌រវង្ស ពានរចេញទ្រង់
ព្រះចន្ទមហាពេជ្រិម្លា ។

៤៨៥១. សីហានាទបីគគាគវេលា ប្រុងផ្ការមពានភា
ប្រយុទ្ធពះនឹងយក្សយ៉ង ។

៤៨៥២. តិតិធឃាញជិតរឿណារ័ក្ត ពាលពេញចិត្តធង់
ទម្លួលជំហុំងនភាគ័ក ។

៤៨៥៣. ក្របិន្ទ្រពានរិន្ទ្រអភិមុខ ធរផុលឃោរឃុក
កន្លុកសំរុកចេញឯល់ ។

៤៨៥៤. នភាគ័កមុះមុតនិស្ចល ពះពាយពះពល
រវល់ម្ជុចញ្ញុះព្យោមា ។

៤៨៥៥. ដាបធុរបីក្រដួរអីងអា(2) កាសកងកោណ-
បាលញ្ញាណន់ដីគក្រើង ។

៤៨៥៦. ពលយក្សពលពានរឯង ណេបិតឃូរល្វែង
ឃូរល្អាធពុះពាសធារា ។

៤៨៥៧. ម្ងោកបពិតបែកសិលា ដាក់ពេជ្រិដីគតា
កីម្ងាក់ជំបងដែកដំ ។

៤៨៥៨. សព្វស្នូរខ្ទប់ខ្ទរសព្វភ្នំ សព្វសហ័សបីប្រដំ
ប្រដាលប្រដោលបីអធិក ។

៤៨៥៩. សព្វស្រែកហ៊ោបែកក្លូកក្លឹក សព្វប្រកាប់បីអធិក
សិលាសិលាចិនចិល ។

៤៨៦០. យក្សពានរក្រាស់ក្រៃល មាមី បីរនេល(3)

(1) RIB : bibitr (pas.)
(2) RIB : chāp chūr pī traṭūr iṅ ā
(3) RIB : mamī pī ranel

រនាលរនាបខ្ទាប់ស្ទាជ ។

៤៨៦១- ពិពិធពិពណ៌អង្គអាជ ទ្រើសទ្រង់នូវអំណាជ
ក្រវីព្រះខ័នពេជ្រជ្វា ។

៤៨៦២- ធូលយុទ្ធប្រតិយុទ្ធយក្សា យក្សសោតមហិមា
ប្រវះប្រយុទ្ធជាញឆាប់ ។

៤៨៦៣- ពះតួពះករកាន់ខ្ជាប់ រត់ធ្លូលបីសន្ធាប់
នូវសត្វគំរាមជ័យឫទ្ធិ ។

៤៨៦៤- ជាញត្រូវពិពិធពុំត្រើ ពិពឹងគងឯគី
រូបកានឆាភឆាក់ពេជ្រ ។

៤៨៦៥- ស្ទុះទៅកាត់កោទណ្ឌជាច់ ពះអង្គបីប្រកាច់
ប្រកឹងនូវនភាត័កត ។

៤៨៦៦- វាយវាត់បោកខ្ទាតទៅមក[1] ពិពិធកាត់ក
សម្លាប់អសុរសូន្យសោះ ។

៤៨៦៧- ពិពិធពិឃាតយក្សនោះ ស្រេចវិលវិញឆ្ពោះ
បង្គំព្រះបាទពុទ្ធពង្ស ។

៤៨៦៨- លុះឮពាតិមានជ័យក្រុង ទសមុខាទ្រង់
ព្រះក្រោធនូវសោកការល ។

៤៨៦៩- ត្រាស់ប្រើមហាក្បាលនាំពល កងកោណាបាល
សន្ធឹកសត្វសូរយោធា ។

៤៨៧០- មហាក្បាលគប់គជេន្ទ្រា មមី មមុរជ្រា-
កងកាចឯញាប់ប្រែងប្រឹង ។

៤៨៧១- សីហានាទកុញ្ជរនាទ[2] ស្ទឹមស្ទឹង ចិញ្ចៀងចិញ្ចាចបីមមឹង
មមី មហាគតភឹក ។

៤៨៧២- ពះពាពុំជ្រាសសារសឹក ជាលចេញហោយព្លឹក
ពន្លូកសង្គ្រាមជ្រែកជ្រិក ។

៤៨៧៣- គោរត់កាប់កជ័យវះយក ឆាឆាយទៅមក
ក្រប្លាស់ក្រប្លាប់វិលវៃ ។

៤៨៧៤- មហាក្បាលជាឆាយនាជិត- ស្ញូវសេនាន
សំពៀញសំពៀងយក្សយង់ ។

៤៨៧៥- ករកាន់កោទណ្ឌសរទ្រង់ រៀបពលអសុររង់
កំដួងអាវុធគ្រឿងគ្រប់ ។

៤៨៧៦- ឯងនោះព្រះប្រើទុសគ មហាក្របិន្ទ្រចេញទប់
ប្រវះប្រយុទ្ធយក្សា ។

៤៨៧៧- ឯងនោះទុសគក្រាបណា នានាំពលពា-

(1) RIB : khdāt dau lhar
(2) RIB : koñcanād

នភាទិពង្សមហាជន ។

៤៨៧៨- ស្រះស្រែកឯកពលពានរ ទសភប្ញទ្ធិករ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៨៧៩- តឿនពលឆ្វេងស្តាំឬណា រួសរាន់យាត្រា
នូវសព្វពានរទៀងទើស ។

៤៨៨០- ករកាន់ខែលខ័នបីប្រទេស ស្រែងជ្រើមព្រមព្រោស
អាសាអសុរភពត្រៃ ។

៤៨៨១- ឯងនោះមហាក្បាលនិរភ័យ ងាយកញ្ជរជ័យ
ជិនះជំនាញឡើណរង្គ ។

៤៨៨២- ពលពានរនឹងពលពង្ស អសុរាយក្បួយង៉
យុទ្ធវិធាប្រតិយុទ្ធ ។

៤៨៨៣- ដូចនឹងប្រេះប្រជពីស្រែកស្រែត ៗស្តុំក្រោមទ្រោមទ្រុត
ជំហុតជំហាំងជីមានះ ។

៤៨៨៤- សព្វសិល្បនូវសិល្បជ័តបះ ខុប់ខុរស្មៀរស្តុះ
ប្រពោះប្រពោកបព្វតា ។

៤៨៨៥- សព្វសរសព្វស្នូរយោធា សព្វបែកបព្វតា
សិលាគទាពេជ្រថ្លាយ(1) ។

៤៨៨៦- សព្វណាន់សព្វព្វសព្វសាយ សព្វបោសនាស្វាយ
បីខ្ជាយអាកាសាសព្វ ។

៤៨៨៧- ពលកុម្ភណ្ឌនូវពានរស្លាប់ ដួលដាបឈាមខ្ជាប់
រនាបទាំងធាររណើ ។

៤៨៨៨- ឯងនោះទសភជ័ក្របី ឃាតខ័នក្រវី
ក្រឡេកពក្លាមបីជ័ថ្វាល ។

៤៨៨៩- ដូចភ្លើងឆ្លេកបណ្តោលដាល ព្រោងព្រាយក្រាស់ក្រាល
ច្រវាត់ទៃហាអេះងាប់ ។

៤៨៩០- មហាក្បាលឃោរឃុកបីសនាប់ កាន់កៅទណ្ឌាក្តាប់
សភក៏ឆ្លេងត្រូវត្រង់ ។

៤៨៩១- ទុរូទសភលុតជង្ឃ ប្រែប្រើងករទ្រង់
ព្រះខ័នក្រឡាស់ដេញដាល ។

៤៨៩២- រិលវាត់កាប់កាត់មហាក្បាល ខ្ទាត់សិរសាមាឡ(2)
កណ្តាលសង្គ្រាមជ័ពិភោជ ។

៤៨៩៣- ព្វទៅទាល់ទសមុខលោត ភពរីងក្រេវក្រោធ
នូវលោកានលទល់ទុក្ខ ។

៤៨៩៤- ត្រាស់ថាហៃមហាបាទុរមុខ ជាមើលសឹងឆុក

(1) RIB : selā gadā bejr thlā
(2) RIB : sir sāmār

ដំបាំងអាក្រក់អបរាជ័យ ។

៤៨៩៥. ពួកយក្សមានតែយើងក្បួយ   ពួតែគេក្រៃ
ពុំដែលតដៃស្មើបាន ។

៤៨៩៦. ស្រាលស្រិតសុទ្ធសឹងហោះហាន   ពួកកែប៉ុន្មាន
ពុំដែលរួចរស់មកវិញ ។

៤៨៩៧. ទន្ទឹងខាវិពាត៌មានមិញ   ពួមានតែដាច់
គេដេញពិឃាតនាសនៃ ។

៤៨៩៨. អញគិតជាឯងឫទ្ធិក្រៃ   មែនមានថ្វីនៃ
ពិជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។

៤៨៩៩. ធូរជាចេញយកអាសា   នាំយក្សយោធា
ទូវពលអសុរយប់ឃ្លង ។

៤៩០០. និងនោះទុរមុខខុនអង្គ   ក្រួញក្រាបលុតជង្ឃ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៩០១. ប្រុងប្រៀបរាយរៀបសេនា   ករការន់នូវគថា
មហាពេជីរចេញចរ ។

៤៩០២. គន្ធទូកកុម្ភណ្ឌពណករ   ការន់ធ្នូស្នាស្ន
សិលាលំពែងខែលខិន ។

៤៩០៣. ទុរមុខមហិមារូសភាន់   ពលពាសពេញគាន់
ដាភាភ្លូលីជុំយជង់ ។

៤៩០៤. ឡើងរថដ៏ពេជ្ររត្នទីមទ្រង់   ខុសភភាជិរួសធ្វង់
សឹងផ្កាលលាម(1)ឃ្លួសយោះ ។

៤៩០៥. លើកទ័ពទុរមុខមារនោះ   ជាកជរចេញឆ្ពោះ
ប្រយោជន៍អាសាអសុរភាជ ។

៤៩០៦. ប្រកិតអាវុធសស្ត្រាច   ដាលដូចនូវលំបាច
មហាសាគរបីលលាម ។

៤៩០៧. ក្រឡេកខែលខ័នដ៏តក្លម   ស្រែកហោ៊បីគំរាម
សង្គ្រាមកក្រូននូវពិឃាត ។

៤៩០៨. ក្សិណនោះសម្ដេចនរនាថ   នារាយរាមទ្រជាម
ឥស្សរាគ្រៃណោភាករ ។

៤៩០៩. ប្រើមហាក្របិន្ទ្រកេសរ   នាំពលពានរ
ប្រះនូវទុរមុខមារ ។

៤៩១០. កេសរស្ដាប់ព្រះឱង្ការ   ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្ដេចភូមិន្ទ្រដេស្នា ។

៤៩១១. ជិងនោះកេសរក្រាបលា   នាំពលពានរា
នរេន្ទ្រនរាជិរឹងឫទ្ធិ ។

(1) MBN et RIB : lalān

៤៩១២- ក្រាលក្រាស់នូវសមាស្បូរអាវុធ ជ្រើមជ្រែងដែងជិត
ប្រកិតប្រក្លួតចេញជួរ ។

៤៩១៣- ទុរមុខមារងាយរថរ ពះពលពានរ
នៃកេសរាធិបតី ។

៤៩១៤- យក្សពលយក្សនាយសេនី ពានរពលពី-
ជយាតិជ័យបោះបោក ។

៤៩១៥- កុម្ភណ្ឌពានរបីកញ្ជោក កញ្ជោវដែងបីកំពោក
កំជាយទូណាយផ្លាយផ្លាក់ ។

៤៩១៦- ពលពានរនឹងពលយក្ស ប្រហាប់បីប្រជាក់
ប្រជិតប្រជាប់ខាស់ខាំ ។

៤៩១៧- វាយវាត់វិលវៃណោណំ ស្មៀរស្មុះបីទន្ទុំ
ប្រទះប្រទរទៅរឹង ។

៤៩១៨- សត្វកងបីរពាងអឺអឹង មហាវេហាហ៊ឹង
កគ្រឹកគគ្រេងរួន្តរ ។

៤៩១៩- អស់ពលយក្សនិករ ពះពលពានរ
កឹមរវិនាសជ័សង្គ្រាម ។

៤៩២០- ទុរមុខមួមុខដំរាដាម ដូចខន់ខាន់ឈាម
កំភាមសន្ធាប់កេសរ ។

៤៩២១- សំពងពេជ្រគទាទរ(1) តុំព្រើកេសរ
មហាក្របិន្ទឫទ្ធិរឹង ។

៤៩២២- អោតអារលើកហាវិលរឹង វិលវៃប្រែប្រឹង
ក្រឡាប់ក្រឡាស់លោតជាប់ ។

៤៩២៣- ដំបងពេជ្រទង់ទាញខ្ជាប់ ណោលើកខ័នកាប់
មហាទុរមុខងាងាត់ ។

៤៩២៤- ដាបផ្សៀងខ្លាំងខ្សៀងស្មុះស្ទាត់ កេសរវិលវាត់
កំដាត់ដំបងពេជ្រពះ ។

៤៩២៥- លើកខ័នពេជ្រពះបីពន្លះ លលុះប្លែតប្រះ
ទ្រុះនៃទុរមុខមារ ។

៤៩២៦- ក្រុងភាពាត្មសត្វខ្វាយខ្វរ ជាទុរមុខមារ
វិនាសទាំងកុម្ភណ្ឌពល ។

៤៩២៧- ភពរិំងក្រោធកោលាហល ជប់ជៃទុក្ខទល់
អំពល់អំពើទុច្ចរិត(2) ។

៤៩២៨- រាជឲ្យយក្សាទៀងទិដ្ឋ- ជម្ពូទេទនីនិត្យ
ទេភានុទេវរឹងឆ្លាស់ ។

(1) RIB : bejragadādhūr
(2) MBN : aṃbal aṃboe ṭa carit

៤៩២៩. ឯឯនោះទសមុខមារត្រាស់ ប្រើមុខរក្ខិស
មហាសេនានិរភ័យ ។

៤៩៣០. ប្រួតប្រាណយក្សយានក្រាលក្រៃ គួរគ្រោះជោគជ័យ
យាយីនាទីជោគមើល ។

៤៩៣១. គួរគ្មានពេលាដ៏ប្រសើរ ស្រេចឲ្យដំណើរ (1)
នៃមុខរក្ខិសយាត្រា ។

៤៩៣២. ឯឯនោះមុខរក្ខិសក្រាបលា នាំពលយក្សា
មហាគន្ធព្វកុម្ភណ្ឌ ។

៤៩៣៣. មុខរក្ខិសខែងករកាន់ មហាពេជ្រសិល្បទណ្ឌ
រន្ទះទាហានឃ្លាណា ។

៤៩៣៤. អគ្គិសរអង្គតារា សរពេជ្រសរខ្លា
មហាពេជីររត្នជ័យ ។

៤៩៣៥. អាវុធគ្រឿងគ្រប់ៗដៃ អស់អង្គដ៏ទីទៃ
គគ្រឹតកង្គនខាំមាត់ ។

៤៩៣៦. គ្រោះក្រាយគប់គងដ៏ក្រវ៉ាត់ ប្រុងប្រាណនូវប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធប្រតិពល ។

៤៩៣៧. ក្សិណនោះព្រះត្រាស់ប្រើខុននល ងាញដៃឯចេះកល
ចេះកិច្ចសង្គ្រាមនិរភ័យ ។

៤៩៣៨. ខុននលក្រាបលាក្សត្រិត្រៃ កាន់ចិនពេជ្រជ័យ
ក៏ចេញទទួលយក្សា ។

៤៩៣៩. ករកាន់ពេជ្រតន់ដ៏គទា (2) តឿនតឹងពលពា-
នរារន្ទះពលខ្វល់ ។

៤៩៤០. ពានររួសរាន់បីរចល់ រដើបរងោរងិល
សាគរដ៏ព្រឺងប្រុងប្រាណ ។

៤៩៤១. សឹងសុទ្ធមុះមុតហោហាន សឹងរួសរុករាន
ប្រទូសប្រទះសឹកសល់ ។

៤៩៤២. មុខរក្ខិសខាស់វែងខុនពល ពះលើខុននល
ដំណាញជំនឿងជម្ពូភាង ។

៤៩៤៣. សឹងរានសឹងវិងនូវអំណាច សឹងអង្គទុងអាច
របឹងរបាញនិមិល ។

៤៩៤៤. ពលយក្សពះពលពានរ សព្វៗសព្វខ្លួ
ត្រឡប់ក្រឡួចពុះស្លាយ ។

៤៩៤៥. ដូចសត្វបរិភណ្ឌស្លាយ សីទន្តរខ្លាយ
ចណាំចលញាប់ញ័រ ។

(1) RIB : srec moel ṭaṃnoer
(2) RIB : bejr ratn ṭa gadā

៤៩៤៦. ឮសើដីទេវហាសហា គគ្រាំខ្ទរខ្ទារ
ទិសានុទិសស្ងប់ស្ងៀង ។

៤៩៤៧. ឯងនោះមុខរក្ខសខែង ខុននលជាញដៃឯង
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៤៩៤៨. សឹងពេញនូវពេជ្រទណ្ឌា ទណ្ឌទរនូវគ្នា
មហាពន្លឺកសព្ទសល់ ។

៤៩៤៩. ដូចគង្គាកាសដីមណ្ឌល ផ្កាយធ្លាក់លើខ្យល់
ទើរម្ភវាតដីទេវហា ។

៤៩៥០. សឹងត្រូវនូវដំណំភាភ ភាភោដីគង
ពេជ្រពាះនូវពេជ្រពាន់សល់ ។

៤៩៥១. មុខរក្ខសខិទរពល ចាញ់តេជខុននល
ក៏ទរសិរាលុះធ្លាយ ។

៤៩៥២. សិរបែកបីសញ្ញោកខ្ចាត់ខ្ចាយ ជាកំណាត់ភាត់ភាយ
នូវតេជខុននលមហិមា ។

៤៩៥៣. ក្រុងភពពុំសពុអសុរា ខារ៉ូពតិមានជា
មារមុខរក្ខសលុះដីមរ ។

៤៩៥៤. ឯាលដូចអគ្គីគប់គរ ទ្រូងទ្រូតដីឱទរ
ហឫទ័យមហាឱឡោក ។

៤៩៥៥. ទីងឋប់ទីងថៃមុក្ខោ- មនុស្សដីមនោ
ទ្រហោទ្រហល់ហឫទ័យ ។

៤៩៥៦. ភពាវិះទីងរូតប្រូតក្រៃ ក្រោធក្រៅវិស័យ
ហឫទ័យចង្អៀតចង្អាស់ដីមរ ។

៤៩៥៧. ជាវៃហាក្រុងកុម្ភកខារ ធ្យាងឯអាចឈរ
ជំជាំងនៃរាមសេនា ។

៤៩៥៨. ធូរបានាំពលយក្សា ប្រាលប្រាបពលពា-
នរានូវឫទ្ធិខែងខំ ។

៤៩៥៩. ឯងនោះអសុរក្រុងកុម្ភ- គពាធរបីបង្គំ
ប្រណាម្យក្រាបណចេញជ្វាត់ ។

៤៩៦០. ករកាន់ដំបងពេជ្ររត្ន ស្រាលពលសឹងស្កាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធដំយញ្ញូហ ។

៤៩៦១. តតញ័រតតញើញនូវសត្រូវ តតដូចនូវសីកញ្ញូហ
រំភប់រំភើបភិតភ័យ ។

៤៩៦២. អស់អង្គយក្សយង់ស៊ីមស្ក ពីរគោះគងជ័យ
ក៏ឡូងភេរីឃោសនា ។

៤៩៦៣. ព្រះប្រើខុននីលមហិមា នាជនាំពលពា-
នរាប្រទះអសុរិន្ទ្រ ។

៤៩៦៤. ឯងនោះខុននីលដីក្របិន្ទ្រ ពាឡូពាននរិន្ទ្រ

ក៏ថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

៤៩៦៥- ចេញទ្រង់មហាពេជ្រជ័គត ក្នុងពលយាត្រា
មហាសង្គ្រាមជ័យខុរ ។

៤៩៦៦- ប្រុងប្រៀបរៀបពលពានរ ខ្សៀវខ្សារខ្សារខុរ
សន្ធឹករទេហាហើកង ។

៤៩៦៧- ដងនោះគមាធរយស់យ្សូង ពានរពះយុទ្ធនង
ខុននីលតិរោធភយា(1) ។

៤៩៦៨- ពានរពះពលអសុរា សោតសឹងសោះសា
ប្រកួតប្រកាប់ទឹងទំ ។

៤៩៦៩- ស្ទុចមហាសាគរធារធំ ពាយពាតបីរជុំ
រំជៃងប្រល័យកល្បក្រៃ ។

៤៩៧០- ក្រុងកុម្ភកមាឆរជាញជ័យ នូវខុននីលវៃ
តិជ័យតិជិតជាញដៃង ។

៤៩៧១. ពលយក្សពលពានរខែង ទឹងទំជ័ប្រវៃង
ឫទ្ធានុឫទ្ធិ(2)ជ័ទីវៃ ។

៤៩៧២- ក្រុងកុម្ភកមាឆរឫទ្ធិក្រៃ ខុននីលនិរភ័យ
ប្រទះប្រយុទ្ធយល់ស្ដែង ។

៤៩៧៣- សឹងសិល្បសឹងជាញសឹងដៃង សឹងសត្វបីសំញែង
សំបើមសន្ធាប់ទៅវឹង ។

៤៩៧៤- វាយវិលវៃវិរការកឹង ការឯករប្រែប្រឹង
ក្រឡេកក្រឡាប់ការកោត ។

៤៩៧៥- ឆាបឆៀងខ្លាំងខ្សៀវណោណោត ស្ទុះស្ទាតក្រេវក្រោធ
សំរួច(3)សិរេចឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៩៧៦- សឹងខែងសឹងទំជ័ទីវៃ អស់អង្គតេជវៃង
ពលានុពលពះពារ ។

៤៩៧៧- ក្រុងគមាឆរលើកនូវគទា ពេជ្រទូរសិរសា
ខុននីលក៏ងាងាត់ចេញ ។

៤៩៧៨- ភ្លយភ្លាត់វិលវាត់វាយវិញ កុម្ភកមាឆរមិញ
ក៏ធាប់នូវតេជខុននីល ។

៤៩៧៩- ណោលើកនូវដំបងពេជ្រ ទូរទៅត្រូវសិរ
ក៏បែកសម្ពោកខួរខ្ចាយ ។

៤៩៨០- ជាកុម្ភកមាឆរអន្តរាយ មរណោហិតភ្លាយ
ឈ្លាយឈ្លាចច្រាស់ច្រាល ។

(1) RIB : khun nīl nirodh bhayā
(2) Var. : ṛddhā nūv ṛddhi
(3) RIB : samruot

៤៩៨១- ពួកទៅទាល់ទសមុខមារ   រឹងក្រេវក្រោធឆាល
រន្ធត់ហឫទ័យសោកា ។

៤៩៨២- តាន់តឹងទ្រូងទ្រូតមហា-   ទុក្ខបុត្រៗស្លា
វិនាសទាំងទសសូន្យហើយ ។

៤៩៨៣- ឱះឱអង្គអញគិតត្រើយ   គិតទាំនាក់ឡើយ
អញអើយអនាថោសល់ ។

៤៩៨៤- រឹងគិតរឹងសោកានល   រឹងកើតទុក្ខទល់
អំពាល់អំពើអាសន្ន ។

៤៩៨៥- រឹងឋប់រឹងដៃមទុក្ខលន់   ទុក្ខទៀងពេកពន់
អន្ទះអន្ទែងសល់ខ្លាត ។

៤៩៨៦- ហើយក្បួមួយឈ្មោះមហាមារ(1)   មុខមន្ត្រីជាតិ
ជាមេទាហានប្អណា ។

៤៩៨៧- ជាវៃហាមមហាមារមហិមា   ដៅចេញដ៏ក្រិទា(2)
ពាណាប្រទះបស្សី ។

៤៩៨៨- តាំរពាប្ស្ស ពាននរធិបតី   នូវរំលាយជ័បុរី
បុរាណលង្កាយើងនៃ ។

៤៩៨៩- ទៅមើលក្បួនអញសឹងក្បួយ   ទាំងកុម្ភការព្រៃ
អនេកនូវពលសេនា ។

៤៩៩០- មហាមារអញឯងគិតឆា   បង្អស់ចិត្តចិន្តា
អធិកពន្លឹកជ័ប្រមាណ ។

៤៩៩១- ទៅចេញទំរាំអញបាន   ពលមកពីស្ថាន
នៃក្រៅកណ្តាប់ចក្រវាល ។

៤៩៩២- ដោះភ្លើងកុំភ្លើងកំអាល   ខំពេកនៅស្វាល
ប្រកោះប្រកិងបីជន្ល ។

៤៩៩៣- លុះបានពលពេញមូលមក៏   យើងរួមរួសយក៏
ឲ្យបានទាំងងាយជាម្តង ។

៤៩៩៤- ឯងនោះមហាមារទ្រើសទ្រង់   ត្រួញក្រាបរួសរង
ទទួលទម្ងន់អាសា ។

៤៩៩៥- មហាមារសីហនាទយាត្រា   រៀបពលអសុរា
យោធាទាហានបីលាំ ។

៤៩៩៦- ញាប់ញែកប៉ុនប៉ែកឆ្វេងស្តាំ   នាយប្អណានាំ
កំលាំងគ្រប់គ្រឿងក្រាលក្រាស់ ។

៤៩៩៧- ជើងជិតអាវុធដ៏កម្រាស់   ត្រូងត្រាងបីប្រទះ
ប្រទើសប្រទាស់ធុងគ្នា ។

(1) RIB : malamād (pas.)
(2) RIB : gradā

៤៩៩៨- ហ្វូនទង្គារណោហាពេជ្រជ្រិង្ហា   នានាវុធា
មហាសត្វញ្ញហាស្រែក ។

៤៩៩៩- មហាមារសីហនាទនូវសំរែក   គ្រវីដំបងដែក
ក៏ស្រែករន្ទះយោធា ។

៥០០០- ឯងនោះទើបទេពាភា   យល់ទ័ពអសុរា
មហាកុម្ភណ្ឌពលពេក ។

៥០០១- ស្ដេចត្រាស់ថាវៃហាពិភេក   ហោរាអតិរេក
ទៅមើលទ័ពអ្នកឯណា ។

៥០០២- ពិភេកបង្គំទូលថា   នេះទ័ពអសុរា
មហាមហាមារមន្ត្រី ។

៥០០៣- អស់មារមុខមានឫទ្ធិ   ភពណាធិបតី
បង់អស់គិតឯសល់ឡើយ ។

៥០០៤- បុត្រឯការទសអស់ហើយ   ទសមុខគិតត្រើយ
ត្រកូលទាហានសេនី ។

៥០០៥- ឯងនោះព្រះរាមនរបតី   ប្រើស័តពលី
មហាសេនានិរភ័យ ។

៥០០៦- ហៅស័តពលីលើសក្រៃ   ចៅចេញយុទ្ធជ័យ
ពិជ័យអសុរសេនា ។

៥០០៧- ឯងនោះពលីលុតក្រាបលា   បង្គំសម្ដេចរាមា
ក៏ថ្វាយព្រះខ័នពេជ្ររត្ន ។

៥០០៨- ចាត់រៀបពលពានរស័ត -   ពលីសឹងស្កាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធឆាប់ក្រៃ ។

៥០០៩- សឹងមុះមានមែនថ្វីដៃ   ក្លើសឹកមានជ័យ
ជំនាញជំនឿគ្រប់គ្រា ។

៥០១០- ពិទ័គ្គរក្ខ័សអសុរា   ច្រើនឯងច្រើនគ្រា
តាំងដែលនូវពុញ្ញជយភ្លឹក ។

៥០១១- សឹតពលីលើកទ័ពសឹក   សោះសាបីសន្ធឹក
គគឹកនូវសត្វខ្លាយខ្វរ ។

៥០១២- មហាមារសីហនាទចេញចរ   ពះពលពានរ
ប្រហោះប្រហោកបពិត ។

៥០១៣- ខ្ញុំខ្លាយសត្វសាយបីព្រាកដ   ពានរយក្សយុទ្ធ
រន្ធត់ពសុធាញាប់ញ័រ ។

៥០១៤- មហាមារលះលោតកោតការ   ពានរហើយខ្លារ
សង្គ្រុញសង្សុកដេញទៅ ។

៥០១៥- ដំពាក់ពលយក្សងាញជ័យ   មហាមារគិតភ័យ
កម្រនូវណាណាកចេញ ។

៥០១៦- ដូចទសមុខមារស្ដាំមិញ សតពលីដេញ
សំរុកលោតចូលពារក្រៃ ។
៥០១៧- យក្សងាមេអញដោះដៃ យល់អញឥតជ័យ
ក៏ប្ដាក់ចំប៉ាំងលោតហោង ។
៥០១៨- ស្ដេចផ្ដាំប្រើព្យាំងគ្រោះក្រង ឃ្វាលកិច្ចជាម្ដង(1)
ប្រគោះប្រកឹងនូវពលា ។
៥០១៩- ពានរសឹងឡើងចិត្តក្លា រឹងពោររឹងពារ
ពន្លឹកពន្លូកលើសក្ដាត់ ។
៥០២០- បើយោយបណ្ដាំមហាក្សត្រ កេរ្តិ៍អញនូវបាត់
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធឥតជ័យ ។
៥០២១- ស៊ូព្យាំងឲ្យស្លាប់គាប់ក្រៃ អញពុំដោះដៃ
ដោយព្រះបណ្ដាំទសមុខ ។
៥០២២- ក្សិណនោះមហាមារឃោរឃុក សតពលីលុក
សំរុកប្រទះពាញទ័រ ។
៥០២៣- សតពលីពង្សពានរ មហាមារឈានឈរ
ក៏មរនូវតេជដ៏ក្របី ។
៥០២៤- ពិឃាតមហាមារក្ស័យដី- វិតយក្សសេនី
វិនាសទាំងពលអសុរា ។
៥០២៥- ក្រុងទសមុខមារសោះសា ក្រោធក្រៃពីចិន្ដា
អនាថោឋប់ជែងជៃ ។
៥០២៦- វង្វេងវិលវល់ភ្លេសភ្លេ ទសមុខតតាង
រំល្ហស្ដើយក្នុងព្រះហឫទ័យ ។
៥០២៧- បង់បុត្រទាំងទសសូន្យក្ស័យ បង់កុម្ភការក្រៃ
ប្រល័យទាំងមុខមន្ត្រី ។
៥០២៨- សេនាយោធាធិបតី ពលពាលអំពី(2)
កាយាខៃឈានយក្សា ។
៥០២៩- សឹងសូន្យសោះទាល់អាត្មា ដេងទាំងលង្កា
មហាវិនាសមារផល ។
៥០៣០- ទសមុខមារខំទាំងទាល់ រំភ្ញើនដ៏ក្រៃវល់
ក៏ផ្ដៅអសុរសេនា ។
៥០៣១- ខុនពលនាយពលអសុរា សល់តែពង្សពា-
នរពិឃាតបីរតាល់ ។

(1) RIB : stec phtāṃ proe añ groḥ graṅ
jvāl kicc jā mtaṅ

(2) RIB : bal subarṇ bī

៥០៣២- ត្រាស់ប្រើចេញចរពលមារ នូវក្រោចក្រពាល
គឺមូលឆលំមបីក្រទា ។

៥០៣៣- ក្បិរណានោះអសូរលុតណា នៃក្រុងភាពណា
មហាអសូរឌីតស្វូរ ។

៥០៣៤- ស្រេចហិចបោះឯល់ក្បិរណាធ្វូល អញ្ជើញក្រុងម្ចូល -
ឆលំមឌីបរពលមារ ។

ACHEVÉ D'IMPRIMER
EN MARS 1979
PAR JOSEPH FLOCH
MAITRE-IMPRIMEUR
A MAYENNE
Nº 6634

៥០៣២- ត្រាស់ប្រើចេញចរពលមារ នូវក្រោចក្រពាល
គឺម្ហូលឆលំមបិក្រទា ។

៥០៣៣- ក្សិរណានោះអសុរលុតណ នៃក្រុងភាពណា
មហាអសុរជីតសូរ ។

៥០៣៤- ស្រេចហិចបោះឯល់ក្សិរណាចូល អញ្ជើញក្រុងមូល -
ឆលំមជីបរពលមារ ។

ACHEVÉ D'IMPRIMER
EN MARS 1979
PAR JOSEPH FLOCH
MAITRE-IMPRIMEUR
A MAYENNE
N° 6634

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I à XXX. Epuisés

XXX. **Recherches préhistoriques dans la région de Mlu-Prei (Cambodge)**, par Paul LÉVY. Hanoi, Imprimerie d'Extrême-Orient 1943, In-8°.

XXXI. **Entretiens du maître de Dhyâna Chen-houei du Ho-tsö (668-760)**, par Jacques GERNET. Hanoi, 1949, In-8°.

XXXII. **Coutumier de la tribu Bahnar, des Sedang et des Jaraï de la province de Kontum**, par Paul GUILLEMINET. Paris-Hanoi, 2 vol in-8°, 1952.

XXXIII. **Prières accompagnant les rites agraires des Muong de Mân-Duc**, par Jeanne CUISINIER. Paris-Hanoi, In-8°, 1952.

XXXIV. **Les régimes matrimoniaux du Sud-Est asiatique.** « Essai de droit indochinois », tome 1, par Robert LINGAT. Paris-Hanoi in-8°, 1952 ; tome II, Paris, 1955.

XXXV. **L'Art du Laos**, par Henri PARMENTIER. Paris-Hanoi, 2 vol. In-8°, 1954 (épuisé).

XXXVI. **La version mône du Nârada-Jâtaka**, par Pierre DUPONT. Paris, 1954.

XXXVII. **La statuaire khmère et son évolution**, par Jean BOISSELIER, Paris, 1955.

XXXVIII. **Les sectes bouddhiques du Petit Véhicule**, par André BAREAU. Paris, 1955.

XXXIX. **Les aspects économiques du bouddhisme dans la société chinoise du V° au X° siècle**, par Jacques GERNET. Paris, 1956.

XL. **Dictionnaire bahnar**, par P. GUILLEMINET. Tome I, (A-K). Paris, 1959. Tome II, (L-U'). Paris, 1963.

XLI. **L'Archéologie mône de Dvâravati**, par Pierre DUPONT, 2 vol. In-8°, Paris, 1959.

XLII. **Syntaxe de la langue viêtnamienne**, par Léopold CADIÈRE. Paris, 1958.

XLIII. **L'Archéologie du Delta du Mékong**, par Louis MALLERET. Tome I. « L'exploration archéologique et les fouilles d'Oc-éo » Paris, 2 vol. In-8°, 1959 — Tome II. « La civilisation matérielle d'Oc-éo ». Paris, 2 vol. In-8°, 1960 — Tome III. « La culture du Fou-nan ». Paris, 2 vol. In-8°, 1962 — Tome IV. Le Cisbassac. Paris, 1963.

XLIV. **Les céramiques à base chocolatée du Musée de Hanoi**, par R.-Y. LEFEBVRE D'ARGENCÉ. Paris, 1958.

XLV. **Technique et Panthéon des médiums viêtnamiens**, par Maurice DURAND. Paris, 1959.

XLVI. **Les Miroirs de bronze du Musée de Hanoi**, par Léon WANDERMEERSCH. Paris, 1960.

XLVII. **Imagerie populaire viêtnamienne**, par Maurice DURAND. Paris, 1960.

XLVIII. **Le Kasika-Vrtti (adhyaya 1 pada 1)**, traduite et commentée par Yutaka OJIHARA et Louis RENOU. 1re partie. Paris, 1960 — 2e partie. Paris, 1962 — 3e partie, 1969.

XLIX. **Les Religions brahmaniques dans l'ancien Cambodge, d'après l'épigraphie et l'iconographie**, par Kamalesvar BHATTACHARYA Paris, 1961.

L. **Bibliographie du Laos**, P.B. LAFONT. Tome I (1666-1961), 2e édition, tome II (1962-1975). Paris, 1978.

LI. **TOLOI DJUAT coutumier de la Tribu Jaraï**, par P.B. LAFONT. Paris, 1963.

LII. **Études instrumentales des Techniques du Yoga** (Expérimentation psycho-somatique), par le Dr Thérèse BROSSE. Paris, 1963.

LIII. **Recherches sur la biographie Buddha**, L'éveil, par A. BAREAU. Paris, 1963.

LIV. **La statuaire du Champa**, par J. BOISSELIER. Paris, 1963.

LV. **Étude iconographique sur Manjusri**, par M. Th. de MALLMAN. Paris, 1964. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.

LVI. **La formation du Légisme.** Recherche sur la constitution d'une philosophie politique caractéristique de la Chine ancienne, par Léon VANDERMEERSCH. Paris, 1965.

LVII. **Le vocabulaire Bê de F. M. Savina**, présenté par A. G. HAUDRICOURT. Paris, 1965.

LVIII. **L'Empereur Wou des Han dans la légende taoïste**, par K. M. SCHIPPER. Paris, 1969.

LIX. **Mélanges sur Nguyên-Du, réunis à l'occasion du bi-centenaire de sa naissance (1765)**, par Maurice DURAND. Paris, 1966.

LX. **« La vie et les œuvres des Wou Tchen »**, par Chen Tsu Lung. Paris, 1968.

LXI. **Le sultanat d'Atjéh au temps d'Iskandar Muda (1607-1636)**, par D. LOMBARD. Paris, 1967.

LXII. **Pays des Maa'. Domaine des génies Nggar Maa', Nggar Yaang.** Essai d'ethno-histoire d'une population proto-indochinoise du Viêt Nam central, par J. BOULBET. Paris, 1967.

LXIII. **Lexique Français-Jaraï-Viêtnamien (parler de la province de Pleiku)**, par Pierre-Bernard LAFONT, avec le concours de NGUYÊN Van TRONG pour le viêtnamien.

LXIV. **Les institutions publiques du Viêt-nam au XVIIIe siècle**, par DANG PHU'O'NG-NGHI. Paris, 1969.

LXV. **Un manuscrit inédit de Pierre Poivre : les Mémoires d'un voyageur.** Texte reconstitué et annoté par Louis MALLERET Paris 1968.

LXVI. **Étude d'épigraphie indonésienne.** Répertoire onomastique de l'épigraphie javanaise jusqu'à Pu Sindok Srī Isanawikrama Dharmmotungadewa, par Louis-Charles DAMAIS (Paris 1970).

LXVII. **Recherches sur les routes de l'Inde au temps des Mogols.** Étude critique des sources, par Jean DELOCHE. Paris, 1968.

LXVIII. **Bornage rituel des temples bouddhiques du Cambodge**, par Madeleine GITEAU. Paris, 1969.

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

I à XXX. Epuisés

XXX. **Recherches préhistoriques dans la région de Mlu-Prei (Cambodge)**, par Paul LÉVY. Hanoï, Imprimerie d'Extrême-Orient 1943, In-8°.

XXXI. **Entretiens du maître de Dhyâna Chen-houei du Ho-tsö (668-760)**, par Jacques GERNET. Hanoï, 1949, In-8°.

XXXII. **Coutumier de la tribu Bahnar, des Sedang et des Jarai de la province de Kontum**, par Paul GUILLEMINET. Paris-Hanoï, 2 vol in-8°, 1952.

XXXIII. **Prières accompagnant les rites agraires des Muong de Mân-Duc**, par Jeanne CUISINIER. Paris-Hanoï, In-8°, 1952.

XXXIV. **Les régimes matrimoniaux du Sud-Est asiatique.** « Essai de droit Indochinois », tome 1, par Robert LINGAT. Paris-Hanoï in-8°, 1952 ; tome II, Paris, 1955.

XXXV. **L'Art du Laos**, par Henri PARMENTIER. Paris-Hanoï, 2 vol. In-8°, 1954 (épuisé).

XXXVI. **La version mône du Nârada-Jâtaka**, par Pierre DUPONT. Paris, 1954.

XXXVII. **La statuaire khmère et son évolution**, par Jean BOISSELIER, Paris, 1955.

XXXVIII. **Les sectes bouddhiques du Petit Véhicule**, par André BAREAU. Paris, 1955.

XXXIX. **Les aspects économiques du bouddhisme dans la société chinoise du Ve au Xe siècle**, par Jacques GERNET. Paris, 1956

XL. **Dictionnaire bahnar**, par P. GUILLEMINET. Tome I, (A-K). Paris, 1959. Tome II, (L-U'). Paris, 1963.

XLI. **L'Archéologie mône de Dvâravatî**, par Pierre DUPONT, 2 vol. In-8°, Paris, 1959.

XLII. **Syntaxe de la langue viêtnamienne**, par Léopold CADIÈRE. Paris, 1958.

XLIII. **L'Archéologie du Delta du Mékong**, par Louis MALLERET. Tome I. « L'exploration archéologique et les fouilles d'Oc-éo » Paris, 2 vol. In-8°, 1959 — Tome II. « La civilisation matérielle d'Oc-éo ». Paris, 2 vol. In-8°, 1960 — Tome III. « La culture du Fou-nan ». Paris, 2 vol. In-8°, 1962 — Tome IV. Le Cisbassac. Paris, 1963.

XLIV. **Les céramiques à base chocolatée du Musée de Hanoï**, par R.-Y. LEFEBVRE D'ARGENCÉ. Paris, 1958.

XLV. **Technique et Panthéon des médiums viêtnamiens**, par Maurice DURAND. Paris, 1959.

XLVI. **Les Miroirs de bronze du Musée de Hanoï**, par Léon WANDERMEERSCH. Paris, 1960.

XLVII. **Imagerie populaire viêtnamienne**, par Maurice DURAND. Paris, 1960.

XLVIII. **Le Kasika-Vrtti (adhyaya 1 pada 1)**, traduite et commentée par Yutaka OJIHARA et Louis RENOU. 1re partie. Paris, 1960 — 2e partie. Paris, 1962 — 3e partie, 1969.

XLIX **Les Religions brahmaniques dans l'ancien Cambodge, d'après l'épigraphie et l'iconographie**, par Kamalesvar BHATTACHARYA Paris, 1961.

L. **Bibliographie du Laos**, P.B. LAFONT. Tome I (1666-1961), 2e édition, tome II (1962-1975). Paris, 1978.

LI. **TOLOI DJUAT coutumier de la Tribu Jarai**, par P.B. LAFONT. Paris, 1963.

LII. **Études Instrumentales des Techniques du Yoga** (Expérimentation psycho-somatique), par le Dr Thérèse BROSSE. Paris, 1963

LIII. **Recherches sur la biographie Buddha**, L'éveil, par A. BAREAU. Paris, 1963.

LIV. **La statuaire du Champa**, par J. BOISSELIER. Paris, 1963.

LV. **Étude iconographique sur Manjusri**, par M. Th. de MALLMAN. Paris, 1964. Ouvrage publié avec le concours du C.N.R.S.

LVI. **La formation du Légisme.** Recherche sur la constitution d'une philosophie politique caractéristique de la Chine ancienne, par Léon VANDERMEERSCH. Paris, 1965.

LVII. **Le vocabulaire Bê de F. M. Savina**, présenté par A. G. HAUDRICOURT. Paris, 1965.

LVIII. **L'Empereur Wou des Han dans la légende taoïste**, par K. M. SCHIPPER. Paris, 1969.

LIX. **Mélanges sur Nguyên-Du, réunis à l'occasion du bi-centenaire de sa naissance (1765)**, par Maurice DURAND. Paris, 1966

LX. **« La vie et les œuvres des Wou Tchen »**, par Chen Tsu Lung. Paris, 1968.

LXI. **Le sultanat d'Atjéh au temps d'Iskandar Muda (1607-1636)**, par D. LOMBARD. Paris, 1967.

LXII. **Pays des Maa'. Domaine des génies Nggar Maa', Nggar Yaang.** Essai d'ethno-histoire d'une population proto-indochinoise du Viêt Nam central, par J. BOULBET. Paris, 1967.

LXIII. **Lexique Français-Jarai-Viêtnamien (parler de la province de Pleiku)**, par Pierre-Bernard LAFONT, avec le concours de NGUYÊN Van TRONG pour le viêtnamien.

LXIV. **Les institutions publiques du Viêt-nam au XVIIIe siècle**, par DANG PHU'O'NG-NGHI. Paris, 1969.

LXV. **Un manuscrit inédit de Pierre Poivre : les Mémoires d'un voyageur.** Texte reconstitué et annoté par Louis MALLERET Paris 1968.

LXVI. **Étude d'épigraphie indonésienne.** Répertoire onomastique de l'épigraphie javanaise jusqu'à Pu Sindok Srī Isanawikrama Dharmmotungadewa, par Louis-Charles DAMAIS (Paris 1970).

LXVII. **Recherches sur les routes de l'Inde au temps des Mogols.** Étude critique des sources, par Jean DELOCHE. Paris, 1968.

LXVIII. **Bornage rituel des temples bouddhiques du Cambodge**, par Madeleine GITEAU. Paris, 1969.